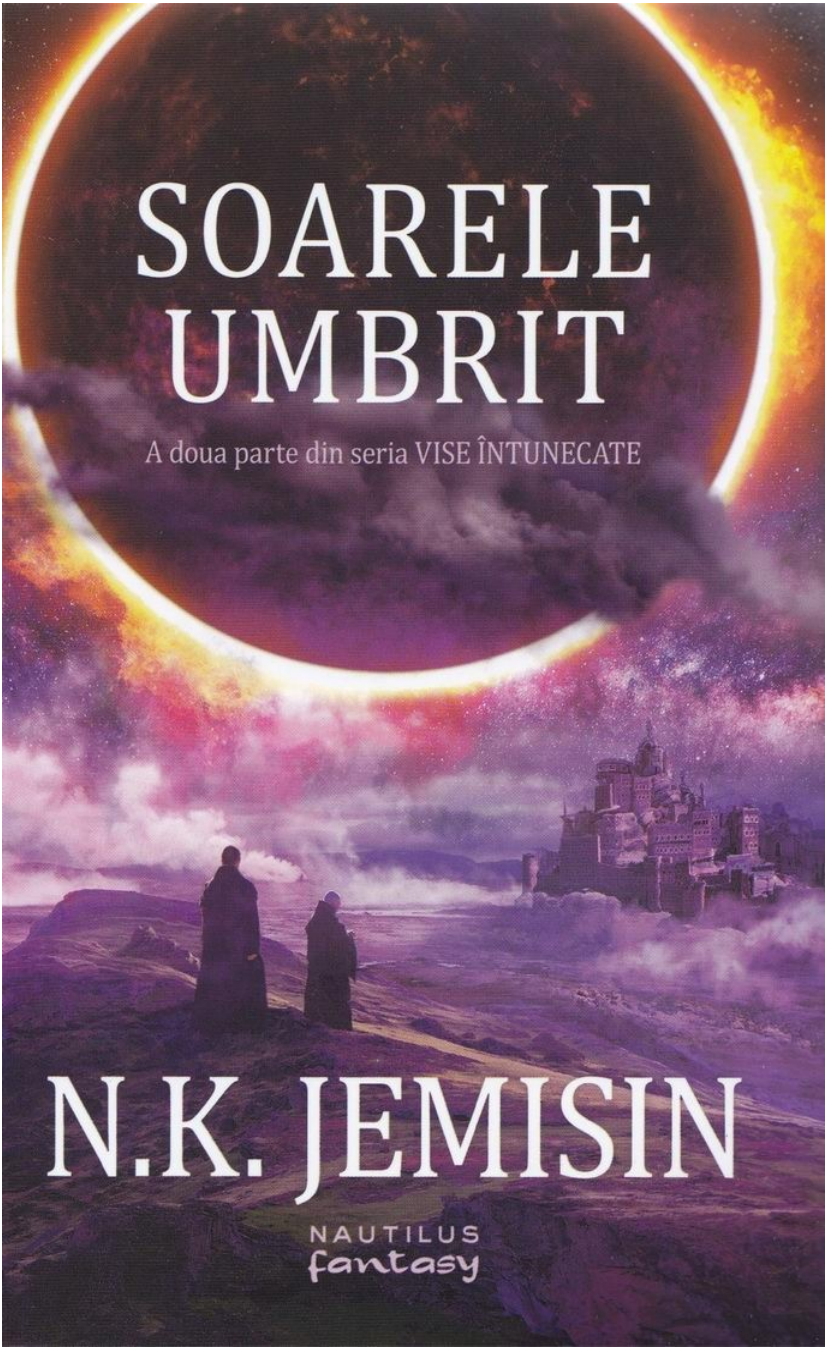
SOARELE UMBRIT
A doua parte din seria VISE ÎNTUNECATE
N.K. JEMISIN
NAUTILUS
fantasy

SOARELE UMBRIT
N.K. JEMISIN

Traducere din limba engleză
Monica Şerban

NEMIRA

NAUTILUS
fantasy

N. K. Jemisin s-a născut în 1972 în Iowa City, dar a crescut în Mobile, Alabama, şi în New York, unde locuieşte şi acum. Este licenţiată în psihologie la Tulane University şi în prezent îşi câştigă existenţa din consiliere psihologică la New York. A participat la câteva ateliere de scriere creativă şi a publicat romane care s-au bucurat de succes, cât şi proză scurtă. Considerată una dintre cele mai puternice voci ale literaturii speculative din ultimii ani, autoarea figurează în mai multe antologii şi volume colective. A debutat în 2010 cu romanul *The Hundred Thousand Kingdoms*, primul din seria *Inheritance*, nominalizat la premiile Nebula, Hugo şi World Fantasy. În aceeaşi serie au apărut *The Broken Kingdoms* (2010) şi *The Kingdom of Gods* (2011). Povestirile sale au fost publicate în diverse volume colective şi nominalizate la premii prestigioase. În 2015 a apărut romanul *The Fifth Season*, urmat de *The Obelisk Gate* (2016).Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustraţia copertei: Tudor POPA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
JEMISIN, N. K.
Soarele umbrit / N. K. Jemisin; trad.: Monica Şerban. – Bucureşti: Nemira Publishing House, 2017
ISBN 978-606-758-894-l

I. Şerban, Monica (trad.)

821.111

N.K. Jemisin
SHADOWED SUN
2012 by N. K. Jemisin

Nemira, 2017

ISBN 978-606-758-894-1

În deşert
văzut-am o fiinţă goală, o fiară,
care, stând aşezată pe vine,
inima-n mâini şi-o ţinea,
înfruptându-se din ea.
Am întrebat-o: „E bună, prietene?”
„Amară e, amară rău”, mi-a răspuns ea.
„Dar îmi place,
căci amară e
şi inima e a mea.”

STEPHEN CRANE,
The Black Riders and Other Lines[1]

1 *Călăreţii întunecaţi şi alte versuri* (n. tr.).

1
Încercarea Împărtăşitorului

Existau 256 de locuri unde cineva s-ar fi putut ascunde în propria carne. Soldatul care-şi dădea sufletul sub mâinile lui Hanani dispăruse iute, găsindu-şi adăpost undeva în adânc. Ea-i scotocise inima, creierul şi măruntaiele, deşi sufletul poposea în acele organe mult mai rar decât îşi închipuiau muritorii de rând. Îi cercetase gura şi ochii, pe aceştia din urmă cu mare grijă. Într-un târziu, în spatele unui lob al ficatului, îi descoperi urma sufletului şi se luă după ea până când ajunse într-un vis cu ruine adumbrite.

Mormane de pietriş se iveau sumbre dintre ceţurile amurgului, construcţii sfărâmate, atât de masive, încât şi o singură cărămidă ar fi depăşit în înălţime un om, forme atât de stranii, încât nu le pricepea scopul. Un palat? Un templu? Orişicum, ascundeau ceva. Sub tălpile sale, praful sclipea mai ceva decât mica. Fiecare pas stârnea un milion de stele. Avu grijă să le aşeze pe toate la loc în urma ei.

Pentru a-l găsi pe soldat, Hanani trebuia să se obişnuiască, înainte de toate, cu împrejurimile. Nu-i venea greu să-şi folosească voinţa pentru a pune ruinele în ordine. Pur şi simplu se ghemuise ca să atingă pământul. Firişoare de ichor de vise, de un galben-aprins, strălucitoare, se scurseră din vârful degetelor ei şi plutiră pentru o clipă deasupra pământului, înainte de a dispărea în el. După numai o clipă, praful se înălţă în aer pentru a sigila piatra crăpată: vestitorul schimbării. Apoi pământul se crăpă şi solul se zgudui, în timp ce cărămizile uriaşe se îndreptară şi porniră să zboare spre

cer, îmbinându-se zgomotos pentru a da naştere coloanelor şi zidurilor. Pretutindeni în jurul ei, dacă s-ar fi hotărât să privească, se contura un oraş monstruos, profilându-se ameninţător pe cerul înclinat. Însă când oraşul se termină cu totul, ea se ridică şi porni la drum fără a se uita în jur. Avea lucruri mult mai însemnate de făcut.

— Durează mai mult decât ar trebui.

— Rana este pe vindecate.

— Nu ne ajută cu nimic dacă el moare.

— Nu va muri. Se află în grija ei. Priveşte.

După ce trecu de o arcadă din piatră, Hanani se opri şi se răsuci pe călcâie ca s-o cerceteze. Arcada era cât un stat de om, singurul lucru cu proporţii fireşti în peisajul de vis. Dincolo de ea se întindeau aceleaşi umbre care învăluiau totul ca într-un giulgiu… Nu. Umbrele deveneau mai întunecate aici.

Furişându-se cu grijă, tot mai aproape, Hanani încercă să treacă pe sub arcadă.

Umbrele o împinseră înapoi.

Îşi imagină iluminarea.

Umbrele se adânciră.

După ce chibzui o clipă, chemă în ajutor durerea, frica şi furia, înconjurându-se cu ele. Încăpăţânarea umbrelor se topi, iar sufletul soldatului îşi recunoscu perechea. Trecând pe sub arcadă, Hanani se trezi într-o grădină interioară, dintr-acelea care ar fi trebuit să răcorească inima oricărei case. Din nefericire, cea de aici era moartă. Privi împrejur, ferindu-se de palmierii îndoiţi, cu frunza despicată, şi de lacrima-lunii, ai cărei lujeri se uscaseră şi se încruntă când văzu straturile de flori zdrobite. Observă imediat ceva dincolo de ele: în inima grădinii, ghemuit şi doborât de durere, zăcea soldatul.

Oprindu-se o clipă, Hanani îşi îndreptă din nou atenţia spre tărâmul deşteptării.

— Dayu? Voi avea nevoie, curând, de mai multă

fiere de vise.

— Da, Hanani… Ăăă, adică Împărtăşitor-Învăţăcel.

Hanani reveni în grădina ascunsă din vis. Soldatul zăcea cu genunchii la gură. Îşi cuprinsese umerii cu braţele, parcă pentru a-şi mai alina suferinţa. Din pântecul spintecat i se revărsau maţele. Nu zărea nimic dincolo de ele, afară de cordonul ombilical perfid, care-i lega pe amândoi.

Moartea, glăsui aerul din jurul lui.

— Nu aici, petiţionarule, răspunse ea. Acesta-i tărâmul umbrelor. Există locuri mai bune în care să-ţi dai sufletul.

El nu se urni, tânjind iarăşi după moarte. Ea se împotrivi din nou. *Amintiri*, îi oferi ea, pentru a-l ademeni.

Neliniştea răbufni în rotocoale reci, alb-violet, învăluind locul şi dând naştere unei noi siluete. Un alt bărbat, mai bătrân, cu o barbă ca a celor cu sânge nordic. Purta haine de soldat, dar se vedea clar că avea un rang mai înalt decât al soldatului lui Hanani. Să fi fost neam cu el? Poate un maestru? Un iubit? Oricum, cineva drag, nu încăpea îndoială.

— S-a dus, şopti soldatul. S-a dus fără mine.

— Fie ca Ea să-l odihnească în pacea Ei pe veci, rosti Hanani.

Întinzându-şi mâinile de-o parte şi de alta, îşi plimbă uşurel degetele prin inelul de ceaţă. În urma atingerii, fire roşu-aprins, delicate, se amestecau şi fremătau, născând aburi albi.

— Dar ce face, foloseşte şi mai multă fiere de vise? Curând o să rămână fără ea.

— Atunci îi vom mai da. Ticăloşii din deşert aproape că l-au tăiat în două, la ce te aşteptai?

Soldatul lui Hanani gemu şi se încovoie şi mai tare, în timp ce firele roşii izvorau din pereţi şi piereau absorbite de pielea lui. Brusc, ceţurile pâlpâiră, năluca soldatului bărbos topindu-se precum umbrele. Se iviră

alte privelişti în loc, pătrunzând unele într-altele şi pălind cu fiecare răsuflare. O cornişă însingurată pe un zid. Un antrenament cu spada. Un pat de cazarmă. O barjă pe râu.

Hanani îndemnă amintirile să continue, strecurând sugestii tainice şi dirijându-le astfel pe alte căi. *Cei dragi. Viaţa.* Scenele se schimbară pentru a-i cuprinde pe soldatul bărbos, dar şi pe alţii, desigur, camarazii petiţionarului sau cei din aceeaşi castă. Râdeau, vorbeau şi-şi vedeau de treburile lor zilnice. În vreme ce fantasmele curgeau lent una după alta, Hanani se întinse şi-şi vârî cu grijă mâna în rana care îl mistuia lacom pe bărbat. Prima atingere îi pricinui o durere năucitoare în tot braţul, ca o lovitură rece, îngrozitor de rece! Icni şi se luptă cu nevoia de a ţipa, iar degetele îi înţepeniră, îi îngheţară, apoi îi crăpară…

Nu. Rosti silabele numelui ei de suflet în minte şi un val limpede trecu peste ea. Un semn că totul era doar un vis, iar ea, stăpâna lui. *Această durere nu-i a mea*. Când îşi trase mâna înapoi, o văzu nevătămată.

Însă bărbatul nu se simţea mai bine, suferinţa îl înghiţea puţin câte puţin. Se concentră din nou asupra imaginilor şi zări o tavernă. Petiţionarul nu se afla acolo, deşi cel îndrăgit şi mort şi alţi camarazi se zăreau înăuntru, hohotind şi îngânând un cântec desfrânat. O nălucă periculoasă, intui ea pe neaşteptate. Petiţionarul fusese rănit în timpul unui atac, iar bărbatul drag lui, ucis. Habar nu avea dacă şi restul camarazilor căzuseră pradă morţii. Dacă da, atunci ceea ce încerca să facă nu i-ar fi putut decât înteţi pofta de moarte.

Nu avea încotro. Trebuia să încerce.

— De parcă ai vrea *dinadins* s-o vezi cum greşeşte, Yehamwy.

— Bineînţeles că nu. Consiliul nu doreşte decât să fie sigur de harurile ei.

— Iar în cazul în care *Consiliul* ar şti un lucru despre tămăduire, acela ar fi…

— Ce-i cu zgomotul ăsta?

— Nu sunt sigur. Vine dinspre alcovurile de zeciuială. Dayu? Este totul în ordine, băiete?

Neatenţia poate fi primejdioasă, chiar fatală, în narcomanţie. Călăuzindu-şi gândurile spre datoria sa, Hanani reconstrui scena din tavernă în jurul soldatului. Camarazii lui încetară să mai cânte şi se întoarseră spre el, întâmpinându-l cu salutări, aduceri aminte şi pocale pline ochi cu băutură.

Berea strălucea roşiatică în lumina visului. În spatele lor, Hanani făcu în aşa fel ca năluca soldatului bărbos să se risipească în linişte.

— Ascultă, îi zise ea petiţionarului. Camarazii tăi te aşteaptă. Nu te duci cu ei?

Bărbatul gemu, se săltă în picioare şi porni spre tovarăşii săi de arme. Un vânt puternic străbătu peisajul din vis, măturând oraşul şi umbrele. Hanani îşi uni voinţa cu a soldatului şi grădina dispăru rotindu-se, umbrele sale fiind, dintr-odată, înlocuite cu lămpile strălucitoare şi pereţii tavernei. Însă locul unde zăcuse bărbatul rămase, fiindcă durerea încă îl mai lega cu putere de el. Nevoită, Hanani atinse marginea spaţiului micşorându-l, prefăcându-l într-o sferă de sticlă mică, atât cât să încapă în palmă. Soldatul se uită cu jale la Hanani şi strânse sfera micuţă la piept, însă nu se împotrivi când Hanani îi reteză maţele, lăsându-le să cadă liber, distrugând astfel legătura dintre ei. Îi lipi capătul retezat ce atârna de burtă şi acesta dispăru, la fel ca şi rana însăşi. În cele din urmă, invocă hainele, care se amestecaseră înceţoşate înainte ca mintea lui să le dea forma unui guler cenuşiu-agat şi a unei fustanele purtate de gărzile orăşeneşti gujaareene.

Soldatul o salută scurt din cap, apoi se întoarse la camarazii săi. Aceştia îl înconjurară, îmbrăţişându-l şi începură să plângă cu toţii. Acum nu se mai afla în primejdie şi ei trebuiau să îi mulţumească că-l făcuse din nou întreg, în trup şi în suflet. *Sunt Împărtăşitor*

acum!

Dar nu, aceasta era doar o presupunere. Dacă trecuse peste încercarea de a deveni un membru deplin al Căii Împărtăşitorilor, asta era o chestiune hotărâtă de fraţii ei de cale, iar Consiliul o adeverea, fără a ţine seama de cât de bine se descurcase. Ar fi fost o nebunie să-şi scape emoţiile de sub control în timp ce rămânea în starea de vis. Nu avea de gând să se nenorocească făcând o greşeală copilărească. Aşadar, cu un suspin adânc, se concentră şi mai mult, descătuşând visul soldatului şi urmărind firul de un roşu-stins, care-i va aduce sufletul înapoi spre propriul locaş de carne…

…Însă ceva îi zdruncină gândurile conştiente.

Se opri, încruntându-se. Lumea plăsmuită din Ina-Karekh se afla în urma ei, de parcă asemenea lucruri ar fi avut vreo direcţie. Hona-Karekh, tărâmul deşteptării, se găsea înainte. Forma sa din vis deschise ochii pentru a descoperi că se afla într-o imitaţie cu umbre cenuşii a tărâmului real, unde încordarea şi mişcările agitate care umpluseră Sala Binecuvântărilor cu doar câteva momente înainte încetaseră brusc. Stătea lângă podium, la picioarele marii statui din piatră-de-noapte a Hananjei, însă petiţionarul ei plecase. Mni-inh şi Învăţătorul Yehamwy, care veniseră să supravegheze încercarea ei de foc, se retrăseseră la rândul lor. Sala era tăcută şi pustie. Nimeni, în afară de ea.

Tărâmul dintre deşteptare şi visare. Hanani se încruntă. Nu plănuise să se oprească aici. Concentrându-se, scotoci din nou umblikehul sufletului ei, pentru a termina călătoria înapoi spre lumea reală, apoi încremeni, auzind ceva. Acolo. Lângă alcovurile de zeciuială, unde Învăţăceii-Împărtăşitori şi acoliţii extrăgeau visele din mintea credincioşilor adormiţi. Un sunet slab, grav, necunoscut. Piatră măcinată?

Ori răsuflarea vreunei fiare uriaşe, grele.

— Hanani.

Nimic din ce apărea între cele două tărâmuri nu

era adevărat. Spaţiul dintre visare şi deşteptare aparţinea neantului. Acolo, sufletul putea pluti fără a avea de ce să se agaţe, nici peisaje, nici senzaţii, nici măcar conturul unui gând. Un loc în care puteai foarte uşor să-ţi pierzi minţile. Cu ajutorul numelui ei de suflet şi al antrenamentului, Hanani se simţea în siguranţă, pentru că învăţase, cu mult timp în urmă, să ridice o pavăză în jurul ei — Sala-Umbrei în acest caz — ori de câte ori călătorea. Totuşi, ocolea spaţiul pe unde se făcea trecerea dacă reuşea, pentru că numai Colectorii puteau naviga prin el cu uşurinţă. O îngrijora că se trezise aici fără să vrea. Uitându-se printre gene spre alcovuri se întrebă dacă nu cumva uitase vreun pas atunci când îl vindecase pe soldat. Făcuse oare ceva rău când plecase din Ina-Karekh? Era la mijloc viaţa unui om, avea datoria să fie atentă la orice detaliu.

— Hanani. Tămăduirea s-a terminat. Arată-te.

Ceva se mişca în aerul încremenit de lângă deschiderea unui alcov. Din spatele uneia dintre coloanele împodobite cu flori ale Sălii, care o împiedica să vadă clar. Percepu hotărâre şi forţă, un val de răutate ce creştea lent şi care mai întâi o necăji, pentru ca apoi s-o îngrozească…

— *Hanani.*

Sala-Umbrei se cutremură cu totul, după care deveni strălucitoare şi se umplu de oameni, pălăvrăgeli şi murmure. Hanani respiră profund, clipind când sufletul i se reîntoarse în propria carne. Tărâmul deşteptării. Mentorul, aflat lângă ea, o privea cu o expresie îngrijorată.

— Mni-inh-frate. A fost ceva…

Ea clătină nedumerită din cap.

— Nu terminasem.

— Ai făcut destul, Învăţăcel, se auzi un glas tăios.

Yehamwy, un Învăţător vânjos, ce începuse să chelească din pricina vârstei, stătea în picioare lângă zona de tămăduire, uitându-se la ea furios. În faţa ei, pe

unul dintre divanele de lemn pregătite pentru audienţele Împărtăşitorului, soldatul lui Hanani zăcea cufundat în somnul adânc al celor care tocmai se vindecaseră. Hanani se grăbi să-i scoată fesele ca să-i verifice burta. Pielea părea neatinsă şi fără cicatrici, deşi încă murdară de sângele şi mizeria scurse înainte de tămăduire.

— Petiţionarul meu e bine, zise ea, ridicându-şi privirea spre Yehamwy, nedumerită.

— Nu despre el e vorba, Hanani.

Mni-inh se lăsă pe vine lângă divan şi-şi puse două degete pe pleoapele soldatului, ca să cerceteze munca lui Hanani. Închise pentru o clipă ochii, care se mişcară rapid pe sub pleoape.

Apoi oftă şi se întoarse.

— E bine, într-adevăr. Am să poruncesc să fie chemat cineva din casta lui ca să-l ducă acasă.

Mai puţin nedumerită acum, Hanani privi în jur, în Sala Binecuvântărilor, şi se încruntă. Când începuse să se ocupe de soldat, Sala era plină, zumzăind de vocile celor veniţi să-şi dăruiască zeciuiala lunară sau să ceară ajutorul Hetawei, ori doar să şadă pe aşternuturile din paie, printre florile de lacrima-lunii, şi să se roage. Razele de soare încă se mai strecurau prin ferestrele înalte, cu vitralii frumos colorate, însă acum, în sală, rămăseseră doar cei aflaţi pe podium, alături de Hanani şi un grup de Împărtăşitori şi de Santinele, ce zăboveau chiar lângă un alcov de zeciuială.

Chiar în locul în care ea văzuse ceva, când se aflase în spaţiul dintre tărâmuri. Foarte ciudat. Şi era mult prea devreme ca orele pentru muritorii de rând ale Sălii să se fi încheiat.

— Hanani n-a avut nimic de-a face cu asta, zise Mni-inh.

Hanani tresări surprinsă când auzi tonul tăios din vocea mentorului ei. Mni-inh îl privea cu furie pe învăţătorul Yehamwy.

— Băiatul îi aducea zeciuieli, spuse Yehamwy. E

limpede că-i implicată.

— Cum?

Era prea adâncită în vis ca să bage de seamă măcar ceva.

— Băiatul avea doar treisprezece ani. Îl fermecase să-i aducă umori, ca un învăţăcel adevărat.

— Şi ce dacă? Ştii şi tu la fel de bine ca mine că permitem acoliţilor să care umori ori de câte ori dovedesc că au har!

Consilierul clătină din cap.

— Uneori nu sunt îndeajuns de pregătiţi. Această întâmplare este urmarea de netăgăduit a folosirii fără de măsură a umorii de către învăţăcelul tău…

Mni-inh se îmbăţoşă.

— Nu-mi amintesc ca *tu* să fi trecut încercarea împărtăşitorilor de fiecare dată şi în fiecare punct al lui, Yehamwy.

— Şi dorinţa băiatului de a-i fi pe plac? Nu trebuie să fii Împărtăşitor ca să înţelegi asta. A urmat-o pretutindeni ca un căţel îmblânzit, gata să facă orice pentru a-şi spori îngâmfarea. Gata chiar şi să încerce un ritual de narcomanţie dincolo de priceperea lui.

Lui Hanani îi înţepeniseră genunchii în timpul tămăduirii, în pofida pernei pe care stătea. Se strădui, nesigură, să se ridice în picioare.

— Vă rog…

Cei doi bărbaţi tăcură, uitându-se la ea. Pe chipul lui Mni-inh apăru pe neaşteptate o expresie miloasă. Asta o înspăimântă, pentru că exista un singur băiat despre care puteau vorbi ei.

— Te rog, Mni-inh-frate, spune-mi ce s-a întâmplat cu Dayu.

Mni-inh oftă şi-şi trecu mâna prin păr.

— În alcovurile de zeciuială s-a petrecut ceva neplăcut, Hanani. Nu ştiu… Nu-i…

Yehamwy îi reteză vorba cu un gest nerăbdător.

— Ar trebui să ştie ce nenorocire a pricinuit. Dacă

tu chiar socoţi că e îndreptăţită să ajungă Împărtăşitor, n-o mai cocoloşi.

Se întoarse spre ea şi, pe chipul lui, Hanani citi amărăciune, dar şi satisfacţie.

— Un purtător de zeciuială e mort, Împărtăşitor-Învăţăcel. La fel şi acolitul Dayuhotem, cel care te ajuta.

Hanani îşi ţinu răsuflarea şi privi spre Mni-inh, care încuviinţă sumbru cu o mişcare din cap.

— Dar…

Nu reuşea să-şi găsească cuvintele. Urechile-i ţiuiau, ca şi cum vorbele ar fi fost rostite prea tare, deşi nimeni n-ar fi îndrăznit să strige în sala Hananjei, la picioarele statuii Ei. Hananja preţuia pacea.

— C… cum? A fost o procedură simplă. Dayu a mai făcut asta înainte, de multe ori, ştia toţi paşii, chiar dacă era doar un copil…

Un zvăpăiat de copil, un poznaş vesel, pe cât de sâcâitor, pe atât de încântător. Nu şi-l putea închipui mort. După cum nu-şi putea închipui Soarele încetând să mai strălucească.

— Nu ştim ce s-a întâmplat, spuse Mni-inh.

— Îi aruncă o privire strivitoare consilierului, care începuse să vorbească.

— *Nu ştim*. L-am auzit ţipând şi, când ne-am dus la alcov, i-am găsit pe el şi pe purtătorul de zeciuială fără suflare. Ceva trebuie să se fi întâmplat în timpul zeciuielii.

— Dar Dayu…

Glasul i se stinse după ce-i rosti numele. Mort. Vederea i se înceţoşă. Îşi puse palma la gură, ca şi cum ar fi încercat să alunge oroarea din mintea ei. *Mort*.

— Trupurile vor fi cercetate, rosti Mni-inh apăsat. Există narcomanţii care pot fi făcute chiar şi după ce umblikehul este retezat şi care ar putea oferi unele răspunsuri. Până atunci…

— Deocamdată, zise Yehamwy, cu puterea dată de Consiliul Căilor, îi poruncesc Învăţăcelului-Împărtăşitor

Hanani să nu mai încerce arta tămăduirii ori a narcomanţiei, până când nu aflăm rezultatele cercetării.

Se întoarse spre una dintre Santinelele îmbrăcate în negru, care păzeau uşa dinspre Hetawa. Santinela îi privi cu respect.

— Santinelă Mekhi, să-i lămureşti şi pe fraţii tăi în această privinţă.

Santinela, pe al cărui chip serios nu se putea citi nimic, încuviinţă scurt din cap.

Dayu murise. Hanani se holba la Yehamwy, nemaifiind în stare să gândească. Dayu murise şi lumea se încovoiase, căpătând o formă de nerecunoscut. Hanani ar fi trebuit să se plece cu mâinile întinse pentru a-şi exprima smerenia şi pentru a arăta că acceptase hotărârea Consiliului. Ştia că neputinţa ei de a se mişca îl va pune pe Mni-inh într-o lumină proastă. Ea însă continuă să se holbeze, împietrită, în pofida încruntăturii consilierului.

— E de datoria Împărtăşitorilor să-i pedepsească pe ai lor, spuse Mni-inh.

Vorbise încet, cu blândeţe, însă Hanani simţea mânia înăbuşită din glasul mentorului ei.

— Atunci fă-ţi datoria, se răsti Yehamwy.

Privind-o cu răceală pe Hanani, Yehamwy se răsuci pe călcâie şi plecă.

Hanani se uită spre mentorul ei, care rămăsese nemişcat, clocotind de furie, aruncând o căutătură feroce în urma consilierului. Părea că pune la cale ceva primejdios. Mânia lui se mai potoli când îşi coborî ochii asupra ei. Hanani citi în lumina lor atât compătimire, cât şi resemnare.

— Îmi pare rău, spuse el. Munca ta cu petiţionarul a fost fără cusur. Nu-mi pot închipui că fraţii noştri de cale te vor respinge din această pricină, dar…

Chipul i se întunecă. Ştia politica Hetawei mai bine decât Hanani.

Acesta nu e viitorul pe care mi l-am închipuit,

cugetă o parte din ea, în vreme ce restul sufletului vibra, săltând zbuciumat între durere şi neîncredere. *Nu se întâmplă aşa ceva*. Se strădui să facă o plecăciune peste braţul întins, dar acesta îi tremură puternic.

— Da, Frate.

Îi atinse mâna din nou.

— L-ai îndrăgit pe băiat. Lasă-mă să chem un Colector.

Promisiunea păcii dăruită de un Colector o ademenea, însă povara amărăciunii copleşi orice dorinţă. Îşi pierduse cel mai drag prieten din Hetawa şi, după cum stăteau lucrurile, avea toate şansele să îl urmeze. Nu voia niciun fel de pace. Vreau să fie totul ca înainte.

— Nu, se împotrivi ea. Mulţumesc, Frate, dar aş prefera să rămân singură acum. Pot…

Se chinui să rostească următoarele cuvinte.

— Pot să-l văd pe Dayu?

Mni-inh şovăi o clipă înainte de a răspunde. Atunci Hanani pricepu că ceva rău se petrecuse cu trupul, lui Dayuhotem.

— E doar un înveliş, Hanani, rosti el blând, pe un ton cât mai convingător. Sufletul lui a plecat. Nu te mai chinui.

Dacă Mni-inh nu voia ca ea să vadă trupul însemna că Dayu nu murise în pace. Un suflet care pierea în durere sau teamă ajungea în tărâmurile umbrelor, în sălbăticia întunecată din Ina-Karekh, unde avea să sufere veşnic în mijlocul coşmarurilor nesfârşite. O soartă temută de toţi cei ce I se închinau Zeiţei Hananja.

Tremurând ca o frunză, Hanani se târî până la o bancă din apropiere, pe care se prăbuşi. Simţea nevoia să se ghemuiască în Grădina Apei şi să plângă în hohote o zi şi o noapte.

Mni-inh îi desluşi gândurile.

— Hanani, începu el, după care glasul i se frânse.

Împărtăşitorii erau pregătiţi să dăruiască alinare

după un necaz mare, dar nu aveau harul Colectorilor. Alinarea se bizuia pe vorbe, adeseori lipsite de efect. Hanani nu mai simţise niciodată atât de clar neputinţa antrenamentului.

Şi dacă învăţătorul Yehamwy avea dreptate? şopti un glas slab din mintea lui Hanani. Dacă moartea şi osânda veşnică a lui Dayu fuseseră pricinuite de ea?

Statuia Hananjei, înaltă de 12 metri şi a cărei piatră-de-noapte înspicată cu alb strălucea, se înălţa deasupra ei ameninţătoare. Poate dacă s-ar ruga, lucrurile s-ar îmbunătăţi, cugetă ea rece. Dayu şi purtătorul de zeciuială mort aveau nevoie de rugăciuni acolo unde plecaseră. Însă niciun cuvânt nu-i veni în cap, aşa că, după un lung moment de tăcere, se ridică în picioare.

— Voi fi în chilia mea, îl înştiinţă pe Mni-inh.

Atunci când se răsuci, îl zări pe Mni-inh ridicându-şi mâna, şi deschizând gura ca şi cum ar fi vrut să o împiedice să plece, dar în cele din urmă bărbatul nu rosti nicio vorbă. Hanani plecă singură.

2
Testul vânătorului

Fumul călătorea în depărtări, pe aripile vânturilor uscate. Mireasma vagă pătrunse prin vălul lui Wanahomen, în vreme ce privea peste valea verde, spre oraşul ce se zărea la orizont. Oraşul lui. Firele de fum se ridicau din el.

— Wujjeg a fost, spuse Ezack, care stătea lângă el.

Vorbise în chakti, limba tribului banbarra.

— Ştiu, răspunse Wanahomen în aceeaşi limbă.

Cămila se smuci neliniştită sub strânsoarea picioarelor lui şi scoase un sunet de nemulţumire. Wanahomen o mângâie pe gât, pierdut în gânduri, cu ochii aţintiţi asupra firelor de fum.

— Nu cred că Wujjeg voia să ucidă, cel puţin nu la început. Dar când primul gujaareean a căzut la pământ, al doilea şi-a ieşit din minţi şi s-a repezit spre el ca un nebun.

— N-ar fi trebuit să-l înjunghie pe primul.

— Ce-ai de gând să faci?

Wanahomen nu răspunse, întorcându-şi cămila în loc şi pornind în jos, din punctul de veghe înapoi spre tabără, coborând de unul singur pe o potecă îngustă, mai potrivită pentru animale decât pentru oameni. Aproape toate cămilele şi toţi caii fuseseră lăsaţi liberi să-şi caute hrană pe drumurile abrupte de sub platoul înalt, deşi în apropiere se strânsese destul nutreţ pentru animale. Bărbaţii mai tineri din tabără deja aprinseseră focul de noapte. Aroma ademenitoare a ceaiului fierbinte alunga izul de oraş arzând din nările lui Wanahomen, dar nu şi din mintea sa.

Ajuns pe platou, Wanahomen descălecă fără să dea drumul căpăstrului, scoţând un fluierat care îi poruncea animalului să stea. Cămila gemu parcă a încuviinţare şi Wanahomen porni cu pas apăsat spre tabără, prefăcându-se că nu vede privirile care îl urmăreau şi încercau să-i pătrundă în suflet şi nu catadicsi să le răspundă celor care îl salutaseră printre dinţi. Se uita ţintă spre un tânăr care se lăsase pe vine lângă unul dintre focuri, râzând alături de câţiva camarazi. Cineva îi dădu un ghiont lui Wujjeg, căci aşa se numea tânărul, atunci când Wanahomen se apropie. Şovăi o clipă, după care se săltă în picioare şi se întoarse să-l înfrunte. Îşi lăsase vălul să alunece într-o parte. Fără femei sau străini prin preajmă, gestul lui nu aducea nicio înjosire celuilalt, dar celor din tabără nu le scăpă privirea obraznică pe care i-o aruncă lui Wanahomen.

— I-Dari, rosti el cuvântul plin de respect, pe un ton mai degrabă jignitor. Trebuie să recunoşti că atacul s-a dovedit rodnic măcar.

— Întocmai, încuviinţă Wanahomen. Se cuvine ca tribul să-ţi mulţumească atunci când se va ruga strămoşilor.

Îşi aşeză mâna pe plăseaua de fildeş a pumnalului său şi aşteptă.

Zâmbetul lui Wujjeg pieri o clipă, la fel şi aerul ţanţoş. Îşi duse şi el mâna la mânerul pumnalului, dar fără a-l scoate din teacă.

— I-Dari, începu el, dar până să mai adauge ceva, pumnalul ascuţit al lui Wanahomen îi seceră gâtul, desenându-i o gură nouă şi roşie.

Unul dintre prietenii lui Wujjeg icni scurt. Nimeni nu scoase un cuvânt şi nici nu se mişcă din loc. Fără o vorbă, Wujjeg îşi duse mâinile la gâtul potopit de sânge şi se prăbuşi lat la pământ.

Wanahomen îşi scutură pumnalul şi se întoarse spre cel mai mic în ani din tabără.

— Pregăteşte-l pe Wujjeg de călătorie şi împachetează-l alături de provizii. Se cuvine să îl ducem înapoi clanului său.

Băieţandrul îşi înghiţi cu greu nodul din gât şi dădu din cap că aşa va face. Wanahomen îşi vârî pumnalul la loc în teacă şi sări peste balta de sânge care se întindea, ca să se apropie de unul dintre focurile aprinse. Dincolo de cercul de pietre, îngenunche şi îşi plecă umil fruntea.

— Unte, îmi îngădui să intru?

— Fii bine-venit, răspunse Unte, făcând un semn sclavului.

În timp ce acesta luă cleştele ca să îndepărteze un vas metalic pentru gătit din flăcări, bărbatul se uită lung la Wanahomen.

— Încerc să mă dumiresc dacă am ales un nebun sau un înţelept drept căpetenia vânătorilor mei.

Sclavul îi dădu un bol lui Wanahomen. Cartofi copţi cu felii de carne condimentată, pesemne de kinpan, o orătanie nezburătoare, sau de vreun soi de şobolan, dintre cele care împânzeau deşertul. Ridicându-şi vălul cu o mână, Wanahomen mâncă iute, fără să se murdărească şi fără să-şi îndrepte privirea spre Unte.

— Ai venit în călătoria aceasta ca să vezi cum mă descurc.

— Întocmai. Şi acum am văzut.

— N-am făcut nimic împotriva obiceiurilor tribului.

— Adevăr grăieşti. Întotdeauna te porţi cum se cuvine şi eşti cu ochii în patru, Wana.

Wanahomen aşează bolul pe jos şi se frecă la ochi. Era prea obosit pentru jocurile de cuvinte.

— Mă vei pedepsi?

— Încă nu m-am hotărât.

Nu! Sunt atât de aproape! Dar în loc să se împotrivească gălăgios, Wanahomen spuse:

— Dă-mi voie să-ţi cer un hatâr, cât încă mai sunt

căpetenia vânătorilor.

— Cere.

— Aşteaptă!

— Ce anume? Să aştept până când clanul lui Wujjeg îşi va întărâta rubedeniile din tribul dzikeh-banbarra să se războiască între ei?

— Toţi bărbaţii din această trupă mi-au jurat credinţă oarbă, Unte. Wujjeg nu mi-a ascultat ordinele. Nu există decât o singură pedeapsă pentru aşa ceva când suntem plecaţi la vânătoare.

— A ucis un duşman.

Glasul lui Unte se auzi blând, însă privirea îi era rece şi neîndurătoare.

Wanahomen îşi înăbuşi un oftat.

— Te-am lămurit şi pe tine, aşa cum i-am lămurit şi pe toţi cei din trib. Numai kisuatienii sunt duşmanii noştri, nu toţi orăşenii.

— Iar eu ţi-am explicat că cei mai mulţi banbarra n-o să se împace cu acest gând şi n-o să le pese de niciun fel de deosebiri, i-o întoarse Unte.

Ridurile din jurul ochilor se destinseră puţin în lumina focului. Părea că bărbatul se amuză în spatele vălului.

— Cu toate acestea, bănuiesc că vor înclina să fie mai atenţi de aici înainte.

Wanahomen se simţi şi el mai uşurat.

— Aşadar, nebun sau înţelept?

— Mai e cale lungă până la înţelepciune.

— Dar nici nebun de legat, nu?

— Zeii să ne ajute, nu, nici nebun de legat. Viaţa mea ar fi mult mai uşoară, dacă ai fi smintit, fiindcă atunci aş termina iute cu tine.

Wanahomen puse deoparte bolul, mulţumindu-i sclavului din obişnuinţă, după care se ridică şi-l cuprinse de umăr pe bărbatul mai în vârstă.

— Ţi-am promis că o să te fac rege printre regi, Unte. Oare nu-i suficient să mă accepţi?

Unte clătină din cap şi răspunse:

— Numai dacă supravieţuieşti ca să reuşeşti, Wana. Să dormi tihnit în noaptea asta.

Pricepând îndemnul de a se retrage, Wanahomen plecă. Privi drept în faţă când trecu prin tabără, numai că acum se simţea mai degrabă sleit de puteri decât mânios. Fusese plecat la vânătoare cu oamenii lui de nădejde şi doar câţiva îi purtau pică pentru moartea lui Wujjeg. Totuşi, pesemne că voiau să stea de vorbă cu el, ca să afle ce are de gând pe mai departe ori ca să îi laude dârzenia sau ca să îl asigure de loialitatea lor. Unu sau doi dintre ei o să îl invite fără îndoială să împartă patul din scânduri cu ei, deşi refuza de obicei asemenea daruri ca să nu fie acuzat că unii au parte de mai multe înlesniri decât alţii. Nu voia decât să ajungă în patul lui, unde să se lase în pacea viselor, dar mai întâi trebuia să se îngrijească de animalul său. Niciun banbarra demn de respect nu s-ar duce la culcare înainte de a face asta. Chiar dacă nu se trăgea din neamul banbarra, era de mare însemnătate să se supună anumitor obiceiuri.

Când ajunse la poteca de sub platou, o găsi pe Laye-ka deja fără şa, cu părul gălbui frumos periat şi curat. Mesteca leneş nişte iarbă arsă şi îl întâmpină cu un muget în semn de salut, zornăindu-şi şiragul cu amulete pe care îl ţesuse special pentru ea. Auzind sunetele scoase de animal, Ezack se aplecă din spatele ei şi rânji.

— Ştiam că o să te întorci. Doamna de faţă n-a vrut să aştepte. A început să bată din copite şi să zbiere după ce ai plecat.

Wanahomen chicoti şi veni aproape de ea. Se ridică pe vârfuri şi o frecă pe fruntea înaltă şi tare. Ea se împinse în mâna lui, cerşind să fie scărpinată.

— Se poartă ca o muiere, nu-i aşa? întrebă el, cedând rugăminţilor.

— Că bine zici! Aşadar…

Ezack se uită de jur împrejur în căutare de urechi

lacome.

— S-a mâniat bătrânul?

— Nici pomeneală. A înţeles cum stă treaba.

Ezack oftă uşurat şi vălul i se ridică precum un cort mic din pricina răsuflării lungi.

— Aşa bănuiam şi eu, dar niciodată nu se ştie.

— M-a prevenit să fiu grijuliu.

În timp ce o scărpina pe Laye-ka după urechi, Wanahomen îşi îndreptă privirea spre tabără. Bărbaţii strânşi ciorchine ici şi colo mai devreme se răspândiseră care încotro, ca şi cum moartea lui Wujjeg şi binecuvântarea lui Unte puseseră capăt oricăror discuţii. Un singur grup, cei care fuseseră prietenii lui Wujjeg, rămăsese să şuşotească în jurul unui foc. Wanahomen nu se simţi defel tulburat. Wujjeg fusese cel mai isteţ şi cel mai curajos dintre ei, însă, fără el, nu păreau deloc ameninţători. Totuşi, va asculta de Unte şi va avea grijă.

— Ajunge, fiinţă nesătulă, du-te!

O pocni cu palma pe Laye-ka, iar animalul, după ce îi aruncă o privire plină de tristeţe, se întoarse şi porni la pas spre celelalte cămile şi cai.

— Să te odihneşti bine, Ezack.

— Pacea fie cu tine, Wana!

Wana se opri, tresărind surprins când auzi salutul de despărţire gujaareean, atât de familiar. Ezack ridică din umeri când îi zări privirea.

— Noi, banbarra, găsim o întrebuinţare pentru toate lucrurile ce ne ies în cale. Doar te avem *pe tine*, nu?

Cu aceste vorbe, Ezack începu să stivuiască coburii lângă o poliţă de lângă perete, făcându-se că nu bagă de seamă vorbele de mulţumire ale lui Wana, murmurate uşor în gujaareeană. O clipă mult prea lipsită de asprime, după gustul celor din trib. Soiul de lucru pe care Wanahomen nu şi l-ar fi îngăduit în faţa celorlalţi, căci aceştia l-ar fi luat drept un orăşean

moale. Însă Ezack învăţase cu mulţi ani înainte să treacă discret cu vederea purtarea neobişnuită a căpeteniei sale. Tocmai de aceea, Wanahomen îi era recunoscător. Plecă iute, înainte ca nevoia de a-şi arăta simţămintele să se înteţească.

Locul său de înnoptat din tabără fusese pregătit deja, focul ardea vesel, iar patul de lemn aranjat de sclavul său îl aştepta. Aici nu exista niciun cerc despărţitor. O bună căpetenie de vânători nu trebuia să stea separat de oamenii săi. Wanahomen se apropie de foc şi se aşeză, lăsându-se într-o rână, apoi dădu scurt din cap către sclav.

— Mergem acasă mâine.

Stând pe patul său, Charris, pe vremuri general în armata din Gujaareh, îl răspunse la salut.

— Ai ieşit bine din încurcătură.

Vorbise în gujaareeană, pe de o parte că nu ştia chakti foarte bine, pe de alta ca să nu priceapă nimeni altcineva. Numai Unte şi Ezack cunoşteau oarecum limba. Unte se descurca binişor, Ezack ceva mai puţin.

Obrajii lui Wanahomen se înroşiră de plăcere.

— Tata m-a învăţat să nu preget când cineva mă sfidează.

— Dacă te mai alină cu ceva, gujaareeanul rănit nu va muri. Dacă tovarăşii lui îl încălzesc şi îl duc neîntârziat în Hetawa, rana poate fi vindecată.

Wanahomen încuviinţă din cap, privind flăcările.

— Uitasem de tămăduire. Nemaipomenit, nu? Că am putut uita aşa ceva.

Se adânci în tăcere, în vreme ce zidurile capitalei, aurite de soarele care apunea, străluceau în amintirile sale. Pentru o clipă, aproape că simţi parfumul bobocilor de lacrima-lunii în adierea vântului şi amintirile se risipiră. Jeli dispariţia lor, căci amintirile, apăreau arareori în mintea sa.

— Niciun bun gujaareean nu ar uita un astfel de lucru, Charris. Aşa-i?

Charris răspunse cu blândeţe în glas.

— Suntem plecaţi de vreme îndelungată, prinţul meu, dar întotdeauna vom aparţine oraşului.

Da. Şi Gujaareh va fi al lui din nou. Wanahomen repetă gândul în sinea sa o dată şi, de trei ori, îl murmură încetişor. Patru repetări alcătuiau o rugăciune. *Al lui,* prin bunăvoinţa Hananjei.

— Întâlnirea cu shunha, rosti el. E aranjată?

Charris dădu din cap că da.

— Peste trei zile, la apus de soare. I-am zis în mesaj că eu voi veni.

Se uită neliniştit la Wanahomen.

— Charris, trebuie să-l văd eu neapărat. Poporul shunha este credincios oraşului Gujaareh, însă rădăcinile lor kisuatiene sunt mult prea puternice. Trebuie să fiu sigur de omul ăsta.

Wanahomen îşi vârî mâna pe sub văl ca să-şi frece ceafa înţepenită, tânjind amarnic după băile aromate ale poporului său.

— Voi fi atent, să nu te temi.

— Şi cu cealaltă propunere cum rămâne?

Wanahomen se încruntă.

— Niciodată.

— Hetawa are tot atâta putere în Gujaareh, pe cât are nobilimea, prinţul meu. Poate chiar mai multă.

— Şi n-am de gând să le cer ajutorul nici măcar să îmi vindece un deget strivit.

Charris oftă.

— Pacea fie cu tine, atunci, prinţul meu!

Se rostogoli pe spate, culcuşindu-se mai bine în aşternutul lui.

— Pacea cu tine, prieten vechi!

Wanahomen se descălţă de cizme, se aşeză pe pat şi îşi aranjă vălul pentru somnul de noapte. Privind dansul umbrelor de pe ieşitura unui raft, închise ochii…

Îi deschise brusc şi văzu cerul tulbure, ameninţat de furtună.

Acolo unde ar fi trebuit să fie marginea protectoare, acolo unde Visătoarea şi milionul de Sori Mai Mici ar fi trebuit să umple bolta cerească, nori groşi şi negri se vălătuceau într-o goană nebună. Fulgerul care sclipea printre ei nu prea dădea semne de putere, aşa cum se aprindea subţire şi bolnăvicios. Stăruia pe cer mai degrabă ca o venă ce străbate carnea, decât ca un amestec de lumină şi foc. Wanahomen nu mai văzuse nicicând aşa un cer, nici măcar în timpul celor mai rele inundaţii.

Se ridică în picioare. Lumea devenise cenuşie şi ciudată. Golite de culoare, umbrele se adânciseră şi ochiul nu mai răzbătea prin beznă. Când mantia sa căzu într-o parte, Wanahomen băgă de seamă că toate hainele prăfuite de banbarra dispăruseră, fiind înlocuite de un acoperământ de şale frumos, croit din pânza cea mai fină, o tunică până în talie din pene şi un guler din lapis în formă de lacrimă. Straie demne de un prinţ.

— Aşa cum s-ar cuveni, şopti vocea tatălui său.

Se răsuci. Tabăra banbarra pierise. Charris dispăruse şi el. Patul lui Wanahomen şi focul se găseau pe cărămizile soioase ale unei străzi gujaareene, pe o alee umbrită de un zid înalt. În capătul ei, acolo unde umbrele se adânceau, o fiară hidoasă, care pe vremuri îi era atât de cunoscută, stătea la pândă. Zări strălucirea dinţilor. Şi totuşi…

— Wanahomen, şopti stihia.

Sări în picioare, fiind convins că visează.

— Tată!

— Fiul meu, moştenitorul meu.

Glasul se auzea moale, vag, dar Wanahomen l-ar fi recunoscu oriunde şi oricând. Îşi muşcă limba şi păşi mai aproape, dorindu-şi să scurteze depărtarea. Ştiind că, în pofida celor zece ani petrecuţi departe de Gujaareh, dorinţa lui părea nebunie curată. Tărâmul visării era uluitor de mare. Ar trece o veşnicie până când sufletele celor morţi l-ar umple. Cei mai mulţi

dintre cei văzuţi în vis erau, simple oglindiri ale gândurilor şi ale temerilor celui care visa.

Însă…

— Sufletul meu renăscut.

Umbra tatălui său clătină din cap. Codiţele împletite, murdare şi linse se legănau dintr-o parte în alta.

— Unde este Aureola? Unde este regatul tău?

— În mâinile duşmanilor, tată.

Auzea ura din propria voce cum răsună cu ecou între zidurile aleii.

— Mi-au luat tot.

— Nu chiar totul. Nu speranţa. Nu ajutorul Ei.

Wanahomen dădu din cap a împotrivire, zâmbind amar.

— Oare Ea măcar mă cunoaşte, tată? Nu i-am adus nicio ofrandă şi nici nu am mai primit vreo binecuvântare de mulţi ani.

— Binecuvântările vor veni.

Ceva din glasul lui, deopotrivă hâtru şi înveselit, suna mai puţin a promisiune şi mai mult a prevenire. Silueta ridică un deget strâmb şi înţepenit către cer.

— Au venit deja, vezi? Nişte binecuvântări fără seamăn. Vor zgudui din temelie Gujaarehul, pe cei care veghează, dar şi pe cei care dorm şi îi vor îneca pe cei slabi în propriile vise întunecate. Suferinţa ei nu cunoaşte margine.

Wanahomen privi în sus, spre cerul mohorât şi se cutremură, deşi vântul nu bătea.

— Vrei să spui Zeiţa? Nu înţeleg, tată…

— Chiar nu înţelegi?

Umbrele se mişcară atunci când silueta îşi lăsă braţul în jos ca să arate spre Wanahomen, înaintând până când focul îi lumină, în sfârşit, trupul. Wanahomen simţi cum fierea i se urcă în gât la vederea rănilor vineţii ce îi pătau pielea, care pe vremuri fusese de culoarea nisipului auriu din deşert. Putregaiul morţii să fie? Nu.

Rănile păreau mai degrabă semne de boală.

Creatura care, odată, se numise tatăl său scoase un chicot înăbuşit. Urmărindu-i degetul. Wanahomen se uită în jos, spre el, şi icni când îşi zări propriul piept împestriţat cu aceleaşi răni. Înfuriat, se şterse cu palmele ca să le îndepărteze. Însă pielea lui era neatinsă. Boala venea de sub ea. *Dinlăuntrul lui.*

— Grăbeşte-te, şopti el. Doar vezi bine că deja a început.

Wanahomen deschise ochii din nou. Caverna şi luptătorii banbarra se găseau la locul lor. Visul se risipise.

Nu. Spre deosebire de cei mai mulţi dintre semenii lui, Wanahomen nu primise niciodată învăţătură pentru a deprinde visarea corectă, tatăl lui nu îi dăduse voie. Cu toate acestea, unele lucruri sălăşluiau în adâncul fiinţei sale, cu pregătire sau fără pregătire. Atâta lucru ştia şi el: unele vise erau ceva mai mult decât nişte simple vise.

Închise ochii, dar în noaptea aceea nu mai adormi.

3
Încercarea fecioarei

Tiaanet, fiica lui Insurret, fecioară a castei shunha, devenise o legendă în Gujaareh. Poeţii şi cântăreţele compuseseră ode care să o slăvească. Sculptorii şi pictorii îi foloseau trăsăturile în cele mai bune lucrări ale lor. Cei care vorbeau cu ea se convingeau că isteţimea şi graţia ei erau pe măsura frumuseţii trupului şi nimeni nu putea să nege că treburile gospodăriei mergeau ca unse de când mama ei îi încredinţase mai multe sarcini. Banii familiei se duceau către negoţuri care se dovediseră bine alese şi avantajoase. Unii, dar mai ales cei orbiţi de iubire, şopteau pe la colţuri că strămoşii sfinţi ai castei shunha renăscuseră în perfecţiunea ei.

Şi iată cum, pe la începutul celui de-al treilea sezon al recoltării, în al zecelea an al ocupaţiei kisuatiene, se dusese vorba în rândurile castelor celor mai înalte despre un moment mult râvnit. Domniţa Tiaanet, în sfârşit, îşi căuta un soţ. Nimeni nu se aşteptase la asemenea cumpătare din partea unei familii puternice. Cu toate că femeile shunha arareori se măritau de timpuriu, precum castele de jos ori agricultorii, totuşi râul se revărsase de patru ori de când Tiaanet împlinise şaisprezece ani, vârsta pentru măritiş. Cu însuşirile ei naturale şi bogăţia viitoare, căci, la fel ca şi kisuatienii, în casta shunha averea trecea de la mamă la fiică, neîndoielnic că orice bărbat din cele două ţinuturi vrednic de ea avea să fie de faţă la următoarea mare adunare a nobililor. Iar aceasta se întâmplă să fie înmormântarea lordului Khanwer, un văr al tatălui lui

Tiaanet.

După cum se obişnuia, ritualurile de înmormântare ale lui Khanwer se ţinură în casa celei mai apropiate rude şi culminară cu o sărbătoare a Răsăritului şi Apusului Lunii. Purtându-se cu nepăsare faţă de tradiţia shunha, nu mama lui Tiaanet, ci Tiaanet însăşi găzdui întreaga festivitate. O responsabilitate uriaşă pentru o fată aşa de tânără, dar şi un scandal nemaipomenit. Shunha trebuiau să respecte tradiţiile. Cu siguranţă bătrânii castei îi vor trimite o misivă plină de reproşuri, iar ea o să-i viziteze ca să-şi ceară iertare, după care va face aşa cum o tăia capul.

Tiaanet se îngriji să păstreze o mişcare continuă, netulburată şi plină de graţie, în timp ce trecea de la un oaspete la altul, umplând cupele şi însufleţind discuţiile. Şi mai important, observă ochii bărbaţilor, care o urmăriseră toată noaptea. La cererea tatălui ei, se îmbrăcase cu cea mai atrăgătoare rochie lungă, dintr-o lână atât de fină, încât materialul părea transparent şi cu nişte cute atât de meticulos aranjate, încât îi mângâia fiecare rotunjime a trupului. Buzele bărbaţilor se depărtau pofticios la vederea sânilor liberi ce se legănau neîngrădiţi pe sub veşmântul transparent. Privirile lor întârziau pe curba lină a pântecului, chinuindu-se să zărească triunghiul întunecat de dedesubt. Îi văzuse pe mulţi dintre ei apropiindu-se de tatăl său, vorbind cu glasuri joase şi uitându-se spre ea. Însă tatăl ei clătinase politicos din cap de fiecare dată, zâmbetul de pe chip lărgindu-i-se cu fiecare nouă propunere, de parcă el ar fi fost curtat, şi nu Tiaanet.

— Ce plictisitoare trebuie să fie pentru tine toată tevatura asta, exclamă un bărbat cu părul alb, când Tiaanet îi umplu cupa din nou.

Îşi ridică privirea spre el şi tresări surprinsă când văzu că el zâmbeşte. Îi zâmbea simplu, cu drag, fără niciun fel de dorinţă trupească oglindită pe chipul lui.

— Nu atât de plictisitoare pe cât s-ar crede, lordul

meu, răspunse ea.

Un servitor se apropie, oferindu-i o carafă plină cu vin. Îi mulţumi, cu un semn uşor din cap, şi îi dădu carafa ei aproape goală.

— Sunt încântată să pot onora trecerea în nefiinţă a unui om atât de respectat.

— Da, ultimul dintre cei mai apropiaţi vechilor tradiţii a fost Khanwer. Gujaareh a pierdut un campion.

Bărbatul sorbi puţin vin şi se opri o clipă să savureze gustul, ridicând din sprâncene a mulţumire.

— E o băutură din Sud? Nemaipomenită.

Tiaanet încuviinţă din cap.

— Vin Daropalm, făcut în Sitiswaya. Foarte rar şi foarte greu de găsit, dar tatăl meu are mulţi prieteni negustori din Kisuati.

— La îndemână, aş zice. Pe vremurile astea, cei mai mulţi dintre nobili nu prea au trecere la marii lorzi.

Se opri o clipă, ca să mai soarbă puţin, închizând ochii a plăcere.

— Şi totuşi se zvonea că tatăl tău nu se avea bine cu răposatul înainte să treacă în lumea celor drepţi. Doar nu pierduse şi favorurile *tale,* nu?

Tiaanet îi aruncă o privire piezişă, întrebându-se ce urmărea bărbatul. Fără îndoială că voia să afle mai multe, dar pentru că nu-i ştia statutul, nu putea ghici cu ce scop. Arămiu la faţă precum lemnul de nuc, nici prea palid, nici prea întunecat la piele, arăta mai degrabă ca un bărbat din castele de mijloc, decât ca un nobil. Iar cineva din castele de jos nu ar fi fost invitat. Pesemne un artist. Ceva din veşmântul lui, o robă simplă din hekeh albă, părea nelalocul lui în mijlocul hainelor care mai de care mai fine ale celorlalţi oaspeţi. Însă nu ar fi fost de faţă aici, dacă nu ar fi avut vreo slujbă importantă în societatea gujaareeană. Tiaanet îşi cunoaşte bine tatăl.

Răspunse cu grijă:

— Khanwer era de-un neam cu noi, lordul meu.

— Desigur. Doar n-o să-l vorbeşti de rău de faţă cu

un străin. Să-mi ierţi îndrăzneala.

Făcu o pauză şi îi zâmbi din nou, în felul acela ciudat, drăgăstos.

— Nu e nevoie să-mi spui *lord*.

Pe neaşteptate, fata îşi dădu seama cine e străinul.

— Veniţi de la Hetawa.

Bărbatul ridică din sprâncene şi chicoti.

— Vai de mine, mă simt onorat! Am început să mă obişnuiesc să fiu recunoscut în ultimii câţiva ani.

Vasăzică nu doar un simplu om al templului. Tiaanet se aplecă adânc peste braţele încrucişate şi cu palmele în afară, cerându-şi astfel iertare.

— Greşeala este numai a mea. Am crezut adesea că viaţa dusă aici, pe pământurile verzi şi bogate ale moşiei noastre, ne ţine familia departe de întâmplările şi oamenii cu greutate ai oraşului…

Superiorul Hetawei, conducătorul credinţei în Hananja din toate regatele care O slăveau pe Ea, clătină scurt din cap.

— Ai fost o gazdă foarte graţioasă, domniţă Tiaanet, mai ales în asemenea împrejurări. Cum se simte mama ta?

— Se odihneşte, Superiorule.

— Mi s-a spus că e bolnavă de ceva vreme.

Se uită atent în jur, după care se aplecă spre ea cu o lipsă de graţie, care nu scăpă oaspeţilor din preajmă.

— Pesemne că tatăl tău va fi destul de înţelept să primească vizita unui Împărtăşitor, nu-i aşa? întrebă el aproape în şoaptă. Suferinţele îndelungate sunt adesea uşor de tămăduit. Se poate face totul în mare taină.

Tiaanet îl răsplăti cu o privire rece, poruncindu-i parcă să înceteze a mai aduce vorba despre aşa ceva.

— Noi suntem shunha, Superiorule.

Bărbatul oftă şi se îndreptă de spate.

— Ei bine, fii bună şi spune-le şi lor despre propunerea mea. N-ar fi primul shunha care încalcă obiceiurile pe ascuns.

— Le voi spune.

Tatăl ei începuse să-i supravegheze atent din partea cealaltă a încăperii. Fata îşi înclină capul spre bărbat şi se răsuci ca să plece.

— Să te bucuri de restul serii, Superiorule…

— Aşteaptă.

Se uită din nou cu îndrăzneală în toate părţile. De data aceasta, Tiaanet se încordă, simţind privirea intensă a tatălui ei ca un fior pe şira spinării.

— Mărturiseşte, fiică a lui Insurret. Ai auzit ceva despre *cum* a murit lordul Khanwer?

Ah! Un credincios al Hananjei nu prea avea gusturi la femei, dar secretele? Nici măcar sângele de vise nu putea şterge o asemenea aplecare spre lucruri tainice.

— A murit în somn, Superiorule, răspunse ea.

Îi zâmbi şi el se retrase puţin, încruntându-se nemulţumit pentru o clipă. Fata nu zâmbea foarte des, tocmai din această pricină.

— Aşa cum şi-ar dori orice bun şi cinstit credincios al Hananjei.

Se îndepărtă apoi, înainte ca el să-i mai pună şi alte întrebări stânjenitoare şi să o vâre în cine ştie ce bucluc. Dar în timp ce îi turna vin unui oaspete, surprinse privirea rece a tatălui ei şi bănui că deja era prea târziu.

Peste o vreme, ultima fâşie colorată a Visătoarei alunecă dincolo de orizont, lăsând în urma ei pe cer micuţa Lună Deşteptată şi Sorii Mai Mici. Odată tradiţia respectată, oaspeţii plecară unul câte unul. Tiaanet se îngriji de cei care nu voiau să se întoarcă în oraş sau la moşiile lor, conducându-i către camerele de oaspeţi, în timp ce tatăl ei îşi lua la revedere de la restul. Unul dintre servitori se apropie de Tiaanet şi îi şopti că mama ei avea nevoie de ajutor.

Aruncă o privire scurtă spre tatăl ei. Era adâncit într-o conversaţie cu doi lorzi shunha. Tiaanet încuviinţă

din cap şi se îndreptă spre camera nordică.

Niciun sunet nu răzbătea dinăuntru când se opri lângă draperia grea de la uşă şi îi salută pe servitorii ce vegheau de-o parte şi de alta.

— Mamă? Pot să intru?

Nu primi răspuns şi nici nu se aşteptase la unul. Trecu de draperii şi găsi încăperea într-o harababură de neînchipuit. Perne şi haine aruncate alandala, un cufăr de lemn deschis şi răsturnat, o tapiserie de pe peretele îndepărtat, atârnând jalnic. Jilţul de lângă fereastră, unde se odihnea de obicei mama ei, zăcea căzut într-o parte. În mijlocul neorânduielii, mama ei stătea în picioare nemişcată, strângând în pumn o mică statuetă de lemn a Hananjei, cu ochii aţintiţi în depărtare, pe fereastră. Nu se întoarse când Tiaanet intră.

Fata se aplecă să ridice o pernă.

— Las-o, îi porunci Insurret.

Tiaanet lăsă perna pe jos.

Cu un glas blând, Tiaanet o întrebă:

— Să-ţi aduc ceva?

Văzut dintr-o parte, zâmbetul mamei ei părea ca o rază a Lunii Iernatice.

— Pe tatăl tău, după ce termini cu el.

— Este cu oaspeţii noştri, mamă.

Insurret îi aruncă o privire peste umăr.

— Şi-ai venit să te îngrijeşti de nevoile mele? Ce fiică bună eşti! Pesemne că într-o zi şi tu vei avea o fiică la fel ca tine.

Tiaanet nu rosti niciun cuvânt, aşteptând. De obicei, încerca să nu plece înainte ca Insurret să-i facă semn. O fiică bună asculta întotdeauna de poruncile mamei.

— Oare tatăl tău o lasă pe sora ta să vină şi ea să petreacă?

Zâmbetul lui Insurret deveni veninos.

— Cu aşa de multă lumină şi gălăgie, nu e primejdios, nu?

— Tantufi este în casa de la câmp, mamă.

După cum bine ştia şi Insurret.

— Da, da. Încă o fiică bună pentru mine.

Privirea lui Insurret se înceţoşă pe neaşteptate. Zâmbetul îi pieri de pe buze.

— Aşa fiice bune am!

Asemenea schimburi de vorbe nu aveau nicio noimă. Tiaanet oftă şi dădu să plece.

— Servitorii vor strânge dimineaţă, dacă le dai voie. Noapte bună, mamă. Pacea fie cu tine…

Statuia Hananjei izbi peretele, trecând razant peste capul lui Tiaanet şi se rupse în două. Fata se opri.

— Să nu-mi urezi tu mie pace, se răsti Insurret. Şarpe ce eşti! Târfă linguşitoare! Să nu îndrăzneşti să mai rosteşti cuvântul pace in preajma mea. Ai priceput?

Tiaanet se lăsă pe vine ca să adune bucăţile statuii. Le aşeză pe un raft din apropiere, îşi încrucişă braţele şi făcu o manuflecţiune, cerându-şi iertare Zeiţei.

— Da, mamă. Noapte bună.

Femeia nu zise nimic când Tiaanet ieşi.

În faţa camerei, aştepta tatăl ei. Se opri, căutând pe chipul lui semnele mâniei, dar el privea îngrijorat draperia de la camera lui Insurret.

— Te-ai purtat cum se cuvine, spuse el.

Tiaanet încuviinţă din cap. Era imposibil să te porţi cum se cuvine cu Insurret, dar existau şi momente mai bune.

— Oaspeţii au fost aranjaţi?

— Da.

Bărbatul făcu un semn spre străjeri şi îi oferi braţul fiicei sale, iar ea nu se împotrivi. Porniră spre camera ei.

— Ce voia Superiorul?

— Să ştie cum a murit Khanwer, tată.

— Şi ce i-ai zis?

— Că nobilul nostru văr a murit în somn, tată.

El izbucni în râs, mângâindu-i mâna.

— Ce fată isteaţă! Am primit multe complimente pentru tine în seara asta.

Văzându-i buna dispoziţie, fata îndrăzni să întrebe:

— Şi câte dintre complimente au venit şi cu o propunere de măritiş?

Tatăl ei rânji.

— Patru numai în această seară. Semne bune, nu? Şi vor mai veni multe, îndată ce bărbaţii se vor duce acasă şi-şi vor socoti averile ca să afle dacă sunt vrednici de tine. Pe unii o să-i ţin pe jar o vreme, dar tu să nu-ţi faci griji.

Îi mângâie din nou mâna.

— Nu te irosesc eu cu cine ştie ce negustor sau slujbaş pârlit.

Pesemne vreun nobil kisuatian? se întrebă Tiaanet, dar îşi înfrână dorinţa de a rosti cuvintele cu voce tare. Ar fi părut că e prea dornică să plece. Nici nu avea cum.

Cotiră şi intrară pe un coridor care ducea spre odaia ei.

— Superiorul ne-a propus să ne trimită un Împărtăşitor pentru mama, spuse ea.

Poate aşa îi va da ceva la care să se gândească.

— I-am reamintit că nu aceasta e calea noastră.

Tatăl ei pufni.

— Omul e nebun. Înaintaşul lui, da, făcea lucrurile cum trebuie. Poate tocmai de aceea Colectorii i-au venit de hac. În zilele noastre, Hetawa e prea dornică să pară neprimejdioasă, înţelegătoare cu kisuatienii şi cu ceilalţi…

Ajunseră la uşa camerei lui Tiaanet. Se întoarse spre ea şi îi apucă bărbia între degete.

— Gata cu politica. Eşti obosită?

Fata se sili să zâmbească, nevrând ca surâsul ei să-l deranjeze, aşa cum se mai întâmplase.

— Foarte obosită, tată. A fost o noapte lungă.

— Înţeleg.

Zâmbi şi trase draperia pentru ca ea să treacă.

— O să ne mişcăm repede şi în linişte, ca să nu trezim oaspeţii. Da?

Pentru o clipă, dorinţa de a urla se strecură în mintea fetei.

Casa gemea de oameni. Un singur ţipăt îi va alerta pe toţi. Oare Superiorul rămăsese aici? Dacă l-ar învinui pe tatăl ei de stricăciune în faţa preotului, a oaspeţilor, neîndoielnic Hetawa ar cerceta cum stau lucrurile. Colectorii ar veni şi ei. Iar ea le-ar arăta-o pe micuţa şi biata Tantufi drept dovadă. Poate chiar Insurret ar avea mintea suficient de limpede ca să îi sprijine învinuirile. Poate Colectorii ar omorî întreaga familie ca să scape Gujaarehul de o asemenea murdărie. Atunci Tiaanet şi Tantufi ar fi, în sfârşit, libere, într-un fel sau altul.

Însă dorinţa aceea, la fel ca altele de acelaşi fel, pieri tot atât de iute precum apăruse. Îşi pierduse speranţa cu mulţi ani în urmă. În cele mai multe zile — zilele bune — nu mai simţea nimic.

Tiaanet intră în cameră şi se apropie de pat, uitându-se fix spre peretele îndepărtat. În urma ei, bărbatul trase perdeaua, apoi veni lângă ea.

— Te iubesc, Tiaanet, spuse el. Ştii asta, nu?

— Da, tată.

— Fata mea cea bună, rosti el, aplecându-se să o sărute de noapte bună.

4
Nesomn

Sunandi Jeh Kalawe, Vocea protectoratului kisuatian şi guvernator al Gujaarehului în numele Protectorului însuşi, nu dormea adânc de felul ei. Orice mişcare o trezea în timpul nopţii. Până şi adierea cea mai uşoară care mângâia perdelele patului prea des o putea ţine trează până în zorii zilei. În anii de după căsătorie, se mai obişnuise cu acest fapt. Ţinea o cană cu bere de miere pe noptieră şi îşi alunga soţul pe divanurile din camera de zi, ori de câte ori sforăia sau se muta ea însăşi acolo, pentru a nu-i tulbura somnul. Adormea în cele din urmă, iepureşte, furând câteva clipe de odihnă, care nu se vădeau mulţumitoare. Uneori se trezea mai obosită decât atunci când se băgase în pat.

Fireşte că existau şi nopţi în care băuturile alinătoare şi număratul până la patru erau fără folos. În astfel de momente, se ducea să lucreze în camera ei de zi, ca măcar să nu piardă timpul. Sau ieşea pe terasa locuinţei lor din Yanya-iyan să privească Luna Visătoare, îmbătându-se cu lumina ei argintie, fără să se gândească la nimic.

Acum, se opri în loc uluită, când văzu că terasa e deja ocupată.

— Nu ţipa, o rugă Colectorul Nijiri.

Stătea cu un picior pe balustradă, cu celălalt atârnat în gol, la opt caturi deasupra pământului, şi o privea cu ochi veseli.

— Soţul tău războinic ar apărea valvârtej aici, cu armele scoase şi pacea palatului ar fi stricată.

Sunandi răsuflă încet, înghiţindu-şi ţipătul şi porni

spre el.

— Nimic de felul acesta nu s-ar petrece dacă nu ai sta cocoţat acolo ca un zburător-de-noapte, pândind după şoareci.

— Sunt un Colector, Jeh Kalawe. Credeai că vin pe porţile din faţă şi cu mare tam-tam? De ce nu şi cu o cântăreaţă care să ducă vestea despre mine şi despre toţi ai mei? Dar să lăsăm gluma, ar fi trebuit să mă aştepţi.

Sunandi îşi dădu ochii peste cap şi se apropie de el.

— Te aşteptam în *zori!* Am trimis după tine imediat ce nenorociţii de banbarra au terminat de săpat groaza în oraş azi-dimineaţă.

Nemulţumirea îi dispăru, copleşită de alte griji şi spaime personale.

— Eşti de mult aici?

Făcuse dragoste cu Anzi chiar înainte de miezul nopţii.

Nijiri zâmbi şi lumina Visătoarei îi întineri chipul. Semăna acum cu băiatul pe care Sunandi îl întâlnise cu zece ani înainte. Crescuse înalt şi frumuseţea lui proaspătă căpătase nuanţe aspre, dar elegante. Totuşi, rămânea tânăr în ochii celor din Kisua, unde oamenii nu trăiau aşa de mult. Din pricina meseriei lui părea să arate mai bătrân.

— Dacă aş fi venit mai devreme, spuse el, ai fi visat cu ochii deschişi şi plină de dor că trebuie să ieşi pe terasă.

Ei îi luă un moment să înţeleagă semnificaţia vorbelor şi când pricepu în sfârşit îi veni să-l omoare.

— *Keb-na!* Ştii că nu-mi place să te amesteci în visele mele.

Bărbatul nu spuse nimic, se mulţumi să o privească îndelung şi, după o vreme, oftă. Desigur că îi va călca visele după cum credea el de cuviinţă. Doar era un Colector.

— Să ştii că aceste atacuri ale tribului banbarra trebuie să înceteze, schimbă ea subiectul.

Nijiri continuă să o privească în linişte, poate pentru că ştia cât de mult o agasa calmul lui gujaareean sau pur şi simplu pentru că nu ştia ce să răspundă.

— Ne ameninţă pacea, continuă ea, neputând rezista nevoii de a umple tăcerea. Dacă nu ţinem bine frâiele Gujaarehului, lucrurile o vor lua razna. Răscoale. Trădări şi minciuni.

— De ce-mi spui toate astea?

— Hetawa este urechea poporului. Cineva, undeva, trebuie că are un văr sau o mătuşă banbarra. Oamenii voştri se împerechează cu cine se nimereşte.

Nijiri se mulţumi să ofteze la auzul unei asemenea defăimări. Sunandi rostise lucruri şi mai rele în trecut. Îşi îngăduiau unul altuia vorbe pe care nu le-ar fi suportat din partea altora.

— Hetawa îi sprijină pe toţi cei care aduc pace oraşului. Acum, aceştia sunt kisuatienii. Ne-a costat scump şi oamenii nu prea mai au încredere.

— Acum, a fost ucis un gujaareean! O gardă a oraşului. Un altul a fost rănit grav, deşi mi s-a spus că tămăduitorii voştri i-au salvat viaţa. Au omorât 20 dintre oamenii soţului meu. Ţi se pare că sună a vremuri de pace?

Nijiri se încruntă.

— Într-adevăr, e neobişnuit. Opt atacuri, 20 de kisuatieni şi un singur gujaareean mort? Ce-au jefuit?

Sunandi începu să înşire pe degete.

— Tot ce au găsit în magaziile folosite de trupele noastre, inclusiv multe arme ascunse bine. Cai. Baloţi cu orz gata de trimis în Kisua, pe care presupun că îl vor folosi drept hrană pentru cai. Numai Merik ştie ce altceva ar putea face cu el în deşert. Apoi vin de lacrima-lunii. Piele şi ţesătură hekeh. Lapis şi sare de mare.

Nijiri căzu pe gânduri.

— Mărfuri pentru negustorie, rosti el după o vreme. Ţi se par nişte mărfuri cu mare căutare în Kisua?

Sunandi se posomorî.

— Mare parte din ele s-ar vinde la preţ bun în orice piaţă kisuatiană. Asemenea mărfuri mai micşorează din pierderile pe care ni le-a adus cucerirea Gujaarehului.

Oftă din toţi rărunchii.

— Da, furtul cu pricina ne-a făcut mult rău deja. Unii negustori din Kisua ne cer să fim mult mai aspri şi să controlăm mai bine capitala gujaareeană…

— N-au luat niciun om? Barbarilor din deşert le plac sclavii.

Sunandi se făcu că n-a auzit. Şi kisuatienii aveau sclavi.

— Niciunul. N-au arătat niciun pic de milă faţă de cei care le-au ut în cale, dar nu au luat ostatici. Aş zice, noroc chior.

— Mă îndoiesc.

Pe fruntea femeii apăru o cută. Ceva în felul lui de a fi se schimbase. Ezită s-o numească înflăcărare, deoarece se ştia că un Colector nu putea simţi aşa ceva. Cu toate acestea, trupul lui părea încordat.

— Lămureşte-mă.

El încuviinţă încet din cap, în timp ce privea oraşul, ochii săi. 1 lunecând de colo până colo peste acoperişuri şi peste străzi. Din senin, Sunandi se pomeni întrebându-se dacă el dormea bine.

— Pentru triburile din deşert, începu el, oamenii de la oraş, fie ci gujaareeni, fie kisuatieni, sunt moi, desfrânaţi, laşi şi nevrednici de averile pe care le au. Până şi shadounii, aliaţii voştri, s-au încurcat cu voi doar pentru că urăsc mai tare Gujaarehul. Aşa că pentru banbarra să nu ia sclavi şi să nu facă prăpăd de vieţi omeneşti printre gujaareeni, dar să ucidă totuşi patru kisuatieni…

Sunandi apucă strâns balustrada terasei, gemând

încetişor. Ce prostie să nu priceapă până acum!

— Curtează Gujaarehul ca să le fie aliat!

Nijiri nu răspunse, dar nici nu era nevoie. Sunandi ştia că are dreptate. Triburile Miei Goale se duşmăniseră între ele dintotdeauna. Războiul dintre banbarra şi shadouni, cele mai puternice triburi, avea iz de legendă deja, chiar dacă în ultimele veacuri se aşternuse o pace fragilă, pe măsură ce Gujaarehul căpătase tot mai multă putere. Niciun trib nu îndrăznea să-şi slăbească forţele, luptându-se cu vechii duşmani, când în apropiere pândea o asemenea ameninţare.

Atacurile erau doar o dovadă că ieşiseră din fundătura în care fuseseră prinşi. Shadounii făceau negoţ cu ei şi se aliaseră cumva cu kisuatienii, iar acum Kisua stăpânea peste Gujaareh. Banbarra se găseau prinşi la mijloc. Ţinuturile lor se întindeau de la graniţa de sud a Gujaarehului, până la fortăreţele sudice din munţi ale shadounilor. Striviţi de doi duşmani aliaţi. Nici nu era de mirare că se hotărâseră să facă ceva în această privinţă.

— Crezi că luptătorii banbarra au urmărit anume să ia mărfuri la mare căutare printre negustori? îl întrebă Sunandi pe un ton grav şi cu o expresie întunecată pe chip. De ce? Să ne facă să credem că am cucerit Gujaarehul degeaba? Să stârnească un fel de discordie printre mai-marii kisuatieni?

— N-am zis asta. Însă tactica lor arată că au oareşce planuri, nu crezi?

Era prea mult! Îl privi mânioasă.

— Nişte nomazi fără carte şi iubitori de cămile nu sunt în stare de aşa ceva.

Nijiri tresări nemulţumit, dar după o clipă chipul i se îmblânzi.

— Nu sunt proşti, Jeh Kalawe. E nevrednic din partea ta să spui asemenea lucruri.

— Până şi cei din neamul tău îi numesc barbari!

— Dar negoţul cu barbarii ne-a îmbogăţit, îţi

aminteşti? Spre deosebire de Kisua, nu ne-am lăsat orbiţi de prejudecăţi când am cugetat la câştigurile sau neajunsurile vreunui neam sălbatic.

Sunandi respinse mustrarea cu un gest, îşi încrucişă braţele la piept şi începu să păşească agitată de colo până colo.

— Tribul banbarra s-a vădit a fi prea mândru ca să ceară ajutor împotriva shadounilor. De ce-ar face-o acum? Şi tocmai de la Gujaareh, care e doar o vasală umilă a kisuatienilor? Oamenii deşertului respectă puterea. Gujaarehul duce lipsă de aşa ceva.

— Dacă asta crezi, atunci *tu* eşti cea proastă, se răsti el.

Sunandi îşi strânse pumnii şi se repezi spre Nijiri.

— Armata gujaareeană…

— Era doar o parte a puterii Gujaarehului înainte să vină kisuatienii. Ai uitat legăturile noastre cu ţinuturile de la nord şi cele de la apus? După cum spuneai şi tu, jumătate din neamul zhinha se înrudeşte cu vreun rege din sălbăticie. În acest ţinut există o castă militară, cei mai mulţi dintre ei *născuţi* războinici, care au aşteptat fără să facă mare lucru, dar chinuiţi de mânie, din clipa în care armata a fost distrusă. A fost o greşeală din partea voastră. Habar n-ai cât de mult s-a străduit Hetawa să îi ţină în frâu. Gărzile oraşului… mercenarii năimiţi de nobili ca să le protejeze pământurile… şi chiar Hetawa însăşi. Îţi închipui ce-ar face semenii mei dacă s-ar ridica? Numai Santinelele singure şi…

Clatină din cap, se apropie de balustradă şi se aplecă în faţă. Sunandi se luptă cu dorinţa de a face un pas înapoi când îi zări expresia concentrată. Colectorii nu trebuiau să simtă emoţii puternice, dar Nijiri fusese dintotdeauna mai iute la mânie.

— Ştiu ce părere are Kisua despre noi. Ne credeţi nişte oi care dorm liniştite, fără să le pese de necazuri. Dar când urgia Gujaarehului se trezeşte, arde la fel de

tare ca în orice ţinut. Chiar mai tare, deoarece o înăbuşim mult prea adesea. Dacă scapă vreodată liberă, Kisua va pierde controlul.

Sunandi îl privi ţintă şi încercă să nu dea atenţie neliniştii ce i se strecurase în suflet.

— Ai spus că Hetawa ne sprijină.

— Hetawa vă sprijină *deocamdată*. Dar dacă vreodată ni se iveşte prilejul, Jeh Kalawe, dacă cea mai iute şi cea mai sigură cale de a aduce pacea înseamnă să măcelărim fiecare kisuatian din oraş, atunci să nu te îndoieşti că Hetawa va avea grijă ca totul să se întâmple aşa.

Apoi, spre uimirea ei, mânia din ochii lui Nijiri lăsă loc amărăciunii.

— După atâţia ani, tot nişte străini am rămas pentru voi.

— Nu străini, rosti ea, pe un ton înţepat. Ştiu cât este de importantă pacea pentru voi.

— E mai mult decât importantă, Jeh Kalawe. Ea este Zeiţa noastră.

Nijiri sări în picioare şi oftă.

— Eu atât am avut de zis. Bănuiala ta este corectă. S-a primit o solie din partea căpeteniei banbarra.

Sunandi îşi ţinu răsuflarea.

— Nu ştiam că *au* şi o căpetenie.

Neamul banbarra este împărţit în multe triburi, e adevărat, şi au căpeteniile lor mai mici. Însă în vreme de război se unesc şi îşi aleg o mare căpetenie. Omul cu care am purtat discuţii are toate şansele să devină *acea* căpetenie.

— Când v-au căutat?

— După primele atacuri asupra oraşului. Ceea ce mi-ai spus adevereşte bănuielile noastre. Să nu mă întrebi când sau dacă întâlnirea va avea loc. Treburile Hetawei n-au legătură cu Protectorii.

Iar ea oricum nu ar fi putut promite că îşi va ţine gura, de vreme ce era Vocea Protectoratului, aşa cum

nici el nu putea să îi promită că se va bucura de sprijinul lui pe vecie. Amândoi trebuiau să-şi servească stăpânii.

Sunandi puse o întrebare, care să-i lase destul spaţiu cât să jongleze cu loialităţile amândurora.

— Poţi să-mi spui totuşi ceva?

Nijiri încuviinţă uşurel din cap.

— Solul trimis de neamul banbarra era un gujaareean din casta militară. Avea rang înalt. Pretindea că a fost general înainte de cucerire. Zhinha din naştere.

O privi cu atenţie când rosti cuvintele.

— Zeiţa să ne apere, şopti Sunandi, simţind cum i se face pielea de găină şi nu din pricina aerului răcoros de noapte.

Shunha şi zhinha, cele două caste nobile ale Gujaarehului, rareori se alăturau armatei, fiind prea vanitoase să primească porunci de la cei din neamurile mai prejos de ele. Abia dacă-şi îngăduiau să-i servească pe cei de acelaşi rang. Exista însă un neam pe care un general zhinha l-ar fi servit bucuros, chiar şi în surghiun.

Nijiri ignoră blasfemia ei, poate fiindcă simţise, cel puţin pentru o clipă, că femeia fusese sinceră.

— Faci ce vrei, îi spuse. Acum întoarce-te la soţul tău înainte să-ţi ducă dorul.

Nijiri dădu semn că vrea să plece, aruncându-şi una dintre cele două codiţe împletite pe spate. Gestul şi pieptănătura îi erau atât de familiare, încât Sunandi se lăsă copleşită de nostalgie.

— Ce mai faci tu, Nijiri? îl întrebă, accentuând uşor cuvântul *tu*.

Bărbatul se opri, dar nu se întoarse cu faţa spre ea.

— Sunt bine, Jeli Kalawe.

— Eu…

Şovăi puţin, după care izbucni:

— Mi-e *dor* de el. Îţi vine a crede? Nu am fost prieteni. Cu toate acestea…

Nijiri apucă balustrada.

— Îl vom reîntâlni amândoi într-o bună zi. Tu poate mai repede decât mine. Eşti femeie, ai mai multă putere decât mine să-ţi găseşti drumul prin Ina-Karekh. Şi încă poţi visa.

Ea uitase asta. El era un Colector adevărat acum, plătind preţul suprem pentru puterea pe care o avea.

— Îmi pare rău, zise Sunandi.

Nu-şi dădea seama dacă în vocea lui se auzea tristeţe sau simplă resemnare. Însă durerea era acolo, în străfundurile lui. Ezitând, se întinse să-i atingă umărul, chiar dacă nu ştia de ce. Degetele ei abia îi atinseră pielea, când el se întoarse şi o apucă de mână.

— Să nu-ţi pară rău, şopti el.

Nijiri îşi lipi obrazul de palma ei câteva clipe, închizând ochii i probabil închipuindu-şi că e altcineva în locul ei. Lui Sunandi îi trecu prin minte în acel moment că el se simţea tare singur, pentru că nimeni nu atingea Colectorii, nu în mod voit, în orice caz. Ei le dăruiau altora pacea, dar îşi purtau singuri durerea.

Spre surprinderea ei, Nijiri deschise ochii şi se încruntă.

— N-o să-l întâlneşti în felul acesta. De ce n-ai venit la mine? Ştii că te-aş fi ajutat.

Şi înainte să apuce să-l întrebe despre ce vorbea, el întinse mâna spre chipul ei. Sunandi clipi din instinct şi îi simţi degetele pe pleoape o clipă, după care bărbatul se îndepărtă de ea. Când deschise ochii, el deja îşi trecuse un picior peste balustradă, sprinten ca o pasăre.

— Să nu mă mai chemi niciodată, îi strigă el peste umăr. Lucrurile se schimbă prea iute. Am greşit, Jeh Kalawe, atunci când am spus că nu ne înţelegi. Tu reuşeşti s-o faci, atât cât poate un străin şi mai bine decât orice kisuatian. De aceea te voi ierta, orice te-ar pune Protectorii să faci.

În timp ce Sunandi îl privea ţintă, încercând să-i

priceapă vorbele, el se săltă pe balustradă, legănându-se încetişor, fără să-i pese de înălţime. Se agăţă de o cornişă de deasupra şi îşi aruncă trupul înainte dintr-o singură mişcare lină. Apoi dispăru.

Abia când Sunandi ajunse din nou în pat, înţelese ce făcuse el. Mai precis, a înţeles dimineaţă, când s-a trezit în braţele lui Anzi, liniştită şi mult mai odihnită decât oricând. Anzi o trăsese mai aproape de el în timpul nopţii şi sigur o înghiontise la un moment dat. Totuşi, ea nu se trezise nici măcar o dată.

5
Purtătorul de zeciuială

— Nu! spuse Mni-inh.

Hanani îşi păstră capul plecat şi braţele încrucişate în faţă, cu palmele în jos. Mni-inh, care stătea pe o pernă, masându-şi un genunchi, se încruntă când îşi dădu limpede seama că ea nu avea de gând să se mişte.

— Am zis nu, Hanani.

Se îndreptă de spate, aranjându-şi la loc acoperământul roşu de şold.

— Hetawa şi-a cerut deja iertăciune de la familia purtătorului de zeciuială. Va primi o înmormântare aşa cum se cuvine, chiar în cripta Hetawei, o onoare oferită de obicei numai Slujitorilor Hananjei. Cred că ajunge.

— Moartea purtătorului de zeciuială nu a fost vina *Hetawei,* răspunse Hanani, ţinându-şi privirea în pământ.

În lumina delicată a zorilor, gulerul rubiniu al veşmântului lui semăna cu nişte picături de sânge împrăştiate pe pielea sa palidă.

Mni-inh tresări şi se ridică în picioare. Dar Sala Împărtăşitorilor era aproape goală până la prânz. Cei care lucraseră în timpul nopţii dormeau, iar restul erau ocupaţi cu îndatoririle zilnice din Sala Binecuvântărilor sau din camera cu ierburi şi poţiuni. Puţinii oameni care se odihneau pe băncuţele şi în nişele sălii se adânciseră în studiu sau în discuţii. Nimeni nu se uita la Hanani şi la Mni-inh, însă Mni-inh cercetă în stânga şi în dreapta îngrijorat, înainte să se aplece şi să-i vorbească din nou.

— Dar nici vina ta nu e, fată nebună ce eşti! Nu

face munca lui Yehamwy în locul lui, Hanani. Cum te aştepţi ca membrii Consiliului să creadă că eşti înzestrată, dacă tu însăţi nu crezi în tine?

Fata îşi ridică fruntea şi îl văzu cum se trage înapoi surprins.

— Nu cred că nu am har, Mni-inh-frate. Cum s-ar putea, când tu ai fost cel care m-a pregătit?

— Şi-atunci de ce să vizitezi familia purtătorului de zeciuială?

Era o întrebare care o chinuise pe Hanani toată noaptea, în timpul orelor petrecute plângând în hohote, rostind rugăciuni fierbinţi şi, într-un final, legănându-se ca să adoarmă. Nu visase nimic. Iar rugăciunile ei pentru pace şi înţelegere nu primiseră niciun răspuns. Dimineaţă se trezise cu un singur gând în minte: să afle *de ce* murise Dayu.

— Fiindcă inima mea e goală acum şi fără pace, spuse ea.

Mni-inh se trase un pas înapoi, încruntându-se.

— Îndoiala a apărut în loc şi a umplut pustiul din mine. L-am împins de la spate pe Dayu prea tare, prea iute? Oare purtătorul de zeciuială a murit pentru că m-am aşteptat ca un copil să facă munca unui om mare? Ştii doar cât atârnă îndoiala în narcomanţie, Frate. Chiar dacă cei din Consiliu nu au rostuit nicio interdicţie împotriva mea, voi refuza să mai tămăduiesc pe cineva acum.

Mni-inh oftă din toţi rărunchii, neputincios.

— Te înţeleg. Pe de altă parte, cum ar putea oare îndoielile tale să slăbească doar pentru că îţi vei cere iertare de la o văduvă care jeleşte şi care ar putea să te învinovăţească pentru moartea soţului ei, indiferent că eşti vinovată ori ba.

Expresia de pe chip i se schimbă pe neaşteptate.

— Stai! Ştiu despre ce e vorba. E prima dată când întâlneşti moartea.

— Nici pomeneală, se împotrivi ea, cu toate că

trebui să-şi ferească privirea ca să nu-i mai zărească mila din ochi.

În lunile timpurii ale uceniciei ei, Hanani îl bănuise pe Mni-inh că ascunde în sufletul lui o aplecare către cruzime, pe care izbutise cumva să o tăinuiască de Împărtăşitori, dar pe care o lăsa bucuros să iasă la iveală faţă de ucenicii mai puturoşi, sub deghizarea îndatoririi de mentor. Se purtase de două ori mai rău cu ea decât o făceau Împărtăşitorii cu băieţii ucenici, spunându-i atunci când se plângea că trebuie să fie de două ori mai bună ca să învingă frica pe care le-o stârnea petiţionarilor faptul că e femeie. Şi ura *lui* pentru acelaşi lucru. Ar fi băgat mâna în foc pentru asta.

Totuşi, pe măsură ce anii au trecut, Hanani pricepuse, în cele din urmă, că asprimea lui Mni-inh e doar de ochii lumii. În adâncul sufletului, adevăratul său chip arăta mai multă blândeţe. Prea multă blândeţe chiar, credea acum Hanani, lipsindu-i dureros liniştea şi echilibrul pe care credincioşii le aşteptau de la Slujitorii Hananjei. Socotea că purtarea dispreţuitoare a celorlalţi faţă de ea este o jignire adusă propriei lui persoane. Se supăra adesea când vedea cât de încet se schimbă Hetawa. Uita de diplomaţie şi rostea lucruri care îi puneau în pericol poziţia printre ceilalţi fraţi-de-cale. Fireşte că purtarea lui în afara rânduielilor făcuse din el cel mai bun învăţător pentru ea, dar existau momente când Hanani l-ar fi vrut înapoi pe mentorul aspru din tinereţea ei, în locul fratelui mai mare nesăbuit şi nespus de ocrotitor de acum.

— Dacă mă voi întâlni cu ea, mă voi simţi mai bine, spuse Hanani hotărât. Am nevoie să aflu mai multe, Mni-inh-frate. Am nevoie să ştiu cine a fost bărbatul care a murit cu Dayu. Trebuie să pricep ce s-a petrecut sau cel puţin să încerc. Fără asta, pacea nu va mai exista pentru mine.

Mni-inh o privi ţintă. Oftă din nou, trecându-şi mâna prin părul său neobişnuit de ondulat, cu aspect

lucios.

— Bine, du-te.

Ea sări în picioare şi făcuse deja trei paşi când el se repezi să strige:

— Doar nu pleci *acum!* Ah, bine, nu-ţi face griji… Pleacă înainte să mă răzgândesc. Fii prudentă!

— Îţi mulţumesc, Mni-inh-frate!

Mni-inh mai rosti câteva cuvinte printre dinţi şi ea bănui că nu spunea o rugăciune.

Hanani părăsi Sala Împărtăşitorilor, traversând curtea uriaşă din inima Hetawei, îndreptându-se spre Sala Binecuvântărilor. Trecu pe lângă un Învăţător şi doi Ucenici cu braţele pline de pergamente, care o priviră lung şi se puseră pe şoptit când ea se îndepărtă. Pe un butuc stătea o Santinelă bătrână, care o măsură din ochi. Ea dădu din cap, în semn de salut, şi bărbatul îi întoarse gestul.

Lui Hanani nu-i venea greu să ghicească ce se ascundea în spatele privirilor de care avusese parte întreaga dimineaţă. În zori, se alăturase unei rugăciuni dansante de grup şi simţise de multe ori cum nenumăratele perechi de ochi o străpung. În sălile de baie, o parte dintre ucenici îşi feriseră privirea, ca să nu cadă asupra goliciunii ei. Nu toţi Slujitorii Hetawei o credeau răspunzătoare pentru cele două morţi. Ştia asta. Însă uităturile şi şoaptele arătau că mulţi o socoteau vinovată.

Dacă nu s-ar fi simţit deja cumplit de descumpănită, pesemne că privirile ar fi doborât-o într-un sfârşit. Dar nimic nu întrecea în suferinţă pierderea lui Dayu.

Sala Binecuvântărilor îi aduse puţină linişte, căci Împărtăşitorii erau mult prea ocupaţi ca să se uite la ea. Rândul petiţionarilor se lungea mai mult decât de obicei, întrecându-l binişor pe al purtătorilor de zeciuială. Aproape toţi cei din rândul petiţionarilor aveau câte o suferinţă evidentă: un braţ rupt înfăşurat în

cârpe, piciorul sau capul bandajat. Cele mai multe răni fuseseră provocate de atacul barbarilor, îşi dădu ea seama, alături de accidentele obişnuite din timpul sezonului de recoltare şi al vieţii zilnice din oraş. Cei mai vătămaţi, precum soldatul tămăduit de Hanani cu o zi înainte, fuseseră primii îngrijiţi, iar acum exista destul timp şi magie pentru restul.

Ar merge mai repede, dacă aş fi aici, se gândi ea când trecu de podium. Însă nu avea vreme şi nici linişte pentru asemenea gânduri, aşa că îşi văzu de drum.

Uşile duble uriaşe din bronz se deschiseseră pentru a primi oamenii. Ieşi din umbra răcoroasă a Sălii în lumina orbitoare şi în zarva de afară. Se opri pe trepte pentru ca ochii să se obişnuiască puţin cu strălucirea soarelui. Căldura groaznică de afară îi arse pielea. La început îi plăcu senzaţia, dar imediat începu să năduşească îngrozitor. Îşi puse palma streaşină la ochi şi scrută Piaţa Hetawei, unde oamenii se îmbulzeau. În apropiere, zări câţiva credincioşi care stăteau pe trepte rugându-se. Dincolo de ei, negustorii se mişcau de colo până colo, vânzând trecătorilor apă şi fructe feliate. De-a lungul pasajului principal, în capătul celălalt al pieţei, zeci de oameni veneau spre piaţă ori se îndreptau spre râu sau cine ştie unde altundeva. Prea multă lume, prea mult haos şi prea mulţi cei care s-ar fi holbat la sânii ei înfăşuraţi strâns ori la acoperământul roşu bărbătesc prins în jurul coapselor largi de femeie. Nu-i plăcuse niciodată să se aventureze în oraş. Cu toate acestea…

Nimeni din mulţimea care forfotea nu se uita la ea. Şi dacă unii ar fi privit-o fix, pesemne că, odată ce Hanani avea să se amestece printre cei din piaţă, s-ar fi mulţumit să se întrebe ce e cu femeia aceea îmbrăcată în straie bărbăteşti. Ei nu ştiau ce făcuse ea şi nici nu le păsa. Era un gând ciudat, dar şi liniştitor.

— Ar trebui să mergi însoţită, Împărtăşitor-Ucenic.

Hanani se uită în sus spre micile balcoane de

deasupra treptelor. Cei doi bărbaţi care stăteau acolo aveau fustanele negre, gulere ca onixul şi păreau muţi şi ţepeni ca nişte statui. Hanani îl recunoscu pe cel care îi vorbise. Era Anarim, un mai-mare al căii Santinelelor. Pe celălalt nu îl cunoştea. În timp ce Anarim o urmărea cu atenţie, a doua Santinelă nu-şi lua privirea de la trepte şi de la străzile îndepărtate, căutând să observe orice semn de. ameninţare împotriva templului Zeiţei sau a credincioşilor ei.

Hanani făcu totuşi o plecăciune spre amândoi.

— Am mers în oraş ca să servesc petiţionari de multe ori, Santinelă. Mă descurc şi singură.

— Nu mă îndoiesc, Ucenic. Însă nu de aceea ţi-am sugerat să mergi însoţită.

Anarim, ca mulţi dintre fraţii săi de cale, arăta ca tras prin inel, datorită antrenamentului fireşte. Era foarte înalt, cu umeri înguşti, degete lungi, o faţă colţuroasă şi buze subţiri ca ale unui nordic. Buze pe care şi le ţuguia acum în semn de dezaprobare, deşi chipul lui îi rămăsese lipsit de expresie. Fata simţi brusc că nemulţumirea lui nu se îndrepta spre ea.

— Kisuatienii par neştiutori când vine vorba să împiedice atacurile sau alte nenorociri ce au loc între zidurile oraşului în ultimele zile. Lucrurile nu mai sunt atât de liniştite pe cât ar trebui să fie. Eu sau orice alt frate de cale te poate însoţi.

Hanani chibzui puţin, apoi refuză, clătinând din cap.

— Mă duc să cer iertare unui străin, Santinelă Anarim. Dacă apar însoţită de o gardă, cine ştie ce ar crede lumea. Pe deasupra, adăugă Hanani, arătând către veşmintele ei, acest acoperământ îmi asigură suficientă protecţie. Măcar atâta lucru nu s-a schimbat, cu kisuatieni sau fără ei.

— Foarte bine, Ucenic. Du-te şi întoarce-te în pacea Ei.

Şi, spre uimirea lui Hanani, Anarim îşi înclină

capul spre ea. Fata se holbă nemişcată, căci ea era un biet ucenic, în vreme ce el era unul dintre cei mai respectaţi Slujitori ai Hetawei, un membru al Consiliului Căilor. Însă când Anarim îşi ridică fruntea, deveni din nou garda ţeapănă, care cerceta piaţa în căutarea unor ameninţări, şi ar fi fost o mare lipsă de respect din partea ei să-i dis tragă atenţia, vorbindu-i de un lucru atât de neînsemnat.

Dar mesajul devenise limpede: el, cel puţin, nu o considera vinovată de morţile celor doi. Hanani plecă, neştiind ce să creadă, dar simţindu-se totuşi mai bine.

Purtătorul de zeciuială se numea Bahenamin şi făcea parte din casta bogată a negustorilor. Familia lui locuia la marginea cartierului nobililor, în apropiere de grădina Yafai, în jumătatea apuseană a oraşului, dincolo de râu. Deşi i-ar fi putut arăta unui purtător de lectică semnul cu lacrima-lunii a Hetawei, ca să fie dusă oriunde dorea, fata şovăi să procedeze astfel. Semnul trebuia folosit numai pentru treburile Hetawei. Oare să-ţi ceri iertare pentru moartea pe care ai provocat-o se numea treaba Hetawei? Nu ştia, dar nu avea nicio dorinţă să apară în faţa Consiliului. Se hotărî să meargă pe jos.

Ca întotdeauna, zarva şi puzderia de oameni contrastau puternic cu ordinea liniştită a clădirii Hetawei. Hanani se lăsă purtată de valul de trecători de pe strada principală, care o sili să se mişte într-un ritm neîngăduit în Hetawa, cu excepţia unei urgenţe. Când ajunse într-o piaţă, agitaţia se mai potoli, însă mulţi mea continuă să se îngroaşe sufocant. Oamenii se îmbulzeau fără vreo pricină anume. Stă în firea lucrurilor să te mişti neliniştit, când eşti prins într-un fluviu de neocolit. Toate râurile au şi vârtejuri. Tânăra se simţi împinsă din toate părţile, lumea o călcă pe sandale şi cineva îi vărsă bere pe mână. Când cei din jur îi vedeau acoperământul roşu, se trăgeau într-o parte, însă de multe ori nici nu se uitau la ea. Nu era pentru prima dată când Hanani îşi

dori ca una dintre strămoaşele sale să fi prins drag de un nobil *înalt* şi chipeş, pentru o noapte sau două.

Îmbulzeala se mai subţie în faţa râului, slăvită fie Visătoarea, dar numai din pricina duhorii. Negustorii de peşte se tocmeau de zor lângă podul cel mai nordic al oraşului, vânzând ierburi de mare uscate şi ceea ce prinseseră de dimineaţă din bărcile lor. Şi captura din zilele trecute se afla acolo, putrezind în urne sigilate special, chiar sub pod. După ce stătea aşa o vreme, pasta obţinută îngrăşa solul gospodăriilor de la marginile văii râului Sângele Zeiţei. Valea se întindea dincolo de inundaţiile ce înnoiau în fiecare an fertilitatea Gujaarehului. Cu toate că urnele cu pastă erau sigilate cu smoală, ceară şi pastă de seminţe hekeh, mare parte din izul otrăvitor scăpa în aerul care o făcea pe Hanani să lăcrimeze. Îşi ţinu răsuflarea şi grăbi pasul când trecu podul, oprindu-se doar când un grup de caracali hoinari se repezi pe drum, urmărind un alt caracal ce ducea in dinţi un cap de peşte.

Într-un târziu, ajunse în cartierul Grădina Yafai. Casa lui Bahenamin era o construcţie înaltă în stil kisuatian cu buiandrugi albaştri, aşezată într-un colţ, în partea opusă a grădinii. Şirul de strămoşi ai familiei fusese sculptat pe un stâlp de lângă uşă. Fluturii cu aripi pestriţe zburau chiar pe deasupra cărămizilor aleii de la intrare, dansând prin aerul îngreunat de zăduf. Hanani păşi cu grijă să nu calce creaturile încântătoare. Spre uimirea sa, uşa se deschise înainte să ajungă la ea şi o servitoare micuţă ieşi afară, ţinând în mână o fâşie de pânză indigo, culoarea doliului. Fata purta o rochie scurtă, subţire, cu model ţesut albastru, ce îi acoperea sânii, pe care în mod obişnuit orice servitoare i-ar fi lăsat la vedere în asemenea zile călduroase. O familie îndoliată purta haine formale, pentru a întâmpina musafirii neaşteptaţi.

Hanani zăbovi până când servitoarea termină de înfăşurat pânza în jurul stâlpului cu şirul de strămoşi.

Fata o cercetă pe Hanani curioasă şi se opri brusc, clipind surprinsă.

— Bine ai venit, străino. Ai treburi pe aici?

Hanani făcu o plecăciune, ţinându-şi mâinile cu palma în sus, în semn de salut.

— Vin de la Hetawa. Aş dori să vorbesc cu familia negustorului Bahenamin.

— Aceasta este casa, fie ca el să trăiască veşnic în pacea Ei.

Servitoarea continuă să se holbeze la Hanani, măsurând-o din cap până în picioare, cu o expresie nedumerită pe chip.

— De la Hetawa zici că vii?

— Da, răspunse Hanani aşteptând.

Acoperământul de şold spunea sau ar fi trebuit să spună cine este. Ca să se asigure că îndepărtează orice îndoială, Hanani avea întotdeauna grijă să poarte şi gulerul mic şi neted de carneol pe care îl primise atunci când se alăturase căii Împărtăşitorilor. Datorită veşmintelor şi zvonurilor răspândite prin oraş, cei mai mulţi oameni o recunoşteau de îndată. Era singura femeie căreia i se dăduse voie să urmeze una dintre cele patru căi închinate Zeiţei.

Servitoarei îi mai luă o vreme să se lămurească, însă apoi Hanani zări în ochii ei semne că o recunoaşte. Abia atunci adăugă:

— Sunt Hanani, un ucenic al căii Împărtăşitorilor.

Servitoarea îşi aminti într-un târziu că trebuie să se poarte cuviincios şi îşi plecă fruntea.

— Te rog, intră, Împărtăşitor-Ucenic.

Casa era mult mai răcoroasă şi mai plăcută după arşiţa amiezii. Holul dădea direct în atriumul modest al familiei, unde tufişurile mici şi plantele înconjurau un curmal înalt şi frumos. Coroana cu frunze oferea atriumului puţină umbră. Sub copac, mai multe perne şi pături alcătuiau un loc de odihnă mic. Aici stătea întinsă o femeie trupeşă, cu părul înspicat cu şuviţe argintii,

înfăşurată într-un şal kisuatian indigo. Când servitoarea se apropie să-i vorbească, Hanani băgă de seamă că are un chip ridat şi umflat, iar ochii i se înroşiseră de atâta plâns. O privi fix pe Hanani, cât servitoarea îi şopti la ureche şi, după un moment, îi făcu semn să se apropie.

Hanani intră în grădină şi făcu o plecăciune peste braţele încrucişate.

— Îţi mulţumesc pentru onoarea ospitalităţii tale.

Micuţa servitoare se grăbi să mai aranjeze o pernă de şezut.

Femeia încuviinţă din cap şi spuse:

— Te rog, ia loc, Împărtăşitor-Ucenic, şi fii binevenită. Numele meu este Danneh. Am fost prima soţie a lui Bahenamin, în deşteptare.

Hanani se aşează, iar servitoarea se retrase la un semnal discret al lui Danneh.

— Am venit să-mi cer iertăciune, zise Hanani, după ce lăsă să se scurgă clipele cuvenite de tăcere.

Hanani rămase încordată, deşi se hotărâse să accepte orice fel de vorbe i-ar fi aruncat femeia, să îndure orice fel de mânie.

— Simt că port o mare parte din vină pentru moartea soţului tău. Ajutorul meu a luat donaţia în ziua aceea.

Danneh se încruntă.

— Copilul care a murit cu el?

— Da. Era un acolit şi visa la calea Împărtăşitorilor. Fusese antrenat, ritualul a fost unul obişnuit, însă…

Scutură din cap, în căutarea unei explicaţii care să aibă sens. Nimic nu-i veni în minte.

— Ceva nu a mers cum trebuie. Vina îmi aparţine.

Încruntătura lui Danneh se adânci.

— Mi s-a spus că a fost o întâmplare nefericită.

— Ajutorul meu avea numai 13 ani, prea tânăr să ducă o asemenea sarcină de mare însemnătate…

— Nu.

Danneh clătină din cap.

— Vârsta când se face alegerea este de 12. La 13 ani, un copil poate să plătească pentru propriile fapte. Ai avut încredere în el? Nu te-ai aşteptat ca el să dea greş?

— Eu…

Dintre toate reacţiile pe care Hanani se pregătise să le înfrunte, la aceasta nu se gândise nicio clipă.

— Aveam încredere în el, doamna mea.

— Era prima dată pentru el?

— Nu. O mai făcuse şi înainte de multe ori. Toţi acoliţii învaţă cum să ia şi să dăruiască umorile de vise, indiferent de calea pe care o aleg la sfârşit.

Danneh oftă.

— Atunci a fost o întâmplare nefericită. Sau…

Îi aruncă o privire vicleană lui Hanani.

— Te-a trimis cineva aici să-ţi ceri iertare?

— N-nu.

La naiba cu bâlbâitul. Apărea ori de câte ori se simţea nervoasă.

— Nimeni nu m-a trimis. Însă…

— Dar ei te învinuiesc. Bineînţeles că te învinuiesc.

Danneh clătină din cap şi schiţă un zâmbet.

— Singura femeie a Hetawei. Te credeam mai înaltă.

Hanani se foi puţin pe pernă, nesigură de felul în care ar trebui să răspundă.

— Speram să pot afla mai multe despre soţul tău.

Schimbase prea brusc vorba, cu stângăcie. Zâmbetul lui Danneh păli pe loc şi Hanani se ocărî în sinea ei pentru o asemenea greşeală grosolană. Însă Danneh trase aer în piept şi continuă.

— Să ştii mai multe despre el. Da. Asta mi-ar face plăcere. M-ar…

Spre groaza lui Hanani, ochii femeii se umplură de lacrimi. Danneh îşi feri privirea şi îşi duse mâna la gură,

înăbuşindu-şi un suspin. Hanani se întinse să-i atingă cealaltă mână şi deveni şi mai agitată când femeia îi apucă mâna şi o strânse cu putere. Atingerea păru totuşi să o ajute pe Danneh, care-şi veni iute în fire.

— Iartă-mă, spuse ea, după ce trase de mai multe ori aer în piept. Ştiu că ar trebui să merg la Hetawa, să cer pacea. Dar cred că e… *mai bine* dacă las durerea să mă cuprindă cu totul.

— Da, încuviinţă Hanani, gândindu-se la nopţile ei lungi de după moartea lui Dayu.

Ceva din neliniştea pe care o simţea i se strecurase în voce, căci Danneh păru să zâmbească firav.

— Spune-mi, atunci, ce vrei să ştii despre Hena al meu?

Hanani chibzui puţin.

— A fost Bahenamin un om credincios?

Danneh nu-i dăduse drumul la mână, deşi strânsoarea mai slăbise. Pierdută în gânduri, îi mângâia mâna lui Hanani, pesemne căutând linişte în atingerea fizică, de vreme ce lucrurile care nu pot fi atinse îi pricinuiseră atâta suferinţă.

— Nu foarte credincios. Îşi oferea donaţiile în fiecare lună, aducea jertfe în Noaptea de Hamyan, dar cam atât. De data asta se dusese la Hetawa ca să se roage.

— De ce?

Din pricina viselor.

Danneh oftă şi îşi şterse ochii cu o pânză.

— Avea coşmaruri.

Hanani simţi cum i se face pielea de găină, de parcă o adiere rece trecuse prin atrium. Totuşi, ramurile curmalului rămăseseră nemişcate.

— Nu pricep, spuse ea. Fiecare copil gujaareean învaţă să se descurce cu visele rele.

— Hena a încercat, dar trucurile obişnuite nu au dat roade. Spunea că ceva îl aşteaptă. Că îl urmăreşte,

aşa cum face o leoaică atunci când pândeşte prada. De aceea s-a dus la Hetawa. Se temea că zeii sunt mânioşi pe el dintr-o pricină sau alta.

Ceva îl aştepta. O mişcare în întuneric. O prezenţă nefastă şi lainici.

— Visa mult? o întrebă Hanani.

Mâna îi tremură, dar Danneh nu păru să bage de seamă. În schimb, clătină din cap, zâmbind parcă pentru sine cu mult drag.

— Hetawa l-a verificat când împlinise patru inundaţii. Nici măcar nu i-au oferit un antrenament pentru somn. N-avea dram de aplecare pentru visare.

— Şi visul i-a apărut o singură dată?

— De două ori, în nopţi diferite. A treia noapte nu s-a mai dus la culcare. Frica l-a ţinut treaz. În ziua următoare, l-am silit să se ducă la Hetawa şi a acceptat.

Danneh oftă.

— Ca să fiu sinceră, nu mi-am bătut capul prea tare. Am crezut că Împărtăşitorii îi vor lua coşmarurile şi îi vor dărui un somn bun şi aşa se vor sfârşi necazurile. Fusese la o înmormântare cu câteva zile înainte, la Khanwer, un lord shunha cu care făcuse tot felul de negoţuri. Moartea unui prieten poate împinge un om în tărâmul umbrelor pentru ceva vreme…

Tăcu din nou, dar Hanani zări în ochii ei înţelegerea. *Bărbatul murise din pricina acelui vis.*

Era un adevăr pe care şi ea îl simţea acum, cu o siguranţă de netăgăduit, dar nu scoase niciun cuvânt. Ce femeie şi-ar fi dorit să ştie că acel lucru mărunt la prima vedere, pentru care nu-şi făcuse nicio grijă, făcuse din ea o văduvă? Ce femeie nu s-ar fi învinovăţit într-o asemenea situaţie?

Şi mai tulburător, ce însemna oare că Hanani simţise în ziua cu pricina cum, în spaţiul dintre vise, ceva o aştepta, precum simţise şi Bahenamin chiar înainte să moară?

— Mulţumesc, rosti Hanani. Poate că asta ne va

ajuta pe mine şi pe fraţii mei să descoperim ce anume s-a întâmplat.

Apoi, cu o îndrăzneală ce nu-i stătea în fire, o strânse pe Danneh de mână.

— Fie ca Hananja să-ţi dăruiască pacea pentru tot restul vieţii tale, până când o să-l revezi în Ina-Karekh.

Danneh zâmbi înainte să-i dea drumul la mână.

— Eşti o copilă bună, spuse ea. Slujitorii Hananjei au ales cum se cuvine.

Simţind că întâlnirea lor e pe sfârşite, Hanani înclină timid capul şi se ridică în picioare.

— Aş dori să mă întorc, zise ea. Să aud mai multe despre Bahenamin. Şi dacă nu preferi să mergi la Hetawa pentru durerea ta, data viitoare când primesc sânge de vise de la un Colector, aş putea să ţi-l dăruiesc ţie.

— Mi-ar plăcea, încuviinţă Danneh, dar nu pentru sângele de vise.

Zâmbetul femeii îi încălzi inima şi Hanani zâmbi la rândul ei, când făcu o plecăciune de rămas-bun.

— Atunci negreşit mă voi întoarce. Rămâi în pace, negustoreasă Danneh.

— Pacea fie şi cu tine, copilă.

Afară, Hanani coborî treptele încet, cu gândurile învălmăşite precum norii în sezonul inundaţiilor. Tocmai de aceea nu băgă de seamă când servitoarea cea mică se plecă adânc în semn de respect, înainte de a închide uşa casei.

6
Cucerirea

Atât de pierdut printre amintiri era Wanahomen, în timp ce se plimba din nou prin inima oraşului Hananjei, de data aceasta fără jugul hainelor banbarra, încât nu observă soldaţii kisuatieni decât prea târziu. Se lăsase vrăjit de parfumul Grădinii Yafai, răspândit de lacrima-lunii şi de iasomie. Îşi amintise de serile petrecute în Yanya-iyan, jucând zaruri cu tatăl său şi cu Charris. Când îşi ridică privirea, văzu doi soldaţi care îl omorau în bătaie pe un gujaareean şi aproape că se împiedică de ei.

Victima era un vânzător de fructe care întinsese o pătură lângă poarta grădinii şi aranjase mici mormane de smochine, pepeni edaki şi dyar-a-whe verzi şi groşi ca să aţâţe trecătorii. Legea oraşului spunea că negustorii au voie să-şi vândă marfa numai în pieţe. Astfel, ordinea se păstra fără cusur. Însă în zile ca acestea, când cărămizile străzilor ardeau de s-ar fi copt pâinea pe ele şi o muşcătură dintr-un fruct răcoritor ar fi fost bine-venită pentru oricine, cei mai mulţi străjeri s-ar fi prefăcut că nu-l văd.

Însă soldaţii kisuatieni erau de altă părere. Negustorul se prăvăli în faţa lor, urlând şi implorându-i:

— E munca pe o săptămână!

Atât auzi Wanahomen din gura omului, înainte ca acesta să primească un picior în faţă.

— Familia mea va rămâne fără bani…

Împotrivirea lui gălăgioasă se schimbă într-un icnet când unul dintre soldaţi îi strivi cu talpa moviliţa de smochine.

— O săptămână de lucru? Asta?

Soldatul glăsuia cu un puternic accent kisuatian.

— Sunt un biet ţăran. Munca mea de o săptămână ar umple această grădină! Numai în Gujaareh leneşii se îmbogăţesc.

Privi către însoţitorul său şi rânji.

— Să-i dăm o lecţie acestui *tingam* despre ce înseamnă munca grea?

Mai strivi un fruct, care se desfăcu, împrăştiind zeamă în toate părţile. Celălalt soldat începu să râdă.

Un gujaareean adevărat s-ar fi lăsat păgubaş în acel moment şi ar fi îndurat în tăcere toate samavolniciile ce ar fi urmat. Era augurul lucru de bun-simţ şi aducător de pace. Pe chipul soldaţilor se citea plictiseala şi orice urmă de împotrivire i-ar fi aţâţat şi mai tare. Însă negustorul părea sincer îngrijorat pentru banii necesari familiei sale sau pesemne că nu se număra printre cei împăciuitori. Înainte ca soldatul să mai calce pe un edaki, negustorul acoperi grămăjoara de fructe cu propriul trup.

Ceea ce urmă nu uimi pe nimeni, dar tot rămânea o imagine sfâşietoare, chiar şi pentru Wanahomen, care fusese martorul unor întâmplări mult mai rele de când părăsise Gujaarehul. Soldaţii începură să-l bată cu îndârjire pe bărbat, mai întâi călcându-l pe spate şi pe umeri, apoi lovindu-l între coaste şi în şale, fiindcă nu se mişca din loc.

Wanahomen se opri alături de scena înfricoşătoare. Pe stradă treceau câţiva oameni. Wanahomen îi văzu că arătau cu degetul a îşi şopteau îndemnuri unul altuia. Poate că unul dintre ei îşi va lua inima în dinţi până la urmă… ori poate că vor sta împietriţi, uitându-se cum bietul om e zvântat în bătaie. Wanahomen nu îndrăznea să intervină. Intrase în oraş deghizat: o pânză simplă de şold, un acoperământ pentru cap, sandale ponosite şi un guler de bronz ieftin. Avea înfăţişarea unui lucrător obişnuit. Pe sub pânza de

şold, îşi simţea cuţitul banbarra, legat de coapsă cu o curea, iar în punga de la cingătoare avea bijuterii mici. Dacă îi înfrunta pe soldaţi, aceştia îl puteau aresta şi fără îndoială i-ar fi descoperit cuţitul şi bijuteriile. Întrebări primejdioase ar fi urmat.

Totuşi, îi venea greu să-i întoarcă spatele sărmanului om, oricât de înţeleaptă ar fi fost alegerea…

— Ce faceţi aici? se auzi o voce poruncitoare.

Wanahomen se răsuci imediat, uluit.

O femeie se proţăpise în faţa soldaţilor. Aceştia se opriră ca să se holbeze la ea. Wanahomen făcu şi el ochii mari. Femeia, o tânără de fapt, puţin trecută de vârsta majoratului, purta haine bărbăteşti, de la acoperământul de şold frumos tivit până la gulerul care se potrivea mai degrabă unor umeri mai largi. Pe sub guler, îşi strânsese sânii cu fâşii de pânză albă, precum cele folosite la corpurile ce urmau să fie arse. Rotunjimile lor nu puteau fi totuşi ascunse, iar felul în care era îmbrăcată îi dădea un aer ciudat de atrăgător. Îşi strânsese bine coama de păr auriu într-un nod nordic, care nu-i înfrumuseţa deloc chipul. Nu purta niciun fel de boială, nici măcar koholul răcoritor, care s-o ferească puţin de arşiţa soarelui.

Însă cel mai mult îl nedumerea pe Wanahomen gulerul din carneol şi roşul-aprins ca sângele al acoperământului de şold. Arăta ca un împărtăşitor al Hananjei, dar femeile nu puteau deveni împărtăşitori ori alte feluri de Slujitori.

— De ce îl răniţi pe acest bărbat? întrebă ea şi Wanahomen îi auzi indignarea din voce.

Stătea chiar la capătul aleii, de unde începea grădina. Pesemne că venise din interiorul ei şi nu văzuse bătaia din pricina frunzişului şi a florilor până când nu ieşise dintre ele.

— Ce fel de… Cum de…

Se opri, aparent prea îngrozită ca să-şi mai continue gândul.

Soldaţii se uitară unul la altul.

Pleacă, îi porunci Wanahomen în gând. Fără să vrea, îşi încetini paşii şi îşi încleştă pumnii. *Întoarce-te şi roagă-te să nu te urmărească.*

— Împărtăşitorule…

Vocea era a negustorului, care începu să tuşească atunci când îşi ridică privirea. Respira cu greutate, cu faţa acoperită de stropi de sânge.

— Împărtăşitorule, nu e nevoie… Nu-i băga în seamă pe aceşti domni. Da?

Se uită către soldaţi, chinuindu-se să zâmbească slab.

— Doar mă pedepseau cum se cuvine. Am încălcat Legea. Ar trebui să te întorci la Hetawa, totul e bine.

— *Ce se întâmplă aici* nu are nicio legătură cu Legea, spuse femeia şi Wanahomen se întrebă dacă nu cumva o bătuse soarele în cap sau poate îşi ieşise din minţi.

Kisuatienii pretindeau că respectă Legea Hananjei, însă Wanahomen mai vizitase pe furiş oraşul de-a lungul anilor, vorbise cu negustorii şi comercianţii, care îi mărturisiseră cum stau lucrurile de fapt. Multe bătăi. Jecmăniri. Dispariţii. Nimic prea bătător la ochi, dar destul cât gujaareenii înţelepţi să priceapă că nu trebuie să se pună cu cei care ocupaseră oraşul.

Poate tocmai de aceea, deşi voia să-şi continue drumul, Wanahomen se trezi că rămase locului.

— Ar trebui să asculţi vorbele omului, spuse soldatul kisuatian mai vorbăreţ, aşezându-şi talpa din nou pe spatele negustorului.

Omul gemu, însă soldatul nu făcu nimic care să îl rănească şi mai rău.

— Noi păstrăm ordinea, da? Şi pacea. Îţi place pacea? Atunci vezi-ţi de drum şi mulţumeşte-i Hananjei că mai există oameni de nădejde care feresc oraşul de primejdii, rosti bărbatul rânjind.

— Eu…

Încă şocată, femeia părea că înţelege, în sfârşit,

situaţia primejdioasă în care se afla.

Înghiţi în sec şi aruncă o privire în jur. Dacă spera să primească ajutor, cugetă Wanahomen, slabă nădejde. Niciunul dintre cei care se opriseră nu se uita în ochii ei. Chiar atunci văzu că o femeie se aplecă spre fiul ei mai mic şi îi şopti ceva la ureche. Băiatul se repezi în josul străzii, probabil ca să aducă pe cineva în ajutor. N-avea cum să se întoarcă la timp.

— Nu, nu, nu pot să plec, spuse tânăra.

Hanani îşi înghiţi nodul din gât, ridicându-şi sfidător bărbia, chiar dacă bâlbâitul şi tremurul din voce îi trădau curajul fals.

— Sunt un Slujitor… Lăsaţi-l, lăsaţi-l pe acest negustor să vină cu mine. Păstraţi-i marfa, banii, dacă doriţi, dar daţi-i drumul.

Pe chipul soldatului mai vorbăreţ apăru iritarea. Se încruntă şi, cu pumnul ridicat, făcu un pas către femeie. Ea se încordă, pregătindu-se să primească lovitura. Wanahomen se răsuci spre ei şi traversase deja jumătate de stradă, când îşi dădu seama că începuse să meargă.

Oamenii de pe partea cealaltă urlau. Negustorul strigă şi el.

— Nu!

Soldatul mai tăcut se uită în jur. Văzând că se adunaseră deja vreo 20 de oameni, se întinse şi apucă braţul celuilalt bărbat. Wanahomen se apropiase destul ca să îl audă murmurând în sua:

— *Aşteaptă! Prea mulţi oameni în jur. Generalul ar putea auzi.*

Îndemnul lui îl opri pe cel de-al doilea soldat, care îi aruncă o privire furioasă tinerei, dar, după o clipă de ezitare, îşi coborî pumnul. Se aplecă şi îi şopti fetei ceva la ureche.

Aceasta încremeni şi se holbă la el îngrozită. Soldatul rânji şi se trase un pas in spate. Îi mai aruncă o uitătură aprigă negustorului şi se răsuci pe călcâie.

Atunci îl zări pe Wanahomen, care se găsea în mijlocul străzii, la nici doi paşi de ei. Se oprise atunci când soldatul renunţase să o mai lovească pe fată, dar se afla mult prea aproape ca să pretindă că doar trecea pe acolo. Îngheţă, neştiind dacă să fugă sau să lupte.

— *Nkua ke-a-te ananki, ebaa tingam?* întrebă celălalt soldat, care părea să ştie numai sua. *Ce-aveai de gând să faci, oaie adormită? Să behăi?*

Cu toate că Wanahomen ştia sua populară destul de bine ca să priceapă cuvintele, scârba din vocea soldatului se dovedi suficientă ca să-l scoată din minţi. Totuşi, îşi păstră calmul sau cel puţin încercă. Prea mulţi ani petrecuţi printre banbarra. Nevoia de a-şi scoate pumnalul şi de a răsplăti batjocura soldatului cu sânge îl chinuia într-atât, că mâna îi tremura.

Soldatul cel vorbăreţ pufni.

— Uită-te la el! Face pe el de frică.

Clătină din cap şi îşi apucă de umăr camaradul.

— Haide! Rondul nostru aproape s-a terminat. Măcar s-a scurs timpul mai repede.

Trecu pe lângă Wanahomen, lovindu-l dinadins cu umărul. Soldatul purta epoleţi din bronz, iar umerii lui Wanahomen erau goi. Durerea îi tăie răsuflarea. Dar asta nu îl îndârji pe Wanahomen atât de tare pe cât o făcu soldatul ce vorbea numai sua şi care îşi propti o mână în pieptul lui Wanahomen, împingându-l cât colo. Wanahomen aproape că pică pe spate, dar izbuti să se ţină pe picioare.

Soldaţii îşi văzură de drum, râzând în hohote. În faţa lui Wanahomen, fata în roşu răsuflă uşurată, după care îngenunche lângă negustor. Se apropiară şi alţii, îngrijoraţi, dornici să ajute, acum, că primejdia dispăruse. Pentru o clipă, Wanahomen îşi ţuguie buzele cu aceeaşi scârbă pe care o simţiseră pesemne soldaţii, numai că a lui se năştea din ruşinea de a-şi vedea oamenii atât de slabi.

Nu avea niciun drept să se înfurie pe ei, îşi spuse

în sinea lui. Nici nu aveau arme şi nici nu erau antrenaţi ca să lupte. Îşi petrecuseră întreaga viaţă servind pacea şi cei mai mulţi dintre ei nu cunoscuseră violenţa înainte de sosirea kisuatienilor. Fusese datoria armatei, a Gărzilor şi a Hetawei să îi protejeze. Şi totodată a prinţului Gujaarehului. Nu avea de ce să îi învinovăţească pentru slăbiciunea lor de acum.

Iar asta spori şi mai tare amărăciunea lui Wanahomen, care se răsuci să plece.

— Aşteaptă!

Încruntându-se, Wanahomen, întoarse capul. Fata în roşu. Hanani îl ocoli pe negustor şi veni spre el. De aproape, văzu că, în pofida straielor bărbăteşti, era drăguţă, ca o fată din casta de jos mai degrabă. Mărunţică, dar bine făcută, avea faţa lată, pometi înalţi şi pielea precum ocrul perelor coapte.

— Ai încercat să mă ajuţi, spuse ea. N-a fost un lucru tocmai înţelept, bănuiesc, dar îţi mulţumesc.

Făcu o plecăciune peste o mână. Cealaltă era deja mânjită de sângele negustorului.

— Dacă aştepţi o clipă, îţi voi tămădui braţul. Acest bărbat are nevoie de ajutorul meu mai întâi, însă nu va dura mult.

Wanahomen o ţintui cu privirea. Într-un târziu, se dumiri şi izbuti să facă legătura între vorbele şi nurii ei.

— Tu chiar eşti Împărtăşitor?

Fata clipi, apoi îşi plecă ochii.

— Ucenic-Împărtăşitor. Da. Mă cheamă Hanani.

Asta era prea mult. Kisuatienii îi infectaseră deja pe gujaareeni cu felul lor de a fi violent. Acum le zăpăceau şi pe femei cu asemenea nebunii, cât să nu mai ştie care le e locul? Vremurile deveniseră cu adevărat cumplite, dacă Hetawa însăşi fusese nevoită să-şi strice vechile obiceiuri.

Însă dacă lucrurile sunt atât de groaznice în Gujaareh, cine e de vină? îi şopti inima lui Wanahomen din nou.

Se încruntă şi dacă vorbi mai aspru decât s-ar fi cuvenit, o făcu din pricina vinovăţiei şi a mâniei, care, împreună, nu erau de felul lor nişte aliaţi de nădejde.

— Eşti o smintită, se răsti el.

Fata tresări la auzul răcelii din glasul lui, arătându-se jignită. Însă lui Wanahomen nu-i păsă.

— Dacă tu chiar vii de la Hetawa, atunci mai bine te-ai repezi înapoi şi n-ai mai îndrăzni să ieşi pe uşile ei vreodată. Slujitorii Hananjei ar trebui să fie mai puternici decât tine.

Se întoarse şi porni pe drumul lui, prefăcându-se că nu-şi aude conştiinţa şi ignorând privirea tinerei.

Până când Wanahomen intră în cartierul nobililor, mânia i se mai domolise. Ajunse la capătul călătoriei exact când soarele apunea, pictând zidurile oraşului cu nuanţe bogate de roşu-auriu şi chihlimbar. Înaintea sa, se ridica o casă lătăreaţă cu două caturi. În mare, semăna cu stilul gujaareean. Avea pereţii din lut alb şi alei pavate cu pietre rotunde de râu, dar ici şi colo se vedeau şi influenţele străine: o verandă laterală cu acoperiş, unde familia întâmpina oaspeţii, şi cu buiandrugi din lemn întunecat din Sud. Elemente kisuatiene, căci era o casă shunha şi cei din neamul lor nu uitau niciodată de unde plecaseră.

Un bărbat în vârstă de vreo 50 de inundaţii stătea la o masă, având în faţă o butelcă şi două pocale şi îşi făcea vânt sub acoperişul verandei pentru oaspeţi. După câteva priviri în stânga şi în dreapta ca să se asigure că nu erau soldaţi sau vreun martor nedorit, Wanahomen se apropie de casă şi se îndreptă spre marginea verandei. Făcu o plecăciune peste braţul întins, ceea ce era mai mult decât merita rangul bărbatului şi decât ar fi oferit un simplu lucrător.

Vorbi în sua oficială:

— Te salut, preacinstite domn.

— Bine ai venit, străine, răspunse bărbatul la fel

de oficial, măsurându-l din cap până în picioare.

Îl privi printre gene.

— Or pesemne nu chiar un străin. Ca să vezi! Mă aşteptam să vină vorbitorul tău.

Wanahomen înclină capul.

— Vorbitorul meu mi-a spus că eşti de încredere, lord Sanfi. Prin urmare, am hotărât să vin chiar eu.

— Cam mare riscul.

— Înţelegerile dintre doi bărbaţi se fac cel mai bine faţă-n faţă. Aşa m-a învăţat tatăl meu când mai trăia.

Lordul Sanfi încuviinţă din cap, apoi îl pofti cu un semn să ia loc la masă.

— Atunci aşază-te, străine, care nu eşti defel străin de noi, zise el, şi să ne omenim împreună. Gâtlejul ţi-o fi însetat după o călătorie aşa de lungă.

Wanahomen se aşeză şi Sanfi turnă o licoare în cele două pocale.

— Iartă-mă, continuă Sanfi, în gujaareeană, acum că se prezentaseră unul altuia. Nu am adus niciun servitor de la moşia mea din ţinuturile înverzite, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu serviciile mele umile.

— Am trăit mult timp printre barbari, răspunse Wanahomen. Curtoazia ta e suficientă pentru mine. Şi dacă ar şti cum am trăit până acum, pesemne că servitorii tăi ar strâmba din nas şi m-ar socoti prea decăzut ca să merit grija lor.

— Faptele rele, când sunt totuşi cumpătate, reprezintă o necesitate a puterii, spuse Sanfi, împingând un pocal spre el. Până şi Hetawa îngăduie asta, ori cel puţin îngăduia în zilele de demult, înainte ca stricăciunea să intre şi în rândurile lor.

Era cam neplăcut să poarte o asemenea discuţie, afară, în aer liber. Strada din faţa casei lui Sanfi nu era nici aglomerată, nici pustie. Trecătorii şi vecinii apăreau când şi când, unii dintre ei salutându-l pe Sanfi, pentru ca apoi să-şi vadă de treburile lor. Însă niciun shunha

demn de respect nu ar invita un străin în casa lui fără să împartă mai întâi cu el ceva de băut afară. Să încalce tradiţia ar da naştere bănuielilor.

— Mă bucur să aud asta, spuse Wanahomen.

Şi apoi, după cum o cereau obiceiurile, ridică pocalul şi sorbi o gură. Berea, amară ca pelinul şi groasă ca mierea, îi alunecă pe gâtlej. Închise ochii şi oftă de plăcere.

Sanfi chicoti.

— Ai trăit prea mult fără ea, dacă scoţi asemenea sunete.

— Mult prea mult timp. Însoţitorii mei de astăzi dispreţuiesc micile plăceri care le sunt atât de dragi gujaareenilor. În ochii lor, suntem blegi şi, ca să le câştig respectul, trebuie să le dispreţuiesc la rândul meu.

— Semnul unei mari căpetenii.

— Ca să supravieţuiesc, a trebuit să mă prefac, nimic mai mult.

Wanahomen mai luă o înghiţitură, bucurându-se de aroma plăcută de fructe a acesteia.

— Mama mea îţi trimite salutările ei.

— Oh… înseamnă că e bine?

— Îndeajuns de bine.

Wanahomen privi în interiorul pocalului. Era împotriva firii neamului shunha să vorbească despre boli. Sanfi auzi seriozitatea din glasul lui Wanahomen şi înţelese.

— Îi e dor de tata.

Sanfi clătină din cap.

— Şi nouă ne e dor. Dar văd forţa şi înţelepciunea lui în tine, prietene tânăr.

Nu rosti numele lui Wanahomen, de teama urechilor curioase.

— Mama ta ar trebui să fie liniştită.

— Aşa sper şi eu. Familia ta e bine? Treburile merg la moşia ta din ţinuturile înverzite?

— Mulţumitor.

Wanahomen se încruntă şi se uită spre bărbat, dar Sanfi privea un smochin din apropiere.

— Moşia înfloreşte, curmalii dau roade şi a treia recoltă e pe sfârşite. Fiica mea e aici. O vei cunoaşte în scurtă vreme.

Ceva nu era în regulă cu soţia lui Sanfi. Părea ciudat că-şi adusese fiica aici cu el. Wanahomen s-ar fi aşteptat ca o fiică de shunha cuminte să stea acasă şi să îngrijească de mama ei. Ori poate că mai avea o fată? Din câte auzise el, Sanfi nu avea decât un copil.

Mai bine să nu se bage.

— Şi negustoria merge bine, sper.

— Aşa şi aşa, date fiind împrejurările. Kisuatienii ne ţin partea în negoţurile lor. Lucrurile nu merg atât de bine pentru nobilii zhinha, dar n-avem încotro. Kisuatienii îi dispreţuiesc la fel de tare ca pe nordici.

— Într-adevăr.

Wanahomen puse pe masă pocalul şi îi mângâie încet cu degetul marginea delicată. Pocalul părea simplu la prima vedere, lipsindu-i desenul sau alte culori în afara roşului natural, însă lutul. ars era subţire, iar forma pocalului avea o eleganţă deosebită. Olarul trebuie să fi fost mare meşteşugar şi negreşit Sanfi plătise mult pentru un set care să-l facă să arate umil, dar plin de gust.

— Atunci se pune întrebarea de ce oare un lord shunha ar dori să mă vadă.

Sanfi îi aruncă o privire înveselită, dar îşi coborî glasul şi se aplecă mai aproape de el ca să-i vorbească în şoaptă.

— Kisua are de gând să devină punctul de răscruce al negoţului din toată lumea în locul Gujaarehului. Acum avem acces neîngrădit la pieţele şi comercianţii din Sud, un hatâr important ce-i drept. Însă Protectorii ne cer dări tot mai mari pe mărfurile din Nord şi Est, mai ales dacă ele vin prin porturile noastre şi nu ale kisuatienilor. Ne pun limite la cantitate şi au

pretenţii tot mai mari în ceea ce priveşte calitatea lor şi atunci preţurile cresc atât de mult, că nimeni nu le mai poate cumpăra. Unele mărfuri le interzic pe loc, pe motiv că ţinutul nostru e deja prea decăzut din pricina influenţelor barbare. Ca s-o spun p-a dreaptă, negustoria gujaareeană a fost împinsă spre ruină. Sub conducerea kisuatiană, am mai multe dureri de cap şi mai puţin bani. Am obosit peste măsură.

Ridică din umeri şi îi mai turnă bere lui Wanahomen.

— Iertare dacă îţi dau senzaţia că am grijă numai de mine.

Wanahomen clătină din cap şi vorbi cu acelaşi glas scăzut.

— Să ai grijă de tine e un lucru important într-o societate care iubeşte pacea. Dar câţi dintre shunha simt ca tine?

Sanfi pufni.

— Oricine are minte şi ochi. Ia gândeşte-te puţin. Zhinha au sărăcit deja. Shunha, ce-i drept, nu mai au mult nici ei. Negustorii aduc mărfurile pe furiş, ocolind dările, şi cine ştie ce alte matrapazlâcuri mai fac. Jumătate dintre cei din casta militară au devenit mercenari în Răsărit acum, oferindu-şi trupurile la schimb pe bani. Cât timp va mai trece până când toate familiile vor începe să-şi alunge servitorii şi să le ia locul? Cât timp va mai trece până când Hetawa va fi prea săracă pentru a-i mai hrăni pe cei nevoiaşi? O să ajungem să ne vedem copiii flămânzind pe străzi, vom vedea crime pe aleile lăturalnice, deznădejdea, la fiecare colţ… aşa cum este Kisua însăşi.

Sanfi luă o înghiţitură zdravănă şi puse pocalul pe masă, oftând din toţi rărunchii.

— Nu, legea kisuatiană nu e bună pentru niciunul dintre noi.

Wanahomen se gândi la soldaţii kisuatieni şi la femeia cu veşmânt de Împărtăşitor.

— Nu, încuviinţă el blând. Nu e.

Sanfi schiţă un zâmbet şi acoperi gura butelcii cu un dop.

— Să intrăm în casă, unde putem continua vorbele noastre, departe de zăduful ăsta nenorocit.

Wanahomen se ridică în picioare şi luă cu el pocalurile, iar Sanfi apucă el butelca.

Înăuntru era umbră şi lumina scăzu şi mai tare când Sanfi închise uşa grea de lemn în urma lor. Ochii lui Wanahomen se obişnuiră puţin câte puţin cu întunericul, pe măsură ce Sanfi îl conducea spre încăperea elegantă pentru oaspeţi, unde obloanele pentru lumină din tavan fuseseră crăpate uşor pentru a lăsa aerul proaspăt să intre.

Aici Wanahomen se opri când razele soarelui la apus căzură pe chipul celei mai frumoase femei pe care o văzuse vreodată în viaţa lui.

— Fiica mea, Tiaanet, rosti Sanfi.

Deşi simţea cum ochii lui Sanfi îi sorb lacom reacţia, nu se putu abţine şi continuă să se holbeze. Ea se uită la el cu îndrăzneală, aşa cum se cuvenea unei femei din casta sa, însă în purtarea ei se întrezărea o oarecare reţinere care îi stârni curiozitatea. Când străbătu încăperea în întâmpinarea lor, Wanahomen nu-şi putu lua ochii de la ea, vrăjit de unduirea trupului, înveşmântat într-o rochie kisuatiană din brocart gros.

— Fii bine-venit, prinţ al Apusului, Avatarul Zeiţei noastre, spuse ea.

Avea un glas plăcut, grav şi bogat, precum vinul dulce negru. Wanahomen încremeni, cuprins de o dorinţă arzătoare. Atunci fata îngenunche, iar el tresări, scuturându-se de vraja ce îl cuprinsese, femeile gujaareene nu îngenuncheau. Ele erau zeiţe. Fata făcea o greşeală. Wanahomen deschise gura ca să se împotrivească, dar se opri când Tiaanet îşi ridică braţele, încrucişându-le în faţă, cu pumnii strânşi şi întorşi invers. O manuflecţiune, cel mai înalt semn de

respect pe care cineva îl putea dărui unui muritor iubit de zei. Wanahomen văzuse ultima dată o manuflecţiune la Yanya-iyan, cu mult timp în urmă, când petiţionarii se apropiau de tatăl său.

Dar eu sunt prinţul acum, nu tatăl meu. Şi oare când se cuvenea ca o zeiţă să îngenuncheze, dacă nu în faţa unui zeu şi mai puternic?

Sanfi puse o mână pe umărul lui Wanahomen, care tresări din nou şi încetă să se mai holbeze la tânăra fată.

— Zece familii shunha şi 18 familii zhinha au hotărât să ne sprijine cauza, adăugă el. Pentru fiul prinţului, pentru *tine*, prinţul meu, îşi vor aduna trupele şi resursele. Împreună cu aliaţii tăi banbarra, ele nu înseamnă decât o mică forţă, dar care poate fi de temut în împrejurările potrivite. Tronul Apusului ar putea fi din nou al tău.

Şi atunci ai putea avea o asemenea femeie. Cuvintele nu fuseseră rostite, dar plutiră în aerul dintre ei, ca o promisiune de la sine înţeleasă. Când Wanahomen privi din nou capul plecat al lui Tiaanet, auzi glasul ei ca vinul întunecat numindu-l prinţ şi îşi închipui cum stă pe tronul masiv cu Aureola Soarelui la Apus în spatele său. Tiaanet ar fi alături de el ca primă soţie, iar copiii lor ar sta pe treptele de dedesubt, ornamente vii ale gloriei şi perfecţiunii. Era cea mai dulce viziune pe care o trăise vreodată dincolo de Ina-Karekh.

— Există o datină veche de când lumea în ospeţie, prinţul meu, rosti Sanfi blând peste umărul lui Wanahomen. Nu se mai respectă nici măcar în Kisua, dar mi se pare nimerit să o înviem acum. Pe vremuri, demult, o înţelegere între doi bărbaţi nu se încheia doar cu o strângere de mână.

Tiaanet îşi ridică ochii, uitându-se în ceea ce Wanahomen se temea că e chiar sufletul său. Ea se întinse ca să-l apuce de mână, fineţea pielii ei făcându-l să tremure dureros şi uluit, după care se săltă în

picioare.

— Putem discuta detaliile mai târziu, spuse Sanfi.

Îşi luă mâna de pe umărul lui Wanahomen, iar Tiaanet făcu un pas înapoi, retrăgându-se.

— Ne vedem mâine-dimineaţă. Să te odihneşti bine, prinţul meu.

Ce naiba? Wanahomen mai găsi un rest de înţelepciune cât să arunce o privire spre Sanfi, convins că a înţeles greşit. Însă bărbatul îi zâmbea, iar mâna lui Tiaanet era deja pe obrazul lui, ademenindu-l uşurel spre ea. Când văzu că are parte de întreaga lui atenţie, fata clătină din cap şi continuă să se dea înapoi, trăgându-l după ea.

Ajunseră în camera ei şi traseră zăvorul. În braţele ei, Wanahomen redeveni prinţ din nou, fie şi numai pentru o noapte.

7
Umbra

Hanani încă mai tremura când ajunse în Hetawa. Soarele apusese deja, căci tânăra ocolise, traversând două pieţe, în loc să aleagă drumul mai scurt prin cartierul meşteşugarilor. Cei mai mulţi dintre aceştia lucrau noaptea, când vremea se mai răcorea, aşa că în cartier încă domnea liniştea. Oamenii abia dacă se treziseră. Totuşi, soldaţii kisuatieni erau prezenţi la datorie, se răspândiseră în tot oraşul. Hanani se simţea mai în siguranţă pe străzile pieţei, unde lumea încă zăbovea în jurul tarabelor ce începeau să fie strânse pentru noapte.

Când urcă pe treptele Hetawei, se bucură că Anarim îşi terminase rondul. Înlocuitorul lui abia dacă îi aruncă o privire. Oare Anarim ştia că soldaţii kisuatieni îi persecutau fără fereală pe locuitorii oraşului? În niciun caz, altfel i-ar fi poruncit să plece însoţită, în loc să-i dea doar un sfat. Cu toţii auziseră zvonurile, dar ea crezuse mereu că kisuatienii se străduiau să păstreze respectul faţă de Legea şi de Înţelepciunea care conduceau societatea gujaareeană. Dacă Santinelele habar n-aveau că lucrurile se schimbaseră, atunci poate că nici Împărtăşitorii nu ştiau.

Iar ei îi revenea datoria să le spună.

Se opri la umbra unui stâlp al Sălii, ducându-şi mâna la piept, parcă pentru a-şi domoli bătăile inimii. Nu voia să le spună nimic Împărtăşitorilor. Şovăia, aşa cum nu ar fi trebuit, renunţând parcă să-şi facă datoria. Tot chibzuind, îşi aminti zgomotul loviturilor pe trupul negustorului, ochi nemiloşi ai soldaţilor, gustul acru al

propriei spaime. Fusese datoria ei să se bage între ei. Însă acum pricepea limpede că, dacă pe stradă ar fi fost mai puţini oameni, soldaţii ar fi lovit-o şi pe ea sau chiar mai rău. Ce-ar fi putut să facă, ce-ar fi putut să spună ca să îi oprească? Nu-i trecea nimic prin minte şi asta era lucrul cel mai rău cu putinţă. Jurase să respecte Legea şi, cu toate acestea, nu se putea gândi la nicio soluţie paşnică pentru a trece peste o asemenea situaţie grea. Un Împărtăşitor ar fi găsit o cale.

Pesemne învăţătorul Yehamwy are dreptate în ceea ce mă priveşte. Pesemne bărbatul acela avea dreptate. Nu sunt îndeajuns de puternică să O slujesc.

Gândul o umplu de suferinţă şi de ruşine. Astfel de sentimente nu se cuveneau în apropierea Zeiţei. Trase adânc aer în piept şi se îndreptă de spate, dorind să se retragă în chilia ei unde putea să se roage şi să-şi regăsească pacea.

— Soră?

Un acolit apăru de după stâlp şi se uită chiorâş la ea, după care îşi ţinu răsuflarea când o văzu mai bine.

— Iartă-mă, Împărtăşitor-Ucenic. Am crezut că…

Îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, stânjenit nevoie mare.

— Te căutau mai devreme.

Hanani clipi surprinsă.

— Cine?

— Superiorul şi oaspeţii lui. Ne-au trimis pe câţiva dintre noi după tine, însă nimeni n-a ştiut unde te-ai dus.

Hanani îşi simţi stomacul cum se strânge din pricina unui val de greaţă.

— Când s-a întâmplat asta?

— Puţin după apus, nu cu mult timp în urmă.

Băiatul o privi printre gene, cercetându-i chipul mai bine.

— Ai păţit ceva?

Hanani îşi dădu seama că îşi ţinea braţele încrucişate strâns peste piept, de parcă i-ar fi fost frig.

Şi le lăsă în jos pe lângă corp şi se îndreptă de spate.

— Da. Da. Mă duc acum.

Se îndepărtă grăbită, dorind să scape de privirea curioasă a băiatului.

Camera de lucru a Superiorului se găsea la al patrulea cat al aripii administrative, care mărginea Sala Binecuvântărilor. Ajunse în faţa încăperii, cotind după scări şi avu o singură clipă să-şi revină, înainte ca murmurele dinăuntru să se audă tot mai tare şi draperia grea să fie dată la o parte.

— Ah, uite-o că a venit.

Superiorul stătea în faţa ei, zâmbind. Făcu un pas lateral ca s-o lase să intre. Ea se supuse iute, când văzu cine mai era acolo: două siluete cu pelerine şi cu vălurile pictate într-un galben-pai, precum şi un bărbat într-o robă cu glugă, dar fără mâneci. Primele două era Surori ale Hananjei, dar, din pricina vălului, Hanani nu desluşi mare lucru. Una dintre ele o întrecea cu mult în înălţime pe cealaltă. Hanani îl recunoscu pe bărbatul cu glugă, dar nu după înfăţişare, ci după tatuajul cu lotus albastru de pe umăr: Nijiri, al treilea în rang dintre Colectori. Pentru că se găseau în camera de lucru privată a Superiorului, Nijiri îşi dăduse jos gluga, atunci când Hanani intrase, lăsând la vedere părul tuns scurt şi un chip palid, ca al celor din castele de jos, dar frumos într-un fel delicat, pur. Se sprijinise de perete cu braţele încrucişate la piept, nelăsând să i se citească nimic pe faţă.

— Aşază-te, Împărtăşitor-Ucenic, spuse Superiorul, făcându-i un semn către masa oaspeţilor.

Hanani înghiţi în sec şi se aşeză pe locul liber, unde încercă din greu să se concentreze asupra modelului cu mănunchiuri de fire de orz ce împodobea marginea mesei. De ce o chemase Superiorul aici? De ce veniseră cele două Surori şi Colectorul? Nu îndrăznea să bănuiască.

Superiorul se lăsă şi el cu greutate pe o altă

pernă, gemând.

— Ei bine, Hanani, ele sunt Surorile Ni-imeh şi Ahmanat. Şi presupun că-l cunoşti pe Colectorul Nijiri.

Hanani înghiţi din nou în sec şi înclină capul către Surori, apoi îi oferi Colectorului o plecăciune mai atentă, cu ambele braţe încrucişate. Nijiri îi răspunse la fel de solemn, alături de Ni-imeh, însă Ahmanat se întinse şi o apucă pe Hanani de bărbie. Gestul o sperie atât de rău, încât îngheţă, atunci când Sora îi răsuci capul cu blândeţe dintr-o parte în alta.

— Drăguţă, exclamă Sora cu un glas neaşteptat de grav.

Înseamnă că era una dintre Surorile-bărbat. Hanani nu mai Întâlnise niciodată una. Nu reuşea să-i desluşească chipul din spatele vălului, dar avu senzaţia că-i zâmbeşte.

— Chiar dacă veşmântul de Împărtăşitor nu ţi se potriveşte deloc. Vii din casta agricultorilor, nu? Şi eu la fel, deşi n-ai zice.

Înainte ca Hanani să apuce să răspundă, Superiorul ţâţâi nemulţumit.

— Aici, în Hetawa nu vorbim despre trecut, Soră Ahmanat.

— Însă noi, Surorile, vorbim, Superiorule, rosti Ni-imeh.

Avea un glas feminin, cu un tremur din pricina vârstei, dar tăios ca sticla, spre deosebire de tonul prietenos al celeilalte. Se răsuci să o cerceteze la rândul ei pe Hanani.

— Dar vom ţine predici despre părerile noastre altă dată. Trebuie să recunosc, sunt surprinsă de cât de bine s-a descurcat. Mă aşteptam să ne-o trimiteţi cu mult timp în urmă.

Hanani se stăpâni să nu se cutremure. Îşi coborî privirea spre bordura mesei, căci era cât se poate de limpede că Sora nu vorbea cu ea.

— Da, s-a descurcat bine, dacă nu punem la

socoteală ultima întâmplare nefericită, continuă Superiorul, şi chiar şi-aşa, vina ei e mai degrabă o greşeală printre sarcinile îndeplinite fără cusur. Frăţia Împărtăşitorilor a căzut de acord că am crescut o tămăduitoare foarte bună, lucru destul de greu de recunoscut pentru mulţi dintre ei.

Chicoti.

— Înseamnă totuşi că a fost implicată.

Ni-imeh nu părea deloc uimită.

— Întrebarea e cât de mult?

— Cercetările ne vor dezvălui, răspunse Superiorul.

Se întinse după carafa cu apă şi începu să umple paharele tuturor, servind-o prima pe Sora mai bătrână.

— Leşurile le-au spus Împărtăşitorilor că atât purtătorul zeciuielii, cât şi acolitul şi-au dat sufletul într-o stare de mare tulburare a umorilor, mai precis înecaţi în fiere de vise. Acesta e doar unul dintre semne, fireşte. Nu ştim ce anume din vis a stârnit o asemenea tulburare. Trupul n-a arătat că inima şi creierul au încetat să mai lucreze pe neaşteptate.

— Şi semnele se potrivesc cu ceea ce vă împărtăşisem noi deja?

Ahmanat ridicase puţin tonul, spre uimirea lui Hanani. Habar n avea ce rang ocupa el printre Surori, dar fiindcă juca rolul unei femei, tinerei i se părea nepotrivit ca el să îi vorbească astfel Superiorului. Femeile aduceau pace, nu o tulburau.

— Cine poate adeveri?

Superiorul îi oferi un pahar Colectorului, care clătină tăcut din cap şi la fel făcu şi Ahmanat. Aşează cana în faţa lui Hanani, fără să o întrebe nimic.

— Ne-aţi spus prea puţine ca să tragem concluzii. Oamenii Gujaarehului au suferit mult în ultimii ani, iar acum, cu atacurile banditilor din deşert…

Ridică din umeri.

— M-ar mira să nu fi mai apărut coşmaruri în

ultimele zile.

— Dar nu e vorba doar de câteva coşmaruri, rosti Ahmanat aspru. Oamenii au murit *pe capete*, Superiorule.

— Morţi despre care şi tu spui că nu pot fi puse neapărat în legătură cu visele.

Hanani îşi ţinu răsuflarea când, în sfârşit, începu să priceapă. Mai fuseseră şi alţii ca Bahenamin? Dar asta însemna că…

— Împărtăşitor-Ucenic Hanani.

Tânăra ridică privirea instinctiv şi simţi cum i se strânge inima când se uită în ochii Colectorului Nijiri. Aveau o culoare stranie, verzui, cu irizaţii căprui, ce păreau stacojii în lumina opaiţelor din încăpere. Culoarea îi amintea de cărămizile cu margini ascuţite şi ferme.

— Arăţi de parcă ai vrea să ne povesteşti ceva, spuse Colectorul.

Ceilalţi tăcură când vorbi el. Acum se uitau toţi cu atenţie la Hanani. Fata înghiţi în sec.

— Aăă… pu-purtătorul zeciuielii, începu ea.

La naiba cu bâlbâiala! Inspiră adânc şi încercă din nou, rugându-se pentru linişte.

— Bahenamin, din casta negustorilor. M-am întâlnit cu văduva lui azi. Mi-a zis că…

I se uscase gura. Înghiţi din nou în sec.

— Mi-a zis că soţul ei su-suferea de coşmaruri. În ziua aceea venise să le dăruiască Zeiţei drept zeciuială.

Iar Dayu, dulcele ei Dayu, încercase să colecteze zeciuiala. Ochii i se umplură de lacrimi usturătoare, însă Zeiţa părea că îi auzise rugăciunile. Îşi încleştă pumnii pe sub masă şi valul de durere trecu.

Surorile se uitară una la alta.

— La fel şi ceilalţi, spuse Superiorul.

Pentru prima dată de când începuse întâlnirea lor, bătrânul părea foarte nedumerit.

Colectorul Nijiri făcu brusc un pas înainte, ocoli

masa şi se aşează pe vine lângă Hanani. Fata se împotrivi nevoii de a se feri de privirea lui sfredelitoare.

El ridică o mână în faţa ei, cu arătătorul şi degetul mijlociu curbate graţios şi depărtate uşor. Îşi strecură cealaltă mână în interiorul robei şi de undeva de dedesubt se auzi zumzetul fin al jungissei sale de piatră.

— Îmi dai voie, Ucenic?

Hanani încuviinţă din cap, prea intimidată să ia la întrebări un Colector, chiar dacă nu ştia ce voia el. Înainte ca ea să apuce să mai facă ceva, Nijiri întinse iute mâna şi, doar pentru o clipită, Hanani se întrebă dacă îi înspăimânta la fel de rău şi pe purtătorii de zeciuială. Un val de oboseală o copleşi.

Magia lui nu avea niciun fel de blândeţe. Îi găsi sufletul cât ai clipi din ochi, cu mult mai repede decât îi lua ei să facă acelaşi lucru, o sili să iasă din trup şi o împinse în Ina-Karekh. O purtă pe acest tărâm cu asemenea putere şi viteză, încât stârni un val de ceaţă în jurul ei, înainte de a ajunge pe o stradă scăldată în lumina aurie a soarelui de după-amiază. Fluturii dansau în aerul încărcat de parfumul unei grădini.

Un vis din amintiri. În pofida dorinţei ei, Hanani băgă de seamă fascinată cum o altă Hanani, ea, dar totuşi nu ea, apăru pe stradă. Apoi, cu o sclipire, reapăru în faţa unei case înalte în stil nordic. Veni o servitoare şi amândouă dispărură pe o uşă. Peisajul din vis se înceţoşă şi se treziră într-un atrium, unde văduva Danneh stătea aşteptând sub un palmier.

Ceva nu era în regulă. În ciuda controlului Colectorului, elemente ale visului începuseră să scape din tărâmul deşteptării. Corpul masiv al lui Danneh se dubla în mod curios, suprapunându-se peste cui ei posibil şi căpătând o altă formă, ca o umbră, deşi această umbră părea cumva parte din ea şi nu ceva separat.

Pe neaşteptate, forma din vis a Colectorului se întrupă lângă Danneh. Aici, în Ina-Karekh, unde i se

îngăduia să-şi dezvăluie adevăratul eu, Nijiri era îmbrăcat cu un acoperământ simplu de şold, însă nu purta nici sandale, nici guler. Două codiţe subţiri, scurte, îi atârnau într-o parte peste umăr, până la baza gâtului. Le aruncă pe spate, când se ghemui ca să cerceteze umbra.

Eliberată pentru o clipă de controlul Colectorului, Hanani se materializa şi ea precaută în atrium.

— Ce se petrece, Colectorule?

— Nu ştiu, răspunse el. Dar nu-mi place deloc.

Nijiri se ridică şi privi spre amintire, ascultând-o pe Danneh povestindu-i lui Hanani despre visele soţului ei. Când vorbi din nou, glasul său era serios.

— Umbra aceea ce l-a omorât pe Bahenamin este pe această femeie. Îţi dai seama că ajutorul tău a murit din aceeaşi pricină?

Hanani încuviinţă tăcută, luptându-se cu suferinţa ce începuse să-şi arate colţii. Ar fi fost mult prea periculos în Ina-Karekh, căci durerea avea formă şi putere aici.

— Oare este…

Şovăi, datorită respectului, deoarece auzise poveştile despre încercările lui din timpul uceniciei, însă întrebarea trebuia pusă.

— Oare este un Secerător?

Spre marea uşurare a lui Hanani, Colectorul clătină scurt din cap.

— Slavă Zeiţei, nu. Umbra e subtilă, iar monştrii aceia n-au nicio treabă cu subtilitatea.

Câteva momente se lăsă tăcerea, iar marginile visului se destrămară uşor. Acum, cealaltă Hanani părăsea casa lui Danneh, iar Hanani cea reală simţi cum i se strânge inima, gândindu-se la ce va urma. Cealaltă Hanani tocmai cotea spre Grădina Yafai, voind să treacă direct prin ea, pentru a scurta drumul înapoi spre Hetawa. În partea opusă a grădinii…

Îndepărtează-te, îşi porunci ea în gând, sperând că

Nijiri nu va băga de seamă intervenţia ei. Cealaltă Hanani va ocoli grădina şi nu va fi martoră la întâmplarea cu bătaia negustorului. Soldaţii nu o vor vedea, iar tânărul bărbat în veşminte de lucrător va trece pe lângă ea, fără să-i arunce nici măcar o privire.

Visul începu să se schimbe ca răspuns la sugestiile ei. Apoi îngheţă, în mijlocul unor construcţii oarecare, scăldate în lumina amiezii. Colectorul se răsuci să se uite la ea.

— Ce faci?

Avea un glas blând.

Surprinsă, Hanani căzu într-o tăcere neajutorată. Nu îndrăznea să mintă. El era un Colector. Şi totuşi, adevărul…

Nijiri îşi miji privirea o clipă, după care se concentră iarăşi asupra visului. De data asta, Hanani nu mai putea face nimic. Voinţa lui părea de nezdruncinat şi, când porunci minţii ei să-şi amintească întreaga după-amiază, Hanani se simţi neputincioasă.

La fel de neputincioasă ca atunci când soldatul ridicase mâna să o lovească.

Se cutremură şi îşi încrucişă braţele peste sâni, în vreme ce amintirea se înfiripă. Colectorul nu scoase niciun cuvânt cât timp cealaltă Hanani îi înfruntă pe soldaţi, deşi ea îl simţea cum devine tot mai ţeapăn. O parte din această stare se risipi când soldaţii se întoarseră să plece, însă Hanani îndrăzni să îl privească pe Nijiri şi încremeni. Nu mai văzuse niciodată o asemenea mânie pe chipul unui Colector.

Când se răsuci cu faţa spre ea, mânia dispăruse ca prin minune.

— Iartă-mă, îi zise.

Acelaşi glas blând ca şi înainte, poate chiar mai liniştitor.

— Acum am înţeles cât de greu a fost pentru tine şi nu te-am ajutat deloc silindu-te să îţi aminteşti din nou. Nu ar fi trebuit să ne ascunzi aşa ceva.

— Îmi cer iertare. Doar că…

Se chinui să-şi înghită nodul din gât.

— Doar că ei, ei nu m-au rănit foarte tare.

— O minciună sfruntată, Ucenic. Să ne rugăm ca într-o bună zi Zeiţa să o adeverească.

Întoarse spatele peisajului din vis, care îngheţase din nou şi păşi către soldaţi. După ce se uită cu atenţie la fiecare bărbat, ca să le păstreze chipurile în memorie pe veci — înţelese Hanani cu un fior —, Colectorul clătină din cap ca pentru sine.

— Ce ţi-a spus?

— Poftim, Colectorule?

— Soldatul. Ţi-a şoptit ceva la ureche înainte să plece.

Hanani se cutremură. Nădăjduise că el nu o va întreba.

— Mi-a, mi-a zis că nu sunt la fel de drăguţă precum alte femei din Hetawa. Dacă aş fi fost, m-ar fi dus la garnizoană şi…

Îi vorbise într-un amestec de gujaareeană şi sua, din care Hanani nu ştia decât atât cât să poarte simple conversaţii. Nu putea tălmăci ultimele cuvinte ale soldatului, dar oare mai era nevoie?

Nijiri se încruntă.

— Alte femei din Hetawa?

Încruntătura se adânci brusc.

— Pricep. Surorile. Ar fi trebuit să ne spună… Dar sunt atât de vanitoase.

Oftă din toţi rărunchii.

— Dacă te ajută cu ceva, Ucenic, ar trebui să ştii că niciun soldat nu te va mai răni de aici înainte. Nici pe tine, nici pe alt gujaareean.

Hanani îşi dădu seama că promisiunea nu-i aducea pacea dorită.

Colectorul se întoarse, după care se opri, străpungându-l cu privirea pe tânărul lucrător care venise în ajutorul ei. Făcu ochii mari.

— Ia te uită! Aşadar, el e.

Hanani se încruntă nedumerită.

— Îl cunoşti, Colectorule?

— Da, deşi nu l-am mai văzut de zece ani. Am presupus că a fugit în exil, într-un locşor călduţ pentru el, undeva în Nord.

Păstră tăcerea, cercetând chipul lucrătorului. Gura i se strâmbă uşor.

— Ar fi trebuit să-mi închipui. Aşa tată, aşa fiu. Şi aşa nepot, totodată.

Hanani se apropie şi ea să se uite, curioasă. Acum, când avea şansa de a-l privi de aproape, văzu că nu era un simplu lucrător, înalt, zvelt, cu ochi înguşti şi trăsături ascuţite ca ale celor din casta înaltă, avea pielea doar cu puţin mai deschisă la culoare decât a celor din neamul shunha. Arătos, dacă n-ar fi fost falca încleştată şi încruntătura aprigă.

— Cine e?

— Nimeni important. Totuşi şi-a pus viaţa în primejdie, încercând să te ajute…

Nijiri îşi încrucişă braţele, căzând pe gânduri.

— Poate că neamul lui încă mai merită salvat.

— Colectorule, nu pricep.

— Ştiu.

Spre stupoarea lui Hanani, el îi aruncă o privire prin care îşi cerea iertare. Expresia de pe chipul lui, atât de surprinzătoare după toată gravitatea aceea tainică, o sili să-şi schimbe părerea despre el. Îşi dădu seama brusc că Nijiri abia dacă văzuse câteva inundaţii în plus faţă de ea.

— Ai încălcat una dintre interdicţii, continuă el, venindu-şi în fire. L-ai tămăduit pe negustor.

Hanani îşi ţinu răsuflarea. Era ultimul lucru la care se gândise după plecarea soldaţilor, când negustorul rănit zăcea gemând la picioarele ei. Totuşi, Nijiri făcea parte din Consiliul Căilor — nici unul dintre Colectorii mai vârstnici nu mai avea răbdare pentru aşa

ceva, cum umblau zvonurile — şi avea tot dreptul să o judece drept decăzută pentru încălcarea interdicţiei lui Yehamwy.

— D-da. După o asemenea bătaie, oricine sângerează pe dinăuntru, are oase rupte…

I se năzări că, în ultima vreme, căuta tot mai multe scuze, aşa că oftă şi îşi feri privirea.

— Da, am încălcat interdicţia.

— Ai fi putut veni la Hetawa să-i ceri unui frate să facă vindecarea. Nu ţi-a trecut prin cap?

Ar fi trebuit.

— Nu.

— Bineînţeles că nu.

Nu dădea semne de nemulţumire, spre fericirea lui Hanani. În ochii lui zărea căldură, încuviinţare, lucruri la care nu se aşteptase.

— Negustorul avea dureri şi era îngrozit. Dacă ar fi murit în starea aceea, cât timp tu erai după ajutoare, sufletul lui ar fi fost condamnat pe vecie să bântuie în ţinuturile umbrelor. Ai procedat corect, fără să te gândeşti la pedeapsă, aşa cum ar trebui să facă orice Slujitor al Hananjei.

Rămase pierdut în gânduri pentru câteva clipe, cu braţele încrucişate. Într-un târziu, parcă hotărându-se, clătină din cap şi spuse:

— Ai vrea să te izbăveşti, Ucenic?

Hanani se încruntă.

— Colectorule, nu înţeleg.

Nijiri gesticulă scurt şi strada din oraş se topi în neant. În locul ei, apăru un peisaj cu dune ce se vălureau la nesfârşit sub un cer senin de cobalt. Crezu că are menirea să o liniştească, dar ea nu mai fusese niciodată în deşert. Împrejurimile i se păreau tulburătoare şi singuratice.

— Trebuie să mai treci printr-un test de ucenicie, adăugă el. Deşi e cât se poate de limpede acum că nu ai avut nicio vină în moartea acolitului Dayuhotem sau a

negustorului Bahenamin, există câţiva în Hetawa care nu vor accepta niciodată nevinovăţia ta. Te cred vinovată, deoarece se tem de tine.

— Teamă…

Hanani se holbă la el.

— *De mine?*

— Şi de schimbările pe care le poţi aduce în viitor, da.

— Tot nu pricepu nimic, dar el era un Colector, ştia mai bine, nu? Vorbeau în limba viselor.

— Singurul fel în care poţi face vocile să tacă este să mai treci printr-un test, unul atât de dificil, încât niciunul dintre defăimători să nu fie dornic să te imite. Dar, dacă vei reuşi, nimeni nu va mai pune la îndoială vreodată dreptul tău de a folosi magia în numele Zeiţei.

Nijiri tăcu şi o privi ţintă, ascultând toate şoaptele pe care le auzise ea despre el şi care acum năvăleau în mintea fetei. Acestea spuneau că el învinsese un Secerător. Că ajutase ca ultimul prinţ al Gujaarehului să-şi primească pedeapsa binemeritată. Că fusese cel care mijlocise o cucerire paşnică a Gujaarehului, astfel încât pierderile de vieţi omeneşti să fie cât mai mici. Mai fuseseră şi alte zvonuri, mai puţin binevoitoare, dar mai picante. Că fusese ucenicul, dacă nu cumva chiar mai multe decât atât, al legendarului Colector Ehiru. Că el însuşi îl colectase pe Ehiru, atunci când sosise clipa.

Cum te simţi atunci când îţi omori iubitul? se întrebă ea, uitându-se la Nijiri peste deşertul invocat de sufletul lui.

Ochii lui se umplură de lacrimi.

— Nimeni nu m-a întrebat asta până acum, spuse el, ca şi cum i-ar fi auzit gândurile.

Dar poate că i le auzise, asemenea lucruri deveneau posibile în timpul visării.

— M-am confruntat cu propria încercare. N-aveam încotro. Fie reuşeam, fie dădeam greş. Tu ai de ales, Împărtăşitor-Ucenic Hanani. Vei încuviinţa să treci prin

testul pe care îl am în minte?

Ea înghiţi în sec.

— Despre ce e vorba?

— Să eliberezi Gujaarehul.

Se holbă la el, iar Nijiri zâmbi.

— Am pus la cale un plan. Eu şi fraţii mei ne-am gândit să ne folosim de mentorul tău. Are flexibilitatea care ne trebuie, dar, ca să fiu sincer, mă îngrijora firea lui aprigă. Însă acum cred că tu le-ai descurca mai bine în rolul pe care îl am în cap.

— Ce, ce…

Nu-şi găsea cuvintele deloc.

— Ce rol?

— Asta încă nu-ţi pot spune, altfel nu o să-l joci cum trebuie. E suficient să ştii că va trebui să părăseşti oraşul şi să treci prin unele primejdii. Dacă planul nu reuşeşte, felul nostru de viaţă s-a sfârşit pentru totdeauna. Trebuie să acţionăm imediat sau vom pierde totul.

Oftă, privind peste dunele vălurite.

— Ai dovedit că eşti o vindecătoare bună, Hanani. Asta e mai presus de orice îndoială. Însă mă întreb dacă eşti gata să respecţi Legea Ei, cu trup şi suflet. Îţi vei primejdui viaţa pentru pace, atât în deşteptare, cât şi în visare? Acesta este testul.

O adiere de vânt blândă ca un suspin trecu peste dune, stârnind vârtejuri de praf ca răspuns la tulburarea din mintea lui Hanani. Dacă acesta ar fi fost un vis de tămăduire, Hanani s-ar fi străduit să se liniştească, dar, fiind sub controlul Colectorului, era liberă să dea frâu groazei. Nu era o binefacere.

Cu toate acestea, nu se putea împotrivi adevărului din vorbele lui. Poate că urma să găsească destui susţinători în Hetawa care să considere testul ei o reuşită, însă bârfele o vor chinui veşnic. Tămăduitoarea care ucisese. Femeia în a cărei magie nu te puteai încrede. Preţ de o clipă, teama îi pieri, lăsând loc

ranchiunei. Nu era drept să înfrunte aşa ceva. Niciunui bărbat nu i s-ar cere aşa ceva.

Însă dacă lumea ar fi corectă, ea ar fi rămas în continuare o fată de agricultor fără şcoală şi fără niciun viitor dincolo de recoltatul grânelor şi de grija gospodăriei.

Ridică privirea spre el şi îşi înghiţi nodul din gât.

— Voi accepta noua încercare, Colectorule.

Nijiri zâmbi şi, pentru o clipă, Hanani pricepu de ce Colectorul Ehiru îl iubise.

— Atunci, vino, rosti el şi se întoarseră amândoi pe tărâmul deşteptării.

Două zile trecură fără să se întâmple nimic special, timp în care Hanani se întrebă dacă cel de-al doilea test va începe vreodată. Apoi, într-o seară târziu, după încă o zi de lucruri obişnuite şi fără noimă, apăru o Santinelă la uşa chiliei sale ca să-i înmâneze un papirus mic, legat cu un sigiliu complicat şi o fundă fină indigo. Hanani nu recunoscu sigiliul. Fiecare familie din casta înaltă avea propriul model, iar ea nu le învăţase niciodată. Pe marginea papirusului se vedeau însemnele numelui lui Hanani. Împrumutând un cuţit de la Santinelă, fata tăie sigiliul, desfăşură papirusul şi citi:

Împărtăşitorule,
Coşmarul a ajuns şi la mine acum.

Danneh, Negustoreasă, Soţia lui Bahenamin în visare

8
Otrava

Tiaanet era încă trează când Wanahomen gemu şi începu să se zbată în somn. Ea nu dormise, căci nu făcea asta niciodată cu cineva în pat. Când se ridică în capul oaselor, lovi lampa şi Wanahomen ţipă, deschizând ochii. Fata trecu o mână prin faţa lui, dar el nu reacţionă. Îşi aşeză palma pe pieptul lui şi îi simţi inima bătând nebuneşte. Brusc, el se rostogoli într-o parte.

Bărbaţilor nu le plăcea să fie treziţi din coşmaruri. Tiaanet pricepuse asta din instinct. Printre gujaareeni, pierderea controlului în visare însemna slăbiciune, cu atât mai mult pentru războinici şi pentru cei care se trăgeau din zei. Însă când Wanahomen ţipă a doua oară, cu trupul chircit de durere, Tiaanet începu să se îngrijoreze că tatăl ei ar putea auzi. Îl scutură încet prima dată, apoi mai tare, dar el tot nu se trezi.

Atunci făcu singurul lucru cu putinţă şi îi atinse mintea care visa cu propria minte.

Reuşi, aşa cum i se întâmpla câteodată cu Tantufi. El îşi recăpătă suflul şi începu să se trezească.

— Ce se petrece?

— A fost doar un vis.

Tiaanet îi mângâie pieptul plin de sudoare.

— Doar un vis.

Wanahomen se încruntă, se ridică în şezut şi-şi trecu mâna prin claia încurcată de codiţe.

— Tata. L-am văzut pe tata. Se afla pe treptele Hetawei. Totul era cenuşiu, iar cerul…

Înghiţi cu greu şi cealaltă mână îi zvâcni.

— Ceva necurat se întâmplă în oraş.

Fata îi luă mâna şi o duse la buze. După o clipă, Wanahomen îşi întoarse privirea spre ea. Îngrijorarea din ochii lui o surprinse, dar aceasta dispăru de îndată ce începu să-i muşte încetişor vârfurile degetelor. În locul ei apăru o foame aproape dureroasă şi bărbatul se întinse spre ea.

— Să te fac una dintre nevestele mele atunci când voi conduce?

În timp ce vorbea o împinse înapoi pe pat.

Ea îi mângâie părul şi se sărutară. Îşi înăbuşi un oftat atunci când el îi săltă capul.

— Tu eşti prinţul Apusului. Faci cum îţi pofteşte inima.

Wanahomen o cercetă cu ochi tulburi câteva clipe.

— Mai ai un iubit?

— Nu unul pe care să-l vreau.

Tiaanet îi mângâie obrazul.

— Dar tu abia mă cunoşti, prinţe.

Ceva şi mai tulburător apăru pe chipul lui: singurătatea. Ea încetase să mai simtă ceva cu mulţi ani în urmă, dar o vedea în ochii lui Tantufi destul de des ca să ştie despre ce e vorba. Fie şi numai pentru asta, îl simpatiză pe Wanahomen pentru o clipă.

— Tata abia dacă o cunoştea pe mama atunci când s-au căsătorit, adăugă el. Abia după 15 ani a izbutit să îi câştige dragostea şi dreptul de a se urca în patul ei. Aproape că îi trecuse vremea să mai poarte copii atunci când m-am născut eu.

Îi dărui un zâmbet strâmb.

— Nu sunt la fel de răbdător ca el, dar m-aş putea strădui.

— E mult prea devreme să vorbim de asemenea lucruri, prinţe.

Se aplecă spre vintrele lui, un gest la care Wanahomen nu se aşteptase. Ochii i se măriră şi străluciră de dorinţă.

— Însă avem alte lucruri de care să ne ocupăm

între timp.

Wanahomen încuviinţă din cap, amuţit de valul de plăcere şi din fericire, nu mai pomeni nimic despre iubire.

Se apropia amiaza când Tiaanet se ridică din pat şi îmbrăcă o robă. Wanahomen, care dormise liniştit de data asta, deschise ochii în clipa în care ea se mişcă.

— La naiba, exclamă el, săltându-se în şezut. N-aveam de gând să rămân în oraş atât de mult.

Fata înclină capul.

— Pot să-ţi pregătesc o baie şi o masă înainte de a pleca?

El zâmbi încântat şi încuviinţă.

— Femeile banbarra nu se pot asemui cu tine, spuse el. Se poartă ca nişte regine, aşteptându-se ca bărbaţii să le facă plăcere. Altfel, sunt ca nişte scroafe ce urmăresc să se împerecheze. Uitasem cum sunt femeile gujaareene.

— Eu nu sunt ca orice femeie gujaareeană, prinţul meu.

Wanahomen se fâstâci şi plecă ochii.

— Bineînţeles, tu eşti o domniţă din neamul shunha. Iertăciune, nu am vrut să te jignesc.

Nu asta voise ea să spună, dar se mulţumi să clatine din cap.

După ce aduse vasul de îmbăiat, Tiaanet îi pregăti uleiuri şi alte obiecte necesare spălatului, cerându-şi iertare încă o dată pentru lipsa servitorilor. Wanahomen o linişti, zicându-i că baia însăşi era o plăcere mai mare decât cele cu care se obişnuise el şi se scufundă în apă. Pe fată o încântă că el nu sugerase şi nici nu presupusese că ca o să-l spele. Nu-şi putea sili inima să îl placă, fiindcă, la urma urmei, se folosise de ea, la fel ca şi tatăl ei, iar faptul că se dovedise atent nu însemna nimic pentru ea.

Când Tiaanet intră în bucătărie să-i pregătească

de-ale gurii, îl găsi pe tatăl ei la masă, mâncând peşte şi curmale uscate. Ridică o sprânceană când o văzu venind.

— Sper că noaptea a mers bine, nu?

Vorbea încet, dar pe Tiaanet nu o păcălea tonul lui. În ochii bărbatului licărea gelozia. Chiar dacă planul de a-l seduce pe Wanahomen fusese al lui, nu îi plăcuse niciodată să o împartă cu altcineva.

— Cât de bine se poate, îi răspunse.

Trecu pe lângă el ca să verifice focul din vatră şi mai adăugă nişte lemne. Se apucă să încălzească feliile de carne uscată pentru masa lui Wanahomen.

— A dormit prost. Coşmaruri.

Când se întoarse, îşi zări tatăl încordat.

— Coşmaruri.

— Tantufi nu e aici, îi aminti ea.

Din odaie răzbăteau sunetele îmbăiatului, ceea ce însemna că Wanahomen nu avea cum să îi audă.

Spre uimirea ei, vorbele sale nu-i potoliseră tatăl.

— Mi s-a spus, rosti el moale, că patru dintre oaspeţii noştri care au fost la înmormântarea lui Khanwer sunt morţi acum. Zanem, din neamul zhinha, şi soţul ei, soldatul. Vărul mamei tale, lordul Tun şi un negustor, Bahenamin.

Tiaanet păstră tăcerea, încruntându-se la auzul numelor. Tun era vârstnic şi căsătorit, dar nu îndrăznise să-i arunce nici măcar o ocheadă. Zanem şi soţul ei o trataseră cu politeţe, dar o asemenea purtare era de aşteptat de la un zhinha. Bahenamin totuşi…

— Ultimul, negustorul, a murit chiar în Hetawa, continuă Sanfi, încercând să scape de un coşmar. Băiatul din Hetawa care a încercat să-i ia zeciuiala a murit şi el.

Îşi încrucişă mâinile, privind-o cu ochi reci.

— Ai habar cum s-ar fi putut petrece aşa ceva, fiica mea?

Gândurile îi zburară cu iuţeala vântului.

— Bahenamin. Cel care nu purta perucă peste

capul chel, nu? A sosit mai devreme decât ceilalţi.

Da, acum şi-l amintea bine. Atât de mulţi oameni veniseră la înmormântarea lui Khanwer doar ca să se bage în seamă cu fraţii lor de neam. Bahenamin plânsese cu lacrimi amare, jelind sincer pierderea unui prieten.

— Am mutat-o pe Tantufi în casa de la câmp la miezul zilei, dar i am arătat camera lui Bahenamin înainte de asta. Suferea foarte tare. Probabil că s-a întins puţin ca să se odihnească, în pofida orei.

— Şi ceilalţi trei?

— Bahenamin şi-a petrecut noaptea la noi după înmormântare. Dacă visul lui Tantufi era deja în el, atunci oricine ar fi dormit în camerele alăturate ar fi fost neprotejat.

Neîndrăznind să lase să i se ghicească vreo urmă de acuzaţie în glas sau în ochi, fata adăugă:

— Am fost ocupată în noaptea aceea şi nu am putut merge pe holuri ca să opresc visările. Iar mama era sub pază în odaia ei.

Insurret putea şi ea să alunge coşmarurile, dacă ar fi vrut neapărat. Sanfi îşi muşcă buzele. După o clipă, se ridică şi începu să străbată micuţa încăpere cu paşi apăsaţi.

— Mama ta. N-ar fi trebuit să mă însor niciodată cu ea, frumoasă sau nu. Am văzut primele semne ale smintelii ei când îi tăceam curte, dar aveam nevoie de averea ei…

Se opri şi oftă, cu pumnii încleştaţi.

— Iar Tantufi… În fiecare zi mă întreb de ce nu am sugrumat creatura atunci când s-a născut.

Tiaanet îl privi atent şi nu-i plăcu deloc semnele pe care le văzu. Acum cocea ceva, ştia precis. Aşa făcea de fiecare dată când planurile îi erau date peste cap. Fierbea de mânie şi punea la cale tot felul de nenorociri cât dura drumul până la moşia din ţinuturile verzi, iar când ajungea acolo, îşi vărsa furia pe biata Tantufi.

Trebuia să îi distragă atenţia. Însă cum?

— Tată?

Prefăcându-se a curăţa cu atenţie o nucă shia, vorbi:

— Hetawa ştie despre aceste morţi? Şi-au dat seama că cei patru ne-au vizitat casa?

— Încă nu.

Părea şi mai nemulţumit. Fata se chinui să găsească altceva care a i stârnească interesul.

— Dar dacă visele s-ar răspândi şi la alţii…

Sanfi se opri brusc. Tiaanet turnă vin dulce într-o cană, o aşeză pe tavă şi o ridică.

— Trebuie să mă îngrijesc de oaspetele nostru, tată.

— Da, rosti el cufundat în gânduri.

Avea privirea aţintită asupra mesei. Fata se întoarse să plece, dar se opri când îşi auzi numele.

— Da, tată?

— Tantufi, spuse el. Dacă am aduce-o în oraş, cât de repede s-ar răspândi visul ei?

Aşadar, iată ce cocea. Nu o mira deloc cruzimea lui, ci felul în care urma să acţioneze. O ura pe Tantufi.

— Nu ştiu, tată, răspunse ea sincer. Dar cu atât de mulţi oameni trăind unul lângă altul, pesemne destul de iute.

Sanfi clătină din cap, iar privirea începu să-i strălucească pe măsură ce gândurile căpătau contur.

— Hetawa este o ameninţare pentru planurile noastre, spuse el. Sunt de partea kisuatienilor acum. Însă visul lui Tantufi ar trebui să le dea de lucru, nu?

Zâmbi către ea.

— Într-un târziu, îi vor da de capăt, dar până atunci…

Cu ochii minţii, Tiaanet zări chipul lui Tantufi. Copilul va plânge amarnic, ştiind că provoacă asemenea suferinţă. Dar o va face şi îşi va răspândi magia ca o otravă prin venele oraşului, deoarece nu se putea

abţine. Iar tatăl lor va fi mulţumit să vadă că blestemul lui Tantufi e bun de ceva până la urmă.

— Da, tată, adăugă Tiaanet. Voi trimite după ea, dacă aşa doreşti.

— Eşti o copilă atât de cuminte. Fă-o imediat ce pleacă oaspetele nostru.

9
Curtarea

Călătoria de la Gujaareh până în deşert se vădi lungă şi plictisitoare. Pentru a-şi păcăli posibilii urmăritori, Wanahomen alese să nu meargă direct spre vest. Porni spre sud, către unul dintre oraşele din susul râului, unde se desfătă cu încă o baie fierbinte şi o masă gujaareeană, înainte de a-şi da la schimb calul şi hainele de lucrător pentru cămila sa şi veşminte potrivite în deşert. Fără văl, desigur, sau vreun alt semn al tribului banbarra. Băgase cămila într-un grajd şi îndepărtase de pe Laye-ka până şi frâul cu clopoţei şi celelalte ornamente, înainte de a pleca în călătoria sa. Cât încă se mai afla în ţinuturile gujaareene, trecea drept un simplu om al deşertului, un membru al micilor triburi care-şi duceau viaţa în umbra Gujaarehului. Abia când ajunse la poalele dealurilor, Wanahomen îşi puse pe el ultimele însemne ale tribului banbarra: vălul, acoperământul de cap şi robele indigo-maronii.

Cât călători printre dealuri, îşi petrecu vremea într-un soi de cugetare adâncă. Gândurile curgeau în ritmul energic şi sigur al lui Laye-ka, potrivindu-se parcă şi cu peisajul searbăd, cu stânci arse de soare. Pusese la cale o sută de planuri de-a lungul drumului, dar acum gândurile sale erau ocupate de ceva cu totul diferit.

Ţi-a făcut plăcere, prinţul meu? Îmi dai voie să-ţi mai arăt şi altele?

Tiaanet. Zeilor, ce mai femeie! Bineînţeles că se va căsători cu ea. Asta fusese şi intenţia lui Sanfi, limpede precum cristalul, iar Wanahomen îi va face pe plac. În pofida zădufului de afară, se înfioră la amintirea buzelor

ei, a mâinilor ce-i frământaseră carnea cu pricepere, a răbdării ei în aşteptarea eliberării sevei iubirii, aducându-l pe culmi ce aproape că îl omorâseră de plăcere. De unde dobândise asemenea îndemânare? Nici nu mai conta. Trebuia să fie a lui din nou, chiar dacă asta însemna să-l urce în rang pe Sanfi, alăturându-l familiei regale.

Până la miezul zilei rămase pierdut în dulceaţa închipuirilor, fără să-i pese încotro tropăia Laye-ka, de-a lungul unei cărări dintre doi pereţi stâncoşi şi abrupţi. Când Kite-iyan va deveni a sa din nou, o va pune pe Tiaanet în camerele lui, aşa cum tatăl lui o onorase pe mama lui. Oare mama lui nu va fi încântată că şi-a ales o fecioară shunha drept primă soţie? Neamul lui Sanfi era unul vechi, îndeajuns de respectat…

Câteva pietre se rostogoliră zgomotos pe o ieşitură deasupra.

Smuls din visare, Wanahomen se repezi să apuce pumnalul şi hăţurile lui Laye-ka, cercetând cu atenţie înălţimile. Nu se zărea nicio mişcare, însă nervii lui Wanahomen se încordaseră. Pantele pietroase erau prea apropiate, presărate cu mici caverne şi cu bolovani. N-ar fi trebuit să uite de sine tocmai într-un asemenea loc perfect pentru o ambuscadă.

Ascultându-şi instinctul, descălecă, o scoase pe Laye-ka de pe drumul principal şi o duse într-un defileu îngust, săpat de ploile de primăvară. Se găsea aproape de aceeaşi pantă unde auzise pietrele, însă aici era mai ferit privirilor decât în partea cealaltă a potecii. Dibui chiar o mică grotă, când înaintă prin spatele câtorva bolovani de două ori mai înalţi decât Laye-ka…

Chiar atunci, dădu cu ochii de un bărbat care stătea la pândă, lăsat pe vine.

Wanahomen ridică pumnalul.

— Cine…

Se opri uimit când străinul îşi duse degetul la buze, arătând spre cărarea pe unde venise Wanahomen.

În aceeaşi clipă, se auziră ecourile unor glasuri peste dealuri, venind din locul arătat de bărbat.

Ce…

O lovi uşurel pe Laye-ka cu un semn banbarra care o îndemna să rămână nemişcată şi tăcută. Animalul smuci scurt din cap, dar se supuse. Wanahomen se uită printre bolovani, încercând să vadă cine vine.

Iată, două dealuri mai în spate, strălucirea bronzului şi a veşmintelor colorate într-un verde precum pădurile după ploaie. Patru soldaţi kisuatieni.

Wanahomen se uită la bărbatul din grotă, care clătină uşor din cap. Din poziţia lui, bărbatul îi zărise cu mult mai devreme. Dacă Wanahomen nu ar fi auzit şi nu ar fi reacţionat la zgomotul pietrelor — acum bănuia că bărbatul le împinsese ca să îl avertizeze —, soldaţii l-ar fi văzut când ar fi ajuns în vârful ultimului deal.

Bărbatul îl privi pe Wanahomen cu o linişte ciudată, oarecum familiară. Ceva din calmul lui îl tulbură pe Wanahomen, deşi nu atât de tare precum apropierea soldaţilor, aşa că, deocamdată, alese să se concentreze pe ameninţarea mai mare.

Faptul că soldaţii nu îl căutau pe el deveni îndată cât se poate de limpede. Caii mergeau la trap, copitele cu potcoave de fier răsunând mult mai zgomotos pe cărarea pietroasă decât copitele unei cămile. Vorbeau tare într-o sua aspră, necioplită, pe care Wanahomen o înţelegea doar cât să-şi dea seama că discutau despre un rămăşag. Părea că unul dintre ei se laudă din cale-afară, iar hohotele de râs răguşite ale celorlalţi îi susţineau într-un fel bănuiala. Încă hohotind, îşi văzură de drum, până când dispărură.

Wanahomen nu se mişcă minute bune, ascultând cum până şi ultimele ecouri ale potcoavelor se risipiră. Apoi, într-un târziu, se răsuci şi se căţără până la gura grotei, astfel încât el şi bărbatul a stea de vorbă liniştiţi.

— În numele Zeilor, cine eşti?

— Anarim, răspunse bărbatul, care se ridică iute

în picioare, precum un dansator.

Pânza de şale avea culoarea neagră, fără niciun fel de broderie şi mai scurtă decât se purta de obicei. Nu avea guler, cu toate că pielea îi era mai palidă la gât şi pe umeri. Prin urmare, clar purta unul. Senzaţia lui Wanahomen că îl cunoaşte de undeva deveni tot mai puternică şi mai înspăimântătoare, mai ales când văzu apărătorile din piele neagră ce-i înconjurau braţele până la cot, precum şi mânerul unei săbii scurte ce se iţea de pe un umăr. Parcă simţind mânia lui Wanahomen, bărbatul adăugă:

— O Santinelă a Hananjei.

Wanahomen şuieră prin văl şi apucă pumnalul mai strâns, pregătit să se lupte până la moarte. Însă raţiunea învinse furia roşie din mintea sa. Santinela ar fi putut să-i lase pe kisuatieni să-l găsească. Încă o mai putea face, ridicând vocea. Soldaţii l-ar prinde înainte să apuce să sară pe Laye-ka şi să o ia la goană.

Încetişor, Wanahomen îşi descleştă degetele de pe pumnal.

Santinela îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, pesemne uitând de apărarea pe care şi-o pregătise.

— Nu te aşteptam mai devreme de o zi. Tu eşti Charris, fostul general al Gujaarehului?

— Cha…

Dintr-odată, Wanahomen pricepu. Furia se întoarse.

— Vasăzică Charris m-a trădat.

O clipă, pe chipul Santinelei se aşternu uimirea, după care deveni nepăsător din nou.

— Oh! Înseamnă că tu eşti Wanahomen, cel pe care Charris îl serveşte.

— Sunt Wanahomen şi îl voi ucide pe Charris cu primul prilej, se răsti el.

Charris, care conspira cu Hetawa împotriva lui! Singurul lucru mai mare decât mânia lui Wanahomen în

acel moment era suferinţa dinlăuntrul lui. *Charris, bătrân smintit şi blestemat, ţi-am încredinţat viaţa!*

Santinela îl privi lung.

— De aceea m-a rugat să ne întâlnim în taină. Nu iubeşti deloc Hetawa.

Wanahomen se holbă la bărbat şi abia reuşi să-şi stăpânească glasul când deschise gura, fierbând de furie.

— Hetawa *mi-a ucis tatăl!* Hetawa a deschis porţile capitalei şi i a lăsat pe străini să intre şi să o cucerească! După mine, întregul Gujaareh ar trebui să se ridice şi să vă arunce în mare pe toţi.

— Din câte îmi amintesc, tatăl tău a fost cel care a asmuţit Kisua împotriva Gujaarehului.

Tonul Santinelei, precum şi expresia lui erau de o nepăsare aproape neomenească. Nu părea că-şi înfrânează în vreun fel purtarea, totuşi vorbele îl izbiră pe Wanahomen cu puterea unei palme peste faţă.

— Nu şi-a dorit niciodată să fie cucerit Gujaarehul, se răsti el răsucindu-se pe călcâie şi păşind apăsat prin spaţiul îngust al grotei. Indiferent de greşelile săvârşite, tatăl meu a acţionat pentru bunăstarea Gujaarehului. Şi nu trebuie să-l apăr în faţa ta!

Deşi exact asta făcea. Mânios pe sine însuşi, Wanahomen se proţăpi în faţa Santinelei şi îndreptă vârful pumnalului spre chipul calm al acesteia.

— Mărturiseşte de ce te întâlneşti cu omul meu aici.

Santinela aruncă o privire spre pumnal o clipă, înainte de a răspunde:

— Aduc un mesaj de la mai-marii mei.

Şi cu mişcări încete arătă spre peretele grotei, unde un săculeţ de umăr zăcea peste o pelerină de călătorie frumos împăturită.

— Pentru tine.

Încruntându-se pentru a-şi ascunde surprinderea, Wanahomen se duse să ia săculeţul, fără să-l scape pe

bărbat din ochi. Desfăcu săculeţul şi din el alunecă un papirus sigilat cu o fundă înnodată, însemnul general al slujbaşilor oraşului. Gravate pe marginea papirusului se zăreau însemnele strămoşilor lui Wanahomen, terminându-se cu cele care alcătuiau numele său.

— Generalul Charris a cerut o întâlnire în numele tău cu Superiorul, spuse Santinela şi Wanahomen îi aruncă o privire bănuitoare. Răspunsul este acolo.

Wanahomen se uită ţintă la papirus, după care izbucni în râs.

— O întâlnire cu Superiorul? Pe toţi Zeii, dacă nu l-aş cunoaşte aşa de bine pe Charris, aş zice că s-a ţăcănit. De ce m-aş întâlni cu cineva din Hetawa?

— Îţi vrei tronul înapoi. Pentru asta, ai nevoie de ajutorul nostru.

Wanahomen aproape că scăpă pumnalul din mână.

— O alianţă, spuse el, după câteva momente în care mai că nu respirase. Charris socoteşte că poate pune la cale o alianţă între Hetawa şi tribul banbarra?

Abia dacă îi venea să creadă că rosteşte asemenea vorbe.

— Alianţa va fi cu tine, răspunse Santinela, chiar dacă îi poate include şi pe alţii, dacă aşa vei găsi de cuviinţă.

Făcu o pauză, după care adăugă:

— Nu e ceva de neînţeles. La urma urmei, Hetawa a creat monarhia şi a sprijinit-o veacuri la rând.

— Da.

Mâna i se strânse în jurul papirusului.

— Până când ai voştri i-au înrobit pe-ai mei cu sânge de vise. O alianţă cere încredere, Slujitor al Hananjei, iar eu n-am să mă încred niciodată în tine sau în fraţii tăi ucigaşi. Charris ar fi trebuit să chibzuiască mai cu grijă.

Aruncă papirusul cât colo şi se enervă peste măsură când Santinela nu arătă niciun semn că s-ar simţi jignit. În schimb, omul întrebă:

— Aşadar, te împotriveşti alianţei?

— N-am cum să mă împotrivesc unui lucru imposibil, se răsti Wanahomen.

Se întoarse şi se uită din nou printre bolovani. Poteca era sigură acum. Va trebui să găsească un alt drum printre dealuri, de vreme ce pe cea mai uşoară cale mergeau soldaţii kisuatieni. Pesemne că începuseră să patruleze pe dealuri după ultimul atac al luptătorilor banbarra, nădăjduind să pună în gardă din timp oraşul sau să le strice socotelile atacatorilor data viitoare.

— Voi împărtăşi consiliului hotărârea ta, spuse Santinela în spatele lui. Deşi, fără îndoială, vor trimite cel puţin un alt om la locul desemnat, în caz că te răzgândeşti.

Se lăsă tăcerea.

— Ar trebui să ştii că, dacă te aştepţi ca aliaţii tăi să fie de încredere, atunci nu te poţi încrede nici în lordul shunha Sanfi.

Wanahomen îi aruncă o privire aprigă peste umăr.

— M-aţi urmărit?

— L-am urmărit pe Sanfi. Urzeşte de ceva vreme o alianţă de nobili, cu mult înainte ca banbarra să-şi înceapă atacurile. Eşti folositor planurilor lui, dar numai pentru moment.

Pe chipurile celor doi nu se citea nimic. Wanahomen îşi încrucişă braţele şi îi porunci:

— Lămureşte-mă!

Santinela îşi înălţă o sprânceană.

— Să nu ai încredere în ceea ce îţi spune.

— Eu hotărăsc în ce să am încredere şi în ce nu. Deocamdată vreau să aud tot.

— Ştii că, pe vremuri, înainte de dinastia Apusului, şi noi eram precum kisuatienii şi triburile sudice, conduşi de cei mai respectaţi dintre vârstnicii noştri.

Santinela ridică din umeri.

— Sub controlul Protectoratului kisuatian din ultimii zece ani, Gujaarehul şi-a amintit de timpurile

acelea. Sanfi are de gând să reinstaureze un nou Protectorat gujaareean.

Wanahomen îl privi printre gene.

— Oamenii simpli ai Gujaarehului îşi doresc un conducător ales de Zeiţă care să stăpânească peste ei, nu un grup de vârstnici bogaţi care abia îşi târâie picioarele. Ei pricep cât de mult bine sau cât de puţin reuşeşte să facă Protectoratul kisuatian pentru propriul ţinut. Copiii orfani îşi oferă trupurile la colţ de stradă, iar sclavii lor suferă de foame în mijlocul câmpurilor care gem de grâne.

Santinela îşi plecă privirea.

— Pentru păstrarea păcii vreme îndelungată, am ţinut ascunse adevăratele ţeluri ale tatălui tău. Nimeni din Gujaareh nu ştie că regele Eninket voia să măcelărească mii de soldaţi ca să câştige nemurirea. Şi totuşi, tainele au ieşit la iveală… Uciderea ambasadorului kisuatian, tortura celor trei Colectori, înţelegerile făţarnice cu nordicii, Secerătorul…

Clătină din cap.

— Lipsa de cumpătare a Protectoratului e din alte vremuri şi pe jumătate uitată. Lipsa de cumpătare a prinţului este încă o rană deschisă. Nu-i poţi învinui pe oameni că gândesc astfel.

Aş putea, socoti Wanahomen înverşunat, dar la ce bun?

— Pricep.

— Şi chiar şi un Protectorat trebuie să aibă un lider. Sanfi este încă tânăr pentru asta, dar el îşi chibzuieşte bine viitorul.

— Am luat legătura cu Sanfi acum un an. Fireşte că şi-a făcut planuri înainte de asta, spuse Wanahomen.

Vorbele îi sunau ridicol până şi lui. Îşi încleştă pumnii, îndârjit. Asemenea planuri! Cum să le mai schimbi acum? Cine ar renunţa, după ce s-a dat peste cap şi şi-a făcut iluzii, doar pentru că adevăratul rege a apărut din senin?

Nu. Un astfel de om nu ar avea cum să renunţe.

Dacă m-aş căsători cu Tiaanet, Sanfi ar câştiga influenţă datorită mie. Atunci ar putea să mă omoare şi să susţină că încuviinţase venirea unui prinţ pe tron, dar vai…

Santinela îl urmări în tăcere, citind tulburarea în încordarea trupului. Wanahomen auzise că cei din Hetawa puteau face şi astfel de lucruri. Ca să încheie socotelile, se întoarse ca să-l înfrunte.

— Uneltirile mărunte ale nobililor nu înseamnă nimic pentru mine. Uiţi că tata m-a crescut să mă descurc în astfel de situaţii.

Santinela clătină din cap.

— După cum ţi-e voia.

Îşi ridică pelerina şi săculeţul, legându-l bine peste piept.

— Te rog să îi spui lui Charris că nu mai e nevoie să ne întâlnim. Fie pacea cu tine, Wanahomen, fiu al Regelui!

Lăsă papirusul pe podeaua grotei, acolo unde îl aruncase Wanahomen. Acesta îl privi mânios, dar Santinela ieşi şi începu să urce pe o cărare care ducea spre un platou mai înalt. Pesemne că avea vreun animal ascuns acolo.

Bine că am scăpat de el. „Fiu al Regelui!” Vorbeşte de alianţe şi totuşi nu îmi respectă rangul! Ignorând vocea firavă din mintea lui, care îi spunea că rangul său nu însemna nimic în prezent şi că Slujitorii Hananjei spuneau întotdeauna adevărul, Wanahomen aşteptă până când nu mai auzi paşii Santinelei. Abia atunci se aplecă şi ridică papirusul. Nu îndrăznea să îl lase în grotă unde cineva putea să-l găsească.

Fie ca sufletele lor să ajungă pe tărâmul umbrelor! N-am nevoie de ei. Mă voi folosi de Sanfi, aşa cum a vrut el să se folosească de mine şi îl voi ucide cu mâna mea.

Însă Tiaanet nu va mai fi o mireasă foarte dornică,

dacă îi omora tatăl.

Străduindu-se să-şi mai domolească vârtejul gândurilor, Wanahomen îndesă papirusul într-un buzunar. Apoi se duse la Laye-ka, făcându-i semn să îngenuncheze, ca să poată încăleca. Chibzui câteva clipe ce drum să aleagă şi porni din nou prin deşert, copleşit de gânduri amare şi întortocheate.

10
Sonta-i

O aduseră pe negustoreasa Danneh la Hetawa în dimineaţa sărbătorii Berea Nouă. Hanani asculta zaiafetul din piaţa exterioară, când uşile Sălii se deschiseră pentru intrarea celor patru Santinele-Ucenic care cărau palanchinul lui Danneh. Ucenicii au aşezat palanchinul pe podium şi au îndepărtat învelitoarea.

Negustoreasa dormea, agitat, cu faţa acoperită de sudoare. Se zvârcolea întruna şi scotea mici sunete febrile. Sub pleoape, ochii i se mişcau cu o repeziciune nebună, de parcă viziunile care o chinuiau în vis erau prea multe şi apăreau prea repede ca ea să le poată urmări. Servitoarea lui Danneh, care venise cu ei, îşi acoperise gura cu palmele, străduindu-se să-şi oprească lacrimile.

— Nu se trezeşte?

Nhen-ne-verra, Împărtăşitorul care era la datorie, îngenunche lângă Danneh, iar Santinelele se traseră într-o parte. Fata îşi reveni brusc, amintindu-şi că trebuie să se poarte cuviincios, semn că Danneh o învăţase bine.

— Nu, Împărtăşitorule, spuse ea. Când m-am întors azi-noapte, după ce lăsasem mesajul ei la Hetawa, adormise din nou. Am crezut că, în sfârşit, îşi găsise pacea ca să se odihnească, însă când a venit dimineaţa şi ea nu a apărut, m-am dus în odaia ei de dormit şi am găsit-o aşa. Am încercat s-o trezesc de multe ori.

Nhen-ne-verra clătină din cap şi-şi ţuguie buzele când îi ridică pleoapele lui Danneh. Hanani zări ochii femeii rostogolindu-se sălbatic în orbite. Împărtăşitorul

îi deschise gura lui Danneh şi îi adulmecă răsuflarea.

— Nu a mâncat şi nu a băut de curând. Are duşmani?

Servitoarea îl privi îngrozită.

— Pe nimeni care să o otrăvească!

— Elimin explicaţiile posibile, copilă.

Îi înclină capul lui Danneh într-o parte şi îi masă gâtul, cercetându-i pulsul şi glandele din interior care ar fi putut arăta vreo boală. Totul făcea parte din ritualul tradiţional al examinării. Hanani ştia asta, însă, în situaţia de faţă, nu se potrivea.

Urcă pe prima treaptă a podiumului.

— Nhen-ne-verra-frate.

Nhen-ne-verra nu-şi mută privirea de la ceea ce făcea.

— Ucenic, ţi s-a interzis să-ţi dai cu părerea.

Hanani îşi muşcă limba la auzul vorbelor aspre, chiar dacă el folosise un ton blând.

— Această femeie…

Înghiţi în sec.

— Am întâlnit-o acum patru zile. Mi-a trimis vorbă despre asta. Frate…

Se opri, strângând pumnii. Nu va cerşi. În niciun caz.

Nhen-ne-verra îi aruncă o privire peste umăr. Era pe jumătate estic, cu pielea palidă şi părul lung lipit de cap, ce albise aproape complet când mai îmbătrânise. Însă avea ochii negri şi duri ca ai oricărui shunha.

— Foarte bine. Dar nu vei putea intra în somnul de tămăduire. Ai priceput?

— Da, Frate.

Iute, înainte ca el să se răzgândească, Hanani se aşează pe vine de partea cealaltă a palanchinului. Aruncă o privire către servitoare, apoi vorbi în şoaptă.

— Frate, umblă un vis…

— Da, Superiorul a împărtăşit acest lucru celor din Calea Împărtăşitorilor, printre care mă număr şi eu.

Nhen-ne-verra schiţă un zâmbet când văzu ruşinea de pe chipul ei.

— Trebuie să recunoşti că e ciudat, Ucenic. Nu mă pot abţine să nu mă simt încântat la gândul că voi putea cerceta acest vis misterios, în sfârşit.

Amintindu-şi de senzaţia uleioasă a umbrei din vis pe care îl împărtăşise cu Colectorul Nijiri, Hanani se înfioră.

— Frate…

Dar nu se simţi în stare să spună ce-i trecea prin minte. *Să-i sugereze să aibă grijă* ar fi însemnat o jignire. El ar fi crezut că ea îl consideră prea bătrân sau prea neştiutor ca să-şi facă datoria. *Să-i aducă aminte că Dayuhotem a murit din cauza visului* ar fi fost şi mai rău, căci Nhen-ne-verra era un Împărtăşitor cu o experienţă de peste patruzeci de inundaţii. Nu puteai asemui îndemânarea lui cu a unui copil. Îşi muşcă limba din nou şi nu mai scoase niciun cuvânt.

El păru să înţeleagă.

— Totul va fi bine, Hanani. Poate ar trebui totuşi să-l aduci pe mentorul tău aici pentru mine, dacă nu doarme acum. Ar fi înţelept să mai existe un Împărtăşitor, să preîntâmpinăm orice necaz.

Era de datoria unui acolit să îndeplinească asemenea sarcini şi umilirea o izbi pe Hanani drept în pântec. Însă putea ajuta şi, deocamdată, era mai bine decât nimic. Încuviinţând din cap către Nhen-ne-verra, porni grăbită în căutarea lui Mni-inh.

Mentorul ei tocmai termina un antrenament despre legarea rănilor în Sala Santinelelor. O zări de îndată ce ieşi din camera de odihnă, urmat de băieţi somnoroşi, care se târau spre noua lor lecţie despre vise.

— Ah, Hanani. Dacă eşti…

Citi pe chipul ei necazul.

— Ce se petrece?

După ce îi explică, Mni-inh deveni foarte încordat.

— Voi merge chiar acum. Găseşte un acolit şi spune-i să-l cheme pe Superior.

Asta o nedumeri teribil.

— Pe Superior, frate?

— Şi pe Yehamwy, dacă nu are lecţii acum.

Se uită la ea şi oftă.

— Martori, Hanani. Dacă tămăduirea este grea, vreau ca ei să vadă şi să priceapă că Dayu nu era neştiutor, ci că a avut de înfruntat ceva care ar pune la grea încercare chiar şi îndemânarea unui Împărtăşitor cu experienţă. Ştiu că ai dori să nu-ţi foloseşti prietenul ca să dovedim asta…

Hanani clătină din cap, îndepărtând simţământul nebunesc de vinovăţie. Colectorul Nijiri spusese că asemenea mijloace nu vor ajuta la spălarea bunului nume al lui Hanani, dar înţelese dorinţa lui Mni-inh de a încerca. Şi ea spera să dea roade acest plan.

— Aşa ar fi vrut şi Dayu, Frate.

Mni-inh încuviinţă, apoi o lăsă să plece şi el se repezi spre Sala Binecuvântărilor. Hanani îl surprinse pe unul dintre acoliţi ieşind din camera unde preda Mni-inh şi îl trimise după Superior. Orele lui Yehamwy se ţineau în apropierea Sălii Colectorilor, aşa că mări pasul ca să traverseze curtea interioară până la cea mai mică clădire a Hetawei şi să ducă mesajul chiar ea însăşi.

Zidurile Sălii Colectorilor erau din marmură cenuşie, spre deosebire de gresia gălbui-maronie a celorlalte clădiri ale Hetawei. Coridoarele erau mai răcoroase, mai întunecate şi mai liniştite, dând senzaţia că aici poţi medita mai lesne decât în alte săli. Hanani îşi încetini pasul, în pofida angoasei care o chinuia, însă lipăitul grăbit al sandalelor pe piatră făcea zgomot prea mare şi tulbura pacea. Nu se temea că îi va deranja pe Colectori, ale căror chilii se găseau la al patrulea cat, departe de zarva şi activităţile din partea de jos. Pur şi simplu i se părea necuviincios, cât timp se află în casa Colectorilor, să nu se mişte agale, aşa cum o făceau ei,

să nu vorbească blând, aşa cum o făceau ei şi să nu se poarte aşa cum i-ar fi plăcut mai mult Hananjei.

Din păcate, nu mai ştia drumul spre clase. Auzind ecourile unor glasuri undeva în faţă, se îndreptă spre ele.

— Mai periculos decât tatăl lui, spunea una dintre voci.

Îi amintea de marmura pereţilor întunecaţi, reci şi cenuşii.

— Viaţa lui a fost mai grea şi are mai multe motive să urască.

— Ar trebui să îl cercetăm mai bine, adevărat, se auzi un alt glas, mai moale şi cu o urmă de voioşie în el. Nu sunt convins că îmi place acest plan totuşi. Oamenii din deşert nu cunosc purtarea paşnică.

— Dacă îngăduie ca vreunul dintre ei să fie rănit, vom şti ce fel de om e.

O altă voce, mai tânără, mai puţin sigură. Urmărind-o, Hanani coti şi văzu o lumină înainte: raze palide de lumină ce pătrundeau în atriumul clădirii. Grădina de Piatră, unde Colectorii dansau rugându-se. Glasul mai tânăr continuă:

— Deşi atunci răul va fi deja înfăptuit.

— N-avem încotro, rosti cea de-a patra voce şi Hanani se opri îngrozită, deoarece îl recunoscu pe Colectorul Nijiri şi asta însemna că n-ar fi trebuit deloc să tragă cu urechea.

— Niciodată n-o să se încreadă în noi. Însă cineva foarte tânăr, care nu avea cum să participe la judecata împotriva tatălui său, cineva care este înclinat să protejeze, să nu se teamă…

— Tăcere, interveni vocea rece pe neaşteptate.

Intrarea în atrium se umbri când o siluetă înaltă, sfrijită păşi în lumină.

— Împărtăşitor-Ucenic.

Silueta purta o robă subţire cu glugă. Fata înghiţi în sec şi făcu o plecăciune adâncă, cu braţele întinse în

faţă şi palmele în jos, în semn de iertare.

— Iertăciune, Colectorule! Eu, eu… îl căutam pe învăţătorul Yehamwy. El, el… are lecţii aici, în clădire.

— Într-acolo.

Colectorul arătă din cap spre drumul pe care venise ea.

— De ce îl cauţi?

— Soţia purtătorului de zeciuială care a murit a fost adusă la Sala Binecuvântărilor, Colectorule. Suferă de acelaşi vis care i-a ucis soţul.

Şi pe Dayu.

— Împărtăşitorul Nhen-ne-verra încearcă să o vindece. Mentorul meu a socotit că pesemne… martorii…

Colectorul privi într-o parte. Pe neaşteptate, trei siluete apărură în jurul lui, aureolate de lumina din grădină. Una dintre ele se vădi a fi a lui Nijiri, care îşi trase gluga imediat peste cap, la fel ca şi ceilalţi.

— Vom veni şi noi, hotărî Colectorul cel sfrijit. Cred că vom fi nişte martori mai potriviţi decât învăţătorul Yehamwy, căci putem vedea atât în somn, cât şi în starea de veghe. Arată-ne drumul, Ucenic!

Tonul lui suna poruncitor. Hanani nu găsi nimic cu care să se împotrivească. Însă Colectorul avea dreptate că vor fi nişte martori mult mai potriviţi. Nimeni nu le putea pune la îndoială puterea. Nădăjduind că nu-şi arată agitaţia care o stăpânea, Hanani îi conduse în Sala Binecuvântărilor.

Când ajunseră la podium, ea se opri uimită.

Nhen-ne-verra stătea în picioare, departe de palanchinul lui Danneh, gârbovit şi dârdâind de parcă ar fi fost lovit de febră. Mni-inh îl ţinea de umeri, sprijinindu-l şi pe chipul lui se vedea ceva ce semăna cu îngrijorarea.

Colectorul sfrijit alunecă pe lângă Hanani ca un şarpe, graţios şi fixându-şi necontenit prada. Tatuajul de

pe umărul lui era o floare de umbra-nopţii, desenat cu indigo: Sonta-i, cel mai vârstnic Colector al Căii.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

Nhen-ne-verra clătină din cap amuţit. Mni-inh spuse:

— Nhen-ne-verra a încercat să găsească sufletul petiţionarei, în prima parte a tămăduirii. Ceva l-a împiedicat.

Nhen-ne-verra se cutremură şi dădu din nou din cap.

— Nu acolo. Ea era… Nu am găsit-o. Acolo era altceva. Zeiţă sfântă!

Se trase de lângă Mni-inh şi se uită în sus, spre marea statuie a Hananjei care copleşea cu înălţimea ei încăperea şi care îşi întindea mâinile în semn de bun venit. Se întinse spre ea, de parcă ar fi vrut să se agaţe de mâinile ei, tremurând din toate încheieturile.

— Nimic din Tine, şopti el.

Hanani desluşi în vocea lui ceva nesigur, febril, neştiut ei. Când se uită la Mni-inh, băgă de seamă îngrijorarea de pe chipul lui.

— Nimic din Tine nu se simte aşa!

Colectorul Sonta-i se mişcă încet spre podium şi atinse umărul bătrânului Împărtăşitor. Nhen-ne-verra gemu încet şi păru că se pierde cu firea. Mni-inh îl apucă iute de braţ şi îl împinse spre una dintre băncuţele din lateral.

Sonta-i se răsuci să o vadă pe servitoare, care se retrăsese într-un colţ, cu ochii holbaţi. Apoi se concentră asupra lui Danneh.

Un alt Colector făcu un pas în faţă. Era cel mai înalt dintre toţi şi, după galbenul florii de şofrănaş, Hanani îşi dădu seama că este Inmu, cel mai tânăr frate al Căii.

— Sonta-i-frate, eşti sigur că…

Însă Colectorul Rabbaneh îl strânse de umăr. Inmu se uită la el, apoi la Sonta-i, după care se resemnă.

Sonta-i îngenunche lângă Danneh, aşezându-şi degetele pe pleoapele închise.

Chiar atunci pe Hanani o copleşi o frică împotriva firii, căci de ce s-ar teme un Colector de vreun vis? Cu toate acestea, se dădu mai aproape.

— Colectorule.

Cele patru chipuri ascunse de glugi se răsuciră spre ea, deşi ea i se adresase numai lui Sonta-i. Îi spuse acestuia din urmă:

— S-a întâmplat în tărâmul din mijloc. Nici în Ina-Karekh, nici aici în Hona-Karekh. Între ele.

Bărbatul o privi printre gene. Colectorul Nijiri se uită lung la ea, parcă pătrunzându-i în suflet. Ferindu-se de ochii lor, Hanani se închise în sine, întrebându-se de ce, în numele Zeilor, se apucase să spună asemenea lucruri. Înainte să poată bâlbâi o scuză, Nijiri se întoarse spre Sonta-i. Niciunul dintre bărbaţi nu vorbi, dar ceva se petrecu între ei. Oricine cu puţin dar al visării ar fi simţit asta. Sonta-i încuviinţă din cap către Nijiri şi se concentră din nou asupra la Danneh. Închise ochii.

Totul va merge prost, şoptea un glas în mintea lui Hanani.

Înainte de a mai apuca să spună ceva, Sonta-i scoase un sunet gâtuit. Hanani îşi ţinu răsuflarea şi dădu să alerge spre podium, dar Nijiri o împiedică, întinzând mâna şi strângând-o de umăr. Când se răsuci ca să se uite la el, îi văzu chipul lui întunecat şi în suferinţă. Avea ochii aţintiţi asupra lui Sonta-i. Fata privi spre Rabbaneh, care la rândul lui părea foarte necăjit. Ce se petrecea cu ei? Doar simţeau şi ei pericolul, de ce nu îl opreau? Numai Inmu arăta îngrijorat, însă îşi feri privirea, strângând din dinţi.

Sonta-i icni brusc şi deschise larg gura şi ochii. O sumedenie de expresii trecură ca un val peste chipul lui, mai multe decât văzuse Hanani vreodată şi prea iuţi ca să le înţeleagă.

— Aşa de multă mânie. N-am cunoscut

sentimentele înainte. (le ironie!

Se cutremură, mâna îi alunecă de pe faţa lui Danneh şi se lovi de podea. Era prima mişcare neîndemânatică pe care o observase vreodată la un Colector. Sonta-i se concentra asupra mâinii cu mare greutate.

— Tărâmul dintre ele. Puterea nu este suficientă. Un copil, Nijiri. Visătorul Sălbatic este un copil.

Sonta-i se prăvăli fără niciun avertisment peste Danneh. Mni-inh se apropie şi-l săltă în capul oaselor. Colectorul Rabbaneh se lăsă pe vine încet ca să îi vină în ajutor. Însă trupul moale al lui Sonta-i şi căderea nu o răniseră pe Danneh. Amândoi îşi dăduseră sufletul.

11
Trădarea

Fluieratul străjilor, care se lovea cu ecou de zidurile canionului, chemându-l pe Merik-ren-aferu, imita atât de bine strigătul zburătoarelor de noapte, încât acestea răspunseră cu un sunet ascuţit, gata să-şi apere teritoriul. Străjile îl urmăriseră pe Wanahomen mile întregi, cu ochi ageri. Ştia şi el că fusese zărit pesemne încă de când Laye-ka apăruse ca un punct la orizontul deşertului. Dacă ar fi fost un punct neaşteptat sau, şi mai rău, mai multe puncte, tribul ar fi părăsit canionul cu mult înainte ca el să se apropie de marginea lui. Ar fi lăsat în urmă doar străjile care să-l întâmpine cu o săgeată între sprâncene. Ospitalitatea banbarra avea o faimă proastă.

Dar pentru că Wanahomen era cunoscut şi aşteptat, de îndată ce intră în canion, zări semne că cineva ar locui aici. Printre despărţiturile din tufişurile înalte se vedeau livezile ascunse şi petice de teren cultivat, îngrijite de sclavii din triburile cu aplecare către lucrul pământului, căci banbarra nu s-ar umili niciodată să lucreze în praf şi mizerie.

În sfârşit, apărură şi străjile, furişându-se de-a lungul crestelor, înveşmântate în haine de culoarea stâncilor, privindu-l atenţi din locurile unde se ascundeau cu grijă. Cei pe care îi putea vedea îl salutară serioşi când trecu pe lângă ei. Ştia că mai sunt şi alţii pe care nu-i zărea. Laye-ka şuieră fericită când ţarcul se ivi în zare, acolo unde cămilele tribului şi caii se odihneau, atunci când animalele nu erau folosite sau când erau

lăsate libere să caute hrană.

Wanahomen descălecă şi o îngriji pe Laye-ka, înainte de a-i da drumul în ţarc.

— Îţi mulţumesc că m-ai adus în siguranţă acasă, şopti el, îndepărtându-i căpăstrul.

Animalul gemu de parcă ar fi înţeles cuvintele ritualice, după care intră tropăind în ţarc şi se alătură celorlalte trei cămile pentru a ajunge la troaca în care se găsea hrana. Se lăsară în genunchi cu un pufnet de suferinţă care îl făcu pe Wanahomen să izbucnească în râs.

Ca urmare a zarvei, de după un bolovan, se iţi un cap înfăşurat pieziş cu un turban. Pe chipul băiatului se vedeau urmele de somn.

— Wana!

Băiatul se înveseli brusc, sărind în picioare şi repezindu-se spre el.

— N-am auzit când ai venit.

— Întocmai. Şi dacă aş fi fost un hoţ, lucrurile noastre ar fi dispărut de mult, spuse Wanahomen.

Aruncă peste umăr coburii şi-şi puse mâinile în şold, privindu-l aspru.

— Ce fel de paznic eşti tu dacă dormi la datorie, Tassa?

Băiatul îşi plecă ochii ruşinat.

— Am dormit puţin. Noaptea trecută am stat treaz pentru tine.

— Am întârziat, se strâmbă Wanahomen.

Ocolise, alegând un drum mai puţin folosit de la poalele dealurilor, ca să nu dea nas în nas cu soldaţii kisuatieni.

— Răspunde-mi totuşi. A cerut Charris un cal astăzi?

— Sclavul tău?

Tonul lui Tassa nu putea fi mai jignitor.

— Nu încă. Îl laşi să călărească de capul lui?

L-aş fi lăsat, dacă nu m-ar fi trădat.

— Ai grijă să nu cearâ unul astăzi. Nu înainte să mă vadă. Şi să nu mai adormi de data asta.

Ciufulind părul băiatului, Wanahomen îi răspunse la zâmbetul somnoros cu un rânjet şi ieşi din ţarc, îndreptându-se spre una dintre scările de sfoară ce atârnau de marginile înalte. O alese pe cea care ducea cel mai sus.

Tabăra banbarra, un labirint de corturi şi cercuri de foc aranjate în modele complicate, se întindea de-a lungul celor mai înalte şi mai late margini ale canionului. Toate corturile puteau fi împachetate şi mutate în doar câteva minute, în caz de primejdie. Acum însă, tribul se odihnea, pregătindu-se pentru următoarea bătălie din războiul lor tainic cu Kisua. Wanahomen salută din cap când trecu pe lângă bărbaţii care bârfeau în timp ce îşi şlefuiau săgeţile sau îşi ascuţeau săbiile. Femeile stăteau ciorchine şi coseau apărători de piele şi ghete. Cu toate că Wanahomen le salută şi pe femei, un obicei gujaareean de care nu reuşise niciodată să scape, acestea nu-i răspunseră, iar câteva dintre ele nici măcar nu se uitaseră spre el. Le simţea privirea arzându-i spatele.

În cele din urmă, ajunse la un cort mare şi arătos, de culoare închisă, maronie a pielii de cămilă. Stâlpii înfipţi la intrare fuseseră sculptaţi cu pictograme gujaareene, iar deasupra pânzei ce folosea drept uşă se zărea un blazon: soarele şi razele Aureolei Soarelui la Apus, simbolul familiei lui Wanahomen. Adevărata Aureolă, ţinută undeva în Gujaarehul ocupat de kisuatieni, era un semicerc din aur bătut, înconjurat de discuri precum chihlimbarul roşu-gălbui. Cea de aici fusese dăltuită în marmură cu raze de lemn lustruit, în tonuri închise şi deschise. Deşi plin de gust şi încă valoros pentru felul banbarra de a vedea lucrurile, lui Wanahomen i se părea, chiar şi după zece ani, că blazonul este doar o imitaţie jalnică.

— Ai de gând să intri? se auzi vocea mamei lui din

cort.

Wanahomen tresări surprins, şi nu numai, la auzul vocii ei.

Luându-şi inima în dinţi, ridica pânza de la intrare şi păşi înăuntru.

— Iertare, mamă. Căzusem pe gânduri.

Hendet, soţia fostului Rege al Gujaarehului, zăcea pe un strat gros de blănuri şi preşuri ţesute, acoperite cu două perne împodobite cu ciucuri şi aranjate să îi sprijine spatele. Când traversă podeaua încărcată de carpete, ea lăsă jos un sul gros şi îşi deschise braţele.

— La fel ca tatăl tău, spuse ea, când el îngenunche să o îmbrăţişeze. Mereu gânduri, gânduri şi iarăşi gânduri. De data asta, ce se petrece?

Îi simţise deja slăbiciunea din voce. În mod obişnuit, avea o voce gravă pentru o femeie, răguşită şi puternică, însă acum rostea cuvintele de parcă ar fi avut gura plină cu lână. Era imposibil să nu bagi de seamă, atunci când o ţineai în braţe, cât era de slabă sau cât de uscată îi era pielea.

— Multe lucruri, spuse el, silindu-se să zâmbească. Eşti la fel de frumoasă ca întotdeauna.

— Te-am învăţat să minţi mai bine, rosti Hendet cu seriozitate prefăcută.

Wanahomen izbucni într-un râs sincer şi temerile i se mai domoliră, căci dacă ea se simţea destul de bine ca să glumească, încă mai aveau speranţă.

— Unte mi-a povestit că atacul a mers bine.

El încuviinţă din cap, recăpătându-şi gravitatea şi îşi ridică vălul şi acoperământul de cap pentru ea.

— Spune-mi unde e Charris, mamă.

Ea deschise gura să vorbească, dar îl mai privi o dată cu viclenie.

— Se pregăteşte să plece cu o însărcinare de-a mea, îi răspunse într-un târziu.

— Pentru…

Se opri înainte să explodeze de mânie. Ea era

gujaareeană şi nu ar fi acceptat aşa ceva. Se mulţumi să-şi încleşteze pumnii deasupra genunchilor.

— Mamă, tu l-ai trimis să negocieze o alianţă cu Hetawa?

Hendet îl privi rece şi Wanahomen îi simţi înţepătura.

— L-am trimis *să încheie* o alianţă cu Hetawa, da. Unte a încuviinţat condiţiile Hetawei, deşi una dintre ele era să te întâlnească înainte să bată palma.

— Unte! Şi tu…

Sărind în picioare, începu să se agite de colo până colo prin cortul strâmt, inspirând adânc şi chinuindu-se să-şi încetinească bubuitul din tâmple. Când, în sfârşit, se simţi în stare să vorbească pe un ton mai blând, se opri în dreptul ei.

— *L-au ucis pe bărbatul pe care l-ai iubit*, mamă! L-au folosit, l-au chinuit şi au stricat magia Zeiţei pentru putere…

Se opri când văzu că Hendet se uită la el cu un amestec de exasperare şi durere, de parcă ar fi dezamăgit-o într-un fel sau altul.

— Semeni atât de mult cu tatăl tău, şopti ea, făcându-l pe Wanahomen să-şi înghită vorbele. Te-ai descurcat bine, în pofida a tot ceea ce s-a întâmplat. Aşa de bine. Mă mândresc cu tine şi cred în tine. Însă în felul acesta…

Vocea ei deveni rece ca apa oceanului.

— Eşti atât de nătărău câteodată, Wanahomen!

Bărbatul tresări.

— Poftim?

— Gujaareh e construit pe patru forţe.

Privirea lui Hendet se întunecă. Într-un colţ al minţii sale, Wanahomen se bucură că ferocitatea ei nu se micşorase din pricina bolii. Încă mai avea sufletul unei regine, oricât de rău o trădase carnea propriului trup. Însă vorbele ei…

— Râul, castele, armata şi *Hetawa*. Preoţii pe care

îi urăşti atât de mult îi învaţă pe cei tineri, îi ţin sănătoşi şi fericiţi pe ai noştri, împart dreptatea… Şi au magie, Wanahomen. O putere fără seamăn pe tărâmul deşteptării. Fără sprijinul lor, chiar dacă vei recâştiga tronul, Gujaarehul *nu* va fi al tău.

— Casta militară a promis să mă sprijine în bătălia finală, rosti Wanahomen, încăpăţânat, iar nobilii sunt de partea mea. Am încheiat o înţelegere cu lordul shunha Sanfi. Oamenii simpli îmi vor sărbători întoarcerea.

— Nici pomeneală de aşa ceva! Nu fără sprijinul Hetawei. Wanahomen, eşti prea isteţ ca să nu pricepi.

Oftă şi întinse mâna spre el. După un lung moment de pufnituri mânioase, el îngenunche alături şi îi apucă mâna. Ea i-o mângâie şi adăugă:

— Tatăl tău te-a crescut să fii înţelept. Să ignori Hetawa nu e un semn de înţelepciune. Nu ai încredere în ei şi nici nu ar trebui. Şi eu îmi amintesc crimele lor.

Rămase pierdută în gânduri, mânia ei concentrându-se pe altceva acum.

— Dar până şi eu văd că este necesar.

El îşi feri privirea, împotrivindu-se. Femeia oftă din nou.

— Când îţi vei recăpăta tronul, vei face nişte înţelegeri cu Kisua, nu? Oricât de mult i-ai urî. Pentru a-i recompensa eforturile, vei dărui tribului banbarra privilegii pentru negoţ pe care niciun alt popor nu le va avea, un lucru care va înfuria casta negustorilor, dar o vei face oricum, deoarece Gujaarehul este prea slăbit să poarte un alt război. Adevăr am grăit?

Wanahomen scrâşni din dinţi.

— Asta e altă poveste.

— Cum adică? Colectorul care l-a distrus pe tatăl tău a colaborat cu Kisua. Iar nobilii de a căror alianţă te bucuri aşa de tare şi au oferit sprijinul pentru ca tatăl tău să moară şi noi să ajungem nevolnici. Ne-au lăsat să murim!

Oftă, întinzându-se să-l mângâie pe păr.

— Adevărul crunt e că nu te poţi încrede în niciunul dintre aliaţii tăi, fiule. Un rege nu-şi permite să aibă încredere. Dar nici nu ai voie să laşi ura să-ţi controleze bunul-simţ.

Se împotrivi adevărului din cuvintele ei. Simpla idee de a lucra împreună cu Hetawa îi lăsa în gură un gust amar de vinovăţie şi trădare. Ce-ar crede tatăl său, dacă ar afla că s-a aliat cu ucigaşii lui?

Că fac ceea ce trebuie, îi răsări de îndată răspunsul în minte şi, în sfârşit, îşi plecă fruntea în faţa lui Hendet, în semn de încuviinţare.

Ea continuă să îi mângâie codiţele.

— Spune-mi cum ai aflat.

— Am întâlnit un om al templului, o Santinelă, sus, pe dealuri. Mi-a dat asta.

Scoase sulul de sub un fald al robei.

— Şi nici măcar nu l-ai desfăcut? Măcar nu l-ai aruncat. Ce spune?

Wanahomen îşi scoase pumnalul, tăie sigiliul şi desfăşură sulul ca să citească pictogramele cu glas tare.

Către Wanahomen, moştenitorul ales al Regelui Eninket (fie ca el să trăiască în pacea Ei veşnic), salutări îi aducem.

Cererea ta pentru o întâlnire a fost acceptată. Un sol va veni în locul respectiv pentru înmânarea acestui sul, în cea de-a patra zi a celei de-a opta luni a recoltatului, la apusul soarelui.

Vi se cere ca tu şi aliaţii tăi să nu mai lansaţi niciun atac asupra duşmanului nostru comun, până când nu are loc întâlnirea.

Nu se zărea nicio pictogramă-semnătură. Wanahomen se încruntă şi zvârli sulul cât colo, ridicându-se din nou agitat.

Hendet se întinse să ia sulul. O parte din furia lui Wanahomen se mai domoli când văzu cât de rău tremură mâna mamei lui, până când aceasta o ascunse sub sulul aşezat în poală ca să îl poată citi de aproape.

— Trebuie să îi povesteşti lui Unte de îndată.

— Nu mai avem niciun atac în plan din pricina întâlnirii de la solstiţiu, spuse Wanahomen încruntat. Aşa s-a nimerit, dar când vor auzi de această cerere, celelalte căpetenii de trib vor crede că sunt supusul Hetawei.

Se opri cugetând.

— Aş putea să mă prefac că nu ştiu de ea…

— Nu vei face aşa ceva, se răsti Hendet. Ştii la fel de bine ca şi mine că aceasta nu e o *cerere,* ci o condiţie a alianţei. Unte va înţelege.

— Nu Unte e problema, spuse el şi îi povesti de soldatul gujaareean ucis şi de hotărârea lui de a-l omorî pe Wujjeg după aceea.

— M-a sfidat, termină el. Poruncisem ca niciun gujaareean să nu fie omorât, iar el a făcut-o dinadins.

— Atunci ai avut dreptate să-i iei zilele, spuse Hendet. Deşi e păcat. Clanul lui Wujjeg…

Amuţi brusc, vizibil obosită, şi se sprijini de perne ca să-şi recapete răsuflarea.

— Au mare influenţă asupra tribului banbarra-dzikeh. Vor încerca… să ridice acel trib împotriva ta.

— Ştiu, răspunse el posomorât.

Brusc, totul deveni prea greu de suportat: banbarra, boala maniei sale, blestemata de Hetawa. Numai preoţii erau de vină, gândi el cu tristeţe. Dacă nu ar fi existat Colectorii, tatăl lui ar trăi şi Kisua ar fi cel mai nou ţinut al Gujaarehului, iar Wanahomen n-ar avea altă treabă mai însemnată decât să o farmece pe Tiaanet.

Oare m-ar mai dori dacă tata ar mai fi prinţ? îi trecu prin cap un gând urât.

N-avea rost să se mai chinuie acum cu astfel de gânduri.

— Trebuie să te odihneşti, o îndemnă el.

— Mă simt bine, zise ea, dar nu se împotrivi când o ajută să se întindă.

Supunerea ei era încă o dovadă a stării ei proaste.

Îl asculta numai când avea dureri. Stomacul i se făcu ghem, gândindu-se la ce se va întâmpla dacă ea nu se va întrema curând. Tribul banbarra călătorea de colo până colo cea mai mare parte a anului şi oamenii nu aveau de gând să stea prea mult în Merik-ren-aferu. După solstiţiu, cele şase căpetenii de triburi urmau să se adune şi să decidă dacă vor sprijini războiul lui Wanahomen sau nu. Însă, război sau nu, învinşi sau învingători, tribul îşi va începe lunga călătorie prin O Mie de Pustietăţi către coasta apuseană a continentului, pentru a face negoţ şi a-şi spori averea din obiectele meşteşugite de ei sau furate în timpul anului. Wanahomen trecuse deşertul de multe ori primăvara de-a lungul anilor petrecuţi în mijlocul tribului banbarra şi fusese martorul crudei realităţi: vârstnicii şi neputincioşii arareori supravieţuiau călătoriei.

Trebuie să câştig Gujaarehul înainte de primăvară.

Trăgând păturile până sub bărbia mamei lui, Wanahomen se aplecă şi-şi lipi buzele de fruntea ei.

— Să visezi frumos, mamă, şopti el. Rămâi în pacea Ei.

— Şi tu la fel, fiule, spuse ea şi coborî pleoapele.

Nu-i povestise de imaginile care îi bântuiau visele în ultimele săptămâni: tatăl lui mâncat de putreziciune, bubele care îi ameninţau propria carne şi potopul îngrozitor care dădea să înghită Gujaarehul. Mama lui ar fi găsit înţelesuri în asemenea vise şi pesemne că aşa era şi firesc.

Dar la ce bun, când zarurile fuseseră aruncate? De ce să se mai îngrijoreze din pricina fantomelor din vis când avea destule temeri pentru o mie de coşmaruri pe tărâmul deşteptării?

Se aşează între blănuri, lângă mama lui şi o veghe până când adormi. De îndată ce femeia păşi în Ina-Karekh, se ridică în picioare şi plecă să pună la cale următorul pas din războiul lui.

12
Al doilea test

Prin înţelepciune şi Lege, cadavrele erau păstrate o vreme aşa. Nimeni nu ştia cât va dura călătoria până în Ina-Karekh fără ajutorul unui Colector. Învăţătorii cei mai străluciţi ai Gujaarehului discutaseră chestiunea secole de-a rândul, fără să tragă vreo concluzie. Căzuseră la pace totuşi că exista posibilitatea, destul de rară, ca distrugerea prea timpurie a trupului să supere sufletul şi să-l trimită cu repeziciune în tărâmurile umbrelor. Femeile nu trebuiau să treacă prin aşa ceva, fiind zeiţe care-şi găseau singure drumul prin Ina-Karekh. Trupurile lor se păstrau o zi, în semn de respect, deşi fetiţele înainte de soroc primeau două zile, de vreme ce puterea lor feminină încă nu se dezvoltase îndeajuns. Bărbaţii erau fiinţe obişnuite şi Legea cerea ca trupurile lor să fie ţinute cel puţin patru zile după moarte şi abia după aceea se îngăduia îmbălsămarea şi aşezarea în sarcofag. Singurele abateri de la datini aveau legătură cu trupurile ce purtau semnul Colectorilor şi cu cei despre care se ştia neîndoielnic că trecuseră în siguranţă dincolo de tărâmul deşteptării.

L-au ars pe Colectorul Sonta-i la două zile după moartea lui. Nu dăruise nicio Zeciuială Finală. Nimeni nu ştia starea sufletului său ori dacă mai sălăşluia înlăuntrul lui. Cu toate acestea, fusese ars, ca şi cum moartea lui se petrecuse aşa cum trebuie. Dacă s-ar fi procedat altfel, s-ar fi iscat o mulţime de întrebări şi Hetawa nu avea răspunsuri deocamdată. *Cum a murit?* ar fi fost cea mai simplă dintre ele. Următoarele ar fi înrăutăţit lucrurile. *Ce este acest vis îngrozitor care l-a*

ucis? Ce face Hetawa ca să-l oprească? Şi răspunsul la ultima întrebare, *Nimic, nu putem face nimic,* ar fi zguduit şi mai tare pacea întregului oraş.

Acum mai existau cel puţin cinci victime noi.

Hanani stătea la intrarea Sălii Răgazului, una dintre clădirile ce aparţineau Căii Împărtăşitorilor. Aici aveau loc cele mai tulburătoare şi mai grele magii de tămăduire. Deşi se credea că vederea magiei întăreşte credinţa adoratorilor, unele tămăduiri cereau ca braţele sau picioarele să fie retezate sau rupte, bebeluşii să fie smulşi din pântecul mamelor sau şi mai rău. Nu se întâmpla aşa ceva acum, dar imaginea celor cinci visători neputincioşi îţi tulbura simţurile, deoarece puţine se puteau face pentru ei.

Mai mulţi Împărtăşitori vârstnici se mişcau printre paturile Sălii, cercetând şi îngrijind visătorii pe cât de bine puteau. Dincolo de ei, Mni-inh vorbea încet cu un grup de oameni, familiile victimelor, presupuse Hanani. Se întrebă ce găsea el de spus.

Întorcându-se cu faţa spre curtea centrală, zări rugul lui Sonta-i care se prăbuşise în el însuşi. Luna Deşteptată se înălţa tot mai sus pe cer. Aprinseseră rugul la apus. O mână de oameni îndureraţi zăboviseră cât rugul arsese, dar acum plecaseră câte unul, câte doi, de parcă prăbuşirea rugului le-ar fi dat semnalul. Niciunul nu vorbea, îndepărtându-se, observă Hanani. Nimeni nu plângea. Pesemne din pricina stării sufletului Colectorului, despre a cărui soartă nu se cunoştea mare lucru, nimeni nu ştia cum să jelească.

— Împărtăşitor-Ucenic!

Glasul învăţătorului Yehamwy. Era un semn al stării de spirit proaste în care se găsea Hanani, dacă nu se temea să îl înfrunte. Dar poate că şi el simţea la fel. Nimic din dezgustul obişnuit nu se zărea în ochii lui.

— Învăţătorule!

Îşi aplecă fruntea, apoi privi spre perdeaua trasă în lături a Sălii Răgazului.

— Nu am intrat, Învăţătorule!

Privi şi el în aceeaşi direcţie ca şi cum era ultimul lucru la care se gândise şi oftă.

— Ei bine, date fiind împrejurările, e limpede că moartea băiatului nu a putut fi prevăzută. Mâine-dimineaţă voi informa consiliul că interdicţia e ridicată. Sunt sigur că nu se vor împotrivi.

Pur şi simplu. Hanani se holbă la el, prea uimită ca să mai vorbească. Chiar atunci adierea vântului îşi schimbă direcţia, aducând un fuior de fum din rug, tămâie, aromă de răşină şi izul de neconfundat al cărnii arse. Mica bucurie pe care o resimţise pierise înainte de vreme. Curând va putea vindeca din nou. Dar ce folos, dacă visele se transformaseră în otravă? Nu reuşea să se adune să-i mulţumească lui Yehamwy.

Yehamwy părea că nici nu o vede, privind peste curtea interioară spre rug. Purta roba oficială maronie a unui Învăţător, ceea ce însemna că probabil participase şi el la înmormântarea lui Sonta-i.

— A fost o vreme când am crezut că eşti cea mai mare ameninţare a felului nostru de viaţă, spuse Yehamwy, fără să-şi ia ochii de la rug.

— *Eu,* Învăţătorule?

— Tu. Căile noastre, capitularea în faţa kisuatienilor şi a modului lor de viaţă „superior”.

Oftă.

— Femeile lor nu sunt zeiţe, ci doar nişte biete creaturi care fac aceeaşi treabă ca şi bărbaţii şi care pot suferi aceleaşi chinuri. Servitorii lor sunt cumpăraţi şi vânduţi precum carnea, bătrânii lor respinşi ca o povară. Nu voi accepta aşa ceva pentru Gujaareh.

Clătină încet din cap, în ochii săi reflectându-se lumina strălucitoare a rugului.

— Una peste alta, eşti doar o copilă naivă care nu va cunoaşte niciodată ce înseamnă să fii femeie. Dacă vrei să tămăduieşti, de ce te-aş opri? Dacă te asemuiesc cu primejdiile adevărate ale lumii, atunci eşti un nimic.

Întoarse spatele rugului, dar şi lui Hanani.

— Presupun că Zeiţa a vrut să ne reamintească toate acestea.

Apoi plecă. Hanani privi lung în urma lui, până când roba maronie se contopi cu întunericul.

Nu va cunoaşte niciodată ce înseamnă să fii femeie.

Ce voise să spună cu asta?

— Hanani?

Eşti un nimic.

Se simţea rănită. Sunetele numelui ei îi răsunară cu ecou în minte, dar se întoarse cu faţa spre Mni-inh, care apăruse în pragul sălii. Arăta foarte obosit.

— Ar trebui să pleci, o îndemnă el. Nu mai e nimic de făcut aici.

Pentru o clipă, o parte din ea aşteptându-se la şi mai multă durere, Hanani crezu că auzise ultimele cuvinte ale lui Yehamwy şi le acceptă fără împotrivire. Atunci bărbatul oftă din toţi rărunchii.

— Nimeni nu mai poate face nimic.

Fata se scutură de gânduri şi reveni cu picioarele pe pământ.

— Sonta-i. De aceea a făcut-o, nu?

Mni-inh încuviinţă din cap.

— Cineva trebuia să încerce. Colectorii sunt cei mai puternici narcomanţi ai Hetawei. Dacă ceva poate fi învins prin magie…

Oftă.

— Acum ştim că nu e adevărat.

Poate că visez, cugetă Hanani.

Ultimele zile trecuseră ca prin vis, o nălucire a cărei prezenţă permanentă mintea ei trează nu o pricepea. În starea de veghe, coşmarurile nu treceau de la un suflet la altul ca o molimă şi Colectorii nu mureau din pricina lor. Acoliţii nu mureau defel, mai ales când erau isteţi, frumoşi şi îndrăgiţi.

În starea de veghe, femeile erau zeiţe în sinea lor,

nu servitoarele Zeiţelor.

Se sili să se concentreze. Mni-inh părea la fel de epuizat, pe cât se simţea. Grija pentru el îi alungă din nefericire.

— Ar trebui să te odihneşti, Frate.

— Ştiu. Doar că… Nu am mai fost niciodată aşa neputincios. N u sunt obişnuit cu aşa ceva.

Se frecă la ochi şi oftă.

— La naiba, aproape că am uitat. Colectorul Nijiri mi-a zis mai devreme că vom pleca mâine.

— Vom pleca?

— Da. Într-un loc din deşert, aşa că pune-ţi roba oficială peste veşmintele obişnuite. Te va proteja de soare. Animalele şi merindele au fost deja pregătite pentru noi. Plecăm la amiază de la poarta Casei Copiilor.

În starea de veghe, Împărtăşitorii nu părăseau Gujaarehul. Hanani se încruntă.

— Din ce pricină, Frate?

— Nijiri mi-a spus că ştii.

Oboseala de pe chipul lui Mni-inh se mai risipi, făcând loc curiozităţii.

Încercarea lui Nijiri. Acum? Cu Sonta-i mort şi magie periculoasă care ameninţa oraşul?

— Mi-a vorbit de o însărcinare pe care vrea ca eu să o duc la Imn sfârşit, spuse ea, dar nu mi-a oferit detalii. La început voia ca însărcinarea să fie a ta, dar s-a răzgândit.

Mni-inh se încruntă.

— În numele viselor, ce mai pune la cale acum?

Oftă.

— Băiatul e mai băgăcios decât oricare alt Colector cunoscut de mine. Pesemne că Ehiru nu a avut timp să-i bage minţile în cap.

Mni-inh închise uşa de la Sala Răgazului şi veni lângă Hanani. Ceva mai încolo de ei, rugul se prăbuşi încă puţin. Priviră amândoi cum un vârtej de scântei începu să danseze în aerul nopţii. Apoi Mni-inh atinse

umărul lui Hanani şi se întoarseră tăcuţi în Sala Împărtăşitorilor.

Se vedeau mai mulţi oameni decât se aşteptase Hanani când sosi in curtea Casei Copiilor, în următoarea dimineaţă. Superiorul stătea pe treptele din apropiere, privind pregătirea grupului. Santinela Anarim se consulta cu tânărul său ucenic, la fel de serios ca şi el, şi cu alte trei santinele, pe care Hanani nu le ştia. Mni-inh ascultă cu teamă când unul dintre lucrătorii Hetawei încercă să-i explice cum se suie în şa. Colectorul Nijiri era deja călare, chipul de sub glugă părând că priveşte în zare. Nu se mişcă nici măcar când Hanani sosi. Fără ezitare, fata se duse la el şi îi atinse mâna. El clipi şi o privi cu atenţie.

— Îl jeleşti pe Sonta-i?

Cu patru zile în urmă nu ar fi îndrăznit să-i pună o întrebare atât de personală unui Colector. Dar asta se petrecea înainte să-i cunoască adevăratul eu în starea de vis şi să-l privească trimiţându-şi un Frate la moarte. În ziua aceea, zărise pe chipul lui preţul plătit.

Nijiri îi zâmbi îndurerat.

— Cred că ar fi trebuit să devii Colector.

Fata îşi feri privirea, care se umpluse de o plăcere vinovată, deşi, având în vedere felul în care Yehamwy şi cei de-o potrivă cu el se purtaseră când ea devenise Împărtăşitor, nici nu-şi putea închipui bârfele iscate, oricât ar fi fost ele de nevinovate, dacă ar fi ales calea Colectorilor.

— Nu am forţa ta, Colectorule.

— Nu sunt puternic.

Înainte ca ea să se încrunte la auzul vorbelor lui, Nijiri oftă, întinzându-se să mângâie grumazul calului.

— O altă călătorie în deşert. Ultima dată…

Tăcu o clipă, apoi ridică din umeri.

— Ei bine, amintirile pot fi dulci, dar şi dureroase.

Hanani nu-şi putea imagina de ce un Colector

trebuia să meargă în deşert. Nu apucă să găsească un fel plin de tact prin care să-l întrebe despre asta, că Mni-inh o zări şi o strigă.

— Lasă-l pe băiat să te înveţe cum să încaleci bestiile, spuse el, arătând din cap spre lucrător şi chinuindu-se pentru a nu ştiu câta oară să se urce pe cal. Animalul fornăi şi sări în lateral, iar Mni-inh căzu pe spate. Enervat, lovi şaua cu palma.

— Nici eu nu vreau să te călăresc!

Lucrătorul, silindu-se să nu zâmbească, spuse:

— Mai încercaţi, lord-Împărtăşitor.

Întorcându-se spre Hanani, o privi lung. Hanani aşteptă, răbdătoare. După câteva clipe, lucrătorul îşi veni în fire şi făcu iute plecăciune adâncă.

— Pe aici, doamnă-Împărtăşitor.

— Lord, îl corectă ea zâmbind. Cu toate că, sincer vorbind, nici aşa nu s-ar cuveni. Sunt doar un ucenic.

— Înţeleg, se repezi el, arătând şi mai uluit decât înainte, dar reuşind să schiţeze un zâmbet.

— Aţi mai călărit vreodată?

— Da, zise ea, spre surprinderea lui Mni-inh. Dar cu mulţi ani în urmă.

— Unele lucruri nu se schimbă niciodată, doa… Ucenicule. Vă mai amintiţi cum?

Ea încuviinţă, zâmbind când el îi aduse calul deja înşeuat pentru ea. Era un animal frumos, de culoarea pielii tăbăcite, mai mic decât un cal obişnuit, dar cu privire inteligentă.

— Care îi e numele?

— Dakha, spuse lucrătorul, vădit încântat. Are sânge banbarra în ea, dar o veţi ierta când veţi vedea cum se descurcă pe la poalele dealurilor.

Hanani dădu din cap, mângâind iapa şi ocolind-o ca să ajungă pe partea cealaltă. Scările fuseseră lăsate să atârne cât mai jos pentru a-i ajuta pe călăreţii mai puţin pricepuţi, un lucru pentru care ea se simţi recunoscătoare, dat fiind vârsta ei şi lipsa practicii. Într-

adevăr, unele lucruri nu se schimbau niciodată, căci se săltă cu îndemânare, de parcă nu trecuseră 14 ani de când călărise ultima dată. Lucrătorul fluieră uimit, atunci când ea se aşeză în şa.

— În deşert, un animal bun înseamnă diferenţa dintre viaţă şi moarte, rosti el zâmbindu-i. Banbarra îşi tratează animalele ca pe cei din familie. Le dau numele copiilor morţi, îi împodobesc cu bijuterii şi tot felul de lucruri. Să ai grijă de această domniţă.

Hanani zâmbi bucuroasă şi o scărpină pe Dakha pe coamă. Iapa se cabră sub atingerea ei.

— Sigur aşa voi face, domnule.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Superior apropiindu-se de calul lui Nijiri.

— Eşti sigur de asta? îl întrebă pe Colector.

Vorbise încet. Hanani îl auzise doar pentru că se afla foarte aproape.

— Nu, deloc.

Tristeţea, pe care o deslușise Hanani în vocea lui mai devreme, fusese înlocuită de calmul Colectorului.

— Dar sunt sigur că, dacă nu facem nimic, suntem blestemaţi.

Superiorul se mulţumi să ofteze. Hanani nu îndrăzni să-i privească. În schimb, se uită la Santinela Anarim, care ridicase mâna.

— Vom părăsi oraşul prin poarta de răsărit, hotărî el. E mai puţin folosită, fapt care se potriveşte ţelului nostru de a scăpa de ochii kisuatienilor, chiar dacă ne sileşte să ocolim tot oraşul înainte de a merge spre sud-vest. Avem nevoie de două zile până la dealuri şi de încă o zi să le traversăm.

Se uită la Nijiri.

— Vom ajunge la timp.

Nijiri încuviinţă şi Hanani se întrebă din nou ce plănuiseră el şi ceilalţi Colectori.

— Vom călători câte doi, continuă Anarim. Trebuie să stăm cu ochii în patru chiar şi în ţinuturile

gujaareene. Cu cât ne vom îndepărta mai mult de oraş, cu atât vom întâmpina mai multe primejdii. Eu şi Dwi vom merge în faţă.

Făcu un semn din cap spre ucenicul său, care îi răspunse la rândul lui cu o vioiciune ce nu se potrivea cu calmul aparent de pe chipul lui.

— Santinela Kherkhan şi Colectorul Nijiri vor merge în spate, iar Santinela Emije şi Lemuneb ne vor flanca. Împărtăşitori, staţi între noi dacă avem necazuri.

Hanani îi aruncă o privire scurtă, îngrijorată, lui Mni-inh şi băgă de seamă că şi mentorul ei părea la fel de neliniştit. Se născuse în ţinuturile verzi, însă nu pusese piciorul dincolo de porţile oraşului de când se alăturase Hetawei. Ştia că Mni-inh e orăşean get-beget. Nu părăsise oraşul niciodată în viaţa lui.

Mni-inh oftă aproape scos din minţi.

— La naiba, Nijiri. Am încercat să fiu răbdător, dar mi-a ajuns. Când ai de gând să ne spui şi nouă ce se petrece?

Nijiri zâmbi de parcă ar fi aşteptat întrebarea.

— Ne vom întâlni cu prieteni, Mni-inh. Cel puţin, sper că ne sunt prieteni.

— *Speri…*

— Vom şti dacă nu ne vor ucide. Să sperăm că vor apărea în primul rând.

Mni-inh se holbă la el. Încă zâmbind, Nijiri dădu din cap spre Anarim, care trase de hăţuri şi porni spre poarta curţii, pe care patru acoliţi o deschiseră pentru ei.

— După tine, îi spuse Nijiri lui Mni-inh.

Suduind printre dinţi, Mni-inh îşi îndemnă cu grijă calul să înainteze, tresărind puternic atunci când animalul începu să se mişte.

Urmă Hanani, şi Dakha începu să tropăie, ca şi cum ar fi fost nerăbdătoare să întâmpine soarta ce îi aştepta pe ei toţi.

13
Răgazul

În grădina lui Kite-iyan trăia un leopard. Nu-l vedea, dar ştia că este acolo. Ca moştenitor al prinţului, îi revenea datoria să-l vâneze şi să-l omoare înainte să-i rănească mamele sau fraţii.

— Wana!

Pândind prin grădină, pe cât putea de tăcut — avea picioarele mai scurte, întotdeauna fusese un copil liniştit —, înălţă suliţa şi...

— Wana! Trezeşte-te, omule! N-avem timp să visăm cu ochii deschişi.

Wanahomen ridică privirea şi observă că leopardul are chip de om. Unte.

Trebuie să te ucid, *cugetă el.*

Apoi Unte redeveni Unte şi Wanahomen îi urmări braţul ca să vadă care e necazul.

Un grup de opt călăreţi se apropiau de-a lungul potecii stâncoase care ducea spre locul de la poalele dealurilor. De pe lespedea înaltă unde el şi restul luptătorilor banbarra aşteptau pe caii lor, Wanahomen întrezări robele umflate cu glugi, purtate de toţi cei din grup: cinci negre, două roşii ca sângele şi una de culoarea osului albit de soare. Ultimul călăreţ îl făcu să se încrunte.

— Hetawa? întrebă Unte.

Wanahomen încuviinţă.

— Cei negri sunt Santinele, preoţii războinici, periculoşi fără arme, un adevărat coşmar înarmaţi. Cel palid este un Colector.

Îşi ţuguie buzele fără să vrea. Nu se aşteptase ca

Hetawa să trimită un Colector. Să-l judece pesemne? Şi să-l ucidă pe loc, dacă îi aflau dorinţele? Îşi încleştă mâinile pe hăţuri, iar calul fornăi.

— Se pot lupta la fel de bine ca şi Santinelele, însă magia lor e ameninţarea mai mare. Să nu-l laşi să te atingă niciodată. Îi domină pe ceilalţi. Bănuiesc că el e conducătorul. Cei roşii…

Se încruntă.

— Aceia sunt Împărtăşitori. Tămăduitori. De ce au venit aici, habar n-am.

Unte îşi vârî degetele pe sub văl şi îşi scărpină bărbia.

— Cum să îi întâmpinăm pe aceşti oaspeţi, căpetenia noastră?

Wanahomen îi auzi veselia din glas şi zâmbi în sinea lui. Mama lui s-ar împotrivi straşnic, dar…

— Dacă ne vor fi aliaţi, spuse el, ar fi înţelept să le arătăm cât suntem de puternici, nu?

Unte chicoti şi încuviinţă din cap, iar Wanahomen ridică mâna, dând semnalul. În jurul lui, auzi călăreţii mişcându-se agil. Făcu un cerc cu mâna, după care strânse pumnul, dându-şi capul pe spate ca să scoată strigătul de luptă al tribului banbarra: *Bi-yu-eh!*

Veniţi şi năpustiţi-vă asupra noastră.

Luptătorii se repeziră înainte, coborând pe cărări diferite către partea de jos a canionului. De partea cealaltă, alte două şiruri de călăreţi veneau, urletele lor lovindu-se de pereţii stâncoşi. Cei din Hetawa se opriră imediat şi se aranjară spate în spate, păstrându-i pe cei doi tămăduitori în mijlocul lor. Două cercuri cu barbari îi înconjurară, fiecare călărind în altă direcţie, pentru a face numărătoarea lor imposibilă.

Wanahomen coborî împreună cu ei, răcnind şi fluturându-şi sabia, râzând pe sub văl. Oamenii templului nu se vor lăsa impresionaţi, Wanahomen ştia asta, nici de numărul oamenilor înarmaţi care veniseră să-i întâmpine, nici de zgomotul infernal. Pacea era

calea gujaareeană, însă tribul banbarra nu cunoştea liniştea, în orice caz nu tinerii războinici şi puternici ai lui Wana.

Da, uitaţi-vă la noi, se gândi el, privindu-i furioşi pe oamenii templului. *Vedeţi dară cu cine veţi fi aliaţi. Dacă simţurile voastre sunt prea neputincioase ca să ne sufere, atunci nu avem nevoie de ajutorul vostru.*

Însă după mişcarea iniţială de apărare, oaspeţii de la Hetawa nu se mai clintiră, aşa că Wanahomen începu să se plictisească. Dădu semnalul retragerii şi călăreţii care făceau cercuri se opriră şi se întoarseră cu faţa la cei prinşi în capcană. Se despărţiră când Wanahomen trecu printre rânduri şi se proţăpi în faţa Colectorului în robă deschisă la culoare.

— Arată-ţi chipul, îi porunci el. Aş vrea să-mi cunosc duşmanul.

Cei mai mulţi banbarra nu vorbeau gujaareeana, însă puţinii care o ştiau se aplecară ca să le şoptească şi celorlalţi. Acum ştiau toţi că Wanahomen îi ceruse conducătorului de la Hetawa să-şi arate chipul, un semn de supunere în ochii barbarilor.

Colectorul îşi duse mâinile la glugă, dar se opri o clipă, pe semne băgând de seamă şoaptele celorlalţi. Dar îşi continuă gestul şi când îi văzu faţa, Wanahomen tresări uluit peste poate.

— Tu!

Zece ani se scurseră într-o singură secundă şi se trezi din nou în Kite-iyan, privind cum tatăl său îi înfruntă pe cei doi Colectori ai Hananjei care veniseră să-l omoare. Unul dintre Colectori fusese fratele tatălui său, avea semnul Apusului de Soare pe chip. Celălalt, mai tânăr…

— Tu!

Colectorul încuviinţă din cap, cu o linişte enervantă. Era mai înalt acum şi mai lat în umeri. Nu mai avea înfăţişarea dulce a tinereţii, dar neîndoielnic se uita la acelaşi bărbat.

— Eu. Îmi amintesc de tine, fiu al lui Eninket. Salutări.

Ar trebui să te ucid. Acum şi aici. Gândul îl atrăgea cu putere, deşi ştia că e o prostie. Dar chiar şi după ce îşi vârî sabia în teacă, îşi în demnă calul, Iho, să înainteze, până când ajunse lângă Colector. Ar fi putut să-l ucidă cu mâinile goale.

— Ţi-e foame, Colectorule?

Vorbise aproape în şoaptă şi îl văzu pe celălalt cum îl priveşte printre gene.

— Îi ştiu pe cei de soiul tău, să nu uiţi. L-am văzut pe tata frângându-l pe unul ca voi. Dacă vrei să mă pedepseşti pentru asta, atunci nu mai pregeta. Căci altă şansă n-o să mai ai.

Ceva licări preţ de o clipă în ochii Colectorului. Nu foamea lipsită de raţiune la care se aşteptase Wanahomen, ci o mânie rece care părea mult mai tulburătoare.

— A fost o cruzime din partea tatălui tău că te-a lăsat să priveşti în timp ce îl distrugea pe Una-une, rosti blând Colectorul, dar răutăcios. Un ton pe care Wanahomen nu îl mai întâlnise niciodată. Ce urme îngrozitoare trebuie să fi lăsat în sufletul tău! Îmi pare rău că nu l-am ucis mai devreme, de dragul tău.

Wanahomen îşi dezveli dinţii, mârâind şi se abţinu cu greu să nu-şi apuce cuţitul. Avu nevoie de un efort uriaş de voinţă.

— N-am să mă încred niciodată în tine, demonule băutor de viaţă!

Trăgând hăţurile lui Iho, se îndepărtă câţiva paşi ca să se liniştească, după care se răsuci din nou cu faţa spre ei.

— Aşadar, vreţi să ne propuneţi o alianţă. Pricep că alungarea kisuatienilor vă *va* ajuta, dar *nouă* ce ne oferiţi, Preotule? Ultima oară mergea vorba că Hetawa nu are nicio armată.

Colectorul încuviinţă din cap.

— Lupta nu ne-a stat niciodată în fire, după cum bine ştii. Ne-am bătut doar atunci când a trebuit să ne apărăm pe noi şi pe ceilalţi.

Aruncă un zâmbet timid către preotul cu robă neagră din apropiere, care dădu din cap la rândul lui.

— Ştii totuşi că sprijinul nostru a contat mult pentru prinţi în trecut.

— Oh, da, ştiu foarte bine, răspunse Wanahomen. Dar întotdeauna ne-aţi cerut un preţ pentru sprijinul vostru, un preţ pe care eu refuz să îl plătesc acum. Nu voi fi sclavul vostru, aşa cum s a întâmplat cu strămoşii mei.

— Nici nu-ţi vom cere aşa ceva.

Vocea Colectorului se îmblânzi. Oare se simţea ruşinat?

— Hetawa a fost curăţată de stricăciune. Eu şi fraţii mei am avut grijă de asta cu propriile noastre mâini. Vom fi corecţi cu tine. Ai cuvântul meu, în numele Ei.

Candoarea Colectorului îl surprinse pe Wanahomen. Auzise despre procesul de curăţare şi se minunase în sinea lui, dar să audă cuvintele, rostite tare, deschis, era cu totul şi cu totul altceva. Un lucru care îl ungea pe suflet.

Aruncându-i o privire lui Unte, care coborâse şi el în canion, iscodind tăcut pe toată lumea, de undeva din spate, Wanahomen vorbi către Colector:

— Ne dăruiţi influenţa pe care o aveţi asupra oamenilor şi mă sprijiniţi să-mi recapăt tronul de drept. Lucruri bune, de îndată ce voi cuceri oraşul, iar eu şi oamenii mei ne vom vărsa sângele pentru asta. Însă aliaţii împart atât riscurile, cât şi câştigurile, preotule. Ce puteţi face pentru noi *acum?*

— Socoţi că noi nu riscăm nimic? Dacă vei da greş, kisuatienii ne vor distruge.

— Şi totuşi vă puteţi retrage din alianţă în orice moment înainte de asaltul final, pretinzând că voi n-aţi

avut nimic de-a face cu noi.

Wanahomen gesticulă către răsărit, acolo unde era Gujaarehul.

— Întotdeauna aţi făcut aşa, v-aţi ascuns în umbre, furişându-vă noaptea pe ferestre. Acum este război însă. Juraţi-vă că veţi lupta alături de noi sau rămâneţi în templele voastre şi rugaţi-vă. Şi aşteptaţi-mă pe *mine* să vă distrug, atunci când voi fi învingător!

Colectorul îşi aplecă fruntea, ca şi cum Wanahomen îl poftise să împartă o cupă de vin.

— Vă putem oferi provizii şi bani…

Wanahomen izbucni în râs.

— Am furat deja de la kisuatieni mai mult decât ne trebuie. Oferă-ne ceva *folositor*, om al templului. Ce-ar fi să-i Colectezi pe Sunandi Jeh Kalawe şi pe soţul ei, generalul?

Expresia de pe chipul Colectorului se înăspri.

— Nu au fost judecaţi drept decăzuţi.

Wanahomen nu se aşteptase, bineînţeles, la un acord.

— Atunci ce?

Colectorul păstră tăcerea o vreme, după care oftă adânc.

— Aşa să fie.

Îşi îndemnă calul câţiva paşi mai într-o parte, se opri şi se întoarse îi privească pe cei doi preoţi în roşu, care se aflau în spatele lui.

— Aceştia doi îţi aparţin până când îţi vei recăpăta tronul.

Preoţii încremeniră. La fel şi Wanahomen. Ignoră murmurele oamenilor săi şi se încruntă spre Colector.

— Ăsta e vreun truc?

— Cea mai mare avere a Hetawei şi a Gujaarehului este magia noastră, răspunse Colectorul. Un Colector v-ar fi de puţin folos, dar Împărtăşitorii pot salva viaţa oamenilor care altfel ar muri în luptele viitoare.

Doi Împărtăşitori. Wanahomen se holba la cei doi

preoţi, sfâşiat de două sentimente potrivnice: încântare şi disperare. Colectorul avea dreptate. Doi Împărtăşitori ar micşora numărul pierderilor. Cu o repeziciune neruşinată, mintea lui făcu un salt către o altă posibilitate. *Un Împărtăşitor ar salva-o pe mama.*

Cu toate acestea…

Doi Împărtăşitori, aruncaţi la picioarele lui ca nişte trofee. Doi pioni ai Hetawei, în inima taberei sale.

Se întoarse spre Unte, încercând să pară indiferent şi sperând că, astfel, dezamăgirea va durea mai puţin.

Unte îşi împinse calul înainte, privindu-i atent pe preoţi. Wanahomen îl învăţase suficientă gujaareeană de-a lungul anilor. Probabil că urmărise cu uşurinţă schimbul de vorbe. Îi vorbi totuşi în chakti lui Wanahomen.

— Am auzit eu bine? Oare neamul tău a priceput brusc ce foloase aduce negoţul cu sclavi?

Wanahomen, care nu-l scăpase din ochi pe Colector, clătină din cap. Preotul îl privi printre gene când Unte vorbi. Aparent, şi el ştia îndeajuns de multă chakti cât să recunoască cuvântul *sclav.*

— Nu sclavi, ci ostatici care să pecetluiască alianţa noastră. Vor fi eliberaţi când ne vom atinge ţelul.

Unte se foi în şa, nemulţumit.

— Nu prea m-am dat niciodată în vânt după luarea de ostatici. Prea multă bătaie de cap şi prea puţine foloase. Dar dacă sunt buni la magie, după cum se zvoneşte, atunci sunt valoroşi.

Wanahomen se sili să vorbească:

— Ar putea să dezvăluie tainele noastre când se vor întoarce în Hetawa. Va trebui să-i ţinem în tabăra noastră şi mai târziu le-ar putea spune despre ascunzătorile folosite de noi.

Unte zâmbi.

— N-am cunoscut niciun orăşean care să fie în stare să se descurce în pustiu fără ajutorul unui om al

deşertului. Ce motiv ar avea să facă pe iscoadele? Doar avem acelaşi duşman.

Adevărat grăia. Wanahomen pricepuse imediat de fapt că acesta era singurul motiv pentru care Colectorul adusese doi Împărtăşitori cu el: în pofida încercării lui de a se preface, Colectorul intenţionase să-i ofere drept ofrande pe cei doi, încă de la început.

— Nu am încredere în ei, Unte.

— Nu ai încredere în nimeni, fiul meu de suflet. Spune-i flăcăului cu chip frumos că îi vom lua.

Wanahomen începu:

— Eşti…

Se opri brusc şi îşi plecă fruntea în semn de supunere când Unte îl mustră din priviri.

— Da, Unte.

Le făcu un semn oamenilor săi să înainteze şi să-i flancheze pe Împărtăşitori. Unul dintre cei îmbrăcaţi în negru sări de pe cal şi se puse între banbarra şi ei. Trupul se profila ameninţător şi unul dintre preoţii roşii îşi trase gluga pe spate şi strigă ascuţit:

— Nijiri!

Colectorul Nijiri, îşi aminti Wanahomen şi oftă.

— Iertare, Mni-inh. Dar nu voi permite ca ucenicul tău să meargă singur cu ei, chiar dacă ea a încuviinţat.

— Ea a încuviinţat…

Împărtăşitorul se uită neîncrezător spre însoţitorul lui.

— Hanani, e adevărat?

Celălalt Împărtăşitor părea prea înlemnit ca să vorbească. La lei ca Wanahomen, ale cărui gânduri luară foc. *Ea?*

— Fără îndoială se auzi un glas de femeie, tremurând de frică, atunci când răspunse.

— Eu… Da, Frate. Dar nu mi-am dat seama că…

Încheieturile oricum palide ale mâinilor ei, ce strângeau hăţurile cu putere, se albiră şi mai tare.

— Am crezut că…

— Ţi-am spus că vor fi riscuri, Ucenic.

Chipul Colectorului nu arăta niciun fel de emoţie.

— Prinţul crede că eşti iscoadă. Pesemne că se va gândi de două ori acum, când a văzut că nu erai pregătită pentru aşa ceva.

Colectorul privi spre Wanahomen.

La naiba! Wanahomen rămăsese cu gura căscată de uimire şi acum îl ura pe Colector şi mai mult. Bărbatul ştia foarte bine ce înseamnă să trimiţi o femeie gujaareeană într-o tabără banbarra. Chiar dacă mai trimitea un Împărtăşitor cu ea, nu rezolva mare lucru. Împărtăşitorii nu se luptau. Wanahomen era nevoit s-o protejeze. *Suntem în mijlocul unui război, găsi-v-ar umbrele! N-am timp să cocoloşesc o orăşeancă neputincioasă!*

Însă n-avea încotro. Unte poruncise şi sprijinul Hetawei se bizuia pe cât de bine urmau să fie trataţi ostaticii.

Oftând iritat, Wanahomen înaintă, oprindu-se în faţa Santinelei sau a Santinelei-Ucenic. Bărbatul părea atât de tânăr, încât nu putea să fi trecut mult timp de când se alăturase Căii. Abia dacă îi zărea ochii pe sub glugă, dar îl ţintui cu privirea şi, după o tăcere lungă, tânărul oftă şi se trase într-o parte.

Apropiindu-şi calul de al femeii, se întinse şi îi dădu gluga jos. Ea era — Împărtăşitorul-fată pe care o întâlnise în oraş. Îl privi plină de teamă. Cu vălul pe faţă, pesemne că arăta la fel de fioros ca orice alt banbarra.

— Du-te cu ei, porunci el în gujaareeană, arătând din cap spre oamenii lui.

Fata porni, speriată de moarte. Pentru o clipă, el crezu că o să fugă. Apoi însă ea inspiră adânc şi îşi luă o expresie liniştită, care ar fi putut păcăli pe oricine, dacă nu ar fi fost strălucirea din ochii ei. Încuviinţă din cap şi merse la trap să se alăture oamenilor, însoţitorul ei, un bărbat trecut de vârsta a doua, cu părul lucios, aproape drept ca al nordicilor, se încruntă spre Wanahomen, dar

călări alături de ea, protejând-o.

— Alianţa este încheiată, da?

Colectorul îi vorbise lui Unte, însă ochii lui se îndreptară spre Wanahomen.

— Între Hetawa gujaareeană şi tribul yusir-banbarra, da, este, spuse Unte într-o gujaareeană grosolană.

Wanahomen încuviinţă şi el, amintindu-şi vorbele Santinelei din ziua aceea de pe dealuri: *alianţa va fi spre câştigul tău.*

Colectorul îşi plecă fruntea.

— Vom aştepta atacul vostru, atunci. Când va veni vremea, luptătorii noştri şi magia vă vor sprijini în bătăliile ce vor urma. Va fi curând?

— Da, răspunse Wanahomen.

— Imediat după solstiţiu, adăugă Unte, în ciuda lui Wanahomen.

— Mergeţi în pacea Ei până atunci, spuse Colectorul, dând din cap spre Santinele.

Acestea strânseră rândurile şi cei şase îşi întoarseră caii, ca să plece pe unde au venit. Unte făcu un semn iute şi călăreţii banbarra se traseră în lături, lăsându-i pe cei din Hetawa să treacă.

După ce dispărură peste dealul cel mai îndepărtat, Unte se răsuci spre Wanahomen şi oftă.

— Ei bine, am făcut-o şi p-asta.

— A mai rămas hotărârea triburilor, Unte.

Unte îl privi surprins şi în ochi îi apăru un licăr vesel.

— Nu crezi că vom avea sorţi de izbândă? Nu mi-am închipuit niciodată că încrederea în forţele tale e atât de slabă.

— Sunt la fel de încrezător ca întotdeauna, Unte, dar nu aş îndrăzni niciodată să prezic acţiunile căpeteniilor celor şase triburi. Dacă votul nu merge aşa cum sper…

Se uită spre siluetele tot mai mici ale celor din

grupul Hetawei, cuprins de neliniște. Unte zâmbi.

— Trebuie să sperăm că așa va fi. Această alianță ne va ajuta. Mergem acasă?

Supunându-se, Wanahomen dădu semnalul plecării spre Merik-ren-aferu, cu ostaticii în mijlocul grupului.

14
Merik-ren-aferu

Se afla printre barbari.

Colectorul Nijiri o lăsase printre barbari.

Se afla printre barbari, care o vor tortura, o vor ucide şi îi vor trimite sufletul să bântuie printre ororile din tărâmurile umbrelor.

Cam la asta se gândise Hanani de-a lungul celor patru zile cât a durat călătoria până în tabăra banbarra. Călăriseră într-un ritm nebunesc, de la prima geană de lumină până la prânz, oprindu-se doar cât să treacă orele cele mai arzătoare ale zilei, apoi din nou, până după apusul soarelui. Muşchii lui Hanani, deja încordaţi din pricina călătoriei anterioare, din oraş în deşert, încetară să mai protesteze încă din a doua zi, iar în a treia zi deja nu îi mai simţea. Îşi vindecă propriile răni, dar acestea reveneau mereu.

Gazdele lor nu arătau deloc prietenoase. Toţi războinicii banbarra purtau o tunică largă şi robe de diferite culori, acoperământuri de cap foarte complicate şi văluri de pânză, care le acopereau partea de jos a feţei, chiar şi când dormeau. Rareori le spuneau cum îi cheamă, aşa că lui Hanani îi venea greu să-i recunoască. Cel pe care Nijiri îl numise „prinţul” abia dacă le vorbea, iar când o făcea împărţea răstit tot felul de porunci. Părea cel mai deranjat de prezenţa lor. Ceilalţi banbarra îi imitau purtarea în schimbul de vorbe cu Hanani şi Mni-inh, deşi fata îi surprinsese aruncându-i de mai multe ori ocheade cercetătoare. Habar nu avea şi nici nu voia să afle ce îi interesa atât de mult la ea.

Numai căpetenia tribului, Unte, le vorbea mai des,

punându-le lot soiul de întrebări într-o gujaareeană fluentă, dar greu de priceput. El şi prinţul purtau robe şi văluri indigo. Unte era mai mic de înălţime, aşa că măcar îl recunoşteau mai repede şi se puteau pregăti înainte ca el să înceapă asaltul. Le plăcea deşertul? Mni-inh, care încă mai rumega hotărârea lui Nijiri, răspunsese cu mai puţină diplomaţie decât ar fi trebuit:

— Nu ne place.

Tonul lui posomorât păru să-l distreze pe bărbat. De când slujeau în Hetawa? Era adevărat că ei puteau visa în starea de veghe sau că pot adormi pe cineva în mijlocul zilei? Cum îi tămăduiau pe ceilalţi?

Mni-inh se chinui să răspundă cât putu el de bine, însă Hanani nu se simţise în stare să accepte prietenia bărbatului. Mintea şi inima îi îngheţaseră, de când Colectorul îi reamintise că fusese de acord să înfrunte un nou test. Se aşteptase… Ei bine, habar n-avusese la ce să se aştepte. Însă aşa ceva…

Unte părea să se simtă în largul lui, în pofida tăcerii fetei. Totuşi, din când în când, îi oferea câte o plecăciune respectuoasă. Mni-inh, observă Hanani, nu primea acelaşi semn de respect.

În cea de-a patra seară, chiar când soarele ardea aşa de tare, încât lui Hanani îi bubuiau tâmplele, zări cum pământul nisipos se curbează lent, spre o crăpătură uriaşă în pământ. Au continuat să meargă înainte, cu scopul vădit de a trece direct prin canion, fără a-l ocoli pe deasupra. Chiar când coborau pe cărarea ce ducea printre pereţii stâncoşi, Hanani simţi apropierea unei surse de apă. O aromă delicată. Nu mirosul gros, reavăn, de râu, al Gujaarehului, însă după atâtea zile în nisip şi soare, nasul ei se trezise la primele. adieri de umezeală. Dakha, despre care Hanani bănuia acum că prinsese mirosul cu mult timp în urmă, încerca să-i împingă pe caii din faţa ei să se mişte mai repede. Însă animalele, obişnuite cu asemenea călătorii, păstrau acelaşi ritm al trapului de pe tot parcursul drumului.

Împrejurimile se schimbară semnificativ. În loc de tufele lipsite de culoare ale deşertului, începu să se vadă iarbă proaspătă, ba chiar şi copaci, atunci când se adânciră în canion. Pereţii stâncoşi se înălţau drepţi, de parcă ar fi fost retezaţi cu un pumnal uriaş. Totul avea nuanţe de roşu-aprins, o schimbare bine-venită după cenuşiul-gălbui al deşertului. Vegetaţia, deşi mai deschisă la culoare decât cea de pe solul bogat şi inundat de ape al Gujaarehului, strălucea de-ţi lua ochii.

Înveselită, privi spre însoţitorii săi şi constată că şi luptătorii banbarra păreau mai binedispuşi, unii dintre ei râzând în hohote atunci când vorbeau. Unul arătă cu degetul în sus şi Hanani îşi pierdu răsuflarea când zări pe cineva stând pe marginea cea mai înaltă a canionului.

Înainte să strige îngrijorată, Mni-inh îi dădu un cot şi îi făcu un semn cu mâna. Printre copaci se vedea sclipirea unui râu şerpuitor. Era atât de subţire, încât Sângele Zeiţei l-ar fi putut înghiţi fără să crească nici măcar de un deget. Însă neîndoielnic era apă curgătoare şi proaspătă. De unde venea oare în mijlocul deşertului?

Unte, chicotind la vederea nedumeririi ei, o atinse pe braţ şi îi arătă de unde. În depărtare, dincolo de pereţii stâncoşi ai canionului, zări un pâlc de creste muntoase, acoperite de zăpadă, ce se profilau pe cer.

— Aici cade zăpadă iarna, spuse el. Ştii ce e zăpada, nu?

— Am citit despre ea, răspunse Hanani. Ploaia şi roua se întăresc din cauza frigului?

— Iarna e zăpadă acolo. Se topeşte cam pe la solstiţiul de primăvară… Voi îi ziceţi sezonul inundaţiilor. Şi noi avem inundaţii aici. Mici, ce-i drept.

Zâmbi şi dădu uşor din mână, parcă pentru a recunoaşte că sezonul lor de inundaţii nici nu se compară cu potopurile anuale din Gujaareh. Arătă spre râu, apoi spre drumul pe care venisem şi care se pierdea în deşert.

— Intră în pământ aici, sub deşert şi de aceea

totul e verde în jur. Seacă toamna şi iarna, până la solstiţiul următor. Acum abia a început.

Hanani încuviinţă din cap, uimirea învingând neliniştea de a vorbi cu un străin. Simţindu-se plină de îndrăzneală, arătă spre marginea înaltă de piatră unde văzuse un copil alergând.

— Şi acolo?

Nu-i vedea chipul din pricina vălului, însă pielea din jurul ochilor se încreţi ca şi cum ar fi zâmbit larg.

— Vei înţelege, o asigură el.

Merseră de-a lungul râului, trecând peste câteva pârâiaşe ce se desprindeau din el, după care se opriră, în sfârşit, în faţa unei mari câmpii acoperite cu iarbă. Un ţarc gemând de cămile şi de cai se ridica lângă peretele de nord. Animalele tropăiau agitate, salutându-i pe cei nou-sosiţi şi scuturându-şi cozile fericite. Aici aşteptau câţiva copii banbarra fără văl, fluturând mâna către grup. Bărbaţii din jurul lui Hanani se puseră pe urlat într-o chakti de neînţeles, iar glasurile care răspundeau păreau să vină de pretutindeni, inclusiv de deasupra, îşi dădu seama Hanani. Se uită în sus şi pesemne că s-ar fi oprit uluită, dacă Dakha nu ar fi fost hotărâtă să-i urmeze pe ceilalţi cai.

Sus, pe margini, se găsea un sat întreg. Cele mai multe corturi erau de formă rotundă, prinse cu blănuri şi alte podoabe, de culoarea pământului. Existau şi câteva structuri ridicate din cărămizi de nisip: case permanente şi locuri de depozitare şi Zeiţa mai ştie ce, chiar acolo pe margini! La sute de metri deasupra potecii din canion.

Grupul se opri lângă ţarcul cu animale. Hanani îşi dezlipi cu greu privirea de la înălţimile ameţitoare şi se lăsă condusă de cal. Descălecă şi încercă să dezlege coburii. Spre surprinderea ei, Unte scoase un şuierat şi veni s-o ajute. După ce îi desfăcu, îi aruncă peste un umăr şi se înclină în faţa ei, înainte de a pleca. Nu merse prea mult, ci până în apropierea prinţului, căruia

îi dădu coburii. Departe de a se înfuria, aşa cum se aşteptase, prinţul se încruntă nedumerit. Unte smuci din cap spre Hanani, arătând că sunt ai ei.

Wanahomen, şi mai surprinzător, păru că se întristează. Înhăţă coburii, murmurându-i ceva lui Unte şi veni lângă Hanani şi Mni-inh.

— Copiii vor avea grijă de caii voştri, acum că am ajuns în…

Rosti iute ceva în chakti, însă Hanani nu prinse decât cuvântul *Merik*. Era numele unuia dintre zei, făuritorul munţilor şi al văilor.

— Acesta este căminul tribului yusir. Veniţi cu mine.

Le vorbise mai mult decât în timpul călătoriei. Se grăbiră să-l urmeze, amândoi strâmbându-se din când în când din pricina durerilor din trupurile lor înţepenite. Prinţul porni spre o costişă cu pas lung şi apăsat. Când deveni limpede că se duce spre una dintre scările din frânghie şi lemn care atârnau pieziş pe costişă, Hanani aproape că se împiedică.

Prinţul se opri lângă scară. Mni-inh privi în sus şi oftă.

— Bănuiesc că altă cale nu există, nu?

Bănuieşti bine, spuse prinţul şi, pentru prima dată, Hanani auzi un strop de veselie în glasul lui. Însă aţi putea rămâne aici toată noaptea, dacă urcuşul vă necăjeşte. Nu avem animale mai periculoase decât scorpionii şi câteva feluri de şerpi…

— Vom merge sus, rosti iute Mni-inh.

Prinţul îi făcu semn cu capul lui Hanani s-o ia înainte. Fata înghiţi în sec, se apropie de capătul scării şi privi în sus. O înălţime ameţitoare.

— Urcă, o îndemnă prinţul. Nu te uita în jos. Prima dată e bine să ajungi repede sus.

Cuvintele lui o mai liniştiră puţin, pentru că îşi dădu seama că şi el trecuse odată prin asta. Se uită la Mni-inh şi văzu că şi el era la fel de înspăimântat.

Bărbatul reuşi totuşi să zâmbească.

— Haide, o îndemnă el, aranjându-şi coburii pe umeri, aşa cum făcuseră cei din tribul banbarra. Voi fi în spatele tău. Să nu uiţi că numai unul dintre noi poate să cadă. Celălalt va trebui să tămăduiască.

Hanani nu-şi putu ascunde un zâmbet.

— Da, Frate.

Simţindu-se mai împăcată cu sine, se prinse de o treaptă şi începu să se caţere, mişcându-se pe cât de repede putea. Odată început urcuşul, lucrurile nu mai păreau aşa de îngrozitoare. Scara era bine făcută şi fusese întărită cu tot felul de cârlige. Nici nu-şi dădu seama când ajunse pe marginea platoului şi simţi pământ tare din nou sub picioare. Se întoarse… şi încremeni, cu răsuflarea tăiată.

Înaintea ei se întindea canionul, scăldat în lumină orbitoare şi umbre cu unghiuri abrupte, sub un cer nesfârşit şi albastru, precum Marea Gloriei. Animalele din ţarcul de dedesubt păreau nişte jucării pentru copii. Pe câmpurile din apropiere plantele străbăteau valurile de iarbă arsă de vânt. Râul din canion era un simplu fir, strălucind printre copaci şi oglindind razele soarelui. Mai fusese şi înainte la înălţime, la etajele cele mai de sus ale Hetawei, dar niciodată aşa.

Mută de uimire şi copleşită de frumuseţea canionului, rămase nemişcată până când Mni-inh ajunse şi el. Acesta urmări privirea lui Hanani, apoi se uită în josul costişei pe unde tocmai urcaseră. Se înfioră şi făcu repede trei paşi înapoi.

— *Indethe a etun'a Hananja…*

— *Enube an'nethe,* răspunse prinţul, făcându-i pe amândoi să tresară speriaţi.

Urcase în spatele lor, încă purtând coburii lui Hanani. Când se răsuciră, îl găsiră admirând priveliştea.

— Ea îşi întoarce privirea spre cei care merită, preotule, haide!

Îi conduse prin tabăra banbarra. În pofida

ciudăţeniei locului, semăna cu orice sat gujaareean din susul râului, având însă case, nu corturi. Acestea se ridicau în grupuri de câte patru, alcătuind un cerc, fiecare grup fiind separat printr-un spaţiu sau un teren de lucru de celelalte din jurul său. Câteva clădiri solide cu ziduri din cărămizi păreau să aibă un scop mai practic. Hanani întrezări flăcările unui cuptor printr-o uşă deschisă, iar în altă parte simţi izul acru al metalului topit: o fierărie. Apoi zări un vas mare cu apă şi un hambar cu grâne. Deloc diferit de un sat gujaareean.

Însă oamenii erau diferiţi. Hanani nu cunoştea originile tribului banbarra. Aceştia trăiau deja în deşert când Gujaarehul fusese întemeiat. Se amestecaseră cu alte neamuri mult mai rar decât o făcuseră semenii lui Hanani. Deşi surprinse din când în când câte o pereche de ochi căprui sau o piele mai închisă sau mai deschisă la culoare, cei mai mulţi dintre banbarra erau precum marmura roşcată, cu trăsături ascuţite ce-i aminteau lui Hanani de oamenii născuţi în casta militară gujaareeană. Bărbaţii purtau robe la fel cu cele folosite de trupe în deşert, deşi hainele de aici aveau un stil mai complicat, cu pânză mai fină, cu podoabe de mărgele, dantelă în culori mai vii şi cu văluri mai lungi.

Toţi o priveau bănuitor, ridicându-şi vălurile şi mai sus, observă fata când trecu împreună cu Mni-inh pe lângă ei.

Femeile se vădiră a fi complet diferite. Le zări pe primele strânse lângă un foc de gătit şi ele o priviră deschis, curioase. Spre deosebire de bărbaţi, ele nu purtau nimic pe cap şi niciun văl nu le acoperea faţa. Podoabele lor şi împletiturile din păr erau atât de elaborate, încât l-ar fi lăsat cu gura căscată pe cel mai rafinat gujaareean din casta înaltă. Hanani nu se putu abţine şi se holbă la femeile cu lănţişoare de aur ce le atârnau dintr-o nară, cu părul aranjat în codiţe ce gemeau de mărgele, cu pleoape vopsite în verde, albastru şi alb strălucitor. Veşmintele lor se lipeau de

trupuri şi erau mai viu colorate decât ale bărbaţilor, încinse în talie sau pe şolduri, cu mâneci uriaşe ce se strângeau la încheieturi cu şi mai multe ornamente.

Când se opri să le studieze mai atent, le observă şi chipurile. Mai puţin bănuitoare, dar la fel de neprietenoase.

Când gazda lor ajunse lângă un cort încăpător, Hanani se uita o clipă la emblema cu soarele şi razele lui de deasupra uşii. Colectorul Nijiri îl numise pe acest bărbat *prinţ*, dar ce însemna oare? Niciun prinţ nu mai condusese Gujaarehul de când Regele Eninket ocupase Tronul Viselor. Deşi avea mulţi copii…

Îl privi pe bărbatul numit prinţ şi văzu că şi el o privea posomorât şi obosit.

— Mama mea stă aici, în…

Rosti ceva în banbarra, ce suna a *an-sherrat*.

— Căminul ei, teritoriul ei. Să-i arătaţi respect.

Hanani clipi, căci era ultimul lucru care-i trecea prin cap. Se mai uită o dată la emblemă, nevenindu-i a-şi crede ochilor.

— Mama ta coboară din neamul Soarelui la Apus?

— Este prima soţie a regelui care acum conduce în Ina-Karekh.

Mni-inh îşi ţinu răsuflarea şi se holbă la Wanahomen, de parcă acum îl vedea pentru prima dată.

— Tu eşti Wanahomen! Cel despre care toată lumea credea că o să devină prinţ.

Supărarea lui Wanahomen dispăru în parte din ochii lui, deşi Hanani nu pricepu emoţia care se vedea acum în ei. Ceva amestecat cu amărăciune.

— Aşa credea? Înseamnă că nimeni nu l-a cunoscut pe tata.

Mni-inh îl privi nedumerit. Hanani se aventură în locul lui:

— Atunci tu eşti moştenitorul ales de el?

— Prinţii Apusului de Soare îşi numesc moştenitorii doar de formă. Ajunge să conducă la sfârşit

cel care are puterea de a câştiga şi de a păstra tronul. Eu vreau să fiu acela.

— Atunci…

Şovăi să-i mai pună şi alte întrebări. Învăţase de-a lungul călătoriei că el nu prea avea răbdare. Însă la Hetawa numai asta auzise: castele şi oamenii simpli din societate contribuiau la pacea Hananjei.

— Atunci se cuvine să-ţi spun prinţe?

Wanahomen răsuflă uşor amuzat, umflând pânza vălului.

— Chiar eşti una de-a lor, nu-i aşa, femeie? De parcă buna-cuviinţă ar mai conta, date fiind împrejurările…

Oftă.

— Spune-mi cum pofteşti.

Bătu darabana cu degetele pe suprafaţa îngrijită a cortului. Dinăuntru, o voce răguşită strigă în gujaareeană:

— Intră!

Hanani văzu că gazda lor se încordează puţin înainte să ridice pânza de la intrare şi să păşească înăuntru. O ţinu ridicată ca să intre şi ei, iar Hanani îşi urmă mentorul.

Aproape imediat mirosul bolii o izbi. Se opri foarte surprinsă. Cortul era foarte încăpător şi mult mai bogat decât se aşteptase, cu podele acoperite de carpete şi lămpi de alamă frumoase ce atârnau de stâlpi şi în punctele de îmbinare. O femeie zăcea pe un strat gros de blănuri, chiar în mijlocul cortului, uitându-se la ei curioasă. Prinţul legă la loc pânza de la intrare, după care se îndreptă de spate, uitându-se la ei intens şi făcând un gest către femeie.

— Mama mea, Hendet, din neamul Hinba şi din casta shunha, prima soţie a Regelui Eninket.

Mni-inh făcu iute o plecăciune cu braţele întinse şi Hanani îl imită. Hendet nu scoase niciun cuvânt şi se holbă la ei, dar mai ales la Hanani. Lângă ea, un băiat

de vreo şase sau şapte inundaţii ţinea un vas cu apă în mâini. Băiatul păru înfricoşat la vederea străinilor, dar când îl zări pe prinţ se lumină la faţă.

— Wana?

— Tassa!

Rostind ceva în chakti, prinţul întinse mâna şi copilul veni spre el. La fel ca restul copiilor banbarra, nici el nu purta văl sau acoperământ de cap. Prinţul îi cuprinse obrazul cu un gest afectuos şi Hanani văzu de îndată asemănarea dintre ochii lor. Părul cârlionţat al băiatului şi culoarea lui, mult prea întunecat pentru un banbarra, reprezentau semne şi mai clare. Copilul era fiul lui.

Prinţul îi vorbi celui mic în chakti, dându-i câteva porunci.

— Două corturi, spuse brusc Hendet în gujaareeană şi băiatul se opri, privind-o surprins.

Prinţul, la fel.

— Mamă?

— O femeie de onoare nu are cum să-şi împartă cortul, îi lămuri Hendet.

Cu un efort supraomenesc, se ridică într-un cot. Wanahomen se repezi să o ajute. Femeia respiră anevoie şi îi mulţumi cu un zâmbet.

— Porunceşte să se pregătească două corturi, Wana. Şi spune-i lui Nefri că eu le cumpăr pe amândouă.

Prinţul se încordă.

— Mama, ea vine de la Hetawa, nu contează…

— Trebuie protejată.

În ciuda bolii, se vedea cât de colo că Hendet fusese soţia unui rege. Vocea ei poruncea.

— Pentru tribul banbarra, o persoană fără avere sau vreo rudă este doar o sclavă. Hetawa este aliata noastră, iar ei…

Glasul i se frânse, vădind o mare slăbiciune a trupului.

— Amândoi trebuie protejaţi…

Tăcu şi Prinţul îşi ţinu răsuflarea, înfricoşat.

— Mamă!

Lui Hanani îi venea să se repeadă spre femeie, dar se abţinu, lăsându-l pe Mni-inh să acţioneze ca Împărtăşitor cu experienţă. Mni-inh se apropie şi îngenunche lângă femeie, atingându-i fruntea, înainte ca Prinţul să apuce să-l privească mânios.

— A leşinat. Boala îi macină forţele. Întinde-o pe spate şi voi vedea ce se petrece cu ea.

Prinţul nu se clinti, însă Mni-inh pur şi simplu aşteptă, uitându-se la el cu acea privire blândă, pe care Hanani o găsea chiar mai rea decât un reproş, în timpul antrenamentului ei. Într-un târziu, suduind uşor printre dinţi, Wanahomen aşează trupul femeii cum ceruse tămăduitorul, apoi se ridică în picioare, îndepărtându-se câţiva paşi şi întorcându-le spatele. Îşi ţinea pumnii încleştaţi, dar nu zise nimic. Băiatul, care nu plecase încă, se apropie de el şi îi atinse îngrijorat mâna.

— Hanani.

Mni-inh se ridică să-şi scoată roba, pentru ca mânecile largi să nu-l împiedice.

— Am mai văzut aşa ceva înainte şi cred că vom avea nevoie de multă fiere de vise. Ai destule rezerve?

Tonul lui aspru, acelaşi pe care ea îl folosise în timpul sutelor de lecţii şi tămăduiri, o linişti cu totul pe fată.

— De când mi-aţi interzis să mai lucrez, Frate? Am puţin din toate, dar fiere de vise din belşug.

Avea multă datorită propriilor vise, care fuseseră destul de urâte în ultima vreme.

— Foarte bine.

O mustră din priviri, când văzu că ea nu vine să-l ajute imediat.

— Interdicţia urma să fie ridicată, Hanani, ştii foarte bine asta. Jurământul tău trebuie să treacă peste îndoieli. Această femeie are nevoie de tine.

Vorbele o unseră pe suflet, încurajând-o atât de

tare, încât răsuflă cu putere şi se grăbi să i se alăture. Îşi scoase la rândul ei roba şi se aşeză în genunchi lângă femeie, punându-şi mâna pe pieptul ei în poziţie secundară de vindecare. Mni-inh îngenunche lângă capul femeii şi îi atinse ochii cu vârfurile degetelor.

— Este o formă a bolii tumorilor, spuse el, închizând ochii şi pornind să-i caute sufletul. Boala se află în sânge, mai precis, în oasele care fac sângele. Seamănă foarte bine cu alte forme ale bolii, aşa că urmează-mă atent şi vom merge în căutarea ei.

— Da, Frate.

Închise şi ea ochii şi intră în transa tămăduirii odată cu el, eul ei visător căutându-şi partenerul în carnea femeii. Mni-inh găsi sufletul bolnavei înaintea lui Hanani. Se ascundea între două coaste mijlocii de lângă inimă. Se contopi cu el şi Hanani procedă la fel. Împreună făcură un salt în Ina-Karekh.

După atâta vreme, tămăduirea fără restricţii şi lipsită de sentimentul vinovăţiei îi aduse o bucurie nesfârşită fetei, deşi visul pe care îl trăia Hendet era departe de a fi unul vesel. Tărâmurile de vis ale femeii gemeau de monstruozităţi: cărăbuşi, gâze cu nenumărate picioare şi cenuşă fierbinte care ardea tot ce atingea. Mni-inh o însărcină pe Hanani să cureţe imaginile şi boala pe care o reprezentau, în timp ce el săpa în tărâmul din vis, folosind sămânţă de vise ca să încurajeze trupul să înlocuiască osul bolnav cu unul sănătos. Era o muncă înceată, dar cu doi Împărtăşitori lucrând în acelaşi timp, totul a mers ca uns.

Mni-inh se întinse, rânjind fericit când terminară visul şi se întoarseră în Hona-Karekh.

— *Mi-a fost dor* de asta, Hanani. Într-adevăr, Împărtăşim atunci când lucrăm împreună.

Hanani zâmbi timidă. Îl iscodi pe prinţ, care stătea în partea opusă a cortului, privindu-i. Trecuseră câteva ore bune de când începuse tămăduirea, fiindcă în cort era întuneric. Abia dacă îi zărea în penumbră vălul şi

strălucirea ochilor.

— Acum ar trebui să fie bine, zise Hanani, dornică să-l liniştească. Am curăţat stricăciunea. Mentorul meu a crescut o nouă parte, înlocuind-o pe cea bolnavă, astfel încât să creeze sânge bun pe mai departe.

Mni-inh încuviinţă din cap, terminând şi cercetarea bolnavei, după care se aşează pe vine.

— Apă, odihnă şi mâncare, mai ales carne roşie, o vor ajuta să-şi recapete iute puterile.

Prinţul abia dacă dădu din cap.

— Felicitări, spuse el. Aţi dovedit că vieţile voastre merită păstrate.

Răceala din glasul lui veni ca o palmă. Hanani se feri instinctiv şi privi spre Mni-inh, care arăta la fel de nedumerit de reacţia prinţului. Nu se aşteptase ca omul să sară în sus de bucurie. Fericirea părea un lucru dincolo de el. Dar recunoştinţă, da, la asta se aşteptase.

Dar înainte ca vreunul dintre ei să găsească o explicaţie, prinţul se ridică.

— Servitorul meu e afară, spuse el.

Nu se uita la niciunul dintre ei, ochii lui nedezlipindu-se de chipul mamei sale.

— Vă va arăta unde sunt corturile voastre.

Hanani se uită la Mni-inh din nou, dar mentorul ei se mulţumi i încuviinţeze din cap şi să se salte în picioare. Hanani făcu la fel şi porni în spatele lui Mni-inh spre ieşirea din cort.

— Aşa suntem chit, femeie a templului, rosti Wanahomen cu un glas care o ţintui locului. Nimic în plus de aici înainte.

— Suntem chit?

Se întoarse spre ea, îşi trase vălul şi-şi descoperi faţa. Fata îşi ţinu răsuflarea, recunoscându-l pe bărbatul care încercase s-o salveze de soldaţii kisuatieni. Expresia lui nu avea nimic din dispreţul pe care i-l arătase în ziua aceea, dar nici prietenie nu văzu pe chipul lui. Ar fi dăruit unui duşman sau unui gândac

aceeaşi privire rece.

— Acum ieşi afară, o îndemnă el, întorcându-i spatele.

Amuţită, Hanani se supuse.

15
O chemare la arme

Cele opt zile dinaintea solstiţiului de iarnă erau vremuri de mare pace şi meditaţie în Gujaareh. Într-o lună, sau chiar mai mult, marele râu numit Sângele Zeiţei avea să iasă din matcă şi să se reverse pe maluri, umplând întreaga vale. Când apele se retrăgeau, lăsau în urmă un nămol gros şi negru, a cărui bogăţie făcea să înflorească Gujaarehul chiar în inima deşertului. Odată ce norii de furtună se risipeau şi fertilitatea pământului se reînnoia, copiii născuţi în anul anterior puteau primi, în sfârşit, un nume.

Dar până când nu începeau inundaţiile, Gujaarehul supravieţuia într-un cuptor secetos, aşteptând. Agricultorii stăteau fără să facă nimic, a patra şi ultima recoltă fiind culeasă. Meşteşugarii şi artizanii îşi terminau lucrările şi închideau tarabele pe anul acesta. Cei care aveau mijloace plecau în călătorii la moşiile în afara văii, ca să ocolească necazurile aduse de inundaţii. Familiile din Gujaareh se strângeau la un loc şi sărbătoreau iubirea, norocul, moartea şi micile bucurii zilnice.

Surorile Hananjei aveau cea mai multă treabă în timpul zilelor de solstiţiu. Nu exista stradă, din cartierele bogate ale castelor de sus, care să nu cunoască sunetul clopotelor ritmice şi bătăile fine ale tobelor ce anunţau procesiunea unei Surori şi a însoţitoarelor ei. Cortul galben al Surorilor, în interiorul căruia slujitoarele Zeiţei îi adormeau pe purtătorii de zeciuială şi invocau vise de extaz pur, era o prezenţă obişnuită în timpul zilelor scurte şi ale nopţilor lungi de

iarnă.

Întâmplător, când doi soldaţi kisuatieni au silit o Soră să intre într-un hambar vechi, prin preajmă se aflau multe Surori şi mulţi oameni care au văzut ce se petrece. Cu o repeziciune uluitoare, un grup mare se strânse, salvându-le pe Soră şi pe ucenica ei, care fusese luată şi ea ostatică pentru a se asigura că Sora va coopera. Orăşenii furioşi se adunară în jurul soldaţilor, intenţiile lor nefiind deloc paşnice. Însă când soldaţii începură să-i ameninţe şi să-şi scoată armele pentru a se apăra, mulţimea se răsfiră, lăsând loc unui bărbat cu umeri laţi, calm, cu un tatuaj pe umăr, un mac roşu.

— V-am urmărit, le-a spus el soldaţilor zâmbind. Nu credeam că sunteţi atât de nătângi, încât să mai încercaţi un asemenea asalt, fără să vă pese de ceilalţi, dar… Ei bine, iată.

Unul dintre soldaţi, simţind intenţiile bărbatului, urlă şi se repezi să-l taie cu sabia. Mulţimea icni. Iute ca un şarpe veninos, bărbatul se feri de lovitură şi prinse încheietura soldatului, făcându-l să-şi piardă echilibrul. Soldatul se împiedică, aproape că scăpă sabia din mână, dar, înainte să-şi revină, bărbatul tatuat îi atinsese deja pleoapele cu două degete. Soldatul se prăbuşi, adormit, iar bărbatul îi puse ceva mic pe frunte, care zumzăia încetişor.

În sfârşit, celălalt soldat înţelese. Intrând în panică, bâjbâi după propria sabie, dar nu apucă să o scoată din teacă. Bărbatul îl prinsese deja de mână.

— Pace, rosti el.

Cel de-al doilea soldat se prăbuşi la pământ.

Bărbatul tatuat se întoarse la primul soldat şi îşi lipi degetele pe pleoapele lui. Când soldatul scoase un oftat adânc şi încetă să mai respire, mulţimea murmură aprobator. Repetă acelaşi ritual şi cu cel de-al doilea soldat şi, când şi acesta îşi dădu ultima suflare, mulţimea oftă uşurată. Se lăsă o tăcere aproape respectuoasă, câtă vreme bărbatul aranjă trupurile

soldaţilor într-o poziţie demnă, după care îşi lăsă simbolul pe ambele frunţi. Un mac roşu, la fel ca tatuajul de pe umărul lui.

Tocmai când termină, mai mulţi soldaţi kisuatieni sosiră în goană, auzind rumoarea mulţimii. Comandantul îşi croi drum printre oameni cu sabia scoasă şi apoi se opri nevenindu-i să-şi creadă ochilor când zări cadavrele. Bărbatul cu tatuaj se întoarse cu faţa spre el.

— Aceşti bărbaţi au înfăptuit acte violente împotriva cetăţenilor Gujaarehului, rosti el. Şi cele mai oribile fapte împotriva celor care O servesc pe Zeiţă. Au fost judecaţi drept decăzuţi şi li s-a dăruit pacea potrivit Legii Hananjei.

— Noi nu ne supunem Legii tale blestemate, nenorocitule, începu comandantul, îndreptându-şi sabia către bărbat.

Se opri când unul dintre oamenii săi îi atinse umărul. Mulţimea murmură din nou, de data asta cu o furie limpede. Comandantul şovăi, apoi îşi coborî sabia.

— Oraşul Hananjei se supune Legii Hananjei, zise bărbatul.

— Oraşul Hananjei se supune Legii Hananjei, repetă mulţimea, blând şi neabătut.

Soldaţii se uitară în jur, alarmaţi.

— Oamenii voştri au fost cuviincioşi până acum, continuă bărbatul, şi v-am primit călduros datorită acestui lucru. Vă înrudiţi cu noi, la urma urmei. Însă dacă nu mai puteţi accepta ospitalitatea noastră fără să abuzaţi de ea, atunci poate a venit vremea să plecaţi.

Comandantul aproape că se înecă de furie la auzul jignirii, dar observă că din mulţimea care îşi îngroşase rândurile se ridicau strigăte de încurajare. Urletele se potoliră totuşi când bărbatul tatuat îi mustră blând pe oameni cu privirea. Acest lucru, chiar mai mult decât agitaţia mulţimii, îi aduse în suflet comandantului o spaimă nemărginită, rece ca fierul. Îşi dădu seama că, dacă bărbatul tatuat ar fi poruncit, orăşenii s-ar fi

aruncat asupra lor şi i-ar fi sfâşiat.

— Vă îndemn să părăsiţi măcar această stradă, spuse bărbatul tatuat.

Vocea îi era blândă şi privirea caldă. Comandantul avea să-şi amintească acest lucru mai târziu, cu multă nedumerire. Nu mai fusese niciodată ameninţat atât de politicos.

— Pacea este o credinţă greu de urmat chiar şi în cele mai bune timpuri şi anumite provocări îl pot face până şi pe cel mai pios să-şi piardă controlul. Voi chema câţiva dintre fraţii mei Împărtăşitori care să ajute la împărţirea păcii soldaţilor în mijlocul mulţimii, iar acest lucru îi va potoli pe orăşeni. Ar trebui să plecaţi şi să le povestiţi mai-marilor voştri ce s-a petrecut aici.

Soldaţii îşi priviră cu nelinişte comandantul, sperând ca el să fie de acord. Acesta continua să se uite bănuitor la bărbatul tatuat.

— Vrei să povestesc ce s-a întâmplat aici?

Bărbatul părea amuzat.

— Bineînţeles. Hetawa nu are nimic de ascuns.

Şi atunci comandantul pricepu: plănuiseră totul.

— Trebuie să îi luăm pe tovarăşii noştri căzuţi, spuse el.

Făcea un efort pentru a salva aparenţele. Era prea agitat ca să arate curaj. Spre surprinderea lui, bărbatul tatuat încuviinţă din cap. Apoi, spre uluirea tuturor, bărbatul îşi întinse şi-şi încrucişă braţele, îngenunche şi-şi plecă fruntea. Oamenii din mulţime şi până şi Surorile care fuseseră atacate îl imitară. Tăcerea şi încremenirea, lăsând deoparte agitaţia kisuatienilor, domneau în jur.

Arată respect unor violatori? se întrebă comandantul la început. Însă imediat îi trecu prin cap ce se întâmplă. *Chiar le arată respect violatorilor. Deoarece sunt morţi.*

Iar în Gujaareh, moartea era un lucru care se sărbătorea, câtă vreme aducea pace.

Iute, comandantul le porunci oamenilor săi să ridice cele două trupuri şi să le ducă înapoi în cazarmă. Niciun gujaareean nu-şi săltă fruntea până când soldaţii nu plecară cu povara lor. Când bărbatul tatuat se ridică în picioare, la fel făcu şi mulţimea.

— Eşti sigur că ai procedat înţelept, Colectorule? întrebă una dintre Surori.

Încă arăta foarte tulburată. Bărbatul o cercetă o clipă, apoi îi atinse obrazul. Femeia se înfioră când pacea soldaţilor trecu prin ea, înapoindu-i liniştea ce-i fusese răpită.

— Înţelept sau nu, s-a terminat, spuse Colectorul. Ne aşteaptă vremuri grele. Gujaarehul trebuie să rămână unit, dacă vrea să supravieţuiască.

— Dacă kisuatienii vor pedepsi Hetawa pentru omorârea acelor netrebnici, se răsti un om din apropiere, îi vom pedepsi la rândul nostru.

Mulţimea îi aprobă cuvintele cu un murmur ce se răspândi în valuri. Colectorul îi privi câteva secunde, după care rosti solemn:

— Dacă aşa e voia Hananjei, aşa să fie.

Scoase un strigăt de bucurie şi mulţimea i se alătură, unii oameni îmbrăţişându-se sau izbucnind în râs, simţindu-se fericiţi. Îi provocaseră pe kisuatieni, o provocare mică ce-i drept, dar o victorie fără doar şi poate. Hetawa ieşise din starea de lâncezeală şi din tăcerea complice, pentru a-i sprijini pe oamenii Hananjei în faţa cuceritorilor. În zilele care vor urma, povestea Colectării se va răspândi şi va înflori, aducând speranţă şi dorinţa de a acţiona, înlocuind frustrările care clocoteau la foc mic. Nu peste mult timp, oraşul va fi pregătit şi dornic de schimbare. Gata să lupte pentru libertatea lui.

În toiul sărbătorii neaşteptate, Colectorul Rabbaneh se strecură afară din mulţime.

16
Preţul unui Împărtăşitor

Hanani se trezi odată cu răsăritul soarelui, înfometată, cu mâncărimi pe tot corpul şi cu nevoia urgentă să se uşureze. De-a lungul călătoriei din Gujaareh se obişnuise cu traiul aspru, dar ducea dorul camerelor şi al vaselor elegante ale Hetawei, care răspundeau într-un mod atât de comod nevoilor zilnice. Habar nu avea care erau obiceiurile tribului banbarra în această privinţă, dar devenise necesar să întrebe.

Săltându-se într-un cot, se uită prin cortul mare şi gol, care i se oferise cu o seară înainte. Charris, un gujaareean de vârsta lui Mni-inh, care spunea că îl serveşte pe prinţ, îi dăduse un singur aşternut de paie pe care să doarmă şi îi poruncise să nu rătăcească prin tabăra banbarra de capul ei. Nici nu avea de gând să facă. asta, dar cum se va descurca dacă el nu se afla prin preajmă? Înţepenită, se ridică în picioare, se duse la intrarea cortului şi aruncă o privire afară.

Numai câţiva banbarra se treziseră aşa de devreme. Scrută în continuare mănunchiul de corturi ce se găsea în faţa ei, unde un bărbat subţirel cu trăsături răsăritene pregătea de-ale gurii. Mirosul îi atrase atenţia, aşa că se furişă afară din cort, ca să se uite de jur împrejur. În cercul de foc aşezat între cortul ei, al lui Hendet, al lui Mni-inh şi al unui al patrulea cort, pesemne al prinţului, Charris învârtea nişte carne pe frigare.

Tremurând în răcoarea dimineţii, Hanani păşi în interiorul cercului şi făcu o plecăciune.

— Bună dimineaţa, domnule. Aţi visat frumos azi-

noapte?

Bărbatul tresări la auzul vocii ei, apoi o privi amuzat.

— Nu-mi amintesc niciodată visele, micuţo.

Nu zâmbea, dar ceva din purtarea lui îi amintea foarte mult fetei de Mni-inh. Simţi cum se linişteşte brusc.

— Hetawa m-a respins, numindu-mă neajutorat chiar înainte să împlinesc trei inundaţii.

Hanani zâmbi şi se aşeză pe vine lângă foc, deşi poziţia îi chinuia vezica si mai tare.

— Aş putea să te ajut cu asta, dacă vrei, spuse ea. Însă intre timp, domnule, sper că mă veţi îndruma cum să mă ocup de anumite nevoi.

El încuviinţă din cap, de parcă s-ar fi aşteptat la o asemenea cerere.

— Veşminte, da. Nu poţi merge îmbrăcată aşa pe aici.

Nedumerită, Hanani privi în jos spre ea. Purta hainele de fiecare zi: gulerul din mărgele de carneol, acoperământul roşu de şold, pânzeturile pentru sâni.

— Ce e în neregulă cu veşmintele mele?

Femeile poartă mai multe haine aici decât în Gujaareh. Şi nu se îmbracă precum bărbaţii.

— Dar eu, ca Slujitoare a Hananjei…

— *Eu* înţeleg, spuse Charris cu un zâmbet uşor, însă banbarra nu. O femeie care se îmbracă precum un bărbat va fi tratată ca un bărbat. Aici, bărbaţii puternici pot trata cu asprime sau chiar ucide bărbaţii mai slabi, fără să păţească mare lucru. Aceşti bărbaţi nu cred în pace aşa cum o facem noi. Trebuie să le respectăm felul de a fi.

Fata oftă.

— Foarte bine. Îmi voi pune o robă. Înainte de toate insă, există vreun loc unde aş putea să mă uşurez? Şi să mă spăl? Au trecut multe zile.

Îşi coborî fruntea ruşinată.

El păru surprins, apoi chicoti, deşi în râsul lui se simţea un pic de nostalgie.

— Unde sunt zilele când lipsa îmbăiatului mă necăjea aşa de tare? Ei bine, pentru moment, te voi duce jos. Însoţitorul tău urmează să se trezească şi el curând?

— Da, răspunse Mni-inh, apărând de după cortul lui.

Arăta la fel de nedumerit şi de înţepenit ca şi Hanani, dar îi salută politicos pe amândoi.

— Am dormit mai bine pe nisip şi pe pietriş, atunci când am călătorit. Erau mai moi decât bolovanii. Ospitalitatea acestor oameni lasă mult de dorit.

— Încă nu te-au omorât, răspunse Charris, ridicând din umeri.

Mni-inh zâmbi, dar Hanani băgă de seamă că bărbatul vorbise serios. Lăsă frigarea departe de foc, scoase mai multe vase de lut care se încălziseră şi se ridică în picioare.

Veniţi cu mine.

Ii duse la scările pe care le urcaseră cu o zi înainte. Aici, Hanani uită brusc de orice nevoie, deoarece părea mult mai înfricoşător să le cobori decât să le urci. Reuşi abia după ce închise ochii, prinse scara cât mai strâns în braţe şi încercă să nu dea atenţie adierii răcoroase a dimineţii care i se strecură pe spate, în timp ce piciorul ei căuta următoarea treaptă. Se simţi încurajată când îl văzu pe Mni-inh coborând constant şi fără frică, aşa că teama i se mai risipi.

Într-un târziu, ajunseră pe pământ, fără să păţească nimic, dar cu nervii întinşi bine. Charris îi conduse lângă un pâlc de copaci din apropierea râului, unde fusese săpată o latrină. Asta foloseau sclavii tribului, le explică Charris, dar fără să le spună cum se descurcau cei mai norocoşi. După aceea, îi duse pe un drum printre copaci până la malul plin de iarbă al râului, chiar lângă o cotitură a canionului. Râul formase acolo o baltă mică şi deloc adâncă.

— Mai există una chiar acolo, spuse el, arătând peste deal şi uitându-se la Hanani. Pentru tine.

— Voi rămâne cu mentorul meu, îl lămuri Hanani.

Mni-inh îşi scosese deja veşmintele şi intrase în apă. Hanani începu să facă la fel. Charris păru surprins, întorcându-se iute cu spatele când Hanani se dezbrăcă. Fata rămase uşor nedumerită de reacţia lui şi îşi luă hainele cu ea în apă, ca să le spele. Charris era gujaareean, la urma urmei. În Gujaareh nu era neobişnuit ca bărbaţii şi femeile să stea împreună dezbrăcaţi, mai ales în zilele cu arşiţă. Iar acum erau goi ca să facă baie, nimic ademenitor. Dar după ce ieşi şi se aşeză pe o stâncă să-şi pieptene părul cu degetele, cât hainele ei se uscau, Charris scoase un sunet ce aducea a enervare şi se pierdu printre copaci.

Mni-inh se aşeză lângă ea, privind spre locul în care dispăruse Charris. Ud şi eliberat din obişnuitele codiţe împletite, părul lui devenise o mare de cârlionţi cu aspect uleios, presăraţi pe ici, pe colo cu fire albe. După ce-şi uscă părul, Hanani se mută în spatele lui ca să îl ajute să i-l descâlcească.

— Cred, începu el, în timp ce ea îşi vedea de treabă, că va trebui să devii femeie din nou, Hanani.

Fata se opri, cu mâinile afundate în părul lui, şi se întrebă dacă nu cumva glumeşte.

— Ciclul meu fertil a ajuns deja la culme luna aceasta, Frate, dar sunt foarte sigură că încă sunt femeie.

— Nu o femeie adevărată, spuse el. Am descurajat asta în tine, făcându-te să te îmbraci ca noi şi să trăieşti aşa cum o facem noi în Hetawa. Pentru ca tu să devii una dintre noi şi pentru ca unii dintre noi să te accepte a fost necesar. Aici însă cred că va trebui să te porţi taman pe dos.

Hanani reluă pieptănarea cu degetele, uşor tulburată. Întotdeauna se simţise femeie, orice ar fi însemnat acest lucru. Viaţa ei ca Slujitoare a Hananjei

părea naturală şi în firea lucrurilor. Nu însemna asta că e potrivită atât pentru ea, cât şi pentru oricare altă femeie? Totuşi, nu o deranjase niciodată să se îmbrace ca un bărbat sau lumea să i se adreseze ca unui bărbat în momente oficiale, deoarece toate aceste aspecte o făceau Slujitoare a Hananjei în ochii fraţilor ei şi ai poporului. Fără acele aspecte ale bărbaţilor…

…nu vei şti niciodată ce înseamnă să fii femeie…

…oare ar mai putea să fie o Slujitoare?

Mâinile i se opriră în părul lui Mni-inh.

Mni-inh oftă, înţelegând greşit nemişcarea ei.

— Măcar dacă blestematul acela de Nijiri mi-ar fi spus ce pune la cale. Nu-mi vine să cred că ne-a lăsat în mijlocul unei asemenea primejdii.

Se întinse în spate şi o luă pe Hanani de mână.

— Mă voi strădui cât pot de tare să te protejez, Hanani. Dar trebuie să înţelegi că, indiferent de ceea ce se va întâmpla, amândoi vom face tot ce ne stă în putinţă ca să supravieţuim şi să ne întoarcem la Gujaareh.

Vorbele lui despre supravieţuire o tulburară adânc.

— Colectorul Nijiri nu ne-ar fi lăsat în mijlocul acestor oameni, dacă ar fi crezut că ne-ar putea răni, Frate.

Glasul lui Mni-inh se aspri.

— Colectorul Nijiri ar fi procedat exact aşa, dacă i-ar fi folosit ţelului său. Moartea e doar un alt fel de pace pentru un Colector, îţi aminteşti? Ei nu gândesc precum Împărtăşitorii. Ascultă-mă!

Îi strânse mâna.

— Nu eşti lipsită de apărare, Hanani, nici măcar acum. Ai ghicit, nu-i aşa? Cei mai mulţi ucenici la nivelul tău pricep cum stau lucrurile. Cei care vindecă pot răni la fel de uşor. Procedeul este acelaşi, doar intenţia este diferită. Şi rezultatul.

Se trase de lângă el şi mai tulburată decât înainte,

înţelegând ce voia să spună cu vorbele lui. Era mentorul ei, fratele ei mai mare, tatăl ei în toate, mai puţin în sânge. Mereu o învăţase să deosebească binele de rău. Vorbele lui contraziceau tot ceea ce o învăţase. Totul părea atât de greşit, încât nu găsea cuvinte să descrie ce se întâmpla acum.

— Dar jur… jurământul nostru, Frate, se bâlbâi ea. Noi, noi nu trebuie să rănim niciodată.

— Dacă cineva încearcă să te rănească, ai face bine să îl răneşti la rândul tău, Hanani.

Se întoarse cu faţa spre ea. Când fata încercă să-şi ferească privirea, el o strânse din nou de mână.

— Nu există pace fără siguranţă. De aceea Gujaarehul are o armată şi de aceea îţi spun, *îţi poruncesc* să te protejezi, dacă se ajunge la aşa ceva. Datoria ta este să-i vindeci pe cei în nevoie şi nu vei fi în stare să-ţi faci datoria dacă te laşi omorâtă de vreun sălbatic sau de vreun decăzut aflat printre oamenii noştri.

Îşi miji privirea spre costişă şi Hanani înţelese că se gândea la prinţ.

— Jură-mi că vei face tot ce trebuie ca să supravieţuieşti.

Un foşnet de frunze o scuti de un răspuns. Charris se întorsese. Amândoi se ridicară în picioare, Mni-inh legându-şi iute părul, iar Hanani întinzându-se după haine. Încă mai erau umede, dar foarte curând aveau să se usuce fiindcă soarele se înălţase pe cer.

Charris îşi coborî privirea cât timp ea se îmbrăcă.

— Doamna Hendet e trează şi a cerut să vă vadă.

Hanani, care îşi trecea fâşiile de pânză pentru sâni peste umăr, se opri. Mni-inh se întinse după robă şi spuse:

— S-a întâmplat ceva?

— Nu. Vrea să te vadă. *Pe tine,* adăugă el, ridicându-şi privirea şi uitându-se în ochii lui Hanani. Nu pe amândoi.

Hanani clipi surprinsă, apoi se uită la Mni-inh, care încuviinţă din cap. Terminară de îmbrăcat în linişte, după care îl urmară pe Charris în tabără.

La cortul lui Hendet, Charris bătu cu degetele în pânza groasă de la intrare, apoi îşi vârî capul înăuntru, când auzi murmurul unei voci. După un schimb de vorbe, se dădu într-o parte, făcându-i semn lui Hanani să intre.

Înăuntru, mirosul de boală abia dacă se mai simţea. Hendet stătea în şezut, sprijinită de perne, cu poala şi covoraşul de alături acoperite cu suluri. Nu se uită la Hanani când aceasta intră, fiind ocupată să desluşească o coloană de numeraţii. Neobişnuit de agitată, Hanani se opri pe covorul din mijlocul cortului şi aşteptă, neştiind cum să-şi arate respectul mai bine, în picioare sau în genunchi.

— Aşază-te, o îndemnă Hendet, spre uşurarea ei.

Fata se lăsă în genunchi, aşa cum obişnuia în timpul lecţiilor din Sala Împărtăşitorilor.

Strângând sulul pe care îl citise, Hendet îi aruncă, în sfârşit, o privire lungă. Acum se vedea limpede că fusese frumoasă în tinereţe, deoarece, în pofida bolii, gâtul subţire şi trăsăturile feţei încă erau graţioase. La fel de limpede era şi faptul că prinţul îi moştenise firea, deoarece aceeaşi răceală se zărea şi în ochii ei.

— Aşadar, Hetawa a iniţiat şi o femeie, rosti ea. Ca să-i împăciuiască pe kisuatieni, presupun.

Hanani îşi plecă privirea.

— Da, doamnă.

— Să-i văd atât de slăbiţi... ar trebui să mă încânte. O răzbunare pe măsură pentru ceea ce i-au făcut soţului meu.

Hendet oftă şi o sfredeli cu privirea pe Hanani, care nu reuşise să-şi ascundă destul de iute mânia. Spre surprinderea ei, Hendet deveni nostalgică.

— Iartă-mă, ei sunt familia ta. De acum înainte nu îi voi mai vorbi de rău în faţa ta.

Hanani şovăi, se încruntă, după care spuse ceea ce îi veni în minte:

— Aş prefera să aud vorbele, decât să nu aud nimic şi să ştiu că în spatele ochilor tăi se află gânduri rele.

Hendet se uită lung la ea în tăcere, înainte să vorbească din nou:

— Foarte bine. Vom discuta deschis una cu cealaltă.

Lăsă deoparte sulul şi îi făcu semn lui Hanani să se apropie. Hanani ezită o clipă, apoi se mută lângă bătrână.

Hendet întinse mâna şi atinse gulerul lui Hanani, cercetându-i pietrele.

— Eşti ucenic. Păcat. Dacă ai fi Împărtăşitor, acestea ar fi rubine, nu carneol.

— Ce însemnătate are, doamnă?

Pentru că ai nevoie de avere. Pentru tribul banbarra, o femeie are valoarea moştenirii lăsate de mama ei, iar asta depinde de averea pe care o adună de-a lungul unei vieţi de schimburi isteţe. Un bărbat îşi găseşte norocul cu jafurile din timpul atacurilor sau al războaielor ori păcălind o femeie bogată să se mărite cu el şi să-l aducă în clanul ei. Femeilor nu le rămâne decât isteţimea.

Lăsă gulerul lui Hanani şi o apucă de bărbie, întorcându-i capul dintr-o parte în alta.

Hanani se supuse cercetării oarecum mirată, amintindu-şi că şi Sora Ahmanat făcuse la fel. Ce căutau oare oamenii pe chipul ei? Ar fi frumos să-i spună şi ei, nu?

— Nu sunt o femeie banbarra, rosti Hanani, chinuindu-se să păstreze un ton neutru. Sunt o slujitoare a Zeiţei. Nu am nimic. Doar harul cu care Ea m-a înzestrat şi îndemânările deprinse de la fraţii mei care m-au antrenat.

— Aşa e. Însă nu uita să ceri o plată pe măsură

atunci când vindeci, copilă. Generozitatea nu-ţi va câştiga respectul în acest trib.

Hanani îşi smuci faţa dintre degetele lui Hendet, fără să-şi mai poată ascunde jignirea.

— Eu nu cer niciun fel de plată pentru ceea ce fac.

Hendet o privi înveselită.

— Cine îţi cumpără pânzeturile roşii pe care le porţi?

Hanani se uită instinctiv în jos. Pânzeturile o înconjurau până la genunchi, fiind legate în jurul şoldurilor. Întotdeauna îi fuseseră prea lungi.

— Vopseaua e scumpă, continuă Hendet, mai ales pentru culorile întunecate, care sunt aduse de la Răsărit. Ştiu, pentru că soţul meu Eninket îmi cumpăra ţesături fine atunci când trăia şi puţini nobili ai Gujaarehului şi le puteau permite. Cu toate acestea, Hetawa îşi împodobeşte mai bine de zece Împărtăşitori cu straie ce valorează o mică avere. Mă întreb oare cum e posibil aşa ceva.

Hanani atinse pânza moale a acoperământului, mai tulburată ca niciodată.

— Din donaţii, răspunse ea. Am văzut mulţi oameni în sălile de zeciuială. Întreabă dacă Hetawa are nevoie de braţe de muncă sau oferă bani, mâncare şi tot felul de obiecte…

— Destul ca să plătească vopseaua din aceste pânzeturi şi pietrele din gulerul tău? Şi mâncarea cu care v-a hrănit ani întregi şi paturile pe care dormiţi şi meşteşugarii care au construit vasele şi canalele pentru îmbăierile voastre zilnice?

Hendet scutură din cap.

— Nobilii plătesc…

— Nu mai e aşa!

Hanani îşi prinse acoperământul de şold între degete.

— Colectorii au curăţat Hetawa de toţi cei care vindeau sânge de vise pentru câştiguri.

Hendet oftă din toţi rărunchii şi îşi masă rădăcina nasului cu două degete. Abia îşi revenise dintr-o boală nemiloasă. Hanani ştia că ar fi trebuit să o roage să nu mai vorbească şi să se odihnească. Dar nu se simţea în stare să deschidă gura şi Hendet îşi recăpătă suflul.

— Tribul banbarra nu venerează niciun zeu, continuă ea. Ştiai asta? Sau, mai degrabă, se roagă la toţi în mod egal, dar la niciunul în mod special. I-am auzit rugându-se Hananjei, jurând pe Shirloa, Zeul Morţii, dansând ca să cheme spiritele nopţii ale lui Vatswane. I-am văzut arzând ofrande pentru strămoşii lor şi i-am văzut posedaţi de zei-animale, iar din când în când se pictează în dungi, precum Visătoarea. Crezi că sunt lipsiţi de credinţă?

Hanani o privea ţintă, înfiorându-se. Hendet râse încetişor. Nu cu răutate. Ci cu milă. Ceea ce era şi mai rău.

— Banbarra îi venerează pe cei care au creat lumea, în orice şi în toate formele pe care le ia, continuă Hendet. Dar nu venerează *oameni.* Sau, mai degrabă, ştiu că oamenii sunt doar oameni, chiar şi aceia care se numesc sfinţi. Uneori mă întreb dacă nu cumva au dreptate aceşti sălbatici. Cel puţin nu se păcălesc singuri.

— Dar nu m-am păcălit, rosti grav Hanani.

— N-ai fost nevoită. *Crezi,* fără să pui la îndoială nimic. E îndeajuns.

Mila ei se transformase în exasperare. Îşi clătină capul, nemulţumită de atitudinea neînduplecată a lui Hanani.

— Gândeşte-te, Împărtăşitor-Ucenic. Ce s-a întâmplat cu nobilii care nu mai puteau trăi fără sânge de vise? Dacă se opresc, înnebunesc sau mor. Ori cu cei care vin şi cer de bunăvoie, ştiind riscurile? Sângele de vise îţi dă o plăcere mai dulce decât pasta de timbalin. Este mai puternic decât orice vin sau fum. Dacă cei care îşi permit îl vor, de ce s-ar împotrivi Hetawa?

Hanani nu-şi lua ochii de la ea, fără să poată vorbi, fără să poată alunga grozăviile care îi torturau mintea. Şi totuşi, în spatele ororii se ascundea ruşinea faţă de propria naivitate. Era atât de limpede. Ar fi trebuit să ştie.

— Hetawa face lucruri bune în Gujaareh, adăugă Hendet, de data asta mai blândă. Fără ea, orfanii şi suferinzii ar trebui să se apere singuri şi cei mai mulţi dintre oameni ar fi la fel de ignoranţi precum cei din celelalte ţinuturi, fără carte, superstiţioşi sau chiar mai rău. Vieţile noastre sunt mai lungi şi mai sănătoase datorită magiei preoţilor. De aceea Gujaarehul nu poartă pică Hetawei pentru micile ei aranjamente şi aere, atâta timp cât superiorii tăi nu depăşesc limitele. Iar ăsta, copilă prostuţă, este şi motivul pentru care ar trebui să ceri plată de la banbarra. Întotdeauna ai fost plătită pentru munca ta, fie că ţi-ai dat seama, fie că nu.

Ridică din umeri.

— Faci cum vrei. Eu nu ţi-am dat decât un sfat.

— Mulţumesc, spuse Hanani, mai mult din politeţe.

Îi venea foarte greu acum să nu o urască pe Hendet.

Femeia dădu din cap şi zâmbi strâmb, ca şi cum ar fi ghicit ura lui Hanani.

— Şi încă un sfat, dacă mai vrei… Vinde-ţi gulerul.

Hanani tresări şi îşi duse mâna la gât.

— Să-l *vând?*

— Ai nevoie de lucruri. De straie potrivite. O oală de cameră, un pat cuviincios. Ţi-e foame, nu? Nimeni nu mănâncă pe gratis aici. Dă-i gulerul lui Charris şi roagă-l să-l ducă celui care se numeşte Nefri. Îţi va da o plată corectă pentru el. Spune-i mentorului tău să facă la fel. V-am dăruit câte un cort din averea mea. În ochii celor din trib, sunteţi înrudiţi cu mine. Asta îi va sili să vă trateze cu un oarecare respect, cu condiţia să nu faceţi nimic care să îi jignească.

Fă ceea ce trebuie ca să supravieţuieşti. Hanani mângâie pietrele din guler şi îşi plecă fruntea, urându-se chiar şi pentru gândul de a urma sfatul lui Hendet. Însă Hendet îi cunoştea pe aceşti oameni, spre deosebire de ea.

— De ce? întrebă Hanani. De ce ne ajuţi dacă urăşti Hetawa aşa de mult?

Hendet zâmbi.

— Pentru că sunteţi aliaţii fiului meu. Şi pentru că şi eu am făcut alegeri dificile ca să supravieţuiesc şi ca să mă îngrijesc de viitorul fiului meu.

Se uită la Hanani de sus în jos, apoi adăugă:

— Şi pentru că, în ciuda tuturor celor petrecute, mă bucură să văd o femeie în Hetawa. Acum du-te. Am mult de lucru.

Supusă, Hanani se ridică în picioare. După un alt moment de şovăială, făcu o plecăciune în faţa lui Hendet. Femeia îşi înclină şi ea capul într-un semn regal de acceptare. Cu mintea plină de întrebări, Hanani plecă.

17
O negociere la sânge

Wanahomen îi găsi pe trei dintre oamenii săi stând ghemuiţi în postul de veghe de la nord-est, trecându-şi unul altuia un ochi-lung şi rânjind ca nişte feciori care nu cunoscuseră trupeşte femeia.

— I-Dari, îl strigă unul dintre ei, cercetându-l, vino să vezi!

— Ce prostii mai puneţi la cale acum? întrebă el, apropiindu-se.

Ezack chicoti şi îi dădu ochiul-lung, arătându-i cu degetul una dintre bălţile de jos. Wana potrivi obiectul, îndreptându-l spre locul cu pricina şi se uită curios. Bărbaţii izbucniră în râs, când îi văzură expresia de pe chip.

— Ar putea să dea naştere unei armate cu şoldurile alea, spuse Ezack.

— Şi să-i şi hrănească pe toţi cu ţâţele alea, adăugă un altul.

Cât se poate de adevărat, cugetă Wanahomen, schiţând un zâmbet, în timp ce femeia Împărtăşitor, goală şi proaspăt îmbăiată, se ridică în picioare ca să-şi ia hainele, dându-i ocazia să îi admire cum se cuvine nurii. Nu avea o înfăţişare, o culoare sau trăsături nemaipomenite, dar casta de jos din Gujaareh se vădea destul de chipeşa.

— Am auzit că femeile din Gujaareh nu au pic de ruşine, spuse Ezack, apucând ochiul-lung ca să mai arunce o privire, dar habar n-aveam că e adevărat. Uită-te la ea cum se îmbăiază cu omul acela al ei, fără niciun fel de stânjeneală. Sunt iubiţi?

Wanahomen scuturã din cap cã nu.

— Bărbaţii din Hetawa folosesc magia pentru a-şi înăbuşi poftele. Nici măcar nu se pot numi bărbaţi. Îmi închipui că şi fata e la fel.

— Mie mi se pare cât se poate de femeie!

— Abia aştept să-mi pun mâinile pe ea, zise unul dintre bărbaţi şi veselia lui Wanahomen se stinse pe loc.

— Unte a poruncit foarte limpede să nu fie răniţi în niciun fel, rosti el pe un ton voit nepăsător.

— Dar nu vreau s-o rănesc, răspunse bărbatul.

Până şi Ezack se alătură hohotelor de râs, dar încetă îndată ce văzu chipul lui Wanahomen.

— Mama a luat-o drept membru al clanului nostru, întări Wanahomen, după care zâmbi, când cei trei bărbaţi se holbară spre el uluiţi. Întotdeauna a zis că vrea o fiică. Bănuiesc că nu e prea fericită cu mine.

Se răsuci pe călcâie ca să plece, înainte să fie luat la întrebări, deoarece nu găsea niciun răspuns. Habar n-avea de ce Hendet alesese să le dea corturi celor doi Împărtăşitori. Înţelegea motivul, le aducea un nivel în plus statutului lor şi, implicit, siguranţă în mijlocul tribului, dar faptul în sine încă îl scotea din sărite. Niciodată nu îi va putea ierta pe cei din Hetawa. Preoţii ar fi trebuit să-şi poarte singuri de grijă, aşa cum el şi mama lui fuseseră siliţi să o facă.

— Frumoasă purtare, se auzi un glas, atunci când sări de pe marginea postului de veghe.

Încremeni, apoi se întoarse cu faţa spre femeia banbarra care vorbise.

— Yanassa, rosti el cu o seriozitate controlată. Dimineaţa păleşte în faţa strălucirii tale.

Femeia zâmbi, făcându-i un semn cu mâna să vină lângă ea. Wanahomen oftă în sinea lui şi se supuse.

— Mi-a zis Tassa că cei doi străini au făcut un fel de magie azi-noapte asupra mamei tale. E adevărat?

Întrebarea îi mai îmblânzi starea de spirit. Hendet se trezise în zori, simţindu-se mai bine ca oricând.

Wanahomen o ajutase să se spele şi să se îmbrace, redescoperind în Hendet puterea, o poftă de mâncare uriaşă, dar şi strălucirea din ochi.

— Magia Hetawei este un dar de la Zeiţa noastră, îi răspunse el. În această privinţă, ne putem bizui pe ei.

— Mă bucur să aud asta, adăugă Yanassa. Am auzit tot felul de zvonuri despre cei doi, dar mai ales despre femeie. Umblă vorba că merge aproape dezbrăcată şi că face tot ce îi porunceşte însoţitorul ei sau orice alt bărbat.

Dădu din cap oftând:

— Cred că una dintre noi trebuie să se ocupe de ea, înainte ca bărbaţilor să le treacă vreo prostie prin cap.

Wanahomen se opri, încruntându-se bănuitor. I-ar uşura mult povara ce-i picase pe umeri dacă Yanassa se îngrijea de fata din Hetawa. Dar asta l-ar îndatora foarte mult în faţa ei şi învăţase, cu mulţi ani în urmă, că Yanassa nu făcea nimic din care să nu-i iasă un câştig.

— Ce vrei? întrebă el, lăsând la o parte politeţea.

Femeia îl privi îmbufnată.

— Când vei învăţa oare să te porţi cuviincios? După zece ani în mijlocul nostru, te porţi tot ca un orăşean.

— Nu voi veni în patul tău din nou, Yanassa. Ţi-am spus asta acum doi ani. A fost pentru ultima oară.

— Nici nu te vreau în patul meu. Am un alt iubit acum, dacă nu ai băgat de seamă.

Pentru o clipă, deveni foarte serioasă, iar ochii i se umplură de tristeţe.

— Tassa întreabă uneori de ce nu mai vii pe la noi.

— Va înţelege atunci când va fi mare şi va afla ce înseamnă unirea trupească. Spune-mi ce vrei, dacă vei avea grijă de femeie.

Yanassa oftă şi clătină din cap.

— Nimic, Wana. Fata mă interesează, atâta tot. Mi-ar prinde bine să am o vrăjitoare printre prietenele

mele.

Wanahomen îi aruncă un zâmbet pieziş.

— Un şacal ţi-ar fi mai bun prieten. Nimeni crescut de Hetawa nu e de încredere.

Yanassa îşi arcui graţios sprâncenele.

— Există cineva pe care îl urăşti mai mult decât pe mine? Sunt aproape încântată că aud aşa ceva.

Nu o ura, iar ea ştia asta. Wana se opri şi oftă.

— Ai grijă de femeie, spuse el. Şi de bărbat. Nu am timp să-i dădăcesc. Trupele de vânătoare ale celorlalte triburi vor fi curând aici şi vreau ca oamenii mei să se antreneze bine.

Femeia îi aruncă o privire exasperată.

— Este solstiţiul, Wanahomen. În seara asta începe sărbătoarea lui ori poate că ai uitat?

Mii de blesteme! Uitase.

— Nu văd niciun motiv pentru care nu ne-am putea antrena şi sărbători în acelaşi timp. Un război ne aşteaptă.

— Războinicii trebuie să se mai distreze şi ei.

Yanassa îl privi pătrunzător şi se opri, întinzându-se să-i atingă pometii cu degetele prin vălul ce-i acoperea faţa.

— Chiar şi tu, mare rege.

Pesemne că necazurile din ultimele zile îl sleiseră de puteri sau poate că Tiaanet îl făcuse să tânjească după dezmierdarea blândă a unei femei. Oftă şi o lăsă pe Yanassa să-l atingă, chiar şi atunci când degetele ei îndepărtară vălul atât cât să-i vadă buzele şi să i le mângâie încetişor. Wanahomen schiţă un zâmbet, iar femeia îi răspunse cu un surâs larg. Întotdeauna îi admirase îndrăzneala.

Momentul trecu şi Wanahomen îi luă mâna şi i-o sărută înainte de a i-o respinge uşurel. Fără să scoată un cuvânt — căci atât de puţine îşi puteau spune unul altuia în zilele acestea, legătura paşnică dintre ei fiind prea fragilă ca să o primejduiască şi mai mult —, îşi ridică la

loc vălul, îşi plecă fruntea şi se îndepărtă.

Coborî în vale, unde, la fel ca şi oamenii templului, se bucură de şansa de a se îmbăia după o călătorie atât de lungă. Când tribul venea în Merik-ren-aferu, nu se putea împotrivi vechiului său obicei gujaareean de a se spăla înainte de a merge la culcare. Îşi păstrase o parte din banii preţioşi ca să îşi cumpere săpunuri fine şi uleiuri parfumate din Gujaareh, pe care le prefera amestecului simplu de cenuşă şi grăsime folosit de cei din trib. Banbarra clătinau nemulţumiţi din cap la vederea obiceiurilor sale proaste cu care venise de la oraş, deoarece ei se spălau mult mai rar şi, urând să consume apa preţioasă, scăpau de pielea moartă şi de sudoare cu ajutorul nisipului uscat. Când se afla în deşert sau la poalele dunelor, făcea şi el la fel, dar când apa se găsea din belşug, nu pricepea de ce nu ar trebui să se bucure de ea.

Poate tocmai de aceea, cufundat în plăcerea ritualului său zilnic, nu auzi când atacatorul se apropie.

Tocmai ieşise din iaz, aruncând o privire în sus, pe costişă, ca să se asigure că nu zăreşte strălucirea vreunui ochi-lung, când o mişcare neaşteptată la marginea copacilor îi atrase atenţia. Se întoarse la timp, ca să prindă de mijloc un bărbat mai vârstnic, cu ochii plini de ură. Pumnalul din mâna lui se oprise la doar câteva degete de pântecele lui Wanahomen, tremurând din pricina efortului.

Wanahomen încercă să gândească limpede, cu toate că şocul atacului îl copleşise. Părea să recunoască ochii, dar… Bărbatul mârâi şi se lăsă cu toată greutatea, apropiindu-se destul ca vârful pumnalului să sfâşie carnea lui Wanahomen. Prinţul sâsâi din cauza durerii, dar se răsuci brusc şi împinse braţul atacatorului într-o parte. Îşi îndreptă umerii şi începu să îl împingă cu putere. Bărbatul se împletici şi căzu pe spate. Wanahomen continua să ţină ca într-o menghină încheietura bărbatului, înconjurându-i braţul cu un

picior şi lăsându-se la pământ cu o bufnitură, într-o mişcare de luptă corp la corp pe care o învăţase demult de la gărzile Palatului Kite-iyan. Atacatorul rămase ţintuit sub piciorul lui Wanahomen, care îi apăsa pieptul. Prinţul îi răsuci braţul fără milă. Bărbatul urlă, dând drumul pumnalului, dar Wanahomen nu îl eliberă.

— Cine eşti? întrebă poruncitor.

Bărbatul sudui şi se luptă să se ridice, dar fără folos. Wanahomen îl apăsă cu putere pe braţ, făcându-l să urle. Un pic mai lipsea să îi rupă braţul din cot.

— Cine eşti, laşule?

— Wutir, icni bărbatul într-un târziu. Unchiul lui Wujjeg.

Deci asta era. Scârbit, Wanahomen îl împinse cât colo, înhăţând pumnalul când se ridică în picioare. Se murdărise de noroi şi sângera straşnic la mijloc, dar nimic nu-l necăjea mai tare decât faptul că era gol. Banbarra nu se arătau celorlalţi cu uşurinţă şi să rămâi gol în faţa duşmanului însemna cea mai mare umilire posibilă. Fără îndoială că Wutir se bizuise pe asta, crezând că Wana o să fie mai stângaci, în caz că s-ar fi apărat.

Însă el era gujaareean, nu banbarra. Iar când Wutir se săltă în picioare, Wanahomen se apropie de el şi îi puse vârful pumnalului la gât. Wutir încremeni, făcând ochii mari.

— Sus mâinile, îi porunci Wanahomen şi Wutir se supuse, şovăind.

Wanahomen îl controlă la cingătoare să vadă dacă mai are şi alte arme, după care se lăsă pe vine şi îl căută de vreo teacă ascunsă la picior şi la gleznă. Nu găsi nimic. Mulţumit, se îndreptă din nou de spate şi îi înconjură mijlocul lui Wutir într-un gest care ar fi putut părea prietenos, dacă nu ar fi fost lama pumnalului lipită de grumazul bărbatului şi petele de sânge de pe straiele lui.

— Acum, zise el, cred că nu ai priceput cum se

cuvine că Wujjeg mi-a greşit. Mi-a încălcat poruncile, iar eu sunt căpetenia vânătorilor. Şi-a pricinuit singur moartea.

— Tu…

Chipul lui Wutir se întunecă de mânie şi scârbă şi încercă să se smulgă din strânsoare.

— Eşti un demon nenorocit. Ar fi trebuit să te jugănim şi să te vindem la târg…

Wanahomen izbucni într-un râs veninos şi eliberă mijlocul lui Wutir ca să îşi coboare mâna. Nu îi luă mult să tragă într-o parte robele lui Wutir şi să îi găsească şnurul pantalonilor. Îi luă şi mai puţin să-i rupă şnurul şi să-i sfâşie pantalonii în dreptul vintrelor. Wutir icni şi încercă să scape, dar Wanahomen îi apăsă lama pumnalului de gât până când sângele ţâşni. Wutir se potoli, scrâşnind din dinţi. Ca să-i ia viaţa, Wanahomen nu trebuia decât să mişte lama dintr-o parte în alta.

— Dar nu m-ai jugănit, rosti el rânjind.

Spre surprinderea lui uriaşă, mădularul lui Wutir se ridicase semeţ. Agitaţia luptei ori pesemne…

— Se pare că mă doreşti, în schimb! Pe mine, un demon născut la oraş. Te-ai strecurat până aici, când eram gol după îmbăiere şi m-ai atacat, vrând să-mi iei carnea drept răzbunare pentru moartea nepotului tău. Din păcate, bărbaţii sluţi nu sunt pe gustul meu, aşa că…

Îl apucă pe Wutir de mădular şi îl răsuci apoi cu toată puterea.

Urletul bărbatului îl unse pe suflet. Wanahomen îl împinse la pământ, ţinându-i în continuare lama la gât, dar dându-i voie să se ghemuiască şi să hohotească de plâns. Ca să îl jignească şi mai tare, îi smulse vălul de pe faţă şi îl aruncă în râu.

Îi datorez lui Yanassa ceva care să o binedispună.

Wanahomen îl privi zâmbind, aşteptând să vorbească, până când bărbatul răguşi de atâta ţipat.

— Poate am să-i povestesc ce ai încercat să faci şi

ce ţi-am făcui eu drept răsplată. Iar diseară la sărbătoare, când femeile te vor pofti la ele în cort şi tu va trebui să le refuzi, tot tribul o să râdă de umilinţa ta.

Wutir izbuti să-i arunce o privire furioasă, deşi avea chipul asudat şi puterile îl părăseau. Wanahomen izbucni în râs şi îl lăsă în pace. Se trase în spate şi se spălă în râu, îngrijindu-şi rana cu nisip. N-avea de unde să ştie prin ce murdărie umblase Wutir cu mâinile sale. Lăsă pumnalul pe un bolovan din apropiere, îşi luă hainele uscate şi se îmbrăcă iute, fără să-l piardă din ochi pe Wutir.

— N-nu, bolborosi Wutir într-un târziu.

Încă mai stătea ghemuit cu mâinile între coapse.

— Să… Să nu le spui… femeilor.

Wanahomen îşi puse sandalele şi ridică din nou cuţitul, aşezându-se pe bolovan ca să-l cerceteze. Surprinzător, lama pumnalului era frumos lucrată. Nici mai mult, nici mai puţin decât oţel Hujoa, de la un trib din Sud, vestit pentru asemenea obiecte. Nu mai mare de o palmă, dar bine făcut. Pe luciul lamei nu se zărea nicio pată, care ar fi putut însemna otravă şi mulţumi tuturor copiilor Visătoarei pentru asta. Ca să fie sigur de reuşită, un bărbat mai isteţ sau mai prudent ar fi folosit-o. Era limpede că soarta nu-l înzestrase pe Wutir cu prea multă deşteptăciune.

— Făgăduieşti că nu mai vii după mine? Te pui chezaş că niciun membru molâu sau laş al clanului tău nu va porni să mă vâneze ca să răzbune moartea neghiobului tău de nepot? Mama ta te-a trimis?

Wutir clătină din cap.

— Nu ş-ştia.

— Foarte bine. Întotdeauna am crezut despre Shatyrria că e o femeie întreagă la minte, în pofida necazurilor pe care ni le-a pricinuit mie şi mamei mele. Oare cum ar fi să afle că prostia ta o va face de râs în faţa tuturor prietenilor ei puternici?

Îşi vârî mâna în pungă şi scoase o mână de

curmale, o mică parte din merindele pe care le adusese din Gujaareh. Mestecând una, înfăşură pumnalul într-o bucată de piele, apoi îl privi gânditor pe Wutir.

— Mă întreb dacă te va dezmoşteni.

Wutir gemu drept răspuns. Wanahomen chicoti şi sări în picioare, punând deoparte pumnalul şi curmalele. Se apropie de Wutir şi se aşeză pe vine. Bărbatul îşi ridică privirea şi se crispă, fiindcă Wanahomen nu mai zâmbea deloc. Îşi dorea atât de aprig să-l omoare pe Wutir, încât îl mâncau degetele să apuce pumnalul şi să îl acopere de sânge. Neghiobul fusese mai aproape decât orice duşman să îl ucidă. Tocmai acum, când planurile lui aveau să dea roade în sfârşit!

Cu toate acestea…

Să nu te grăbeşti niciodată să ucizi, Wanahomen. Glasul tatălui său birui pofta de sânge. *Păcătuieşti împotriva Hananjei şi există alte căi, mai bune, să-ţi distrugi un duşman.*

— Să-ţi intre bine în cap, îi spuse Wanahomen.

Nu-şi ridică glasul, pentru ca Wutir să nu mai scâncească şi să fie atent.

— Toată lumea te va vedea mergând împiedicat atunci când te vei întoarce în tabără mai târziu. Se vor întreba ce s-a întâmplat. Gândeşte-te la o explicaţie, cât mai zaci aici. Desigur că nimeni nu te va crede. Vor vedea sângele de pe straiele tale şi sângele de pe hainele mele şi vor şti cine ţi-a făcut asta, chiar dacă nu şi ce sau de ce. Dar eu pot alege să nu zic nimic… deocamdată.

Se dădu mai aproape de el, riscând şi mai mult. Dacă Wutir ar avea o altă armă asupra lui, ascunsă bine… Însă unele mesaje trebuiau spuse aşa, ochi în ochi.

— Mama ta speră să convingă celelalte triburi banbarra să nu vină alături de mine. Având în vedere că unchiul ei conduce tribul dzikeh, pesemne că va reuşi. Am nevoie de orice războinic sub comanda mea, dacă

vrem să luăm Gujaarehul din mâna kisuatienilor. Aşa că îmi vei mărturisi toate planurile ei.

Lui Wutir aproape că-i ieşiră ochii din orbite.

— Să-mi trădez clanul? Eşti ţicnit?

— Ţi-am spus ce se va petrece dacă nu faci cum zic eu. Te va mai ţine clanul în mijlocul lui după aceea?

Wutir gemu şi începu să suspine. Printre banbarra, un bărbat nu făcea doi bani fără puterea de a zămisli copii. Fertilitatea era averea lor, iar trupurile, sfinte. Lucruri care nu însemnau nimic în Gujaareh, aici erau viaţă şi moarte. Nicio femeie nu l-ar mai primi ca iubit. Nicio căpetenie de vânători nu l-ar mai lua în trupele sale. Va deveni nefolositor, un animal de casă în cea mai buna situaţie, un sclav în cel mai rău caz, blestemat să trăiască în întuneric şi în mizerie.

— Arată-mi că ai priceput, spuse Wanahomen.

Wutir încuviinţă din cap, întorcându-şi faţa ca să nu i se vadă lacrimile ce-i curgeau şiroaie. Wanahomen se ridică şi se întoarse la bolovan, simţind un început de milă, dincolo de dezgustul uriaş.

— Fă-mi pe plac, spuse el, şi poate, peste câteva zile, o să-i las pe tămăduitorii Gujaarehului să vadă de tine. Bărbatul, nu femeia, de dragul demnităţii tale. S-ar putea să-ţi îndrepte blestematul de mădular, oricât ar fi el de rănit.

Wutir dădu iarăşi din cap, trupul său acceptând înfrângerea.

— Vorbeşte atunci, îl îndemnă Wanahomen şi Wutir vorbi.

Când, în sfârşit, Wanahomen află tot ce era de aflat, porni spre tabără, acoperindu-şi faţa cu vălul pentru a-şi ascunde gândurile tulburate. Shatyrria se mişcase mai repede decât se aşteptase el şi asta însemna că tribul banbarra dizkeh va fi o mare problemă atunci când avea să sosească. Trebuia să găsească iute un mijloc prin care să se ocupe de ei.

Şi-l scoase din minte pe Wutir, care rămăsese

întins pe pământ, tremurând.

18
O negociere a tăcerii

Printre neamurile care mai de care mai ciudate ale societăţii gujaareene — caste prin naştere, caste alese, familii cu obârşie vechi de când lumea, bastarzi, servitori care nu erau sclavi şi femei care îşi ofereau trupul pentru plăceri, dar care nu erau târfe — shunha alcătuiau un grup care i se părea la locul potrivit lui Sunandi Jeli Kalawe. Gujaarehul gemea de influenţe străine, de la arhitectura nordică până la muzica de la Apus şi ţesăturile de la Răsărit. Limba oraşului era un amestec atât de pestriţ, încărcat de aromele celorlalte limbi, încât abia dacă mai aducea acum cu sua vorbită de oameni pe vremuri. Jumătate din timp, Sunandi nu putea deosebi un gujaareean de alt neam. Se amestecaseră atât de mult cu străinii, încât numai ei puteau spune cine, ce şi cum.

Shunha reprezentau miezul în jurul căruia acest râu învolburat curgea. În vreme ce fraţii lor nobili, zhinha, duceau negoţul şi puterea Gujaarehului în toate colţurile lumii, ei îi împiedicau să înainteze mult prea departe şi mult prea repede, consumând resursele pământului. Iar dacă uneori erau luaţi peste picior şi numiţi bătrânicioşi sau adormiţi, asta nu schimba faptul că Gujaarehul nu ar fi putut deveni atât de măreţ fără cumpătarea lor statornică practică.

Dar Sunandi nu-şi îngăduise niciodată să uite că, în pofida deschiderii lor faţă de tradiţia kisuatiană, shunha erau în continuare, fără putinţă de tăgăduială, gujaareeni până în vârful unghiilor.

Lordul Sanfi şi fiica lui, Tiaanet, veniseră la Palatul

Yanya-iyan la invitaţia lui Sunandi, deoarece ea continua obiceiul vechi de ani întregi ca ambasadoarea să ia cina cu toţi nobilii de seamă ai oraşului. Masa mersese foarte bine şi oaspeţii se purtaseră cum nu se poate mai cuviincios. Totuşi, încă de la început, perechea i se păru bizară. Era ceva nedesluşit, care o deranja şi până la sfârşitul mesei Sunandi deveni sigură de un singur lucru. Nu-l plăcea pe Sanfi. Deloc.

— Ţi-ar fi mai uşor, spuse Sanfi, dacă l-ai păstra pe unul dintre copiii bătrânului prinţ aproape de voi.

Sunandi, sorbind din vinul proaspăt de palmier şi relaxându-se pe una din pernele mari, nu zise nimic. Învăţase de-a lungul serii că Sanfi se înţelege mai bine cu Anzi decât cu ea, atunci când venea vorba de lucruri care ridicau semne de întrebare de-o parte şi de alta. Devenea prudent când Sunandi îi punea la îndoială afirmaţiile şi se înfuria atunci când ea îi arăta unde greşeşte. Cel mai probabil, avea ceva împotriva femeilor. Un cusur obişnuit al bărbaţilor gujaareeni. Pesemne, cugetă ea, acesta era şi motivul pentru care fiica iui Sanfi, Tiaanet, păstrase tăcerea până acum.

Anzi al ei, care nu avea o asemenea problemă, preluase conducerea discuţiei. Se obişnuise să-i ghicească şi cele mai subtile aluzii.

— Mai sunt câţiva copii ai Apusului de Soare aici, în capitală, spuse Anzi.

Trase adânc din pipă. Sunandi îi dădea voie să fumeze în casă numai după ospeţe ca acestea. Se lăsase seara. Era multă umezeală, dar se răcorise şi în curtea palatului, şi dedesubt, o cântăreaţă tocmită îngâna un cântec de bucurie ritmat, închinat amurgului.

— Dacă ar jura că renunţă la orice drept asupra tronului gujaareean şi ne-ar făgădui credinţă, i-am lăsa în viaţă.

— Dar nu aceştia, spuse Sanfi cu un glas plin de dispreţ. Cei din oraş sunt fiice sau fii prea mici sau prea proşti ca să aibă putere. Nimeni nu i-ar urma.

— În trecut au existat şi prinţese în Gujaareh, îl mustră Sunandi, răsucindu-şi pocalul între degete.

— Adevărat. Dar toate au fost nevoite să muncească din greu ca să câştige respect şi putere. Mult mai mult decât un bărbat.

Sanfi se aplecă pentru a-i mai turna vin lui Sunandi, pe chipul lui zărindu-se numai amabilitate.

— Un fiu ce se trage din prinţ ar fi mult mai uşor de adorat. Îmbracă-l în straie fine, pune-i Aureola în spate şi oamenii vor li fericiţi să-şi aibă Avatarul înapoi, pe locul lui. Multe dintre tulburările din ultima vreme s-ar risipi. Chiar dacă, de fapt, kisuatienii ar rămâne cei care conduc.

Oare omul îi lua de proşti, se întrebă Sunandi, mulţumind din cap şi sorbind din vin, de credea că ei nu se gândiseră la asta cu mult timp în urmă? Chiar ea însăşi sugerase Consiliului Protectoratului kisuatian să se folosească de unul dintre fiii prinţului. Din păcate, după procesul de purificare a Hetawei şi după consolidarea necesarii a puterii, moştenitorii mai mari şi mai isteţi ai prinţului fugiseră cu toţii în nord sau în vest, în exil, sau se protejaseră prin căsătorii şi alianţe cu nobilimea kisuatiană. Cei care rămăseseră erau neputincioşi: copii, risipitori sau chiar mai rău.

Iar cel care le-ar fi servit cel mai bine şi care avea o descendenţă respectabilă, acceptul tatălui şi, după toate descrierile, isteţimea şi purtarea unui prinţ adevărat… nu mai fusese văzut de nimeni şi nu se mai auzise nimic de el din ziua în care bătrânul prinţ murise. Cu toate acestea, după discuţia cu Nijiri, Sunandi avea acum o bănuială despre ce pusese la cale băiatul în tot acest timp.

Cum nu se poate mai potrivit. Dacă ar fi rămas în oraş, probabil că aş fi fost nevoită să-l ucid.

— Aveţi pe cineva în minte? întrebă Anzi cu veselie.

— Nu, deloc.

Sanfi izbucni în râs, deşi din glasul lui răzbătea lipsa de sinceritate. Lângă Sanfi, fiica lui nu zâmbi defel.

— Ca să spun lucrurilor pe nume, e prea târziu pentru Kisua mai împingă în faţă pe cineva care să nu fie luat peste picior. Oamenii voştri, mi-e teamă, şi-au pierdut din credibilitate în ultimii ani. Dările acelea pentru negoţul cu Nordul, de pildă…

— O necesitate, se băgă Sunandi în vorbă, zâmbind, deşi ar fi preferat să nu facă asta.

În primul rând, pentru că era o neruşinare din partea lui Sanfi să aducă vorba despre aşa ceva, iar în al doilea rând, pentru că Protectoratul insistase să se pună aceste dări, deşi Sunandi se împotrivise cu toată puterea, gândindu-se că alianţele lor cu familiile mai bogate ale ţinutului se vor şubrezi şi mai tare. Ocuparea Gujaarehului devenise tot mai nepopulară în Kisua, iar Protectoratul căuta acuma să-şi crească profiturile, ca să le mai închidă gura cetăţenilor furioşi. Dar chiar şi cu aceste dări noi, Gujaarehul nu le adusese bogăţia la care se aşteptase Protectoratul. Lipsiţi de obiectele luxoase din Nord, gujaareenii nu voiau mărfurile din Sud, oferite de kisuatieni în schimb. Se descurcau şi fără ele. Siliţi să cumpere cherestea pentru construcţii de la kisuatieni, au încetat să mai construiască. Împinşi de la spate să lege casta servitorilor printr-o înţelegere scrisă, ce aducea foarte tare cu sclavia kisuatiană, o afacere avantajoasă în Kisua, blestemaţii de gujaareeni se apucaseră să-şi trimită servitorii la rudele de peste mări. Costurile lucrătorilor din capitală şi din oraşele mai mari se triplaseră şi era doar o chestiune de timp până când vor apărea lipsurile de mâncare, haine şi toate celelalte.

Sunandi fusese surprinsă de aceste lucruri, deoarece nimic nu anunţase o asemenea stare de lucruri. Iscoadele ei ar fi aflat dacă ar fi fost vorba de o înţelegere tainică, de un efort comun al negustorilor şi al agricultorilor sau de o revoltă printre servitori. Din câte putea vedea ea, întregul regat hotărâse spontan şi

pe neaşteptate să acţioneze exact pe dos. Nu se luptau cu ei. Nu se împotriveau. Dar nici nu se supuneau.

Cu cât rămânea mai mult în Gujaareh, cu atât Sunandi începea să-şi dea seama că ceva foarte important, ceva din balanţa delicată care ţinea Gujaarehul stabil şi sigur se stricase. Însă nu avea de gând să se apuce să-i explice lui Sanfi.

În schimb, adăugă:

— Am văzut deja ce se petrece când oamenilor din Nord li se îngăduie să cumpere arme puternice şi mărfuri. Anzi îmi spune că, după război, când trupele nordice erau înconjurate, aveau mai multe arcuri gujaareene decât cele făcute de ei! Au adus arcurile pe ţărmurile noastre ca să sugă sânge kisuatian.

— Arcurile gujaareene sunt cunoscute în toată lumea, ridică din umeri Sanfi. Negustorii noştri sunt fericiţi să le vândă atât kisuatienilor, cât şi nordicilor. Haide, Ambasadorule, cu toţii ştim că nu acesta e motivul dărilor.

— Poate că nu, răspunse Sunandi, încă zâmbind, dar lăsând o urmă de asprime să-i pătrundă în glas.

Bărbatul o obosise cu neruşinarea lui de a crede că avea un farmec ce justifica orice obrăznicie.

— Dar este singurul motiv care ar trebui să conteze pentru voi.

Zâmbetul lui Sanfi păli. Pentru o clipă, în ochi îi străluci mânia, alături de un alt sentiment care ar fi tulburat-o adânc pe Sunandi, dacă ar fi fost singură cu el. Mai văzuse aceeaşi privire şi în ochii altor oameni şi ştia exact ce e. Ură.

Dar înainte ca Sanfi să-şi arate ura şi mai bine ori să acţioneze în numele ei, Tiaanet rupse tăcerea, spre surprinderea tuturor.

— Ar trebui să conteze pentru noi toţi, Ambasadorule, spuse ea.

Avea o voce mult prea gravă pentru o femeie, aproape răguşită. Sunandi îşi închipui câte inimi a frânt

numai cu glasul ei.

— Am auzit că Protectorii nu sunt deloc mulţumiţi de pierderile pricinuite de Gujaareh, mai ales de când au început atacurile tribului banbarra. Nu e oare un semn rău pentru cei care conduc Gujaarehul: ’

Peste încăpere se lăsă tăcerea. Anzi se holba la Tiaanet, surprins de îndrăzneala ei, în timp ce Sanfi se răsuci ca să-i arunce o privire mânioasă. Sunandi, după o clipă de uluială, băgă de seama că seara devenise brusc interesantă.

Ce panteră mică şi isteaţă! Tatăl tău e un neghiob că te ţine în lesă.

Sunandi îşi înclină capul spre Tiaanet, arătându-i că nu-i respinge cuvintele. Fata o imită, la fel de serioasă ca şi înainte.

— Fiica ta e bine informată, lord Sanfi, spuse Sunandi.

Nu se putu abţine să nu zâmbească. Sanfi se uită temător spre ea, dar când observă că nu se simte jignită, se mai linişti.

— Aşa cum orice moştenitoare a familiei mamei ei ar trebui să fie, răspunse el, aruncându-i lui Tiaanet o privire goală.

Iar Tiaanet, din nou o ciudăţenie nemăsurată, îşi plecă ochii, de parcă s-ar fi ruşinat.

Poate că fata tocmai îşi scăpase tatăl de la o sinucidere politică. Ar trebui să fie mândru de ea. Ar trebui să se umfle în pene. Aceasta e purtarea kisuatiană, felul shunha. În numele Zeilor, ce se petrecea oare cu ei doi?

Lăsându-şi pocalul jos, Sunandi respinse politicoasă gestul lui Anzi de a i-l umple din nou.

— Are dreptate, în esenţă. Dar fii sigur, lord Sanfi, că, dacă Protectorii devin prea nemulţumiţi, siguranţa poziţiei mele va fi cea mai mică dintre grijile Gujaarehului.

— Ce s-ar putea întâmpla?

Sanfi sorbi din pocal, ca să pară cât mai puţin afectat. Dar era foarte încordat. Sunandi vedea că ascultă cu cea mai mare atenţie.

— Sunt aici din curtoazie, lord Sanfi. Sunt cunoscută în Gujaareh şi, mai mult sau mai puţin, respectată. Iar eu îi respect pe oamenii tăi la rândul meu. Datorită acestui lucru, ocupaţia a fost mult mai uşoară decât ar fi putut să fie.

Făcu să se învârtă lichidul din pocal, privindu-l cu coada ochiului pe Sanfi cum o urmăreşte.

— Dar dacă Protectorii mă vor îndepărta înseamnă că şi-au pierdut interesul pentru blândeţe. Vor controla direct capitala şi oraşele mai mari. Vor lua măsuri mai aspre ca să menţină controlul. Vor pune biruri şi mai grele. Execuţii rapide şi sclavie obligatorie. Recrutări pentru armata kisuatiană. Vor pune limite la mâncare.

Sanfi se încruntă.

— Şi cu Hetawa cum va rămâne?

Sunandi ridică o sprânceană, întrebându-se de ce adusese vorba despre ea.

— Protectorii ştiu foarte limpede de la mine că Hetawa a cooperat cu noi până acum. În semn de preţuire pentru asta şi pentru ce a făcut Colectorul Ehiru cu Eninket, cred că Protectorii vor îngădui Hetawei să vieţuiască la fel, cel puţin pentru o vreme.

Sanfi pufni.

— Aţi face mai bine să-i vegheaţi îndeaproape, Ambasadorule. La urma urmei, au condus Gujaarehul pe vremuri şi au îngenuncheat orice altă putere din ţinut cu voinţa lor. Oamenii voştri habar n-au de magie. Poate fi o armă nemaipomenită în anumite mâini.

— O armă!

Anzi părea că se îndoieşte, deşi Sunandi ştia că se prefăcea. Amândoi fuseseră pe platoul de la Soijaro cu zece ani în urmă şi văzuseră grozăviile Secerătorului lui Eninket.

— Vrăji pentru somn şi tămăduiri? Ce vor face?

Îmi vor ataca oamenii şi îi vor lăsa sănătoşi şi bine odihniţi?

Sanfi zâmbi, dar ridică din umeri.

— Magia are multe forme şi nu toate sunt din cele bune. Cine suntem noi să spunem ce ar putea face Hetawa, dacă ar vrea?

Anzi se uită la Sunandi. Era la fel de nedumerit ca şi ea. De ce vorbeau despre asta? Sunandi se încruntă şi se întoarse spre Sanfi.

— Voi ţine minte cele ce mi-ai spus, rosti ea, pe deplin sinceră.

Restul serii trecu iute. Nu se mai vorbi despre politică. După ce le aruncase avertismentul despre Hetawa, Sanfi păru mai dornic să treacă la alte lucruri mai puţin sensibile, precum bârfele despre nobilii din capitală. Sunandi îl lăsă bucuroasă. După ce şi ultima butelcă de vin se goli, Sanfi le oferi laudele cuvenite gazdelor, rosti o rugăciune către strămoşii lui şi plecă, în sfârşit, însoţit de fiica sa. După plecarea lor, Sunandi se trezi holbându-se la pernele pe care şezuseră oaspeţii, întorcând pe toate feţele cele discutate.

Anzi, fericit că-şi poate arunca de pe el mantia de general, fiindcă ura să stea în straie oficiale mai mult decât era nevoie, se apropie şi-şi rezemă capul de coapsa ei.

— Ai terminat să mai fii Vocea Protectorilor?

Ea zâmbi şi îl mângâie pe frunte, amuzată. Pe el nu-l interesase niciodată politica. Sunandi se minuna adesea cum de ajunsese la un rang atât de înalt. Pesemne pentru că îşi juca foarte bine rolul ori de câte ori era nevoie. Doar de dragul ei se supunea unor asemenea seri.

— Întotdeauna sunt Vocea lor, dragul meu. Pentru tine pot fi mai puţin din când în când.

Bărbatul se încruntă, fruntea lui lată încreţindu-se sub vârfurile degetelor ei.

— O pereche ciudată, cei doi. N-am mai văzut

niciodată o fiică shunha atât de… Nici nu ştiu cum să zic. *Speriată.*

Sunandi încuviinţă din cap. Şi de ce i se păruse că singurul ţel lui Sanfi toată seara fusese să-i stârnească suspiciuni în privinţa Hetawei?

Dar chiar atunci Anzi se ridică în şezut şi o sărută. Voia atenţie acum. Deşi era un războinic cu un chip ca de cremene, putea fi enervant ca un animal de casă care are toane şi cerşeşte atenţie. Aşa cum îi promisese, Sunandi lăsă la o parte responsabilităţile şi grijile pentru a deveni, tot restul nopţii, soţia lui.

19
Sălbaticii

În luciul fin al unei fâşii subţiri de metal se oglindea o femeie. De înălţime potrivită, cu părul ca mierea şi piele măslinie, cu buze moi precum câmpurile scăldate de apele râului Sângelui. Avea ochii conturaţi cu kohol şi buzele, cu boială maronie. Îşi prinsese jumătate din păr într-un coc la spate cu şiraguri de scoici albe aduse de Nesfârşitul. Cealaltă jumătate fusese împletită în 12 sau mai multe codiţe, fiecare dintre ele având la capăt o podoabă grea din aur în formă de lacrimă. Scoteau un clinchet uşor, atrăgând atenţia, ori de câte ori întorcea capul.

— E bine aşa, spuse femeia banbarra din spatele lui Hanani, cu un puternic accent gujaareean.

Îşi plimbă degetul de-a lungul cingătorilor încrucişate care îi ţineau acum nenumăratele straturi de fuste ce-i cădeau peste coapse. Hanani tresări când simţi atingerea, mutându-şi privirea din oglindă, pentru ca un moment mai târziu ochii să îi alunece înapoi. Nu-şi putea desprinde privirea de pe chipul străinei pe care o vedea.

Yanassa scoase un sunet plin de plăcere când băgă de seamă reacţia ei.

— Cât de curând vei deveni vanitoasă!

Hanani se întoarse spre femeie, mişcându-se uşurel între fustele cu care încă nu se obişnuise. Cum reuşeai oare să nu te împiedici în ele? Va trebui să înveţe.

— Yanassa, eu… niciodată…

Se uită în jos.

— Nici nu ştiu cum să mă port cu aşa ceva pe mine. Această femeie e altcineva, nu eu.

Ridică braţele, care erau înfăşurate în brăţări şi ţesături cu ciucuri. Braţele ei ar fi trebuit să fie goale, libere de orice piedică, pentru a se mişca iute, dacă avea de gând să salveze vieţi. Şi totuşi erau aceleaşi braţe, aceleaşi mâini.

Yanassa zâmbi. Femeia venise la Hanani în dimineaţa aceea, după ce Charris dusese gulerul ei şi al lui Mni-inh la mai-marele socotelilor din trib, sau cum s-o fi numit el. Împreună cu Yanassa, venise un mic grup de femei vorbăreţe, care îi invadaseră cortul şi o atacaseră cu veşminte, boieli şi podoabe. Când Hanani întrebă ce e cu atâta atenţie dintr-odată, Yanassa o lămuri.

— Ai adus valoare tribului, spuse ea, arătându-i gâtul, acolo unde fusese gulerul. Preotul tău a zis ca avuţia ta şi a lui să fie împărţite în mod egal. Iar Hendet te-a făcut una de-a ei. Acum eşti o femeie bogată dintr-un clan bogat şi, printre oamenii mei, asta schimbă totul.

Era limpede că aşa stăteau lucrurile. Cât au gătit-o, bărbaţi şi copii banbarra se perindară prin cortul lui Hanani, aducând paturi, perne, lămpi, covoare, vase pentru mâncare şi un vas pentru nevoile de peste noapte. Exact ce îi lipsea înainte ca să se simtă bine. La porunca Yanassei, femeile plecaseră să aducă şi mai multe haine de felul celor purtate de Hanani acum, printre care şi lenjerie, sandale şi bijuterii cum nu mai văzuse în viaţa ei.

— Valoare pentru valoare, declară brusc Yanassa, cu accentul ei aspru.

Cercetase fiecare pachet care sosise, refuzându-le unele cu glas ridicat, în timp ce Hanani rămăsese mută de uimire.

— Nu prea ştim noi să ne purtăm cu oaspeţii, dar nu vreau să se ducă vorba că banbarra te păcălesc,

atunci când fac schimburi.

Datorită acestor afirmaţii dure, rostite precum judecăţile Hetawei, Hanani începu, în sfârşit, să priceapă rostul unora dintre trăsăturile bizare ale purtării banbarra. Obiceiul bărbaţilor de a purta văl, de pildă. Nu însemna că sunt neprietenoşi. Yanassa îi explicase că un bărbat putea să aducă numai stricăciuni şi porcării de la vânătoare sau din timpul atacurilor, aşa că era de datoria femeilor din familia sa, care riscau mai puţin să fie recunoscute, arestate sau omorâte, să negocieze în oraşe bunurile respective contra unor lucruri folositoare. Bărbaţii obişnuiau să se ascundă de străini, în timp ce femeile învăţaseră să se descurce şi să negocieze la sânge pentru nevoile tribului.

— Mama m-a învăţat gujaareeană şi alte patru limbi. Ştiu să scriu, să socotesc şi să investesc, îi spusese Yanassa mândră. Nu-i păsa de fraţii mei. Dar de mine s-a ocupat cu îndârjire, căci ştia că într-o zi voi aduce bunăstare clanului meu.

Părea că se întâmplase chiar aşa, deoarece toţi banbarra pe care îi văzuse Hanani până acum şi chiar şi celelalte femei se purtau cu Yanassa după regulile unei ierarhii de neînţeles.

— Acum, şoricelule… începu Yanassa.

Lui Hanani nu-i prea plăcea cuvântul, dar cel puţin părea plin de afecţiune.

— La sărbătoarea de diseară, trebuie să ai grijă să nu umbli ţanţoş. Aşa fac femeile de la oraş şi bărbaţii noştri nu au respect pentru asemenea purtări. Valoarea ta nu are nevoie de spectacol. Nu e nevoie să te dai mare.

Hanani se încruntă nedumerită.

— Nu aş umbla niciodată ţanţoş, spuse ea încet, în caz că nu înţelesese prea bine. Nici măcar nu pricep ce vrei să zici cu asta.

— Atunci va fi floare la ureche pentru tine. Bărbaţii nu se vor da la tine, cel puţin nu acum, când se

vede că eşti o femeie cum se cuvine. Dar dacă vreunul încearcă, dă-mi de ştire.

Se strâmbă.

— Unii dintre ei sunt nişte prostovani. Cei cu mintea la cap îţi vor da de înţeles pe ocolite că sunt interesaţi de tine. Vei vedea îndată. O atingere, o privire, un gest neaşteptat de bunăvoinţă. Dacă şi tu îl vei dori, nu trebuie decât să laşi un fleac sau o eşarfă lângă el.

— Să îl doresc?

Yanassa agăţa saci viu coloraţi cu noile veşminte ale lui Hanani de-a lungul cadrului cortului. Nu avea cum să vadă groaza de pe chipul fetei.

— Aşa e obiceiul. Dacă sunt mai mulţi bărbaţi prin preajmă, priveşte-l pe cel pe care îl vrei direct în ochi, înainte să dai drumul obiectului. Apoi te întorci în cortul tău şi aştepţi. Dacă şi el te doreşte, va veni în cortul tău să îţi aducă lucrul pierdut. Uneori vin şi cu un alt dar.

Îi aruncă un zâmbet peste umăr.

— Îi dai voie să intre. Dar ai grijă, dimineaţă trebuie să plece.

Se opri îngândurată.

— Ar fi bine să nu-ţi pierzi vremea cu Wana, dacă el e pe gustul tău. L-am văzut aruncând lucrurile înapoi la picioarele femeilor, dacă e într-o stare proastă. E foarte pretenţios şi nu are purtări cuviincioase. Cele mai multe dintre femei îl lasă în pace şi bănuiesc că îi convine.

— Eu…

Hanani încerca să-şi găsească vorbele, mult prea uluită de cele auzite. În Gujaareh, oamenii ştiau pur şi simplu că Slujitoarele Hananjei juraseră să rămână fecioare. Nu fusese niciodată nevoită să explice aşa ceva.

— Yanassa, eu nu pot.

— Poftim?

Yanassa se opri din trebăluit şi se încruntă.

— Eu nu pot fi cu un bărbat. Nu în felul acesta. Îmi este interzis.

Yanassa se holbă la ea cu gura deschisă.

— *Niciodată?*

— Niciodată, întări Hanani. Noi, cei care urmăm această Cale, tămăduitorii adică, împărtăşim magia Ei cu alţii. Uneori, împărtăşim şi bucăţi din sufletul nostru. Asta este tot ce marea Hananja ne permite. Restul îi aparţine în întregime.

— Câţi ani ai?

— Am văzut douăzeci de inundaţii ale râului.

— Pe toţi zeii norilor şi ai vânturilor reci!

Yanassa părea îngrozită.

— Dar nu simţi niciodată foamea de a fi cu un bărbat? Ţi se dă voie măcar să îţi provoci plăceri?

Hanani se înroşi ca focul. Nimeni din Gujaareh n-o întrebase direct asemenea lucruri.

— Am… simţit… foamea, da. Dar este o măsură a forţei noastre şi a disciplinei să o ocolim, rosti ea, repetând vorbele lui Mni-inh. Şi… şi… dacă dorinţa devine prea puternică, pot să-l rog pe unul dintre fraţii mei sau un Colector să împărtăşească sânge de vise cu mine. Asta domoleşte toate pasiunile. Dar n-am avut niciodată ne voie de aşa ceva. Cel puţin nu încă.

Stătu pe gânduri puţin.

— Pesemne pentru că sunt femeie şi pasiunile mă lasă rece.

Yanassa rosti ceva în chakti. Hanani nu înţelese, dar părea a fi ceva jignitor.

— Aşa prostii vă învaţă în Gujaareh?

Yanassa clătină din cap.

— Nici nu-i de mirare că orăşencele nu au nicio mândrie! Şi tu? Niciun bărbat? Măcar femei, atunci. Ar trebui să te lase să-ţi găseşti plăcerea cu alte femei.

— Nu, nu mai există alte femei în Hetawa.

— Înseamnă că nu ai prietene cu care să vorbeşti despre necazurile tale? Ce cruzime!

Hanani se foia neliniştită, dorindu-şi nespus de tare să sfârşească această discuţie.

— Îl am pe mentorul meu şi… şi niciodată nu mi-am regretai alegerea.

— *Unu-vi*. Cum poţi spune aşa ceva când habar nu ai ce pierzi?

Yanassa oftă şi se apropie ca să îi aranjeze părul.

— Ce păcat! Dar dacă aşa e felul tău, atunci aşa să rămână.

Se opri şi căzu pe gânduri.

— Să le spun tuturor de legământul tău? Altfel, bărbaţii vor fi curioşi să te cunoască mai bine. Iar cele care îl vor pe preot s-ar simţi jignite de refuzul lui.

— Da, te rog, spuse Hanani uşurată. Nu vreau să supăr pe nimeni.

Mai bine ca Yanassa să fie mijlocitorul lor decât să mai suporte încă o dată o asemenea discuţie.

Yanassa zâmbi şi o bătu pe umăr.

— Nu-i nicio nenorocire. Biata de tine, pesemne că îţi e tare greu. Noi, banbarra, suntem pasionali, iar pasiunea pare a fi lucrul de care vă temeţi cel mai tare. Îmi pare rău că nu semeni mai mult cu Wanahomen, însă el m-a avertizat oricum cu mult timp în urmă că nu e un orăşean obişnuit.

O şansă să schimbe subiectul. Hanani o înşfăcă imediat, străduindu-se ca Yanassa să nu bage de seamă. Învăţase deja că atunci când te opreşti din vorbit înseamnă că îl laşi pe celălalt să vorbească.

— Îl cunoşti bine pe prinţ?

— Atât de bine cât poate un banbarra.

În glasul femeii se simţea un amestec de tristeţe şi afecţiune. Yanassa se privi în oglinda lui Hanani şi îşi cercetă părul, care era împletit într-un coc înalt şi întortocheat.

— Am fost apropiaţi în trecut, dar l-am judecat greşit într-o chestiune care mie mi s-a părut măruntă şi nu m-a iertat niciodată pentru asta. Omul ştie să poarte

ranchiună, nu glumă.

Brusc, Hanani intui despre ce e vorba.

— Copilul care avea grijă de mama lui aseară.

Cum îi spunea prinţul oare?

— Tassa.

— E al meu, rosti drăgăstos Yanassa. A îngrijit-o pe Hendet. Copil cu suflet bun. Atât de diferit de tatăl lui. Nu ştiu dacă să fiu recunoscătoare pentru asta.

Dacă fiul nu moştenise firea aprigă şi capricioasă a tatălui, Hanani ştia că era numai datorită binecuvântărilor Zeiţei.

— Alianţa de care Colectorul Nijiri a vorbit.

Aproape că uitase de ea din pricina şocului din ultimele zile.

— Hetawa îl sprijină, dar atunci prinţul… Kisuatienii nu vor pleca niciodată în pace.

Yanassa o privi ciudat.

— Bineînţeles că nu. Prinţul tău a cerut tuturor triburilor banbarra să i se alăture într-o bătălie mare, care să-i alunge pe kisuatieni înapoi în ţinuturile lor. Au căzut de acord ca războiul să aibă loc la sfârşitul solstiţiului.

Hanani îşi ţinu răsuflarea. I se făcu pielea de găină. Războiul. De neînchipuit pentru Hetawa. Războiul transforma tărâmul deşteptării în cel mai întunecat dintre coşmaruri. Osândea victimele să trăiască în umbră pe vecie. Oare putea Hetawa să sprijine un asemenea lucru?

— Nu cred aşa ceva, şopti ea.

— Ce anume? întrebă Yanassa.

Înainte ca Hanani să răspundă, Yanassa clipi şi se încruntă la auzul strigătelor şi al zarvei de afară.

— Ce s-a mai întâmplat acum?

Ieşi din cort şi Hanani o urmă. Tribul începuse să se strângă la marginea nordică a costişei principale. Peste capetele oamenilor strânşi ciorchine, zări un bărbat care stătea în picioare, ţinând în mână un obiect

lung şi conic foarte ciudat. La început, Hanani crezu că e un corn, dar bărbatul îl duse la ochi.

— Hanani!

Se răsuci şi îl privi şocată pe Mni-inh. Mentorul ei rânji timid, îmbrăcat din cap până în picioare în straie banbarra. Îi dăduseră chiar şi un văl, care îi atârna peste bărbie. Bărbatul o ţintuia la rândul lui cu privirea şi un zâmbet îi lumină trăsăturile.

— Ştiam că tu trebuie să fii, spuse el. Nimeni altcineva aici nu are păr ca al tău. Dar restul… Măi să fie!

Îşi puse mâinile în şold, zâmbi larg, iar ea îşi plecă ochii ca să nu o vadă cât e de stânjenită. Yanassa scoase un sunet amuzat.

Alături, murmurele tribului se mai domoliră când prinţul apăru în mijlocul mulţimii, împreună cu Unte. Hanani abia dacă îl băgă în seamă pe conducătorul tribului, căci furia arzătoare pe care o radia prinţul îi făcu inima să se strângă neliniştită. Pe hainele lui se zărea sânge, iar în ochii lui, moartea.

Prinţul se opri, înclină capul spre Yanassa şi, după un moment de ezitare, spre Hanani. Se întoarse şi porni spre postul de veghe. Unte mai zăbovi puţin, şi după ochi se vedea fără urmă de îndoială că zâmbeşte larg. Porni şi el spre postul de veghe.

— Încep să pun la îndoială serios judecata Colectorului, murmură Mni-inh, privindu-l pe prinţ. Dacă el este cel pe care l-au ales…

Hanani îşi aminti gândul de mai devreme. *Hetawa sprijină un război.* Păstră tăcerea, simţindu-se mult prea tulburată.

Yanassa strigă ceva în chakti către nişte membri ai tribului. Un bărbat răspunse iute şi cei din jurul lui tresăriră surprinşi şi îngrijoraţi. Yanassa părea la rândul ei foarte surprinsă.

— A apărut o caravană, zise ea în gujaareeană. Au trimis semnalele corecte de salut. Dar niciunul dintre

trimişii celorlalte triburi nu ar fi trebuit să ajungă aici mai devreme de patru zile.

Unte ridică mâna şi oamenii strigară bucuroşi.

— Poftim? Trimişi?

— Sunt şase triburi banbarra, răspunse Yanassa. De obicei, se strâng numai la Adunarea de Primăvară din Apus, dar Unte i-a chemat pe toţi să vină aici şi să hotărască dacă se alătură războiului lui Wana. Se pare că primii dintre ei au ajuns mai devreme.

Mni-inh tresări, la fel ca şi Hanani mai devreme, când auzi cuvântul *război*. Se încruntă, mijindu-şi ochii spre orizont. Abia atunci băgă de seamă încordarea ce se simţea în aer. Tribul aştepta ceva. Dar ce anume?

Bărbatul care ţinea obiectul acela ciudat îi spuse ceva lui Unte, care zâmbi şi se întoarse cu faţa spre mulţime.

— Dzike! strigă el şi mulţimea izbucni în urale.

Însă Yanassa, observă Hanani, nu mai zâmbea.

— Banbarra dzike se împotrivesc alianţei, spuse ea încet. Dar dacă sosesc atât de devreme… atunci înseamnă că vor să lupte.

— Ce înseamnă asta pentru prinţ? întrebă Mni-inh.

Yanassa clătină din cap.

— Nimeni nu ştie sigur. Dar nu are cum să-şi recâştige oraşul fără să aibă mai mulţi războinici decât acum.

În timp ce Unte îi îndepărtă pe oamenii tribului pentru a începe pregătirile pentru sosirea oaspeţilor, Hanani îl văzu pe prinţ, întorcându-se cu faţa spre ea. Era imposibil să fie sigură de la o asemenea distanţă şi din pricina vălului lăsat, însă acolo unde vederea ei dădea greş, intuiţia îşi spuse cuvântul. Zâmbea în sinea lui. Nu ştia cum, dar putea să jure că zâmbeşte.

Atunci privirea lui o întâlni pe a ei, peste mulţime, şi zâmbetul i se adânci, dar fără să anunţe ceva bun.

20
Momeala

Va trebui să fie femeia templului, hotărî Wanahomen.

Nu avea altă soluţie. Nu acum, când tribul dzike se zărea la orizont, cu patru zile mai devreme, mulţumită urzelilor Shatyrriei. Nici măcar cu mărfurile strânse de el de-a lungul anului — partea lui din atacurile asupra Gujaarehului şi a altor aşezări kisuatiene. Unte îi garantase cel puţin două voturi: al lui şi al căpeteniei banbarra, Ksayir, fratele lui Unte. Celelalte triburi încă mai şovăiau să se alăture, mai ales sub conducerea unui străin născut la oraş. Wanahomen le reamintise de puterea pe care o au mulţumită atacurilor încununate de succes asupra Gujaarehului şi păreau nerăbdători să-şi sporească averea printr-o asemenea campanie, însă o piedică uriaşă îi făcea să refuze în lumina mândriei şi a solidarităţii. Această piedică era căpetenia tribului dzikeh, Tajedd.

Dar poate datorită lui Hanani, Wanahomen urma să-l convingă şi pe el.

— Pune-ţi alte haine, îl îndemnă Unte, întorcându-se pentru a coborî din postul de veghe.

Se strâmbă, deoarece mişcarea îi înrăutăţi durerea din genunchi.

— Tajedd va căuta orice semn de slăbiciune. Nu ar trebui să-ţi vadă sângele atât de uşor.

— Da, Unte.

Cu multă delicateţe, îl apucă pe bătrân de cot.

— La fel să faci şi tu. Să aduc unul dintre Împărtăşitori ca să-ţi aline durerile?

— Pot să facă asta? Uimitor.

Unte chicoti.

— Mă tentează, Wana, dar nu ar trebui să-şi cheltuiască magia. Nimic nu poate vindeca bătrâneţea.

Sângele de vise ar putea. Gândul acesta îi stârni prea multe amintiri întunecate şi Wanahomen alungă cât putu de repede asemenea idei.

Când se întoarse în *ansherrat*, mama lui îl aştepta şi ochii lui se umplură de bucurie când o văzu stând în picioare la intrarea în cort, privind pregătirile. Se apropie de ea, îi luă mâinile şi o sărută pe frunte. Ea chicoti fără să se ferească.

— Le faci pe celelalte femei să creadă că te alint prea mult, spuse ea, apoi se încruntă, trăgându-se un pas în spate, când zări petele de sânge din dreptul stomacului.

— Ce s-a întâmplat?

— Prea multe ca să-ţi povestesc acum.

Îi strânse mâinile.

— Nu te îngrijora. Ar trebui să te odihneşti. Preoţii au spus că ai nevoie de timp ca să-ţi revii.

— Da, da, bine.

Femeia pufni, uşor enervată de grija lui.

— Mai târziu, vreau să-mi povesteşti tot.

— Bineînţeles.

Făcu o plecăciune şi se grăbi spre cortul lui ca să se schimbe. Se asigură că îmbracă cele mai fine robe indigo, culoarea nobilă printre banbarra. Unte îi îngăduise să le poarte cu câţiva ani în urmă. Îşi prinse la brâu şi o frumoasă sabie de bronz dăruită tradiţional moştenitorului Tronului Apusului, numită şi Mwet-zu-anyan, Soarele de Dimineaţă. Nu o purta prea des, deoarece nu semăna deloc cu armele tribului — ei preferau lamele curbate — şi, pe deasupra, se temea să n-o piardă. Acum era important să le arate ce putere puteau câştiga banbarra din alianţele cu străinii. Iar mâinile lui de orăşean puteau vărsa sânge.

Până când Wanahomen îl găsi pe Unte din nou, trimişii dzikeh intraseră în canion. Era greu de spus de la depărtare, dar lui Wanahomen i se păru că-l zăreşte pe Tassa printre cei care primeau oaspeţii. Băiatul se dădea în vânt să fie în mijlocul agitaţiei. Pentru o clipă se temu că trimişii dzikeh îl vor certa pe Tassa când o să-l vadă. Cei mai mulţi yusiri nu se sinchiseau de asta, dar banbarra, de regulă, nu suportau corciturile. Yanassa încercase să-l avertizeze pentru a-l proteja pe băiat, acum mulţi ani. *Trebuie să-şi găsească singur drumul, iar dacă tu stai tot timpul pe capul lui, nu-l va ajuta,* spusese ea şi se dovedise a avea dreptate. Îşi încleştase pumnii, dar nu făcuse nimic atunci când băiatul venise acasă cu nasul plin de sânge şi cu pumnii învineţiţi, deşi îl învăţase cum să se bată, folosind toate trucurile desprinse de la tatăl lui, cu mult timp în urmă. Nici acum nu va face nimic, câtă vreme Tassa va îndura. Dar dacă depăşeau limitele…

Dar mai bine să nu cheme Colectorii prea devreme, după cum se spunea în Gujaareh. Avea şi-aşa destule probleme.

Se stârni oarecare agitaţie lângă scări şi, câteva clipe mai târziu, trimişii dzikeh începură să urce. Mai întâi, apăru căpetenia tribului, Tajedd, bănui Wanahomen, căci bărbatul părea în vârstă, dar nu aşa de bătrân precum Unte. Asta îi oferea lui Unte avantajul vârstei, un lucru foarte bun. Tajedd era înalt, slab şi cu o căutătură mohorâtă, iar umerii începuseră să i se cocârjeze. Se opri în faţa lui Unte, care îl aştepta şi cele două căpetenii schimbară saluturi.

Bărbatul care urcă în continuare aproape că-l scoase din fire pe Wanahomen, chiar dacă Wutir îl prevenise: *Tajedd vine cu o armă specială pentru tine*. Bărbatul nu era la fel de înalt ca Tajedd, dar compensa prin statura cu pieptul lat şi braţe cât jugul, goale până la cot, lucru rar printre banbarra obsedaţi să nu-şi arate corpul. Părea îndeajuns de musculos să arunce bolovani

imenşi. Nu una, ci două săbii îi atârnau de-o parte şi de alta. Tecile fuseseră împodobite cu amulete şi talismane. Din felul în care stătea omul, Wanahomen nu se îndoia câtuşi de puţin că ştia cum să le folosească.

Acesta era căpetenia vânătorilor din tribul banbarra-dzikeh, nu încăpea îndoială. După privirea aprigă ce se zărea pe deasupra vălului, Wanahomen ştia că bărbatul îl ochise la rândul lui.

Va căuta un motiv să te provoace, apoi te va omorî. Cu toate că Wanahomen izbucnise în râs la auzul unor asemenea vorbe, abia acum vedea cât sunt de adevărate. Wanahomen era un luptător înnăscut, antrenat de Charris şi de gărzile formidabile ale Palatului Kite-iyan, dar acest dzikeh era altă poveste. O armă în toată regula

Însă armele puteau fi întotdeauna întoarse împotriva stăpânilor săi.

— Aşadar, el e pricina adunării noastre, spuse Tajedd, uitându-se lung la Wanahomen. Am auzit multe despre tine, Wanahomen din Gujaareh.

Clanul Shatyrriei îi trimisese neîndoielnic misive ori de câte ori Luna Deşteptată apărea pe cer, aşa că Wanahomen nu era deloc surprins.

— Şi eu, despre tine, vere, răspunse el.

Tajedd ridică din sprâncene la auzul cuvântului „văr”. Căpetenia vânătorilor se încruntă şi el.

— Mama lui Wanahomen a consimţit să devină cea de-a patra soţie a mea, chiar după ce s-au alăturat tribului nostru, interveni Unte, cu glasul lui înşelător de blând. Wanahomen este fiul clanului meu acum.

— Pricep.

Tajedd îl privi pe Unte de parcă ar fi vrut să îi spună ceva despre asta, dar în cele din urmă preferă diplomaţia.

— Nădăjduiesc că oamenii mei vor fi bine primiţi în tribul yusir în următoarele zile, Unte. Am făcut un drum greu ca să ajungem la timp pentru festivalul

solstiţiului.

Unte îşi duse mâna la inimă, în semn de uimire batjocoritoare.

— De aceea aţi ajuns devreme? Să faceţi curte femeilor noastre şi să ne mâncaţi mâncarea? Ar fi trebuit să-mi dau seama.

Oaspeţii izbucniră în râs şi, după un timp, li se alătură şi Tajedd. Mare parte din încordare se risipi. Wanahomen admirase dintotdeauna priceperea lui Unte în astfel de situaţii.

— Veniţi atunci, spuse Unte, poftindu-i cu gesturi largi pe cei din tribul dzikeh să-l urmeze.

Restul bărbaţilor, Wanahomen numără aproape 80 de luptători, terminaseră de urcat şi erau întâmpinaţi cu bucurie de ceilalţi, primeau de băut, mâncare şi pânzeturi cu care să se spele pe faţă şi pe mâini. Wanahomen cercetă poziţia oamenilor săi: câţiva se amestecaseră printre banbarra ca să primească oaspeţii, dar cei mai mulţi aşteptau tăcuţi în jurul taberei, atenţi la orice urmă de agitaţie. Ezack rămăsese sus, în postul de veghe. Când Wana îi întâlni privirea, el clătină uşurel din cap. Totul decurgea cum trebuie. Mulţumit, Wanahomen se răsuci pe călcâie, ca să-l urmeze pe Unte.

Cortul lui Unte era mai mare decât al celorlalţi, deoarece acolo se ţineau adesea întâlniri. Înăuntru, cei trei sclavi ai săi munciseră pesemne pe brânci, ca să pregătească totul atât de repede pentru sosirea oaspeţilor.

Lucrurile veşnic împrăştiate ale lui Unte, suluri cu poezii pe jumătate scrise sau pipe fumate doar pe jumătate dispăruseră, lăsând cortul curat şi primitor. O masă joasă fusese aranjată, încărcată cu mâncare şi ceaiuri. Într-un colţ, un opaiţ frumos împodobit răspândea aroma unor ierburi ce ardeau mocnit.

Tajedd se aşeză pe pernele dintr-o parte a mesei, gemând mulţumit şi întinzându-se după o butelcă în care

se găsea vin din fruct de cactus. O băutură tradiţională pentru călătorii care traversaseră deşertul. Căpetenia vânătorilor se aşează lângă el, aşteptând ca mai-marele tribului să se răcorească primul, după cum o cerea datina.

Wanahomen luă loc în faţa căpeteniei vânătorilor dzikeh.

— Ai avantajul de a şti numele meu, rosti el politicos.

— Aşa e, spuse bărbatul cel musculos, fără să mai adauge nimic.

Wanahomen avu senzaţia că bărbatul zâmbeşte la adăpostul vălului.

Unte ridică o sprânceană.

— Ne aflăm cumva în război, de numele nu sunt rostite liber? Ne temem unii de ceilalţi, de vreme ce continuăm să ne ţinem chipurile acoperite?

Îşi trase vălul şi îi privi cu îndrăzneală pe cei doi dzikeh.

— Dacă-i pe-aşa, eu habar n-aveam.

Tajedd îşi coborî iute vălul, scoţând la iveală un chip mohorât cu obraji supţi. Totuşi, le zâmbi larg. Îi lipseau câţiva dinţi.

— Nu suntem în război, vere, desigur că nu. Şi niciunul dintre noi n-a venit aici temător. Nu-i aşa, Azima?

Căpetenia vânătorilor dzikeh se încruntă când îşi auzi numele, apoi ridică o mână spre văl. Wanahomen îi imită gestul, ca să-şi descopere chipurile în acelaşi timp. Azima avea o faţă cu trăsături ascuţite, neplăcute, dar cu ochi mari ca ai unui apusean. Wanahomen mustăci în sinea lui, mândru nevoie mare. Celălalt bărbat era tot o corcitură.

— Nu văd nimic de care să mă tem aici, îi spuse Azima lui Wanahomen şi zâmbi.

Wanahomen îi întoarse zâmbetul, zicându-şi în gând: *Mi-ar plăcea atât de mult să te omor!* Dar nu

putea face asta. Azima îi era de folos viu.

În timp ce Tajedd gustă vinul şi, aşa cum se cuvenea, recită un poem în care îşi lăudă gazdele, Wanahomen îi făcu semn unuia dintre sclavii lui Unte, care stătea pe vine acolo. Când bărbatul se apropie, Wanahomen îi murmură la ureche:

— Adu-o pe femeia tămăduitoare. Spune-i că cineva din cortul lui Unte are o rană măruntă care are nevoie de îngrijire.

Sclavul încuviinţă din cap şi se strecură afară.

După ce Tajedd termină, Wanahomen îşi înclină capul pentru a-şi arăta aprobarea.

— A fost o călătorie lungă de la *an-sherrat*-ul tribului vostru până aici? întrebă el.

Unte îşi turnă puţin vin. Wanahomen îşi plecă fruntea graţios către Azima, arătându-i că el trebuie să bea următorul, în calitatea sa de oaspete. Azima strâmbă din buze. Nu întinse mâna spre butelcă. Nu avea de gând să bea şi asta însemna că nici Wanahomen un putea s-o facă. Wanahomen era uimit peste măsură. Oare bărbatul chiar credea că o asemenea meschinărie îl va înfuria?

Pe de altă parte, banbarra se purtaseră corect faţă de el în toţi aceşti zece ani de când trăia în mijlocul lor. Crescuse privindu-i pe nobilii gujaareeni jignind pe cineva doar cu o schimbare a tonului sau cu o plecăciune aiurea. Banbarra erau atât de direcţi, încât aproape că îi plăceau, chiar şi când se purtau ca nişte mojici.

— Aproape o lună, mai mult sau mai puţin, spuse Tajedd.

Părea că nu băgase de seamă purtarea lui Azima, dar Wanahomen ştia mai bine.

— Asta pentru că am venit cu luptători antrenaţi, care s-au mişcat în ritm de vânătoare.

— O călătorie grea, încuviinţă Unte.

Wanahomen chicoti.

— Ei bine, femeile noastre îi vor ajuta pe bărbaţii voştri să uite de greutăţile călătoriei.

Îşi turnă o cană cu ceai, dejucând intenţiile prosteşti ale lui Azima.

— Le plac chipurile noi. Deşi s-ar putea să fiţi nevoiţi să vă întreceţi pentru graţiile lor. O mulţime de feţe noi au apărut în tabără în ultimele zile.

Unte îl privea gânditor pe Wanahomen, fără îndoială simţind că pune ceva la cale. Ajunsese să aibă încredere în Wanahomen de-a lungul celor zece ani, lăsându-i mână liberă şi implicându-l în hotărârile importante, dar Wanahomen ştia că nu ar tolera o jignire pe faţă adusă tribului dzikeh. Banbarra nu se purtau prietenos cu străinii, dar faţă de cei de-un neam cu ei respectau cu sfinţenie relaţia dintre oaspeţi şi gazde. Wanahomen se bizuia pe asta.

— Te referi la tine? întrebă Tajedd, îndulcind apoi jignirea subînţeleasă. Deşi acum, dacă faci parte din clanul lui Unte…

— Nu, nu e vorba de mine, spuse Wanahomen.

Le zâmbi dispreţuitor.

— Eu nu mai sunt un nou-venit de mult timp. Avem doi preoţi gujaareeni printre noi. Ne-au fost dăruiţi de Hetawa pentru a pecetlui alianţa noastră. O să-i recunoaşteţi. Palizi, blânzi, orăşeni get-beget. A trebuit să le dăm straie banbarra, pentru că ale lor erau neruşinate.

Tajedd făcu ochii mari. Triburile banbarra păstrau legătura între ele cu ajutorul solilor şi al păsărilor, însă cei din tribul dzikeh pesemne că plecaseră din tabăra lor înainte ca vestea alianţei să ajungă la ei.

Azima păru mai puţin impresionat.

— Un dar. Preoţi?

Izbucni în râs.

— Avem nevoie de rugăciuni în plus ca să ne ajute în luptă?

— Au foarte multe haruri, spuse Wanahomen.

Zâmbi spre Azima, care îşi arătă supărarea. Sorbi din ceai şi chiar atunci auzi că sclavul se întorsese cu femeia Împărtăşitor. Pânza de la intrarea în cort se trase într-o parte şi sclavul o lăsă pe femeie să pătrundă înăuntru.

Unte se încruntă, uitându-se nedumerit spre sclav.

— Ce se petrece?

Femeia templului vorbi iute. Sclavia încălca Legea Hananjei Se temea că sclavul va fi pedepsit.

— Îmi cer iertăciune pentru întrerupere, rosti ea în gujaareeană Mi s-a spus că cineva are o rană ce trebuie îngrijită.

Wanahomen nu ar fi putut plănui mai bine. Atât Tajedd, cât şi Azima se holbară la ea, uluiţi de vocea ei blândă şi de purtarea ei politicoasă. Era îmbrăcată cum se cuvine. Yanassa făcuse o treaba grozavă cu ea. Wanahomen rămăsese foarte impresionat. Cu toate acestea, nicio altă femeie care îşi cunoştea valoarea nu ar fi stat aşa, bâlbâindu-se ca un copil.

— Aici, spuse Wanahomen, invitând-o elegant.

Ea se apropie de îndată, un alt lucru pe care nicio altă femeie banbarra nu l-ar fi făcut, având în vedere lipsa de politeţe a gestului, şi se lăsă în genunchi pe o pernă chiar lângă el.

— Unde este rana? întrebă ea.

Hanani deja se concentra asupra sarcinii ei, ignorând privirile celor doi bărbaţi dzikeh. Unte se încruntă, dar hotărî să-l lase pe Wanahomen să continue.

Prinţul se întinse pe perne, cât mai comod, după care îşi săltă robele pentru a scoate la iveală tăietura de pe pântece făcută de Wutir. Bărbaţii dzikeh deveniră atenţi, deoarece banbarra îşi arătau părţile vulnerabile ale corpului numai rudelor, altor bărbaţi sau femei cu care se culcaseră sau cu care intenţionau să se culce.

— Aici, spuse el.

Înlătură bucata de material pe care o pusese peste

rană ca să nu sângereze şi să-i păteze robele.

Femeia din Hetawa se aplecă să cerceteze rana cu degetele, atingându-i marginile cu blândeţe.

— Nu e adâncă, rosti ea brusc, aproape distrugând atmosfera pe care el voise să o creeze. Concentrată asupra sarcinii, fata devenise încrezătoare, calmă. Va trebui să facă ceva în această privinţă.

— Dar având în vedere unde se află, se va deschide întruna şi se poate infecta.

— Da, aşa m-am gândit şi eu, încuviinţă Wanahomen.

Apoi, cu un gest care se voi firesc, ridică mâna şi mângâie părul împodobit al fetei. Hanani tresări, privindu-l nedumerită, dar, aşa cum sperase el, nu protestă şi nici nu se trase înapoi. De fapt… Se îmbujorase toată. Pielea ei palidă se încălzise precum o torţă.

În alte împrejurări, ar fi râs. Însă acum era vital să pară afectuos cu ea, drăgăstos, blând. Oaspeţii habar n-aveau ce-şi spuneau unul altuia, date fiind cunoştinţele lor sărace în gujaareeană, însă le urmăreau cu atenţie gesturile şi intonaţia. Wanahomen voia ca ei să vadă un bărbat plin de pofte trupeşti şi o fată timidă, care nu se putea împotrivi atenţiei lui.

Vorbind prea repede, ea zise:

— Da, bineînţeles. Vindecarea nu va dura mult. Îţi aminteşti cum se face?

Mai văzuse vindecarea unuia dintre fraţii lui, după ce o aventură prostească din Kite-iyan luase o întorsătură urâtă. Drept răspuns, îşi lăsă capul pe spate, închizând ochii. O clipă mai târziu, fata îi atinse pleoapele cu vârfurile degetelor, uşoare ca nişte pene. Apoi…

Deschise ochii speriat, visul destrămându-se înainte să şi-l amintească. Pântecul începuse să îl mănânce. Îşi săltă capul şi văzu că rana se vindecase, iar sângele vărsat se uscase. Îl şterse cu pânza ce îi

acoperise rana şi abia atunci băgă de seamă că femeia templului stătea palidă şi nemişcată lângă el, cu o expresie de frică. Dar pentru că se afla cu spatele la oaspeţi, Wanahomen o ignoră.

Se ridică în picioare, astfel încât Tajedd şi Azima să-i vadă pântecul vindecat.

— Vedeţi?

Tajedd îşi ţinu răsuflarea. Azima se încruntă.

— Magie, spuse Tajedd uluit. Auzisem că preoţii din Gujaareh au asemenea puteri.

— Sunt şi ucigaşi, se răsti Azima. Precum demonii, se furişează în miezul nopţii şi îţi varsă otravă în somn.

— Acela e un alt fel de preot, spuse Wanahomen, pe un ton dispreţuitor care voia să arate că nu îi e teamă de ei.

Îşi strânse robele şi clătină din cap spre Hanani.

— Ei nu pot face nimic altceva în afara tămăduirii. Ne vor vindeca oamenii după bătălie, lăsându-ne puternici şi gata de luptă, în timp ce duşmanii noştri îşi vor îngriji răniţii. Înţelegeţi valoarea prieteniei cu Hetawa?

Tajedd părea gânditor. Azima se aplecă iute şi îi şopti ceva la ureche. Unte nu se mai încrunta, chipul lui devenind lipsit de expresie ca al unei statui, cu toate că şi el îi urmărea atent pe cei din tribul dzikeh. Hanani reuşise să-şi revină, deşi arăta în continuare tulburată. Îşi plecă fruntea şi îşi luă la revedere, dând să se ridice. Wanahomen se întinse şi o apucă de bărbie, iar ea se sperie atât de tare, că încremeni.

— Mulţumesc, spuse el şi se aplecă să o sărute.

Dacă Hanani ar fi stat în picioare, probabil că i s-ar fi înmuiat genunchii. O sărută uşurel, ca un iubit, chiar dacă ea nu i se împotrivi. Wanahomen ar fi putut să exagereze şi situaţia să fie şi mai rea pentru ea. Fata avu nevoie de trei încercări să se ridice în picioare, când el îi dădu drumul, dar chiar şi atunci se dezechilibră, vădit năucită. Wanahomen continuă să zâmbească, în

vreme ce ea se îndreptă spre uşă şi salută din cap pe toată lumea, chiar şi pe sclavi, pe toţi Zeii. Nici măcar în Gujaareh nu se proceda aşa. În sfârşit, ieşi.

Se mai vorbiră vrute şi nevrute pentru un timp. Potrivit datinilor banbarra, nimeni nu discuta chestiuni importante după o călătorie. Se credea a fi o nedreptate faţă de cei mai obosiţi. După apusul soarelui, Wanahomen auzi muzicanţii tribului încălzindu-şi lăutele şi tamburinele. A opta zi a solstiţiului începea şi se termina întotdeauna cu o petrecere mare, iar oaspeţii se bucurau de adevărate orgii. Noaptea aceasta urma să fie de pomină, chiar şi după standardele tribului.

Unte îi porunci unui sclav să îi conducă pe Tajedd şi pe Azima la un cort al oaspeţilor. După ce aceştia plecară, oftă din toţi rărunchii, apoi se întoarse către Wanahomen.

— Dacă dai greş şi nu cucereşti Gujaarehul, îi spuse, va trebui să părăseşti tribul.

Wanahomen se încordă mirat, simţindu-se rănit.

— Unte?

Nu pentru că ţi-ar lipsi calităţile, Wana.

Pe chipul bătrânului se citi preţ de o clipă afecţiunea şi Wanahomen se mai linişti.

— De fapt, ştiu că, dacă m-ai urma la conducerea tribului, oamenii mei ar prospera.

— Şi atunci de ce trebuie să plec?

— Pentru că te iubesc de parcă ai fi sânge din sângele meu, dar mă înspăimânţi, Wana. Ştiu că te vei folosi de oricine, vei distruge orice, ca să-ţi potoleşti mânia ce-ţi arde în inimă precum focul soarelui. Chiar şi tribul tău. Ne iubeşti, dar nu îndeajuns. Nu îndeajuns cât să ai grijă de noi, dacă vei începe vreodată să ne urăşti.

— Eu…

Se holbă la Unte, fără să mai poată gândi limpede. Încercă să găsească un răspuns. Orice, numai să deschidă gura.

— Vrei să zici că nu e adevărat? întrebă bărbatul.

Cu inima strânsă, Wanahomen îşi feri privirea şi nu răspunse.

Unte clătină din cap, de parcă nici nu s-ar fi aşteptat la altceva, apoi oftă.

— Unul dintre sclavii tăi să o vegheze pe fata gujaareeană de aici încolo. Ai plantat o sămânţă periculoasă azi.

Un semnal că trebuia să plece. Wanahomen se ridică în picioare, la fel de tulburat precum femeia templului şi se îndrepta spre uşă. Când atinse pânza groasă de la ieşire, ceva se schimba în el şi văzu…

Tatăl lui îşi întindea braţul mort spre el, cu pielea pătată de bube…

Aceeaşi mizerie se răspândise pe întregul trup…

Închipuirea, visul în stare de veghe sau orice o fi fost pieri.

— Wana? se auzi vocea lui Unte în spatele lui, plină de tristeţe, de grijă, dar şi de iubire.

Dragostea adânci suferinţa provocată de vorbele lui Unte, căci însemna că Unte credea cu tărie în ele.

Ce norocos era să aibă doi taţi, amândoi regi, cărora să le pese de el atât de mult şi care nu l-ar fi lăsat niciodată de bunăvoie sa le conducă regatele.

— Noapte bună, Unte, murmură Wanahomen.

Îşi ridică vălul până sub ochi şi se întoarse în cortul lui.

21
Capcana

Hanani îl găsi pe Mni-inh în cortul său, aşezat pe un morman de saltele aduse de banbarra, cu ochii închişi şi capul căzut într-o parte. Pesemne că dormea adânc, dar mai degrabă se ruga. Hanani îşi aminti că nu se mai rugase de multe zile. Când se aşeză pe carpeta din faţa mentorului ei ca să-i privească chipul, îşi dădu seama că nu are nicio dorinţă să încerce acum. Ca să găseşti pace în Ina-Karekh, trebuia să faci pace cu tine însuţi mai întâi. Nu mai ştia când simţise pacea ultima oară.

Totuşi, îi plăcea să stea lângă corpul lui Mni-inh, chiar dacă sufletul lui se găsea în altă parte. Se ghemui lângă el, odihnindu-şi capul pe coapsa lui, aşa cum nu mai făcuse de când devenise acolit. El începuse să-i respingă îmbrăţişările şi alte gesturi copilăreşti de afecţiune când ciclurile fertile îşi făcuseră loc în trupul ei. Dar nu pentru că îi displăceau, o liniştise el, ci pentru că, fiind prima femeie trecută de copilărie din Hetawa, fata trebuia să-şi apere integritatea şi să păstreze aparenţele.

— Eşti ca o fiică pentru mine, îi spusese el, dar în oraşele din susul râului nu e nimic nelalocul lui ca un bărbat de vârsta mea să-şi ia o nevastă tânără ca tine. Ceilalţi îşi vor aminti acest lucru, chiar dacă noi nu ne vom gândi la aşa ceva niciodată.

Nu se gândise la el în felul acesta. Nu îi trecuseră prin cap asemenea gânduri nici legate de ceilalţi fraţi ai ei din Hetawa, nici măcar o singură dată de când venise să locuiască alături de ei.

Însă acum gustul prinţului îi rămăsese pe buze.

Hanani se înfioră, urând amintirea sărutului şi totuşi văzându-l cu ochii minţii, simţindu-l din nou şi din nou. Prinţul o folosea. Bătea la ochi chiar şi pentru cei mai puţin pregătiţi. O ura atât pe ea, cât şi tot ceea ce avea valoare pentru ea. Şi totuşi, nu uitase senzaţia stârnită de degetele lui când îi dăduse o şuviţă de păr după ureche.

Închise ochii şi-şi dori din toată inima să nu fi acceptat testul lui Nijiri. Îşi dori să poată merge înapoi în chilia ei micuţă din Hetawa, unde se simţise protejată de haosul lumii.

O mână îi atinse părul şi o mângâie încetişor, zornăind podoabele aurii.

— Curând o să mergem acasă, spuse Mni-inh.

Întotdeauna îi intuise perfect starea de spirit. Închise ochii şi se luptă cu lacrimile. Nu se cădea ca o Slujitoare a Hananjei să plângă.

Bărbatul oftă, mângâindu-i părul.

— Te-ar ajuta dacă ţi-aş spune că am vorbit cu Nijiri?

— Poftim?

— În vise, spuse el. E un ritual simplu. Alegem un loc de întâlnire în Ina-Karekh, o imagine unică, puternică, de mare însemnătate şi pentru unul, şi pentru celălalt din motive asemănătoare, apoi stabilim un timp anume când vom călători amândoi. În acest caz, Sala Binecuvântărilor. Când se ridică Visătoarea, chiar înainte de apariţia Lunii Deşteptate.

Hanani se încruntă.

— Colectorul Nijiri ţi-a spus din vreme să vă întâlniţi?

— Da.

Mni-inh se posomorî.

— Nu mi-a spus *de ce* trebuia să ne întâlnim. Doar că va fi necesar. L-am certat bine când am ajuns acolo. Măcar atât.

Hanani se ridică, dar cu grijă să nu-i lovească mâna.

— De ce ne-a făcut aşa ceva, Mni-inh-frate? Am putea fi omorâţi. Nu au niciun fel de pace în ei.

— Ştiu, spuse el. Dar ne-am descurcat bine până acum, nu? Cinstit vorbind, s-ar putea să fim mai în siguranţă aici decât în Gujaareh.

Hanani se încruntă.

— Coşmarul a îmbolnăvit şi alţi oameni?

— Da, acum sunt 30 de bolnavi. Sala Răgazului este plină de ei, ilar nu asta am vrut să spun. Ieri, Colectorii s-au întrunit şi au colectat zeciuiala celor doi soldaţi kisuatieni care te-au ameninţat.

Hanani îşi ţinu răsuflarea, mintea ei umplându-se cu imagini ale Hetawei în flăcări.

— Kisuatienii, şopti ea. Au ameninţat că dacă soldaţii lor păţesc ceva răzbunarea va fi de patru ori mai rea. Dacă atacă Hetawa…

— Nu, Hanani. Nu sunt atât de nebuni, încât să pună în pericol ocupaţia Gujaarehului pentru doi bărbaţi decăzuţi. Soldaţii au atacat o Soră, înainte să fie judecaţi de Colectori. Drept rezultat, frământările sunt intense în oraş. Nijiri crede că kisuatienii vor aştepta până când oamenii se vor linişti puţin înainte să acţioneze.

Oftă, frecându-şi ochii cu mâna.

— Când vor acţiona, cine ştie ce se poate întâmpla? Mă rog la zeii tânărului prinţ să fie pregătit să recâştige oraşul curând şi să iasă victorios atunci când va veni momentul.

Hanani îşi aminti din nou tămăduirea de după-amiază şi ce urmase apoi. Îşi plecă ochii şi alungă iute gândurile, concentrându-se asupra unor chestiuni mai importante.

— Frate, ar trebui să ştii ceva. L-am vindecat pe prinţ azi. Avea o rană puţin adâncă la abdomen. Pesemne din pricina unui cuţit. Dar nu asta m-a

tulburat.

Scutură din cap.

— Mni-inh-frate, are harul visării.

— Poftim?

Brusc, Mni-inh căzu pe gânduri.

— Moştenire de familie. Colectorul Ehiru a fost unchiul lui. Cât de puternic e, după părerea ta?

Hanani înghiţi în sec, amintindu-şi visul tămăduitor. Încercase să-i sugereze să alcătuiască în vis un peisaj simplu. Un cort banbarra din piele de cămilă, rupt pe o latură. Dar înainte să îi poată convinge mintea să repare ruptura, el preluase controlul visului, aruncând-o într-un Gujaareh umbrit, peste care atârna un nor monstruos, precum o gură devoratoare.

— N-am reuşit să îi controlez visarea, spuse ea. M-a dus unde a vrut el în Ina-Karekh. Nu părea să aibă măsură. Nu cred că a vrut asta. Dar, dacă ar fi fost antrenat, dacă *ar fi încercat*, cred că m-ar fi ţinut acolo cât de mult ar fi vrut.

Dar ea simţise în clipa în care se manifestase Gujaarehul întunecat că nici prinţul nu dorise să fie acolo. Ceva din peisajul de vis îl înspăimântase. Un bărbat atât de plin de mânie, încât se minunase că în sufletul lui se mai găsea loc şi pentru frică. Dar tocmai din cauza acelei spaime o lăsase să-l tragă spre ea cu blândeţe, într-un vis mai simplu, în deşertul luminat de un cer senin de dimineaţă şi în cortul sfâşiat. Îl reparase aproape imediat.

— Niciodată nu am mai simţit o asemenea forţă. Poate doar la Colectorul Nijiri, spuse ea într-un final.

Şi ca să fie sinceră până la capăt, credea că nici Nijiri nu avea atâta forţă.

— Un asemenea har. Pe Zeiţa cea Sfântă! Întotdeauna am fost grijulii cu cei din familia Apusului de Soare. Prea mulţi nebuni printre ei. Nu-mi vine să cred că am ratat unul.

Mni-inh se dezmetici brusc.

— Dar prinţul, adică regele, tatăl lui Wanahomen, a uneltit împotriva Hetawei decenii întregi. Dacă Wanahomen a fost testat, fără îndoială că prinţul a reuşit să găsească o cale prin care i-a mituit sau i-a silit pe cei care l-au testat să-şi ţină gura.

Hanani se mulţumi să clatine din cap, prea sleită de evenimentele zilei ca să mai gândească. Se lăsase noaptea. Cortul lui Mni-inh era aproape învăluit în beznă, luminat de o singură torţă pe care o aprinsese probabil înainte de rugăciune. Undeva afară, un muzicant cânta un cântec vesel la un fel de lăută. Se auzeau oamenii bătând din palme şi îngânând melodia odată cu el. Sărbătoarea banbarra închinată solstiţiului începuse.

— Nu e nebun, spuse ea.

— Nu, nu-mi imaginez că barbarii l-ar fi primit în sânul lor, dacă ar fi fost aşa. Dar dacă harul lui e atât de puternic, va fi doar o chestiune de timp.

Hanani dădu din cap şi se ridică în picioare, luptându-se puţin cu fustele cu care încă nu se obişnuise.

— Trebuie să mă odihnesc, Frate.

Ciudăţenia barbarilor, haosul fără limite al obiceiurilor lor şi al modului lor de gândire o epuizase. N-avea de gând să-i spună lui Mni-inh despre sărut. Nu-şi înţelegea motivele. Prinţul se purtase aşa probabil ca să o chinuie.

Mni-inh o privi cum se ridică şi pe frunte îi apăru o cută adâncă de îngrijorare.

— În regulă. Dar nu uita că totul se va termina curând. Nu va trece mult timp până când vei spune în Casa Copiilor poveşti despre aventurile tale şi îi vei convinge să se alăture Împărtăşitorilor în număr cât mai mare.

Hanani încuviinţă din cap, răsplătindu-l cu un zâmbet pentru încercarea lui de a o înveseli.

— Odihnă plăcută, Frate.

— Du-te în pacea Ei, Hanani.

Îşi adună tot curajul ca să iasă din cort, dar nu se pregătise îndeajuns pentru explozia de senzaţii care o întâmpină. În apropiere, mai mulţi oameni stăteau în picioare în jurul unui foc strălucitor, bucurându-se de dansatorii care săreau şi băteau din picioare lângă flăcările înalte. Un grup de copii trecu în goană pe lângă ea, trei dintre ei purtând un fel de jucărie din pânze cu funde lungi. Trebui să se oprească ca să nu o dărâme. În aer pluteau arome pătrunzătoare şi plăcute: fum de lemn, carne friptă, tămâie, ceai. Mult mai departe, o mulţime mai mică se strânsese în jurul unui foc, unde doi muzicanţi cântau lălăit şi fără niciun fel de armonie. După chipurile lor încântate, se părea că le place muzica, dar urechea gujaareeană a lui Hanani nu auzea decât zgomote.

Se întoarse spre cortul ei şi se opri când cineva îi ieşi înainte, cu pas hotărât. Charris.

— Unde ai fost? o întrebă el, pe un ton poruncitor.

Auzise că e sclavul prinţului şi ideea că un gujaareean avea sclavi i se părea îngrozitoare. Însă nu era prima dată când vedea semne că, înainte să trăiască printre barbari, Charris ar fi deţinut un statut mai înalt. Poate era chiar un zhinha, ceea ce însemna că trebuie să fie mai respectuoasă cu el. Dar acum se simţea mult prea obosită ca să îi pese.

Hanani arătă, fără să scoată un cuvânt, către cortul mentorului său. Bărbatul se holbă la ea. O luă de braţ şi o trase brusc într-o parte.

— În acest trib, bărbaţii şi femeile care nu sunt rude nu se amestecă unii cu ceilalţi, îi şopti el la ureche, decât cu un singur scop. Dacă vrei ca tribul să te trateze ca pe o târfă, care este dornică să primească orice bărbat ce o doreşte, atunci continuă să-ţi petreci timpul cu prietenul tău preot!

Deja era prea mult. Îşi smulse braţul din strânsoarea lui.

— Oamenii aceştia nu se gândesc şi la alte lucruri? Femeile nu au şi alte îndatoriri? Oare întreaga lume din afara Gujaarehului nu vrea decât violenţă, plăceri, bani şi…

Fata scutură din cap.

— Nici nu e de mirare că Regele Eninket voia să o cucerească pe toată. Aproape că-mi doresc să fi reuşit!

Plecă de lângă el şi, spre marea ei uşurare, nu veni după ea.

Cortul ei, din fericire, se găsea în partea opusă cortului lui Mni-inh, departe de muzica tare şi de dansatori. Înăuntru era întuneric. Se împiedică de carpetele şi pernele ce-i rămăseseră încă străine, apoi se prăbuşi, în sfârşit, pe mormanul de pături şi saltele ce-i aparţinea. Cumpărate şi plătite cu gulerul de ucenic pe care îl purtase toată viaţa. Izbucni într-un râs amar şi luă o pernă în braţe, ca să găsească puţină linişte.

Când pânza de la intrare se ridică, strălucirea focului îi lumină chipul şi ridică perna pentru a-şi feri ochii de strălucirea orbitoare.

— Te rog, lasă-mă în pace.

— *Elin aanta?*

Era o voce gravă, dar nu a lui Charris. Hanani ridică fruntea, încruntându-se, când bărbatul înşiră mai multe cuvinte în chakti. D in toată bolboroseala, reuşi să distingă doar numele lui Wanahomen.

— Nu te înţeleg, spuse ea. Ai un mesaj de la prinţ?

I se părea greşit să-i folosească numele cu care îl strigau toţi ceilalţi. Câtă vreme prinţul Gujaarehului se găsea pe tărâmul deşteptării, el nu avea nume. Abia după moarte putea fi privit ca un simplu om. Şi totuşi acesta era numele după care îl ştiau barbarii.

— De la Wanahomen?

Zări silueta unui bărbat solid. Acesta o privi câteva clipe, apoi clătină din cap. Dar, dacă nu vorbea gujaareeana, atunci cum ar fi putut s-o înţeleagă? De ce…

Bărbatul intră în cort, lăsând pânza grea de la intrare să cadă în spatele lui.

Hanani se săltă în şezut, alarmată.

— Ce faci?

Îl auzi apropiindu-se prin întuneric. Umbrele din cort deveniră tot mai întunecate, împiedicând-o să vadă ceva.

— Charris a spus că bărbaţii de aici nu…

Auzi brusc un trosnet, atât de aproape, încât icni de frică. Se afla chiar în faţa ei. Cu inima bubuindu-i în piept, încercă să se îndepărteze, dar o mână butucănoasă o apucă de gleznă. Bărbatul o trase spre el, trântind-o pe spate. Începu să ţipe, dar o altă mână îi acoperi gura. Pentru o clipă, degetele bâjbâiră nesigure, după care o strânseră şi mai tare. Necunoscutul îşi lăsă toată greutatea peste trupul ei, tăindu-i răsuflarea.

Se trezi înapoi în Gujaareh, stând în faţa soldaţilor kisuatieni. Unul dintre ei se aplecase spre ea, împrăştiind ameninţări. „Dacă ai fi mai drăguţă, ştii ce ţi-aş face?”

Bărbatul încercă să-i smulgă hainele. Auzi sfâşierea unei bucăţi de pânză şi, brusc, îşi eliberă un picior. Lovi cu el, orbeşte, panicată, dar parcă ar fi dat într-o piatră. Bărbatul gemu şi se aşeză mai bine, până când nimeri între picioarele ei…

Nu eşti lipsită de apărare, Hanani, nici acum, îi şopti Mni-inh în minte.

Se prinse de braţele groase precum stâlpii din Sala Binecuvântărilor, zgâriindu-l. Bărbatul mârâi şi se săltă în genunchi. Pe neaşteptate, strălucirea cortului o orbi, lovitura pe care o primise aproape că îi tăie răsuflarea. Pentru cât timp rămase neclintită, nu ştia. Când îşi veni în simţiri, descoperi că legătura dintre picioare dispăruse, iar bărbatul se pregătea să scape de pantaloni. O împinse la loc.

Scânci neajutorată când îşi dădu seama că îi lipsea puterea de a-l opri…

Cei care vindecă pot răni la fel de uşor.

În mintea ei, corturile se sfâşiară. Insectele bâzâiră înnebunite. Stâlpii se cutremurară.

Răsucindu-se, Hanani îşi aşeză o mână pe pieptul bărbatului. Toată teama, groaza, durerea şi mânia pe care le simţise — da, mânie — şi toate lucrurile oribile pe care le simţise vreodată în viaţa ei se adunară într-un singur nod în interiorul ei şi apoi… *se cutremură*.

Bărbatul zbură în spate, de parcă mâna zeiţei însăşi i-ar fi dat o lovitură straşnică.

După un timp, care dură o veşnicie, pânza de la intrarea în cortul lui Hanani se ridică din nou, lăsând loc unui bărbat care ducea o lampă. Îi vorbi, dar cuvintele se goliseră de sens. Auzea nişte bolboroseli pe care mintea ei nu le putea desluşi. Îşi aţinti privirea asupra formei nemişcate din întuneric, care se dovedi a fi un banbarra necunoscut, când lumina se apropie. Acoperământul de cap şi vălul îi căzuseră. Robele atârnau mototolite într-o parte, iar pantalonii îi erau căzuţi în vine. Ochii şi limba se umflaseră, gata să se desprindă de trup.

Bărbatul care intrase, Charris — oare Charris îl chema? — se holbă spre ea, apoi privi lung spre cadavrul de pe jos. Fără să scoată o vorbă, scoase un cuţit dintr-un fald bine ascuns al robei sale, îngenunche şi-l înfipse în pieptul celui mort.

Hanani urlă.

22
Retragerea

Wanahomen râdea, privindu-l pe Tassa cum încerca să-i întreacă pe ceilalţi copii în jonglerii, stând în cap, atunci când Charris veni şi îi atinse cotul.

Azima a dispărut, îi murmură la ureche. Ultima oară l-am văzut dând târcoale *an-sherrat*-ului mamei tale.

Aşadar capcana atrăsese prada deja. Wanahomen continuă să zâmbească, deşi se ridică şi îi făcu şmechereşte cu ochiul lui Tassa, în loc de rămas-bun. Tassa se rostogoli, se îndreptă de spate şi îi făcu ameţit cu mâna lui Wanahomen, înainte ca un alt băiat să-l tragă într-o luptă corp la corp.

— Am crezut că va trimite pe altcineva, spuse Wanahomen în timp ce se îndepărtau.

Un alt copil, mai mare, se apropie cu o tavă plină cu frigărui şi legume condimentate. Wanahomen acceptă una, mulţumind politicos şi copilul plecă mai departe. Îşi ridică vălul să mănânce.

— Ca să-şi păstreze mâinile curate.

— Atunci va fi unul dintre ceilalţi bărbaţi care va câştiga provocarea ta şi pesemne va avea şi onoarea să te omoare.

Charris aruncă o privire spre *an-sherrat*-ul mamei lui Wanahomen, unde se găseau corturile Împărtăşitorilor.

— Ar trebui să văd ce e cu ea…

— Da, da, du-te.

Charris se furişă în noapte şi Wanahomen îşi continuă plimbarea prin tabără, dând din cap ori de câte

ori prietenii sau luptătorii îl salutau în trecere. După cum se aşteptase, oamenii lui Unte se distrau grozav, privind sosirea timpurie a celor din tribul dzikeh drept un semn bun pentru restul anului. Îl zări pe Unte în mijlocul luptătorilor dzikeh, gesticulând larg, în timp ce le povestea despre aventurile sale din tinereţe. Wanahomen nu se miră când văzu patru femei yusir zăbovind pe lângă ei, una dintre ele prefăcându-se că aranjează un instrument, iar restul cercetându-i fără ruşine pe nou-veniţi cu priviri lacome. Îşi înăbuşi un hohot de râs, când văzu cât de uşor era să le prevezi purtarea. Se opri apoi, când ochii îi picară pe o imagine şi mai atrăgătoare.

Hendet stătea într-un grup mic lângă unul dintre focuri, ascultând cântecul altei femei. Îşi ridică privirea şi zâmbi când Wanahomen se apropie şi îi atinse umărul.

— Să nu mă cerţi, îl rugă ea în chakti.

Femeile din jurul ei zâmbiră.

— Nici prin cap nu mi-ar trece aşa ceva, o linişti el.

Mirosea mult mai bine, ca o persoană sănătoasă. Trebui să se lupte cu dorinţa de a o îmbrăţişa în faţa celorlalţi.

— Atâta timp cât te simţi bine.

Deschise gura ca să îl asigure că aşa e şi amândoi tresăriră când se auzi urletul femeii templului.

Chiar dacă se pregătise pentru asta, ţipătul îl surprinse pe Wanahomen, pentru că părea să nu se mai termine, un urlet mai lung decât ar fi putut scoate orice femeie. Din glasul ei nu răzbătea teama sau furia, aşa cum era de aşteptat. Dar nu era nici glasul unei persoane întregi la minte.

Cântăreaţa se poticni şi se opri din cântat, dansatorii încremeniră, iar Unte nu-şi mai continuă povestea.

Pe toţi demonii! Trăgându-şi pumnalul, Wanahomen alergă în direcţia sunetului, băgând de

seamă cu coada ochiului cum alţi câţiva luptători reacţionară la fel. Trei dintre ei ajunseră la cort când urletul se stinse şi Charris îndepărtă pânza de la intrare. Se opriră cu toţii, iar Wanahomen îşi trase răsuflarea înmărmurit.

Femeia stătea în mijlocul pernelor împrăştiate, ţinându-se cu mâinile de cap, înnebunită de groază, cu ochii holbaţi. Cel puţin cu unul, întrucât celălalt era atât de umflat, încât părea închis. Faţa i se învineţise. Avea fustele sfâşiate, iar cea lipită de piele tăiată aproape pe toată lungimea, dezvelindu-i picioarele de la coapse în jos. Pe jos, răsturnat şi cât se poate de mort, zăcea căpetenia vânătorilor tribului dzikeh, Azima. Un cuţit banbarra înfipt până la plăsele îi ieşea din piept.

— Ce…

În niciunul dintre planurile sale, Wanahomen nu se aşteptase la un asemenea sfârşit.

Vocea i se stinse, aşa că încercă din nou.

— În numele zeilor…

Charris se lăsă într-un genunchi în faţa lui. Nu era un gest pe care un sclav îl făcea de regulă printre banbarra, însă Charris le spusese limpede că el nu se consideră decât sclavul lui Wanahomen.

— Prinţe, am intrat în cort, pentru că l-am văzut pe bărbat sosind, spuse el în gujaareeană, şi am crezut că aud o luptă când m-am apropiat. Femeia este venită de la Hetawa. Ea nu l-ar fi poftit niciodată.

Mai mulţi oameni veniră în spatele lor şi glasurile se ridicară într-un murmur de întrebări, oroare, mânie. Încetară brusc atunci când sosi şi Unte, croindu-şi drum prin mulţime. Se opri şi se holbă la Azima, aruncându-i lui Wanahomen o privire aspră.

Wanahomen clătină din cap viguros, rugându-se ca Unte să observe că şi el era şocat. *Nicio clipă nu mi-am dorit aşa ceva.* Se aşteptase să o găsească pe fată tulburată şi furioasă, iar pe Azima să-l prindă în fapt. Să atingi o femeie împotriva voinţei ei, orice femeie, cu

excepţia unei sclave sau a unei duşmance a tribului, era una dintre cele mai dezonorante fapte pe care le putea face un bărbat. Să procedezi astfel în *an-sherrat*-ul unui aliat, încălcând regulile ospeţiei… Ar fi rezolvat conflictul dintre ei mai simplu decât orice confruntare faţă în faţă.

Auzi glasul Yanassei ridicându-se din mulţime, răstindu-se la bărbaţi să se dea din calea ei. Ajungând în faţă, cercetă scena rapid, apoi oftă şi se duse lângă Hanani. Femeia templului nu-şi dezlipise privirea de pe cadavrul lui Azima. Yanassa se lăsă pe vine lângă ea şi, când îi atinse umărul, Hanani tresări violent, dar nu-şi mută privirea.

— Gata, gata.

Yanassa trase o pătură din mormanul ce se afla în spatele fetei şi îi acoperi umerii, după care îi înveli cu alta picioarele. Întorcându-se către bărbaţii care priveau, le aruncă o uitătură furioasă.

— Ce-aveţi? Nu e limpede ce s-a petrecut aici? Să ia cineva leşul din faţa ei, altfel o să-şi iasă din minţi!

Unte inspiră adânc.

— Unde e Tajedd?

— Aici…

Înfăşurat într-o pătură şi însoţit de una dintre femeile yusir mai în vârstă, căpetenia dzikeh îşi croi drum prin mulţime şi încremeni, holbându-se.

— Azima! Pe toţi zeii, Azima…

Se apropie de cadavru, atingându-i chipul cu o mână tremurândă.

— Cine? Cum?

— Eu l-am omorât, spuse femeia templului.

Dacă murmurele din jurul cortului nu ar fi încetat când Tajedd sosise, nimeni nu ar fi auzit-o. Glasul ei abia dacă suna ca o şoaptă.

— L-am ucis.

— Hanani!

Venise şi celălalt preot. Wanahomen se trase într-o

parte, când Mni-inh împinse pe toată lumea fără milă ca să ajungă în faţă. Se apucă să suduie şi din gură îi ieşiră cele mai spurcate înjurături gujaareene. Se apropie de Hanani, dar Yanassa îi îndepărtă mâinile.

— Ce-i cu tine?

Vorbise în gujaareeană ca el să o poată înţelege, deşi poziţia protectoare a corpului ei şi tonul indignat la culme erau cât se poate de limpezi.

— Ultimul lucru de care are nevoie acum este atingerea unui bărbat!

Împărtăşitorul Mni-inh nu arătase niciodată atât de furios, se gândi Wanahomen. Vocea îi tremura de mânie.

— E în stare de şoc, vacă barbară, şi nu ar fi aşa dacă oamenii tăi nu ar fi rănit-o. *Dă-te din calea mea!*

În alte împrejurări, Wanahomen ar fi râs de felul în care Yanassa tresări şi se trase înapoi, supunându-se fără să gândească prea mult. Preotul se lăsă într-un genunchi şi luă mâinile fetei între palmele sale, trase adânc aer în piept şi o privi lung în ochi. Trebui să se aşeze în direcţia privirii ei, ca să nu mai vadă cadavrul lui Azima. Fata îşi ridică privirea spre el, tremurând din toate încheieturile.

— L-am omorât, Frate. *L-am omorât*.

Începu să tremure atât de violent, încât Yanassa se alarmă şi mai tare, iar preotul abia îi putea ţine mâinile.

— L-am omorât!

— Gata, spuse preotul şi închise ochii.

Tremurul fetei încetă brusc. Se prăbuşi pe spate, adormită. Preotul îi săltă picioarele pe saltea şi îi aranjă pătura.

Yanassa oftă şi se îndreptă de spate.

— Ce binecuvântare!

Se întoarse spre Tajedd şi expresia i se aspri.

— În tribul nostru, un bărbat care violează o femeie merită să moară. Sunt încântată că vărul nostru gujaareean a ales să îl pedepsească în felul acesta.

Tajedd tresări.

— Eşti nebună? Sclavul acela mi-a ucis căpetenia vânătorilor!

Arătă cu degetul spre Hanani.

— Îi vreau viaţa!

Yanassa îşi puse mâinile în şold.

— Dar ea nu e sclavă! Ce sclavă are propriul cort şi atâta avere?

Arătă în jur. Cortul era împodobit destul de sărăcuţ, după gustul oricărui banbarra, dar chiar şi Wanahomen vedea limpede că tribul îi dăduse multe lucruri de valoare pentru bijuteria ei din Hetawa.

— Nu e sclavă?

Tajedd clipi nedumerit.

— Nu e sclavă, se auzi glasul lui Hendet.

Wanahomen se întoarse şi o zări pe mama sa în spate. Îl salută, cu un semn din cap şi trecu pe lângă el.

— Eu însămi i-am dăruit cortul. Fiul meu şi cu mine i-am dăruit un loc în familia noastră, aşa cum se obişnuieşte în ţinutul nostru când primim oaspeţi.

Dădu din cap spre Tajedd. Un mic gest de respect de la o persoană cu rang înalt către altă persoană cu acelaşi rang, amintindu-le tuturor tacit că le era egală în statut.

— Este o preoteasă printre oamenii ei, zise Yanassa. Recunosc că nu are habar de purtările cuviincioase, dar sunt sigură că nu avea de gând să poftească niciun bărbat în cortul ei.

Aruncă spre trupul lui Azima o privire dispreţuitoare.

— Mi-a povestit că nu a fost niciodată cu un bărbat şi că acest lucru este interzis de Zeiţa Viselor. Va rămâne fecioară toată viaţa ei.

— Fecioară?

Tajedd se încordă, înţelegând în sfârşit. Mânia îi străluci pe chip. Se răsuci pe călcâie şi aruncă o privire plină de ură spre Wanahomen.

Wanahomen îşi încleştă fălcile. Fecioria nu însemna nimic în Gujaareh, poate doar o simplă piedică, de care cei mai mulţi scăpau atunci când le venea vremea. Aici însă, printre banbarra, fecioria avea o valoare uriaşă. Să violezi o fecioară încălca jumătate dintre legi dintr-o lovitură. Clanurile se duşmăneau şi triburile se războiau între ele pentru mult mai puţin. Tajedd ar fi băgat mâna în foc că Wanahomen pusese la cale moartea lui Azima. Însă nu-i mai rămânea nicio soluţie. Trebuia să respecte regulile jocului.

— Obiceiurile sunt diferite, vere, cât se poate de adevărat, îi spuse Wanahomen rece lui Tajedd, ignorând mânia din ochii lui. Pesemne Azima a confundat felul ciudat al fetei şi a crezut că aşa îmbie ea bărbaţii. Se mai întâmplă şi greşeli. Totuşi…

Intră în cort şi îşi coborî privirea asupra lui Hanani. Împărtăşitorul îşi ţinea degetele pe pleoapele ei. Wanahomen se uită cu atenţie şi văzu că ochiul învineţit se mai dezumflase.

— Ce ciudat că Azima a lovit-o, nu? Mă mir că fata a mai reuşit să-l înjunghie după o asemenea lovitură. Ar fi putut muri din pricina ei.

Se întoarse spre Tajedd, a cărui furie se mai risipise când îşi dăduse seama de grozăvia faptei.

— O sclavă nu ar fi ripostat deloc, nu? Ele ştiu mai bine. Într-adevăr, o sclavă nu ar fi fost singură în cort, decât dacă stăpânul ei i-ar fi cerut să aştepte acolo. Pesemne că Azima şi-a închipuit că era cortul altcuiva, nu?

Tajedd strânse din dinţi plin de nelinişte când Unte se întoarse spre el şi îl privi printre gene. Puţine lucruri aveau o mai mare însemnătate pentru banbarra decât dreptul la intimitate. Fiecare *an-sherrat* al clanului vieţuia precum un mic regat înlăuntrul tribului, condus de femeia cu cel mai înalt rang. Înăuntrul *an-sherrat*-ului, bărbaţii se simţeau în siguranţă şi îşi descopereau faţa dacă stăpâna încuviinţa. Femeile se

puteau dezbrăca şi se bucurau de orice plăcere, însă demnitatea le rămânea nepătată. Nimeni nu avea voie să intre în *an-sherrat*-ul altui clan fără să fie poftit, cu excepţia unei urgenţe.

— Probabil că a fost o greşeală, murmură Tajedd.

— Ce greşeală? întrebă Unte.

Vorbea blând, dar numai un prost ar fi crezut în calmul lui aparent. Wanahomen îi era recunoscător pentru sprijin. Pe de altă parte, tribul yusir era acum amestecat în moartea unei căpetenii dzikeh. Unte trebuia să se ocupe şi de asta.

— Să intri nepoftit în cortul unei femei cinstite, să o baţi, să încerci să o jefuieşti de tot ce e al ei de drept? Sau să intri nepoftit în *an-sherrat*-ul lui Hendet Hinba'ii cu intenţia de a distruge averea clanului? Care a fost greşeala lui Azima?

Tajedd nu scoase o vorbă timp de câteva momente lungi. În cele din urmă, îşi plecă privirea, acceptând dezonoarea. Nu exista nicio cale de ieşire pentru el. Era o simplă chestiune de ales care vătămare va păta mai puţin reputaţia tribului său.

— Căpetenia vânătorilor mei a murit, Unte, rosti el cu voce grea. Era copilul surorii mele şi drag inimii mele. Aş dori să vorbim despre greşeala lui între patru ochi, să vedem cum pot repara răul făcut de el.

Unte încuviinţă.

— Da. Este o treabă pentru căpeteniile triburilor.

Se uită spre intrarea în cort, unde oamenii din ambele triburi se înghesuiau ca să prindă câte ceva din ce se discuta.

— Până în zori, lucrurile vor fi limpezi, le spuse el. Nebunia unui singur om nu trebuie să arunce umbre asupra întregii nopţi. Vă poruncesc să vă întoarceţi la treburile voastre. Rămân numai cei care ne vor ajuta să mutăm trupul lui Azima.

Câţiva dintre dzikeh ieşiră din mulţime, dar cei rămaşi începură să murmure nemulţumiţi. Doar o parte

dintre ei plecaseră aşa cum poruncise Unte. O femeie făcu un pas în faţă.

— Unte, va fi duşmănie între noi şi tribul dzikeh?

Oamenii se uitară spre Tajedd, care nu-şi ridică ochii din pământ.

— Nu, răspunse Unte pe un ton ferm. S-a petrecut o faptă îngrozitoare şi Tajedd vrea să se facă dreptate. Legăturile dintre dzikehi şi yusiri sunt prea puternice pentru a fi distruse de ceea ce s-a întâmplat.

Wanahomen băgă de seamă uşurarea ce străluci pe multe chipuri şi îi văzu pe mulţi îndepărtându-se de cortul lui Hanani. Nu-i învinovăţea. Auzise poveşti despre războaiele brutale ce chinuiseră generaţii întregi. Pe vremuri existau de două ori mai multe triburi banbarra.

Bărbaţii dzikeh intrară şi ridicară trupul căpeteniei vânătorilor, înfăşurându-l într-un covor, ca să împiedice scurgerea sângelui. Nu era atât de mult sânge pe cât s-ar fi aşteptat cineva, având în vedere că pumnalul nimerise inima. Dar chiar şi aşa, Wanahomen nu credea că femeii îi păsa de pierderea covorului.

Unte plecă împreună cu Tajedd, dar nu înainte de a-i arunca o privire enigmatică lui Wanahomen, care simţi un gol în stomac. Urzeala ţesută dăduse roade, chiar şi-aşa, cu urmări tragice. Tribul hanbarra-yusir şi-ar putea întări poziţia mulţumită acestui lucru, deşi Wanahomen nu băga mâna în foc. Chiar şi după zece ani, nu înţelegea multe lucruri pe care le făceau banbarra. Purtarea lui Unte era un bun exemplu.

Într-un târziu, rămaseră numai cinci în cort: Wanahomen, Charris, Yanassa şi cei doi Împărtăşitori. Yanassa se învârtea pe lângă Hanani, deşi părea că renunţase să se mai întreacă cu Mni-inh, care terminase vindecarea şi acum stătea liniştit alături de ucenica sa.

— Prinţe!

Wanahomen îl privi pe Charris cu ochi plini de vinovăţie. Îl lăsase pe bărbat să stea în genunchi tot

acest timp.

— Ridică-te, Charris. Ce este?

Charris se îndreptă de spate şi vorbi în chakti, uitându-se scurt spre Mni-inh.

— Bărbatul dzikeh era deja mort când am venit. Nu avea niciun semn pe el. Eu i-am înfipt cuţitul în piept.

Wanahomen încremeni. Yanassa se încruntă, nevenindu-i să-şi creadă urechilor.

— Dar cum e posibil aşa ceva? întrebă ea. Un bărbat de vârsta lui şi sănătos nu cade mort aşa, din senin.

Îşi miji ochii, cufundându-se în gânduri.

— E adevărat că nu avea cuţit, pentru că nu îi cumpărasem unul. Am crezut că o să se răănească singură cu el, ca să fiu sinceră.

— Magie. Nu exista altă explicaţie. Wanahomen se întoarse şi-şi pironi privirea în spatele Împărtăşitorului.

— Yanassa, lasă-mă cu oaspeţii clanului. Charris, du-te cu ea.

Charris făcu o plecăciune, se răsuci pe călcâie şi ieşi din cort.

Yanassa pufni şi pentru o clipă vru să se împotrivească, dar, spre uşurarea lui, femeia se resemnă şi plecă la rândul ei. În tăcerea care se aşternu, Wanahomen scăpă de acoperământul de cap şi-şi trecu palma peste codiţele împletite.

— Vrei să ştii cum a murit.

Wanahomen clipi surprins. Ştia Mni-inh chakti? Sau pur şi simplu ghicise?

— Da, răspunse el. Legea şi înţelepciunea nu spun nimic despre Împărtăşitoarele-fecioare care pot doborî un barbar doar cu un strigăt.

— A ţipat din cauza a ceea ce a făcut, zise Împărtăşitorul, ridicându-se în picioare.

Când se întoarse, Wanahomen îi zări chipul împietrit într-o răceală de gheaţă. De-a lungul călătoriei

lor, i se păruse un om bun şi cald, uşor iritat de situaţia lor, dar hotărât să facă tot posibilul pentru ca toţi să fie mulţumiţi. Acum nu se mai zărea nimic bun în el.

— Ca să vindecăm un om, îi atingem sufletul şi îl învăţăm să tânjească după întregire. Ca să rănim un om, trebuie să-i învăţăm sufletul să-şi dorească chinul.

Împărtăşitorul se dădu mai aproape de el şi îşi lipi palma de pieptul lui Wanahomen. Wanahomen tresări şi făcu un pas înapoi, simţindu-se tulburat, dar Împărtăşitorul se mişcă odată cu el, continuând să-l atingă.

— Ca să ucidem un om…

Durerea i se răspândi în piept cu o asemenea sălbăticie, încât Wanahomen nu reuşi să mai inspire ca să urle. Se dădu înapoi împleticindu-se, zgâriindu-şi pieptul, încercând să îndepărteze mâna Împărtăşitorului, care se transformase acum într-o gheară ce se înfipsese în tunica lui şi în carnea de dedesubt. În momentul în care inima îi urlă în piept şi se zbătu să scape de monstrul trimis de Hetawa, pe Wanahomen îl lăsară picioarele. Se prăbuşi în genunchi, fără suflare.

— Am văzut ce s-a întâmplat, în visele ei, spuse Împărtăşitorul.

Wanahomen se uită la el prin lacrimi de durere şi, brusc, înţelese: bărbatul nu ar fi simţit niciun un fel de remuşcare, dacă l-ar fi omorât. În pofida legămintelor, în pofida credinţei sale de tămăduitor, acum nu mai rămăsese decât furie oarbă.

— Am văzut cum ai adus-o în cortul tău să îţi vindece rana. Nu a înţeles ce însemna sărutul tău, dar eu am priceput. Ai însemnat-o drept ţintă. *Ai folosit-o drept momeală*.

Inima lui. Durerea îi apăsa pieptul, precum un şarpe sau zece lunii, ale căror fibre aspre îl rodeau pe măsură ce se strângeau. G emu, dorindu-şi ca funiile să slăbească măcar o clipă, pentru ca durerea să se mai

domolească. Sau şi mai bine să se rupă…

Prin ceaţa viziunii, i se păru că aude cum fibrele pocnesc. O secundă mai târziu putu să respire din nou şi Împărtăşitorul îi dădu drumul.

— Înţeleg, îl auzi Wanahomen pe Împărtăşitor murmurând. A avut dreptate când mi-a povestit de puterea ta. Dacă ai fi fost antrenat, probabil că m-ai fi învins, dar nu eşti, tinere Prinţ, şi aş putea să-ţi sfâşii trupul mai repede decât ai fi în stare să-mi distrugi construcţiile.

Mni-inh se apropie. Wanahomen dădu să se retragă, împleticindu-se, dar nu reuşi. Durerea îl sleise de puteri.

Împărtăşitorul se aşeză pe vine lângă el. Nu părea încruntat. Era foarte liniştit, aşa cum ar trebui să fie un preot al Hananjei. Întreaga furie i se adunase în ochii negri.

— Spune-mi de ce, prinţe!

— De ce?

— De ce ai primejduit viaţa ucenicului meu? Dacă ai avea cea mai mică idee…

Chipul Împărtăşitorului se strâmbă, copleşit de angoasă.

— Nu am prevenit-o că poate ucide în felul acesta. E atât de tânără, se străduieşte aşa de mult… Noaptea aceasta îi va păta sufletul pe vecie şi vreau să ştiu de ce ai făcut-o, prinţ al Gujaarehului, Avatar al Hananjei. Vreau să ştiu dacă eşti un monstru la fel ca tatăl tău, pentru că dacă eşti…

Îşi încleştă un pumn, tremurând de furie înăbuşită şi, pentru o clipă, durerea din inima lui Wanahomen fu întrecută de teama că preotul nebun îl va ataca din nou. Încercă să gândească.

— Aveam nevoie…

— Nu mă minţi.

— Nu te mint, la naiba! Aveam nevoie de sprijinul lui Tajedd.

Inima încă îl durea, dar trase aer în piept de mai multe ori, bucurându-se de senzaţia de uşurare din plămâni.

— În câteva zile o adunare a triburilor… va avea loc. Yusir, dzikeh… şi alte patru triburi. Vor hotărî dacă se vor alătura războiului împotriva kisuatienilor. Să eliberăm Gujaarehul.

Împărtăşitorul îl privi printre gene. De ce, se întrebă Wanahomen, toţi preoţii Hetawei arătau la fel când voiau să omoare? Deşi, dacă ar fi ştiut că până şi tămăduitorii erau în stare să ucidă i-ar fi spus Colectorului că se poate lipsi de ei.

— Şi credeai cumva că hotărârea lor nu-ţi va fi favorabilă?

— Şase triburi. Duşmanii nu fac diferenţa dintre triburile banbarra… patru din cele şase trebuiau să hotărască în favoarea mea. Chiar şi cu un număr egal aş fi pierdut sprijinul tuturor. Cei din tribul dzikeh nu ar fi fost alături de mine. I-ar fi putut convinge şi pe alţii. Trebuia să-i câştig de partea mea acum.

Oare licărul din ochii Împărtăşitorului spunea că înţelege? Wanahomen nu îndrăzni să spere.

— Şi cum aveai de gând să-i câştigi de partea ta pe dzikeh rănind-o pe Hanani? îl întrebă Mni-inh, bâlbâindu-se când pronunţă numele tribului banbarra.

Vru să-l contrazică, spunând că fata nu fusese rănită prea tare. Era limpede că Azima nu reuşise să o pătrundă sau să-şi verse sămânţa în ea. Se opri la timp, dându-şi seama de prostiile pe care intenţiona să le rostească.

— I-am făcut să creadă că Hanani era a mea, continuă el. Sclava mea, femeia mea. Azima căuta o pricină ca să se lupte cu mine. Să distrugi averea altui bărbat este o jignire care trebuie răzbunată. El a atacat-o ca să mă provoace.

Wanahomen îşi ridică privirea spre Împărtăşitor. Picioarele începuseră să prindă viaţă. Oare se putea

apăra acum? N-ar fi băgat mâna în foc.

— Dar am nevoie şi de Hetawa, deşi mi-aş fi dorit pe toţi zeii să nu am. L-am pus pe Charris să vegheze asupra fetei şi să intervină înainte să… Poate nu mă crezi, dar nu am vrut moartea lui Azima. Şi nici nu mi-am dorit ca fata să fie… pătată. Tulburată, da. Jignită. Nimic mai mult.

Împărtăşitorul tăcu o vreme, cugetând. Apoi, înainte ca Wanahomen să se ferească, întinse mâna spre chipul lui. Prinţul clipi instinctiv şi timpul rămase din nou suspendat o clipă. Împărtăşitorul îşi retrase mâna şi Wanahomen simţi mici înţepături în pleoape. Se ridică în picioare, dându-şi seama că trecuse mai mult timp decât îşi închipuia el.

Durerea din piept dispăruse, la fel şi junghiurile din încheieturi acolo unde preotul îl prinsese.

— Colectorii văd ceva bun în tine, rosti Împărtăşitorul calm, ţuguindu-şi buzele. Ei cred că eşti mai bun decât tatăl tău. Nu pot spune că am aceeaşi părere, dar ei sunt mai apropiaţi de Hananja decât sunt eu.

Se ridică în picioare.

— Fă ceea ce trebuie ca să eliberezi Gujaarehul, dăruieşte-ne pacea din nou, dar să nu mai îndrăzneşti să-mi foloseşti ucenica în urzelile tale.

Împărtăşitorul se întoarse şi îngenunche lângă fată. Lăsă să se înţeleagă că va rămâne de veghe la căpătâiul ei toată noaptea. Iar Wanahomen putea să plece.

Puterea i se întorcea în picioare încetul cu încetul şi, după mai multe încercări, Wanahomen reuşi să se ridice. Îi veni greu să părăsească cortul păstrându-şi demnitatea şi fără să dea impresia că ar fugi. Împărtăşitorul nu-l învrednici cu nicio privire. Nu-i păsa de el nici cât negru sub unghie. Dar lui Wanahomen îi păsa.

Mai târziu, când ajunse în cortul lui, se prăbuşi

între saltele şi nu se opri din tremurat vreme îndelungată.

23
Negocierea magiei

Copila se săltă în fund şi se uită într-o parte şi într-alta. După un moment, se ridică în picioare şi se învârti. Mama ei deschise gura uluită, apoi îşi aruncă braţele în jurul ei, îmbrăţişând-o strâns, până când fata protestă înăbuşit.

— A fost atât de slăbită luni întregi, îi explică Yanassa lui Hanani. Din cauza febrei, mama ei începuse să se teamă că fata va muri. Clanul are o singură fată care să moştenească *an-sherrat*-ul.

Hanani se ridică şi ea în picioare, îşi îndreptă fustele, înclinând capul către mama înlăcrimată, care bâiguia întruna mulţumiri.

— Totul mulţumită Zeiţei, spuse ea. Am vindecat febra, dar boala încă mai stăruie undeva înlăuntrul ei. Spune-le, te rog, că fata trebuie să mănânce numai anumite mâncăruri, ca să scape de slăbiciune, mai ales că acum ciclul fertilităţii a început şi pentru ea. Carnea ar fi cea mai potrivită, dar…

Se uită în cort. Era unul dintre cele mai sărace pe care le văzuse în tabără, plin de petice şi vechituri, conţinând doar câteva podoabe şi bijuterii fără valoare, atât de iubite de femeile banbarra.

Dacă familia nu-şi poate permite carne, atunci sunt alte lucruri pe care le poate mânca. Dacă-ţi spun numele gujaareene, le vei înţelege?

— Chiar dacă nu înţeleg, voi afla cumva, răspunse Yanassa.

Femeia se ridică în picioare şi o conduse pe Hanani afară.

— Prea mulţi copii mor fără rost în acest trib. Ar ajuta dacă toţi cei din trib s-ar hrăni cu aceste mâncăruri?

— Ar ajuta pe oricine, dar mai ales pe cei tineri şi pe tinerele care pot purta deja copii.

— Atunci trebuie să-i spun lui Unte şi la târgul de primăvară ne vom strădui să facem rost de ele.

Aruncând o privire spre Hanani, zâmbi.

— Încă o dată, ţi-ai demonstrat valoarea. Dacă mai stai mult cu noi, te trimitem acasă cu un cal sau cu doi!

Hanani nu răspunse. Trecuseră două zile de la sărbătoarea primului solstiţiu. Una, de la înmormântarea liniştită, fără bocete, a lui Azima. Nici măcar cei din tribul dzikeh nu veniseră la înmormântare, la porunca lui Tajedd, având în vedere că Azima îi făcuse tribul de ruşine. Sclavii se îngrijiseră de tot şi, în afara lor, numai Hanani veghease groapa pentru a şopti rugăciuni într-o limbă pe care Azima nu ar fi înţeles-o, rugăciuni oferite unei zeiţe pe care el probabil ar fi dispreţuit-o.

Din acel moment, îşi dedicase întregul timp unor activităţi care să-i alunge gândurile legate de noaptea aceea oribilă. Yanassa o ajutase să-i găsească pe cei care sufereau de vreo boală sau din pricina vreunei răni şi, cu ajutorul femeii banbarra, îi convinsese pe cei mai mulţi dintre ei să-i accepte magia. Păstrând sfatul lui Hendet în minte, primise darurile ori ajutorul oferit de ei, dar ea ştia adevărul. Nu făcuse tămăduiri de dragul lor.

— Încă mai eşti tulburată, şoricelule?

Hanani simţi privirea intensă a Yanassei. Pentru că fata nu răspunse, Yanassa se posomorî.

— N-am să pricep niciodată inimile delicate ale orăşenilor. Să jeleşti după un bărbat care ţi-a adus o asemenea jignire…

Yanassa clătină din cap…

— Îi plângi şi pe duşmanii pe care îi omori în

război?

— Da.

Femeia tresări.

— Glumeam.

— Eu nu. Crima şi violenţa provoacă stricăciune în suflete, dacă nu sunt făcute cu cele mai pure intenţii. De aceea oamenii mei omoară doar din milă şi niciodată din furie. De aceea războiul e interzis pentru noi, ori cel puţin era pe vremuri.

Însă lumea se schimbase în aşa de multe feluri.

Mni-inh veni din capătul îndepărtat al taberei, o salută pe Yanassa cu o politeţe rece, după care rămase lângă ele. O măsură cu privirea pe Hanani de sus şi până jos, apoi îşi lipi mâna de a ei.

— Rezervele tale s-au împuţinat.

— Mai am îndeajuns pentru boli şi răni mici.

— Am venit aici pentru un război, Hanani. Trebuie să te pregăteşti pentru mai mult decât atât. Vino. Mă duc să-l văd pe Unte acum. Mai bine i-am cere amândoi.

Yanassa îi aruncă o căutătură curioasă.

— Ce să-i cereţi?

— Umori de vise, spuse Hanani.

Sperase să se descurce şi fără ele, să lucreze cu puţină magie care îi mai rămăsese şi cu propria energie creată de visele ei. Însă aşa, nu mai era în stare să facă narcomanţie înaltă, dar nici n-ar mai fi putut să ucidă.

Mni-inh încuviinţă din cap, mustrând-o pe Hanani din priviri.

— Ucenica mea se pare că a uitat că Zeiţa Hananja, cea ale cărei vise alcătuiesc viaţa de apoi, ne oferă darul magiei ca să îi slujim pe ceilalţi. Propriile vise nu sunt suficiente. Trebuie să cerem donaţii din partea oamenilor.

— Donaţii… de vise?

Yanassa se gândi puţin şi oftă.

— Ne plac zeii Gujaarehului, la fel ca ai oricărui alt ţinut, dar zeii voştri par destul de lacomi. Donaţia

doare?

— Nu, răspunse Mni-inh, şi nici nu provoacă suferinţă, decât atunci când se ia sânge de vise. Dar numai Colectorii au dreptul să facă asta. Dacă am găsi binevoitori dornici să ne ajute, am putea lua o cantitate mică de la fiecare. Ar trebui să fie îndeajuns deocamdată.

Azima ar fi avut mai mult sânge de vise decât ne trebuia, dacă ar fi murit în pace, se gândi Hanani, dar se abţinu să pronunţe cuvintele.

— Sămânţa de vise va fi şi ea o problemă, continuă Mni-inh, vorbind ca pentru sine. Având în vedere sentimentele acestor oameni pentru împreunare, nu sunt sigur cum ar fi potrivit să cerem donaţii pentru ea. Nu sunt Soră, nu am habar cum se face.

Chipul lui Hanani se înroşi.

— Dar avem nevoie şi de acea umoare.

Yanassa dădu din cap nedumerită.

— Unte vă va dărui tot ce aveţi nevoie. Acum înţeleg de ce oamenii voştri v-au oferit drept zălog. Magia voastră pare a fi o comoară nepreţuită.

Încetini pasul când ajunseră în dreptul cortului lui Unte. Se în toarse spre Hanani şi îi spuse ferm:

— Voi veni mai târziu, la noapte, să văd ce faci.

Făcu o plecăciune şi se îndepărtă.

Mni-inh privi lung în urma ei.

— Se pare că ţi-ai făcut o prietenă.

— Da.

Barbarii admirau ucigaşii nemiloşi şi pricepuţi.

În cortul lui Unte era mai răcoare decât afară, dar şi mult fum, din pricina pipelor ce ardeau pe o plită lângă Unte. Fără văl şi acoperământul de cap, Hanani văzu pentru prima dată că Unte e chel. Bărbatul le zâmbi când intrară şi le făcu semn să vină lângă masa joasă. Ca de obicei, Wanahomen se afla şi el acolo, numai că de data asta stătea drept şi grav pe o pernă alăturată. Nici el nu purta vălul. Nu se uită la ei când

intrară. Hanani nu simţea nici ea nevoia să-l privească.

— Oriunde mă duc, oamenii mei îmi povestesc de magia ta, spuse Unte, arătându-le pernele din jurul mesei.

Hanani aşteptă ca Mni-inh să se aşeze, dar el îi făcu semn să ia loc prima şi îşi aminti că acesta era un obicei banbarra. Stânjenită, luptându-se cu sentimentul că nu se poartă cum se cuvine, se aşează lângă Unte. Mni-inh ocupă locul rămas lângă Wanahomen.

— De aceea suntem aici, lord Unte, spuse Mni-inh.

— Lord? Orăşenii au maniere frumoase, nu?

Unte se uită la Wanahomen şi zâmbi.

— Nu mi s-a mai spus aşa de când ai sosit tu prima dată.

Wanahomen se chinui să schiţeze un surâs, dar în zadar.

— În ţinutul meu e un semn de politeţe.

— Ziua în care oamenii mei vor avea nevoie de un cuvânt anume ca să ştie cine le e conducătorul va fi ziua în care voi pleca în deşert să-l întâlnesc pe Soarele Tată.

Unte aşează pe masă două cupe micuţe, în care le turnă ceai, fără să-i întrebe dacă voiau să bea. Hanani, luându-se după Mni-inh, duse cupa la buze şi sorbi atentă. Spre uimirea ei, ceaiul era rece, aromat şi foarte dulce.

Mni-inh ridică din sprâncene, plăcut impresionat de gust, dar lăsă cupa pe masă imediat.

— Fie ca ziua aceea să nu vină niciodată, spuse el. Dacă doreşti, unul dintre noi va cerceta cum stai cu sănătatea şi poate vom reuşi să-ţi prelungim viaţa puţin. Pentru asta însă şi pentru orice altă tămăduire, avem nevoie de sprijinul tău.

— Serios?

Mni-inh privi către Hanani. Discutaseră înainte. Printre banbarra, era necuviincios ca o femeie să păstreze tăcerea, chiar dacă femeia era o ucenică simplă, ce încerca să-i arate respect maestrului ei. Şi

chiar dacă femeia cu pricina nu avea niciun chef să vorbească. Hanani trase aer în piept şi lăsă ceaiul pe masă.

— Puterea ne vine din vise, L...

Se strâmbă.

— Unte. În oraş, în Hetawa, luăm vise de la alţii care vin să le ofere ca zeciuială Zeiţei. Dar aici nu avem purtători de zeciuială şi, foarte curând, vom rămâne fără magie.

Unte se lăsă pe spate, surprins.

— Habar n-aveam că puteţi rămâne fără ea. E periculos să oferi vise?

Hanani dădu să scuture din cap că nu, apoi îşi aminti de Dayuhotem.

— Nu în mod obişnuit. Nu doare şi nu durează decât câteva răsuflări.

Unte se uită la Wanahomen.

— Ştiai de asta?

Wanahomen încuviinţă din cap şi îi privi pentru prima dată de când intraseră. Hanani nu-i putea citi nimic în ochi. Îşi păstrase expresie neutră, atunci când privirile li se întâlniră.

— În capitala Gujaarehului se aşteaptă ca toţi cetăţenii să ofere zeciuială, deşi eu nu am făcut-o niciodată.

Adăugă, uitându-se le Unte:

— Charris şi cu mine suntem singurii care ştim ceva despre asta. Dacă îmi dai voie, înainte să plecăm, voi găsi câţiva oameni care să vină de bunăvoie.

— Să plecaţi?

Wanahomen îl privi prudent.

— În zilele care urmează, aşteptăm mulţi oaspeţi şi va fi mai uşor pentru iscoadele shadounilor sau ale altor duşmani să ne încalce hotarele şi poate chiar să ne atace pe furiş în canion. Eu şi o parte din trupa mea de vânătoare vom veghea de pe culmi până la trecerea solstiţiului.

Făcu un gest vag către pereţii canionului.

— Aha.

Spre nedumerirea lui Hanani, pe chipul lui Mni-inh apăruse o răceală pe care rareori o zărise.

— Aceasta e pedeapsa ta pentru rolul jucat în moartea omului, punctă ironic preotul.

Se aşternu o tăcere stânjenitoare. Privirea lui Wanahomen deveni tăioasă. Bărbatul îşi muşcă buzele, dar nu spuse nimic. După ce luă o sorbitură lungă, Unte răspunse în sfârşit.

— Wanahomen nu a făcut nimic rău în ochii oamenilor mei. Azima nu merita să fie căpetenie a vânătorilor, după cum s-a dovedit atunci când a atacat-o pe fiica-sufletului-tău. Nu a fost vina lui Wana.

Aşeză cupa pe masă şi se uită la Hanani.

— Totuşi, ştiu că ai fost rănită, fecioară a Gujaarehului. Este de datoria unui banbarra-yusir să te aline. De aceea am hotărât să-l trimit departe pe Wanahomen pentru o vreme, astfel încât vederea lui să nu te mai tulbure.

— Vederea lui nu mă tulbură, spuse Hanani.

Toţi părură surprinşi. Până şi Wanahomen.

— Hanani!

Mni-inh se întinse ca să o apuce de mână, vădit îngrijorat.

— Nu-ţi dai seama ce a făcut.

Îi privi mâna, apoi chipul, întrebându-se dacă el şi-a dat seama cât de mult au durut-o cuvintele lui şi faptul că o credea proasta Nu, nu-şi dăduse seama. Suferinţa se mai domoli. Dar nu dispăru.

— Ştiu exact ce-a făcut, Mni-inh-frate, răspunse ea, alegându-se cu o nouă privire plină de neîncredere. Ştiu că l-a păcălit pe acel bărbat şi l-a făcut să mă atace, deşi nu ştiu şi nici nu-mi pasă de ce. Ca să câştigi şi să-ţi păstrezi puterea e nevoie întotdeauna şi de puţină stricăciune, pe care Hetawa o îngăduie câtă vreme conducătorii noştri păstrează în minte binele poporului.

Fata privi spre Wanahomen.

— Aveai în minte Gujaarehul, prinţe?

El nu răspunse vreme îndelungată, iar când o făcu, în vorbele lui se simţi o intensitate ciudată. Nimeni n-ar fi putut spune dacă era furios, înspăimântat sau copleşit de altă emoţie, dar glasul îi tremură:

— În minte, in inimă şi in suflet, Împărtăşitor-ucenic. Viaţa mea nu are alt scop.

Hanani îşi înclină fruntea.

— Atunci mă văd nevoită să accept ceea ce ai făcut drept voinţa Hananjei.

Acesta era şi singurul motiv pentru care încă nu-şi oferise sângele de vise lui Mni-inh.

Unte păru surprins, dar scutură din cap iute şi oftă.

— În orice caz, veghea trebuie împlinită. Este datoria lui Wanahomen să păzească tribul.

Wanahomen făcu o plecăciune scurtă.

— Este datoria şi plăcerea mea, Unte.

După ce se îndreptă de spate, continuă să o privească încruntat pe Hanani.

— Aşadar…

Unte îşi duse cupa la buze şi sorbi restul de ceai dintr-o înghiţitură.

— Wanahomen, poţi pleca să te pregăteşti cum se cuvine. Iar voi, prietenii mei gujaareeni, aceasta a fost singura voastră rugăminte?

— Da, spuse Mni-inh.

Şovăi, după care adăugă:

— Pentru moment.

Unte izbucni în râs.

— Începi să înveţi, în sfârşit, orăşeanule!

Flutură din mână în semn de salut şi ridică pipa care încă ardea.

— Întorceţi-vă ori de câte ori doriţi. Sau rămâneţi dacă vreţi şi bucuraţi-vă alături de mine de odihna dată de soare.

La fel ca şi gujaareenii, tribul banbarra îşi petrecea cea mai fierbinte parte a amiezii dormind.

— Mulţumim, dar nu, spuse Mni-inh, ridicându-se în picioare. Cel mai bun timp pentru noi este când ceilalţi dorm.

— Ah, da. Atunci, odihniţi-vă şi muncă plăcută!

Ieşiră din cort unul câte unul, iar Wanahomen, fiind ultimul, se asigură că pânza de la intrare e bine trasă. Apoi se întoarse cu faţa la ei.

— Puteţi lua umorile de vis care vă trebuie de la mine şi de la Charris, spuse el. Aş putea s-o întreb şi pe mama dacă e dornică să ofere zeciuială. Va fi îndeajuns pentru voi?

— Mama ta nu poate, zise Mni-inh. Corpul ei încă se vindecă. Şi Charris trebuie să se ofere singur, căci Hananja nu acceptă donaţii care vin din obligaţie.

— Cred că va încuviinţa. Întotdeauna a fost un credincios devotat. Îl voi chema, ca să îl întrebaţi chiar voi.

Mni-inh dădu din cap aprobator.

— În ceea ce te priveşte… sper că înţelegi care sunt primejdiile. Eşti în continuare dornic?

Wanahomen le aruncă o privire goală.

— Primejdii?

Ochii lui Mni-inh se măriră. O privi pe Hanani, care se holba la rândul ei, fără să fie nevoie de vreo vrajă ca să-i împărtăşească uimirea. Cum de Wanahomen nu ştia despre pericole? Oare nu-l prevenise nimeni niciodată?

— Lămureşte-mă. Ce fel de primejdii?

Wanahomen surprinsese schimbul lor mut şi îi privi printre gene bănuitor.

— N-ai spus nimic de primejdii când a venit vorba de Charris.

Mni-inh scutură din cap, murmurând în barbă. Hanani trebuia să îi explice şi Wanahomen îşi îndreptă privirea spre fată.

— N-ar trebui să oferi zeciuială niciodată, spuse ea.

Încruntătura de pe fruntea prinţului se adânci.

— Lămureşte-mă, femeie!

— Ar fi periculos. Darul visării e puternic în tine. Chiar şi cel mai mic dezechilibru al umorilor te-ar face să-ţi pierzi controlul Fără sânge de vise, care să te ţină legat de tine însuţi, ai înnebuni

Prinţul tresări, pe chip trecându-i în valuri groaza, confuzia şi, în cele din urmă, mânia. După o vreme, rosti:

— Darul visării.

Era o întrebare.

— Pesemne că tatăl tău ştia, răspunse Mni-inh.

Preotul zâmbea, dar cu răceală şi cu mânie înăbuşită, pe care Hanani o găsi îngrijorătoare.

— Spui că nu ai oferit niciodată zeciuială. Toţi copiii prinţului ofereau zeciuială ori de câte ori se aflau în oraş, dar pentru tine nu s-a găsit niciodată timp?

Mni-inh pufni dispreţuitor.

— Dar Hetawa era decăzută în vremurile acelea. Găseai lesne un slujitor al Ei, pe care să-l ungi ca să-ţi păstreze taina preţioasa legată de moştenitor.

Wanahomen îşi încleşta pumnii şi trupul i se încorda.

— Despre ce naiba vorbeşti?

Hanani interveni iute, înainte ca Mni-inh să mai adauge ceva.

— În unii oameni, harul de a visa este prea puternic pentru a sta înlăuntrul minţii lor sau pentru a veni doar în timpul somnului, spuse ea. Visele lor sunt vii, iar mintea lor e în stare să călătorească între Ina-Karekh şi Hona-Karekh, ca şi cum visarea şi starea de veghe ar fi una. O asemenea putere este un dar al Zeiţei noastre. Cei care au un astfel de har aparţin de obicei Hetawei.

Ochii lui se umplură de o asemenea groază, încât

Hanani se trase un pas în spate. De ce se necăjise aşa de rău? Tulburată, continuă:

— Este o mare onoare să ai un har atât de puternic ca al tău. Dacă ai fi fost găsit şi ai fi fost antrenat de mic, ai fi putut deveni Împărtăşitor sau Colector. Poate chiar ai fi putut sluji alături de colectorul Ehiru, unchiul tău…

Se opri brusc, dându-şi seama ce ar fi însemnat acest lucru. Wanahomen avea aceeaşi vârstă ca şi Colectorul Nijiri sau apropiată. Dacă ar fi fost luat de Hetawa, pesemne că *el*, şi nu Nijiri, ar fi fost cel care ar fi ajutat la uciderea tatălui său.

Îşi acoperi gura cu mâna, pricepând, în sfârşit, adevărul. Înainte de a găsi o cale prin care să-şi corecteze greşeala, strânse din buze şi se îndepărtă.

— Prinţe…

Hanani porni după el, dar Mni-inh o opri, apucând-o de mână.

— Lasă-l!

— Frate!

— Lasă-l, am spus.

Mni-inh privi după prinţ, până când veşmintele lui indigo dispărură în mijlocul corturilor.

— Tocmai a aflat că aparţine oamenilor pe care i-a urât întreaga viaţă. Nu va fi uşor pentru el.

— Dar nici tu nu i-ai uşurat vestea!

— Nu, n-am făcut-o, zise Mni-inh.

Nu se simţea niciun fel de scuză sau vină în glasul său.

— Şi nici tu nu ar trebui, după tot ce ţi-a făcut. Eşti prea blândă, Hanani.

Era pentru a doua oară când îi vorbea de parcă ar fi fost nebună. Şi, deşi nu se cuvenea să simtă mânie din pricina cuvintelor lui şi nici să o arate făţiş, se enervă atât de tare, încât îşi smuci braţul din strânsoarea lui.

— Păi, e mai bine să fiu blândă, nu, Frate?

Mni-inh se holbă la ea, surprins de înfocarea ei.

Fata veni un pas mai aproape şi avu suficientă prezenţă de spirit să-şi coboare glasul până la nivelul unei şoapte.

— Mânia îţi aduce pace? Te asigur că nu e uşor pentru mine. Altcineva ar putea muri data viitoare când îmi pierd cumpătul Mai bine m-aş ruga pentru şi mai multă blândeţe, nu crezi?

— Hanani… izbucni el, după care se opri.

Dar, în loc să-i răspundă, Hanani îl imită pe prinţ şi plecă.

24
Moştenirea

— Da, spuse Hendet. Tatăl tău ştia. Şi eu, la fel.

Wanahomen închise ochii. *Ai fi putut deveni un Colector,* îi spusese Împărtăşitoarea. Precum Ehiru, care îi ucisese tatăl. Precum Una-une, Secerătorul nebun, mâncător de suflete.

O trezise pe Hendet din somnul de amiază ca să scoată adevărul de la ea.

— De ce? şopti el. De ce nu mi-ai spus?

— Darul e moştenire de la familia tatălui tău.

Hendet vorbea calm şi cu răceală, dar el o cunoştea mai bine. Se temea.

— Ai auzit povestea lui Mahanasset, primul prinţ, de multe ori, Wanahomen. N-ai priceput niciodată mesajul? A fost primul care a cunoscut minunăţiile sângelui de vise, deoarece, fără el, nu putea deosebi realitatea de viziunile care îl torturau…

— Şi la asta trebuie să mă aştept şi eu? La nebunie?

Wanahomen sări în picioare.

— La demoni şi umbre, asta încerci să-mi spui?

— Aşază-te!

Vocea ei îl plesni ca un bici. Deschise gura să se împotrivească dar ea îl ţintui cu o privire furioasă şi în tăcere.

— *Aşază-te*, băiat nebun, şi ascultă-mă!

Deşi cuprins de furie, se supuse tăcut, îngenunchind pe cea mai îndepărtată pernă. Văzându-l, Hendet oftă şi-şi frecă ochii.

— Nu te învinovăţesc pentru mânia ta, rosti ea

într-un târziu.

Wanahomen o privi şi o parte din furia strânsă ghem în piept se mai risipi când zări durerea de pe chipul lui Hendet.

— Preotul care te-a testat ne-a spus că puterea darului tău fie te va înnebuni, fie nu-ţi va aduce nicio vătămare. Merita să riscăm.

— Şanse egale.

Îşi încleştă pumnii în poală.

— Aş fi putut deveni un ţăcănit lunatic în orice clipă blestemată şi voi v-aţi gândit că merită riscul?

— Tatăl tău aşa a crezut, da, spuse Hendet încet.

Se holbă la ea şi, într-un târziu, rosti apăsat întrebarea pe care o ocolise timp de zece ani.

— *El…* a fost nebun?

Îl izbi dureros lipsa unui răspuns imediat.

— Nu ştiu, spuse femeia după o pauză lungă.

Se uită într-o parte, frângându-şi agitată mâinile în poală. Fusese educată să nu-şi arate niciodată neliniştea.

— Cunoştea cu siguranţă visul din timpul de veghe. Cu mine se purta mereu frumos, dând dovadă de isteţime. Dar lucrurile făcute spre sfârşit… Toate lucrurile acelea…

Amuţi. Se lăsă tăcerea.

Atunci pesemne Colectorii avuseseră tot dreptul să îl omoare, îşi spuse Wanahomen, înainte să apuce să alunge un asemenea gând.

Nu. Hetawa abuzase de tatăl lui, abuzase de toţi strămoşii lui. Orice crimă înfăptuită de Eninket fusese doar un răspuns la toate astea.

— Trebuie să înţelegi, adăugă Hendet, cu vocea mai blândă decât de obicei. Dacă preoţii ar fi încercat să ia unul dintre ceilalţi copii, probabil că ar fi încuviinţat, dar nu *pe tine*. Tatăl tău şi-a încercat norocul şi l-a convins pe preot să spună că îţi lipsea harul.

— Toate bune şi frumoase, răspunse Wanahomen,

dar tu ai fi putut să-mi zici.

Se lăsă iar tăcerea, Wanahomen fiind nespus de încordat, iar Hendet, plină de vinovăţie.

— Îmi pare rău, şopti ea, într-un târziu. Ai dreptate, bineînţeles. Eu doar… Aveai atâtea alte necazuri pe cap. Cu cât am ascuns adevărul mai mult, cu atât mi-a fost mai greu să ţi-l dezvălui.

Era limpede că Wanahomen nu mai avea ce să adauge. Clătină din cap, oftă şi se ridică în picioare. Hendet se întinse spre el neliniştită.

— Unde te duci?

Să mă pregătesc de veghe. Şi să-i găsesc pe Împărtăşitori.

— Wana…

Ridică o mână în semn de tăcere, nemaidorind să audă din partea ei alte jumătăţi de adevăruri.

— Vorbim din nou când mă întorc.

— Îmi pare rău, repetă ea când el ieşi din cort.

Wanahomen întoarse capul, dar nu se simţi în stare să-şi ia la revedere şi pânza de la intrare căzu.

Nu dură mult până când o găsi pe femeia templului.

— Te caută, îi spusese unul dintre bătrânii tribului, când întrebă. Într-acolo s-a dus.

O găsi lângă *an-sherrat*-ul Shatyrriei, mama lui Wutir şi bunica lui Wujjeg, făcându-şi de lucru. Din neliniştea de pe chipul ei ştiu imediat că fata băgase de seamă privirile potrivnice ale neamului lui Wutir. Privirile aruncate lui Wanahomen erau şi mai rele, dar el îi ignoră.

— Prinţe!

Surprinse o oarecare uşurare în glasul ei când îl văzu. În orice altă zi, i s-ar fi părut ironic.

— Te rog să-l ierţi pe mentorul meu. E încă furios…

— Ştiu, spuse Wanahomen. Vino cu mine.

Făcu trei paşi înainte să-şi dea seama că fata nu-l

urma. Când se întoarse, ea îi cercetă chipul şi el îşi dădu seama că Hanani cumpănea dacă e bine sau nu să plece alături de el. Faptul că povestea cu Azima o făcuse mai precaută era un lucru bun. Că simţea nevoia să fie precaută cu el, asta îl aduse cu picioarele pe pământ.

Dar oare nu merit? îi şopti conştiinţa, când fata se hotărî, în sfârşit, să-l urmeze.

Da. Merita. Tocmai de aceea îşi va ierta mama. Nu putea să dea vina pe ea când el însuşi înfăptuise lucruri neruşinate.

Hanani se tot uita la el, în timp ce mergeau prin tabără, dar nu sparse tăcerea şi Wanahomen îi mulţumi recunoscător în gând. Abia când ajunseră la *an-sherrat*-ul Yanassei, fata scoase un sunet. Înţelegând.

— Fiul tău.

Wanahomen se opri şi se întoarse spre ea. Nu o mai ura, nu după ce-i văzuse chipul în noaptea în care îl omorâse pe Azima. Oare ea îl ura? Se rugă să fie îndeajuns de corectă, să-şi respecte cuvântul dat şi să-l ajute.

— Trebuie să ştiu, spuse el. Tassa trebuie să ştie.

Fata încuviinţă din cap.

— Pot să încerc testul de patru ani. Darul trece cel mai adesea şi cel mai puternic de la tată la fiu. Dacă are darul…

— Nu înseamnă că va fi nebun, nu?

— Nu. Dar ce se întâmplă, dacă va fi? Cum se îngrijeşte tribul de cei nebuni?

— Îi duce în deşert şi îi lasă acolo să moară.

Fata se încordă. Când vorbi, Wanahomen desluşi în glasul ei un dispreţ nemaiîntâlnit până atunci.

— Un popor se vede că e civilizat după felul în care are grijă de cei mai puţin înzestraţi.

Tresări când auzi unul dintre proverbele lui Mahanasset în gura ei. Pe de altă parte, Hetawa nu precupeţea nimic când venea vorba de educaţia ucenicilor şi a acoliţilor.

— E un oarecare adevăr în aceste vorbe. Dar chiar şi în Gujaareh, nimeni nu se aşteaptă să le tai gâtul părinţilor în suferinţă sau să-ţi îneci copilul ce seamănă cu un monstru. Aici nu există Colectori care să se ocupe de toate astea.

— Nebunii nici nu sunt pe moarte, nici nu sunt monştri! Barbarii aceştia…

Se opri, încercând să rămână politicoasă. Wanahomen aproape că zâmbi când îi simţi aroganţa de gujaareeană. Nu ştia că fata are aşa ceva în ea.

— Viaţa în deşert e grea, Împărtăşitor-Ucenic. Barbarii nu sunt bogaţi precum Gujaarehul. Au puţine resurse din care trebuie să trăiască. Să nu uităm. Nebunii pot fi periculoşi.

Fata dădu din mână iute, furioasă.

— Atunci spune-le să-şi aducă nebunii în Gujaareh! Îi putem ajuta să ducă o viaţă lungă şi bună. Iar dacă sunt aduşi de mici, îi pot ajuta pe alţii ca Împărtăşitori sau Colectori. De vârsta lui Tassa şi chiar mai mici.

Wanahomen se încordă, dar îşi aminti că femeia nu spusese nimic de Tassa că ar vrea să-l ia şi să-l facă unul de-al lor.

— Când mă voi întoarce în Gujaareh, îmi voi pierde fiul, spuse el.

Vorbi pe un ton blând şi fără patimă, dar din vorbele lui răzbătea angoasa. Hanani rămase tăcută şi mânia începu să i se risipească.

— E primul meu născut, dar nu va sta niciodată pe Tronul Apusului de Soare. După sânge, Tassa este pe jumătate banbarra, dar spiritul lui aparţine tribului. Să-l iau de lângă viaţa şi clanul pe care-l iubeşte, să-l silesc să trăiască sub acelaşi acoperiş, legându-l de oameni pe care-i dispreţuieşte… l-aş distruge. Înţelegi?

Hanani vorbi încet, pesemne pentru a-şi arăta blândeţea.

— Nebunia l-ar distruge şi ea, Prinţe. Avem o singură cale să ne asigurăm că nu va fi aşa, dacă sufletul

va începe vreodată să rătăcească.

— Nu voi îngădui să devină sclavul sângelui de vise.

Fata lăsă tăcerea să cadă între ei pentru o clipă, parcă pentru a-şi pregăti următoarele vorbe şi pentru a-şi lua inima-n dinţi.

— Dacă înnebuneşte, îl vei duce la Colectori?

— N-am să-i las să mai omoare pe nimeni din familia mea.

— Şi-atunci?

— Dacă înnebuneşte, îl omor cu mâna mea.

Cuvintele rostite nu dureră, dar gândurile din spatele lor, da. Şi pentru că era gujaareeană, pe chipul lui Hanani se aşternu pasiunea şi groaza.

— Alegerea ar trebui să fie a lui, spuse ea.

El încuviinţă curtenitor.

— Da. Dacă va fi nevoie, îl voi întreba. Dar dacă viziunile vor fi început deja şi va vorbi vrute şi nevrute, dacă alegerea îi va fi fost deja furată de acest blestem, căruia tu îi spui har...

Wanahomen scutură din cap.

— Nu-l voi lăsa să sufere.

Fata oftă şi se lăsă păgubaşă.

— Îl voi cerceta chiar acum.

Tassa era înăuntru, unde se juca vesel cu o sabie de jucărie, pe care Wanahomen i-o dăruise după una dintre călătoriile sale in Gujaareh. Băiatul ridică pânza cortului, ca să-i poftească înăuntru, cu o bucurie ce vădea prea multele momente de plictiseală.

— Mama mi-a spus să stau înăuntru azi. Dasheuri a găsit un scorpion şi m-a provocat să-l ridic cu mâna şi asta am făcut. Mama a văzut şi s-a înfuriat.

— Aşa şi trebuia, spuse Wanahomen încruntându-se. Bestiile acelea pot omorî un copil de mărimea ta.

— Ştiam ce fac, replică Tassa, cu un pic de sfidare copilăroasă.

Îşi întoarse privirea strălucitoare şi curioasă către

femeie.

— Ea este cea pe care o ajută mama.

— E tămăduitoare, spuse Wanahomen.

Femeia îi privi pe amândoi, simţind că vorbesc despre ea.

— Din ţinutul unde m-am născut. Vrea să-ţi citească visele, ca să vadă cum te descurci cu ele.

Tassa le făcu semn să se aşeze pe pernele pentru oaspeţi din jurul unei carpete mici, pătrate.

— Poate să se uite în visele mele?

În glasul lui se simţea fascinaţie şi nu neliniştea pe care un om mare ar fi încercat-o.

— Cum?

— Întinde-te şi îţi va arăta, spuse Wanahomen.

După ce Tassa se aruncă vesel pe două perne, Wanahomen îi făcu un semn din cap femeii, care îngenunche lângă băiat.

— Vis… amintesc eu? întrebă Tassa într-o gujaareeană stricată.

Wanahomen clipi surprins, apoi, brusc, pricepu: Yanassa. Hotărâse să-l înveţe pe Tassa gujaareeana, chiar dacă, prin tradiţie, băieţii banbarra nu primeau învăţătura fetelor. Pentru o clipă, ochii i se umplură de lacrimi usturătoare, dar clipi iute ca să le alunge. Îi va mulţumi Yanassei mai târziu.

Hanani îl privi şi ea uimită, dar zâmbi.

— Pot să te fac să-ţi aminteşti, dacă asta doreşti, spuse ea.

— Când Tassa se încruntă nedumerit, fata adăugă simplu:

— Da. Îţi vei aminti.

Tassa păru foarte încântat.

— Nu-mi amintesc cele mai multe vise, spuse el, în chakti de data asta. Mi-aş dori să-mi amintesc mai mult.

— Poate să te înveţe cum, dacă vrei.

Băiatul îl privi printre gene, bănuitor.

— Nu vreau să învăţ magie. Asta e ceva străin.

Este jumătate din moştenirea ta, aproape că spuse, dar Wanahomen se abţinu.

— Depinde de mama ta, adăugă el, dar acum stai pe spate şi linişteşte-te pentru o vreme. Altfel magia asta va dura toată după-amiaza.

Tassa se aşeză comod.

— Şi-acum ce facem?

— Închide ochii. O să-ţi pună degetele pe pleoape şi vei adormi.

O umbră de îngrijorare trecu peste chipul băiatului.

— Tu ai făcut asta?

— Da. Şi Hendet, la fel. Ai văzut că se simte mai bine acum?

— Da, atunci e în regulă.

Închise ochii nerăbdător.

Hanani îi atinse pleoapele cu degetele şi începu să îngâne o rugăciune monotonă. Curând, corpul lui Tassa se relaxă şi Wanahomen se aşeză pe călcâie, aşteptând.

Dură mai puţin decât îşi închipuise. Cinci minute mai târziu, fata expiră şi deschise ochii.

— Nişte vise atât de blânde, şopti ea. Nu m-am aşteptat la asta de la fiul tău.

Neştiind cum să tălmăcească vorbele ei, Wanahomen alese să nu zică nimic.

— Are darul viselor sau nu?

— Nu. Visele lui nu vor părăsi niciodată Ina-Karekh.

Valul de uşurare care îl străbătu pe Wanahomen era dureros si dulce deopotrivă. Împotriva firii, sperase totuşi la un alt semn că băiatului îi curge prin vene sânge din sângele său. Nebunia pieri iute şi Wanahomen închise ochii şi rosti o rugăciune de mulţumire pentru norocul fiului său. Când îi deschise, femeia îl privea.

— Nu credeam că te rogi, îi spuse.

El se încruntă.

— Urăsc Hetawa, nu şi pe Zeiţă, zise el şi se

apropie de Tassa.

Din instinct, îşi luă băiatul în braţe, aşa cum rareori îl lăsase Yanassa când Tassa era doar un prunc.

— Dacă ea crede că merit o mică binecuvântare, sunt al Ei îndeajuns cât să-i mulţumesc.

— Şi totuşi, nu-i urmezi Legea.

Tassa oftă mulţumit în somn, ghemuindu-se la pieptul lui Wanahomen. Bărbatul zâmbi. O să-l necăjească mai târziu pentru asta.

— Nu, nu o urmez. În inima mea, da, dar în fapt… Sunt un bărbat mai aspru acum decât eram atunci când am părăsit Gujaarehul şi, recunosc, uneori, mă supără asta. Dar pentru Gujaareh fac asemenea lucruri lipsite de pace. Încerc să fiu sigur că sunt lucruri drepte, dar…

Wanahomen îi aruncă o privire. Vânătăile dispăruseră şi Azima murise, dar umbra a ceea ce se întâmplase încă mai stăruia pc chipul ei serios. Bărbatul se posomorî şi se strădui ca vorbele lui să ceară iertare, atât cât îi îngăduia mândria.

— Nu întotdeauna reuşesc.

Fata se încruntă puţin, dar nu ca să-l dezaprobe, ci ca să mediteze, bănui el. Mai ales că îl privise cum îl ţine pe Tassa în braţe. Prinţul simţi că ea vrea să spună ceva sau să ascundă ceva de el.

— Îi lipseşte darul, continuă ea, dar e totuşi fiul tău. Copiii lui ar putea să-l aibă. Asemenea lucruri sar uneori peste o generaţie.

Când văzu că Wanahomen nu răspunde, pesemne pentru că nu ştia ce, adăugă:

— Va trebui să-i povesteşti, prinţe. Cunoaşterea e o armă. Nu-ţi lăsa moştenitorii fără apărare.

Fata făcu o pauză.

— Aşa cum ai păţit tu.

O privi tăios, furios, dar pe nedrept, căci nu ea era cea care îi ascunsese adevărul. Fata nu se feri de mânia lui, probabil pentru că ştia că are dreptate. Gândul acesta îl făcu să se liniştească.

— Îi voi explica totul lui Tassa. Mâine. Îi voi spune şi Yanassei şi o voi convinge… voi încerca să o conving să-l lase pe Tassa să viziteze Gujaarehul, cândva, în viitor. Trebuie să ştie cum să-şi ducă copiii la Hetawa să fie testaţi, dacă va putea.

Hanani se încruntă.

— Ah, mamele sunt cele care controlează asemenea lucruri aici, înţeleg.

Fata cumpăni totul pentru o clipă.

— Voi vorbi şi eu cu Yanassa şi cu femeile pe care le cunosc. Nu sunt mamă, dar poate dacă rugămintea vine de la o femeie, va fi de ajutor.

— Mulţumesc, spuse Wanahomen surprins. Da, va fi de ajutor.

Dar de ce mă ajuţi? se întrebă el în sinea sa. O întrebare fără rost, ştia. Era cât se poate de limpede că fata simţea că ajutându-l pe el o slujeşte pe Zeiţa Hananja cumva. Şi poate chiar voia să-l ajute pe Tassa, iar Wanahomen era doar un mijloc la îndemână.

Hanani oftă brusc şi Wanahomen îşi dădu seama că fata luase deja o hotărâre.

— Mai există o cale de prevenire a nebuniei, spuse ea. Sângele de vise e mijlocul cel mai sigur, dar pentru că nu ai aşa ceva… Ai putea învăţa să aduci echilibru umorilor tale, atunci când se desprind de adevăr. Este un lucru pe care cei ca noi, care au treabă cu umorile, trebuie să îl înveţe. Dacă le-ai putea stăpâni, sănătatea minţii tale ar fi protejată.

Wanahomen chibzui o clipă, apoi îl lăsă pe Tassa jos, astfel încât băiatul să se poată odihni restul amiezii.

— E greu să înveţi aşa ceva?

Pentru mine a fost simplu, dar eu deja eram bine antrenată în narcomanţie în acel moment. Depinde foarte mult de cât de repede înveţi şi de cât de răbdător va fi mentorul meu.

— Nu.

Să-l lase pe nenorocitul acela plin de ură să-i

tortureze visele? Oare se ţăcănise fata?

— Tu mă vei învăţa.

— Prinţe, sunt doar o ucenică, spuse ea tresărind.

— Nu-mi pasă. Eşti în stare să mă înveţi?

Hanani şovăi. Nu din pricina îndoielii. Ci dintr-un soi de bună cuviinţă, ghici el, scrutându-i chipul.

— Da, dar Mni-inh are mai mulţi ani de experienţă.

— Atunci, tu vei fi. Dar spune-mi de ce.

Îi veni rândul ei să se holbeze ca la un nebun.

— Pentru că nu-i dai voie mentorului meu…

— Nu. Spune-mi de ce mi-ai povestit despre această posibilitate. Te-am jignit, Împărtăşitor-ucenic Hanani. Aş face-o din nou, dacă asta mi-ar aduce sprijinul tribului banbarra şi nu am de ce să-mi cer iertare. Şi totuşi, tu m-ai iertat. De ce?

Fata se trase înapoi şi, brusc, de pe chipul ei pieri orice simţământ, încremenind ca o statuie. Pentru o clipă fugară, îi aminti de Tiaanet.

— N-am spus niciun moment că te-am iertat, se răsti ea.

— Atunci de ce mă ajuţi?

— Deoarece acum cred că aceasta e motivul pentru care m-au trimis Colectorii. Mi s-a poruncit să eliberez Gujaarehul. Dacă te ajut pe tine, îmi voi îndeplini sarcina.

— Ţi s-a poruncit…

Nu ştia dacă să râdă sau nu. Cine în toate minţile i-ar fi poruncit unei fete micuţe şi timide ca ea să-şi elibereze poporul de sub asuprirea străinilor? Şi cine s-ar fi aşteptat ca ea să şi încerce?

Şi totuşi, acum nu mai arăta micuţă şi timidă. N-ar fi crezut despre ea aşa ceva, dar ochii ei păreau de piatră acum. Oare întâmplarea cu Azima o schimbase sau dârzenia ei se ascunsese întotdeauna acolo, sub manierele politicoase de gujaareeană? Nu ştia, dar o respecta pentru asta.

— Învaţă-mă magia, spuse el pe un ton blând, căci

asta era singura umilire pe care şi-o îngăduia în faţa unui preot al Hetawei. Îl voi învăţa şi pe Tassa, pentru ca, la rândul lui, să-i înveţe şi pe copiii lui. Când voi câştiga înapoi ţinutul nostru, o să-i învăţ pe toţi moştenitorii mei. Gujaarehul nu se va mai teme vreodată că pe tronul său va urca un nebun.

Fata îşi plecă fruntea.

— Ar trebui să începem de îndată. Mâine. Dar voi vorbi cu Mni-inh mai întâi despre metoda aleasă.

Se ridică să plece. Wanahomen o privi îndelung.

— Plec în munţi mâine-dimineaţă.

Ea săltase deja pânza de la intrare. Se opri şi se întoarse. O adiere uşoară, parfumată cu aroma florilor sălbatice, trecu prin deschizătură, înfoindu-i fustele şi eşarfele în jurul ei, precum un nor în culori pământii. Părea atât de calmă, o himeră, o femeie a Gujaarehului, chiar şi în straiele banbarra, încât lui Wanahomen i se făcu dor de casă.

— Vei dormi acolo?

Fata arătă dincolo de cort, spre dâmburile din apropiere.

— În noaptea asta, da. În zori, voi pleca alături de oamenii mei…

— Atunci voi veni la tine la noapte.

Îşi coborî privirea şi ieşi. Pânza de la intrare căzu cu un sunet gol, ca un hohot de râs amar.

25
Negocierea suferinţei

Tiaanet îşi dădu seama de primejdie imediat ce intră în camera unde tatăl ei şi alţi trei nobili puneau la cale lovitura împotriva kisuatienilor.

Femeia care vorbea era înaltă, palidă, trufaşă şi puţin mai în vârstă decât Tiaanet, deşi purta peste părul împletit în codiţe o diademă care arăta că este capul familiei ei. Iezanem, zhinha şi fiica doamnei Zanem, de curând rămasă orfană de ambii părinţi, ce muriseră misterios în somn. Tonul ei se auzi tăios când rosti către Sanfi:

— La ce ne foloseşte nouă acum? Cu o singură lovitură, Hetawa a câştigat înapoi inimile oamenilor, de parcă ultimii zece ani nici n-ar fi trecut.

Primejdia se ascundea în spatele măştii calme de pe chipul tatălui ei, băgă de seamă Tiaanet. Nu-şi permitea să se certe cu Iezanem, care vorbea în numele mai multor familii zhinha. Acestea reuşiseră să păstreze o urmă de putere sub conducerea kisuatiană. Totuşi, nu-i plăcuse niciodată ca o femeie să-i vorbească pe un asemenea ton, aşa cum o făcea acum Iezanem şi Tiaanet simţi cum i se strânge stomacul de frică.

— Inimile oamenilor sunt nestatornice, răspunse el, mulţumindu-i din cap lui Tiaanet pentru că îi umpluse din nou pocalul cu vin dulce. Vor urî Hetawa din nou în clipa în care kisuatienii vor începe să-i omoare drept răzbunare pentru moartea soldaţilor.

— Nimeni nu poate băga mâna-n foc pentru asta, spuse un alt oaspete.

Era Deti-arah din castele shunha şi militară. Pe

vremuri nu lipsise mult să devină următorul general al Gujaarehului. Faptul că nu primise încă acest rang fusese singurul lucru care îl salvase de la moarte după ce kisuatienii cuceriseră Gujaarehul.

— Nici că kisuatienii vor plăti cu aceeaşi monedă, nici că oamenii se vor întoarce împotriva Hetawei. Îi cunosc pe Sunandi Jeh Kalawe şi pe soţul ei Anzi Seh Ainunu. Anzi e soldat, nu încape îndoială. Tot ce se poate să-şi dorească sânge pentru pierderea soldaţilor săi. Dar Sunandi va înţelege pericolul din spatele unei asemenea fapte. Soldaţii cu pricina au jefuit, bătut şi violat cetăţeni gujaareeni. Să te răzbuni pe Hetawa pentru omorârea unor astfel de scursuri ar înfuria întregul oraş.

— Anzi controlează puterea militară a oraşului, spuse Sanfi, sorbind o gură de vin. Cât e de probabil ca un bărbat să-şi asculte soţia, oricât de bun ar fi sfatul ei, când el e furios şi are puterea de a acţiona potrivit simţămintelor sale?

— Sunandi vorbeşte în numele Protectoratului, zise Ghefir, un alt shunha care îi datora lui Sanfi un împrumut deloc mic pentru unele negoţuri.

Îşi muşcă buza de jos când vorbi, încruntându-se neliniştit, fără să se uite la Tiaanet când fata îi turnă mai mult vin.

— I-au dat această poziţie tocmai ca să-l împiedice să facă asemenea greşeli. Dacă o ignoră şi lucrurile o iau razna, mai târziu, el va trebui să răspundă în faţa Protectorilor.

— Dar răul ar fi făcut deja, întări Sanfi.

— Ce legătură are una cu alta? se repezi Iezanem pe un ton răstit care o făcu pe Tiaanet să se strâmbe. Ne mişcăm prea încet. Trupele noastre s-au adunat la marginea deşertului. De ce mai aşteptăm şi nu atacăm? Cu cât amânăm, cu atât Hetawa capătă mai multă putere. În ritmul acesta, chiar dacă vom câştiga, oamenii ne vor sărbători că i-am eliberat, dar tot la

preoţi se vor duce pentru sfaturi.

— Sau la persoana pe care o sprijină Hetawa, spuse Deti-arah.

Oftă şi îşi uni vârfurile degetelor.

— Prin oraş umblă zvonul că tribul banbarra a trecut de partea noastră şi că e condus de un urmaş al familiei Apusului de Soare. Asta e urzeala ta, Sanfi?

Tiaanet se duse la o masă de la marginea încăperii ca să umple butelca. În lunga tăcere de dinaintea răspunsului lui Sanfi, sunetul vinului turnat răsună puternic.

— Nu, spuse Sanfi într-un târziu şi un tunet se simţi în glasul lui, întunecat şi violent. Sunt lucruri asupra cărora ne-am învoit să le păstrăm în taină până în clipa atacului final. E limpede că unul dintre noi a fost slobod la gură.

Deti-arah scutura din cap când Tiaanet se întoarse cu faţa spre ei.

— Eu am auzit asta de la Hetawa, spuse el. Am fost cu fiul meu să dăruim zeciuială acum două zile. Preotul care mi-a primit donaţia mi-a zis că Zeiţa va răspunde curând rugăciunilor mele de pace, deoarece Avatarul Ei se va întoarce ca să aducă libertatea oraşului. Bărbatul părea nespus de fericit, cum nici nu s-ar cuveni pentru un om al templului.

Se lăsă tăcerea. Tiaanet văzu cum Sanfi strânge pocalul cu putere.

— Însă ei ar şti asta şi s-ar bucura numai dacă întoarcerea prinţului le-ar sluji scopurile, spuse Ghefir, muşcându-şi şi mai tare buza. Nu-i aşa?

— Aşa e, încuviinţă Sanfi potolit. Se pare că Hetawa şi prinţul şi-au întărit alianţa fără ştirea noastră. Iar asta e… supărător.

— Supărător?

Iezanem se ridică în picioare. Tremura de mânie.

— Aşa crezi tu? Cine din oraş va mai dori un Protectorat gujaareean, când Hetawa face din

întoarcerea lui Wanahomen un soi de profeţie nemaipomenită? Numai din pricina întârzierilor tale, Sanfi. Nu avem de ales, trebuie să acţionăm…

— Nu!

Sanfi o privi furios, fără să-i mai pese de politeţe.

— Kisuatienii din oraş sunt în alertă şi se tem de o revoltă în orice clipă. Trebuie să aşteptăm până când lasă garda jos.

— Dar ar putea dura luni întregi!

— Nici vorbă. Va dura câteva zile.

Ghefir îşi dădu ochii peste cap, exasperat.

— Sanfi, prietene drag, despre ce vorbeşti?

Deti-arah îi vorbi mult mai direct, atunci când se aplecă înainte.

— Ce ne ascunzi?

Sanfi oftă şi îşi prinse între degete partea de sus a nasului, de parcă s-ar fi simţit epuizat. Tiaanet ştia însă adevărul. Era furios, dar trebuia să pară calm şi încrezător.

— Patru Protectori vin la Gujaareh, rosti el într-un târziu.

Ceilalţi din încăpere scoaseră un murmur de îngrijorare. Aşteptă până când se potoliră.

— Unul dintre negustorii pe care îi cunosc acolo mi-a trimis vorbă, deşi Protectorii călătoresc în taină, pentru siguranţa lor. Se ocupă cu drumul barjelor pe râu şi a fost năimit să-i aducă aici. Ar trebui să ajungă la sfârşitul celei de-a opta zi de solstiţiu. Vin să vadă cum se descurcă Sunandi Jeh Kalawe şi să hotărască dacă ea ar trebui să controleze în continuare oraşul. Sosirea lor poate lucra în avantajul nostru. Orice perioadă de tranziţie a puterii este un timp al confuziei.

— Şi mai avem şi o molimă dezlănţuită în tot oraşul.

Se opri şi-şi înclină capul solemn spre Iezanem, care strânse din dinţi. Nu purta culorile doliului, deoarece zhinha nu se prea omorau cu respectarea

datinilor, însă durerea ei încă era vizibilă.

— O altă iscoadă de-a mea mi-a spus un secret. Hetawa are vreo 20 sau 30 de oameni închişi acolo, care îşi petrec viaţa dormind. Preoţii spun că le cercetează boala, în căutarea unui leac. Dar dacă nu e niciun leac?

Iezanem încremeni. Deti-arah se încruntă.

— Nu pricep.

— Un Colector a murit acum câteva zile. Sonta-i.

— Da, rosti Deti-arah nerăbdător. Şi ce-i cu asta? Sonta-i era foarte bătrân. Nimic necurat la mijloc că şi-a dat zeciuiala finală tocmai acum.

— Şi dacă nu şi-a dat zeciuiala finală? întrebă Sanfi. Dacă şi el a murit din pricina bolii? Dacă s-ar duce vorba că Hetawa, cu toată magia ei, nu poate să controleze şi nici să oprească răspândirea bolii? Ce s-ar întâmpla atunci?

Deti-arah făcu ochii mari. Iezanem clătină din cap nedumerită, zornăindu-şi cerceii lungi din lapis şi aur.

— Oraşul s-ar umple de spaimă şi nelinişte, spuse ea, şi Protectorii s-ar întoarce împotriva Hetawei, de vreme ce nu ar mai putea i să-şi îndeplinească sarcina de bază, aceea de a păstra oraşul sănătos şi mulţumit. Dar nimic din toate astea nu s-a întâmplat, Sanfi.

Sanfi ridică din umeri, deşi Tiaanet îi vedea încordarea.

— Şi dacă s-ar întâmpla?

— Tu! rosti Deti-arah, tremurând îngrozit. Tu ai provocat această boală?

Iezanem se răsuci spre Sanfi, cu trupul ţeapăn.

— Nu, spuse Sanfi ferm, uitându-se la Iezanem când vorbi. Boala e magică. Cine controlează magia în Gujaareh? Hetawa. Pesemne chiar ei au provocat-o, într-un fel sau altul. Eu pur şi simplu vă sugeram să găsim o cale să le reamintim oamenilor şi Protectorilor de acest lucru.

Iezanem îşi ţinu răsuflarea. Ochii i se umpluseră de lacrimi. Ghefir încetase să-şi mai muşte buza. Numai

Deti-arah continua să se holbeze la Sanfi bănuitor, însă nu catadicsi să rostească niciun cuvânt.

Nu mai rămânea nimic de spus. Iezanem şi Ghefir se învoiseră să răspândească zvonul prin oamenii lor. Sanfi, fiind unul dintre cei mai însemnaţi nobili ai oraşului, se oferi să aranjeze o întâlnire cu Protectorii, de îndată ce soseau, pentru a le mărturisi îngrijorarea lor cu privire la Hetawa. Tiaanet le dădu oaspeţilor o tavă cu bucate să-şi împrospăteze puterile, după care aceştia îşi luară la revedere şi fata rămase singură cu tatăl ei.

Sanfi nu plecă din camera de oaspeţi, privindu-şi mâinile, în timp ce Tiaanet făcea curat. Păstră tăcerea atât de mult timp, încât o sperie când vorbi:

— Tantufi a fost adusă?

Tiaanet aproape că dărâmă un vas la auzul cuvintelor. Se îndreptă iute de spate, concentrându-se asupra mişcării, ca să evite încruntătura de pe frunte. Tatăl ei se obişnuise să vadă numai seninătate pe chipul ei. Schimbarea ar fi fost prea bătătoare la ochi.

— Da, tată. Se află în pivniţă.

— Du-mă la ea.

Glasul îi era blând.

Tiaanet se întoarse cu faţa la el, strângând încordată vasul. Un muşchi de la gât îi tresări.

— Nu mă sfida, Tiaanet, spuse el. Nu în seara asta.

Tiaanet aşează vasul jos, dar nu se mişcă din loc şi continuă să aranjeze florile în el. Mintea îi alerga nebuneşte, încercând să găsească o cale prin care să domolească urgia bărbatului. Furia lui dogorea ca arşiţa unui foc. Dar cu cât întârzia, cu atât mânia lui se înteţea. În cele din urmă, se răsuci spre el, se înclină şi porni spre uşa de la pivniţă.

Îl auzea mergând în spate, cu pasul măsurat şi liniştit ca al ei, deşi răsuflarea îi era neregulată şi aspră. Umbrele învăluiau coridorul ce ducea spre pivniţă. Scara micuţă care cobora sub casă era aproape adâncită

în beznă. Datorită întunericului el nu-i vedea tremurul mâinilor, dar fata ştia că îi simte spaima oricum. Era singurul lucru care o înfricoşa pe lume şi amândoi ştiau asta.

În pivniţa mică, o singură lampă ardea pe un raft plin cu vase sigilate. Uleiul lămpii mirosea a isop, dar nu îndeajuns de puternic încât să acopere izul de mucegai pe care îl degajau pereţii şi podeaua de pământ. Pivniţa nu apuca niciodată să se usuce de la o inundaţie la alta. Obişnuiau să depoziteze aici numai lucrurile care nu prindeau miros. Iar acestea, de obicei, nu însemnau mare lucru, ca şi fetiţa prinsă în lanţuri de peretele cel mai îndepărtat.

Sanfi intră după Tiaanet şi se opri, mijindu-şi ochii. Fata se sprijinea de zid, legănându-şi capul, dar în liniştea de aici, murmurele ei se auzeau limpede, precum zăngănitul cătuşei de la gleznă, care se freca de piciorul ei şi de peretele de piatră.

— De ce nu doarme? întrebă el.

Tiaanet înghiţi în sec. Înainte să poată răspunde, Tantufi îşi săltă capul. Se concentră cu greutate asupra vocilor, pleoapele ei zbătându-se peste ochii mari şi urduroşi.

— Fără somn, bolborosi fata. Fără somn, fără somn, sunt atât de mulţi în apropiere.

Sanfi se încordă şi-şi încleştă pumnii. Făcu un pas spre copilă, întreaga lui postură anunţându-i intenţiile. Tiaanet se aşează iute în faţa lui.

— Din pricina obişnuinţei, tată, spuse ea. Aşa s-a învăţat de când gărzile o sileau să stea trează. Nu înţelege că tu vrei ca ea să doarmă acum.

— Dă-te din calea mea, se răsti el.

— Nu se va putea abţine, tată, va adormi într-un târziu…

El se întinse să-i mângâie obrazul lui Tiaanet, iar fata înlemni.

— Vreau să adoarmă acum, spuse el blând. Magia

ei lucrează şi dacă nu e conştientă.

Nu. Tiaanet închise ochii, auzindu-şi inima bubuindu-i în urechi. Atât de puţine lucruri o mai răneau acum, dar împotriva acestui lucru nu avea apărare. *Zeiţă, te rog, nu. Nu mai suport să privesc cum o bate. Aproape că a murit data trecută. Nu. Hananja, Te rog, ajută-mă!*

Apoi, ca şi cum ar fi primit un răspuns la rugăciunea ei, soluţia îi veni imediat în minte.

— Ai promis, tată, spuse ea.

În liniştea sufocantă a pivniţei, vocea îi răsună neobişnuit de tare, periculos de aspră, aproape ca a lui Iezanem. Îl zări încruntându-se şi mânia lui părea să-şi fi găsit o nouă ţintă.

Da. Eu, nu ea.

— Ai promis că nu o vei mai răni, după ce s-a întâmplat ultima oară.

Îşi îndreptă umerii şi-şi ridică bărbia. Era mai înaltă decât el cu un deget aproape şi, de obicei, îşi ţinea capul plecat ca să evite să se uite în ochii lui. Acum o făcea dinadins, sfidătoare.

— Nu ţi-am făcut oare pe plac în noaptea aceea, tată? Nu am plătit un preţ îndeajuns de mare pentru siguranţa ei?

Bărbatul se holbă, înnebunit de mânie.

— Cum îndrăzneşti? sâsâi el.

— Dacă vrei să doarmă, îi voi da nişte ierburi, zise ea. Tiaanet se apropie şi mai tare de el, înghesuindu-l, privindu-l direct în ochi cu furie.

— Şi-atunci poţi să te bucuri de molima ta. Dar tu nu vrei ca ea să adoarmă, nu? Tu o vrei moartă. Eşti prea mânios ca să gândeşti limpede acum, tată, deoarece Wanahomen s-a dovedit mai isteţ decât tine. Oare de ce te-ai necăjit atât de tare? Va fi un ginere bun. Îi foloseşte pe ceilalţi şi minte la fel de bine ca şi tine. Şi cum o vei mai face, dacă o vei răni pe Tantufi, când ai promis că te vei abţine? Ori poate promisiunile pe care

le faci în pat nu au nicio valoare? Nu m-ar mira, căci nimic din ce faci în pat nu are nicio…

Se simţi aproape uşurată când izbucni furtuna. Epuizase toate felurile în care îl putea întărâta. Bărbatul urlă de furie şi o plesni atât de tare cu dosul palmei, încât o azvârli în spate, unde căzu peste o grămadă de saci cu nisip alb, ce urmau să fie folosiţi în atrium. Sacii se dovediră îndeajuns de moi, aşa că nu-şi rupse niciun os, dar izbitura o lăsă fără aer şi privirea i se întunecă pentru o vreme.

Îl auzea ca prin ceaţă zbierând că e la fel de otrăvitoare ca şi mama ei, un blestem căzut asupra familiei, un blestem pe care nu îl merita. O apucă de şolduri şi fata aşteptă să o tragă de pe saci, ca să-şi poată vărsa furia în ea. Dar el o lăsă acolo unde căzuse. Simţi cum îi sfâşie rochia la spate şi cum îi depărtează picioarele. Se mai chinui puţin cu restul veşmintelor, după care o pătrunse nemilos, provocându-i o durere de patru ori mai rea decât lovitura peste faţă, de patruzeci de ori mai rea decât suferinţa din prima noapte, când venise la ea în cameră, cu atât de mulţi ani în urmă că abia îşi mai amintea ce se petrecuse, mai puţin ruşinea pe care o simţise atunci. Şi acum ruşinea i s-ar fi putut strecura în suflet, alături de scârba la auzul gemetelor şi al sunetelor pe care le scotea când se împingea în ea, dar nimic din toate acestea nu simţi, în pofida durerii. Timpul în care se ruşinase de el şi de ea însăşi că e fiica lui trecuse de mult. Acum nu mai conta decât că ea suferă, şi nu Tantufi. Nu Tantufi.

Din fericire, era prea furios ca să mai încerce să-i provoace plăcere, aşa cum obişnuia să facă pentru a-şi mai scădea din sentimentul de vinovăţie. Violul se termină rapid.

Când el sfârşi, fata aşteptă, ascultându-l cum trage aer în piept şi cum îşi revine, ştiind că nu avea să audă nicio scuză acum. Pentru o vreme, va da vina pe ea că l-a provocat. Că l-a silit să o rănească. În cel mai rău

caz, se va îngrijora că ea îl va părăsi şi va fi nevoită să îndure prezenţa gărzilor care o vor însoţi pretutindeni. O prevenise încă din copilărie că o va vâna cu mercenarii, dacă va încerca să fugă. Nu vor folosi arme totuşi. Le va da voie să îi arate cele mai lente şi mai brutale feluri de tortură, în semn de cadou de despărţire pentru copila lui mult iubită.

Dar ea nu se temea deloc. Ce însemna şi mai multă durere? Însa îi va face la fel şi lui Tantufi, iar gândul acesta o omora.

Abia mai târziu, vinovăţia va înlocui mânia tatălui său şi, atunci, îşi va cere iertare şi îi va aduce cadouri pe care ea nu şi le dorea, făcându-i promisiuni pe care nu le va respecta niciodată.

După o vreme, Sanfi se ridică şi părăsi pivniţa. Tiaanet zăcu mult timp în acelaşi loc, simţind umezeala cum i se răceşte pe corp, aşteptând măcar ca durerea să se mai potolească în cap, în coaste şi în restul trupului. Pluti ameţită minute bune, crezând că doar în închipuirea ei nişte degete blânde îi ating buzele şi pe obraji îi picură lacrimi. Dar n-aveau cum să fie lacrimile ei, căci ea nu mai plângea de ani întregi.

— Dormi, îi şopti o voce la ureche. Dormi acum, dormi. Voi sta trează pentru tine. Eşti în siguranţă. Dormi.

Tiaanet adormi.

26
Învăţătorul

— Mă întreb, spuse Mni-inh, vorbind încet, pentru a-şi arăta limpede furia, dacă nu cumva ţi-ai pierdut minţile.

Hanani, care stătea lângă bazinul pentru îmbăiat, cu mâinile încrucişate în poală, se bosumflă. O zi trecuse de la ultima lor ceartă. Părea că timpul nu îi adusese la sentimente mai bune.

— E singura cale, Frate.

Mni-inh stătea pe un bolovan, în faţa ei. Îşi împletise părul, în timp ce ea îi povestise ce avea de gând. Acum, pe jumătate gol, cu părul ciufulit, o privea mânios.

— Ucenicul meu, aceasta e o minciună. Nu trebuie să-l ajuţi pe prinţ în niciun fel şi cu atât mai mult nu trebuie să-ţi duci planul tău ridicol cu narcomanţia până la capăt.

— Ar putea înnebuni…

— *Să înnebunească*.

Hanani se uită şocată la Mni-inh. După o clipă, bărbatul îşi frecă faţa şi începu să se învârtă de colo până colo cu paşi mari.

— Hanani…

Îşi scutură capul frustrat.

— Spui că mânia nu-ţi oferă pace. Bine. O slujeşti mai bine pe Hananja decât mine, deoarece eu vreau ca el să fie rănit la fel de tare cât te-a rănit pe tine.

Hanani se încruntă.

— Dorinţa de răzbunare e firească, Frate, dar nu e niciun fel de pace în ea.

— Ştiu asta! Dar nu suport urzelile alea de şacal nenorocit pe care le-a ţesut în jurul tău. Nu mai zâmbeşti. Nici măcar nu mi-ai povestit ce s-a întâmplat. Între noi doi e o prăpastie acum, iar înainte eram mai apropiaţi decât rudele de sânge.

Hanani oftă şi închise ochii, căutând pacea. Nu voia să-i vorbească despre Azima. Nici măcar nu voia să se gândească la el. Şi totuşi, Mni-inh aducea vorba de el întruna, îngrijorându-se pentru ea ca pentru un copil cu o julitură vindecată pe jumătate. Ce însemnătate mai avea că ea se născuse rănită?

— Toate astea nu au importanţă, Frate, spuse ea, când se simţi în stare să vorbească pe un ton calm. Indiferent de ceea ce a devenit prinţul, Hetawa a dat o mână de ajutor în crearea…

Mni-inh pufni enervat.

— Wanahomen nu are importanţă, Hanani. Nijiri e nebun să se bizuie pe el şi nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de ce i se întâmplă!

Furia se întorcea. Hanani îşi încleştă pumnii pe coapse şi se rugă Zeiţei să-i dea putere să îşi susţină punctul de vedere.

— *El e motivul pentru care ne aflăm aici*, Frate. Ori toate astea n-au avut niciun sens? Suferinţa pe care am îndurat-o…

Mânia dispăru sub povara repulsiei şi a amintirii urâte a mâinilor lui Azima, dar şi a momentului şi mai îngrozitor când mâinile ei i-au ferfeniţit sufletul. Se concentră asupra cuvintelor. Vorbele nu o puteau răni.

— Viaţa pe care am luat-o. Furia nu mă linişteşte, Frate. Dar să ştiu că ceea ce am îndurat, că faptele mele ar ajuta Gujaarehul… *Asta* mă linişteşte, da. Dacă îl ajut pe prinţ, voi ajuta Gujaarehul.

Mni-inh se opri ca să se holbeze la ea şi pe chipul lui trecu în valuri durerea, mânia, înţelegerea şi, din nou, suferinţa.

— Ar fi trebuit să te protejez, rosti el blând.

Atunci pricepu Hanani de ce Mni-inh se necăjise atât de tare.

— Ce s-a întâmplat cu mine nu a fost vina ta, adăugă ea, cât putu de blajin.

— Mă aflam la numai două corturi de tine! Ar fi trebuit să aud. Ar fi trebuit să ştiu…

Mni-inh îşi lăsă braţele să-i atârne pe lângă corp, cu pumnii strânşi.

Hanani se ridică, se apropie de el şi îi luă mâinile, privindu-l în ochi, ca să vadă că nu îl învinovăţeşte de nimic.

— Nu mai sunt de mult o copilă, Frate! Nu mă poţi proteja de toată lumea.

O privi cu ochi plini de regret şi îşi lipi mâna de obrazul ei, aşa cum nu o mai făcuse de ani întregi. Se oprise atunci când renunţase şi la îmbrăţişări, iar ea le dusese nespus de mult dorul ambelor gesturi. Îşi sprijini obrazul în palma lui, lăsându-l să ştie, fără vorbe, cât de recunoscătoare îi e pentru afecţiunea lui, iar Mni-inh scoase un oftat îndurerat.

— Eşti fiica pe care n-am ştiut niciodată cât de tare mi-o doresc, şopti el. Nimeni nu poate iubi o altă persoană atât de mult şi totuşi să-şi păstreze liniştea în inimă. N-ar trebui să te iubesc aşa cum o fac eu. Dar nu-mi pasă, Hanani, nu-mi pasă.

Nici mie nu-mi pasă, Frate, îşi spuse ea în sinea ei. *N-aş regreta niciodată că te iubesc atât de mult*.

Mni-inh rostise adevărul. Ca Împărtăşitori, juraseră să fie devotaţi numai petiţionarilor şi purtătorilor de zeciuială şi celorlalţi fraţi de cale, aflaţi în slujba Zeiţei. Dragostea individuală, dragostea egoistă şi puternică a familiei şi a iubiţilor împiedicau devotamentul real.

Hanani nu zise nimic, dar îi acoperi mâna cu a ei. Mni-inh zâmbi, dar pe chipul lui încă se mai zăreau frământările lăuntrice.

— Şi iată-mă cum te împovărez şi cu necazurile

mele. Nu e îndeajuns că te lupţi cu tine însăţi, acum trebuie să pierzi din timpul tău ca să mă alini pe mine. Iartă-mă!

Hanani clătină din cap, nedorind să vorbească. Însă înlăuntrul ei se relaxă puţin, după ce Mni-inh exprimase cu glas tare frustrările care o chinuiau de zile întregi. Se simţea deja mai bine când preotul oftă adânc şi îi dădu drumul.

— Antrenează-ţi prinţul, o îndemnă el. Dacă poţi. E prea bătrân şi pesemne cu o minte de barbar. Dar dacă eşti hotărâtă, te voi ajuta.

Fata schiţă un zâmbet.

— Îţi mulţumesc, Frate.

El încuviinţă din cap posomorât.

— Însă fii atentă. Dacă încerci să strecori nişte magie în capul acestui nebun, vei avea nevoie de forţă. Haide să vedem dacă sălbaticii de aici gătesc aşa cum se cuvine.

Mai târziu, seara, după o masă neaşteptat de savuroasă lângă vatra comună a celor care nu aveau sclavi, Hanani îl urmă pe Tassa pe un drum ocolit, printre mai multe platouri care abia erau unite între ele, de-a lungul zidului estic din Merik-ren-aferu. Tassa, născut şi crescut în canion, se strecura printre dâmburile cu pietriş şi pantele abrupte precum o şopârlă, chicotind pe seama lui Hanani, ori de câte ori ea se împiedica sau se oprea să se odihnească. Dar nu o lăsa niciodată în urmă şi pentru asta îi era recunoscătoare.

Într-un moment de odihnă, în timp ce stătea pe o bucată de stâncă şi se ruga ca şerpii şi păianjenii să rămână în ascunzişurile lor, veni alături de ea, privind-o cu ochi strălucitori şi curioşi:

— De ce? întrebă el. Mergi, Wana, tu.

Arătă în sus spre vârful costişei, pe care Hanani nu îl vedea. Lampa pe care o ţinea în mână arunca un

cerc de lumină orbitor, dar dincolo de el domnea întunericul. Ea nădăjduia din inimă că sunt aproape.

— Să-l învăţ, îi răspunse, folosind cuvinte simple. Vise.

Imită pe cineva dormind, odihnindu-şi obrazul pe mâinile lipite una de alta.

Băiatul se încruntă gânditor.

— Pentru că…

Se străduia să-şi găsească vorbele.

— Merge, Wana. La Gujaareh. Tu înveţi vise, pentru că?

— Îi venea greu să-i explice. Chiar dacă Tassa ar fi vorbit gujaareeana perfect, era încă un copil. Dar văzuse cât de mult îl duruse pe prinţ să ascundă moştenirea gujaareeană de copil. Îşi ridică degetele în faţa lui Tassa, dar nu le apropie de chipul lui.

— Îmi dai voie?

Băiatul se încruntă, semănând mult cu tatăl lui în clipa aceea, dar curiozitatea învinse. Încuviinţă din cap şi închise ochii. Hanani îşi aşează degetele pe pleoapele lui şi ţesu iute un vis delicat de învăţare. Fusese în Palatul Yanya-iyan de câteva ori, de obicei ca parte a procesiunii anuale de Hamyan. I-l arătă lui Tassa, trecându-l în visul ei, pe sub porţile strălucitoare ale palatului până ajunseră în curtea imensă, unde se opriră înaintea podiumului, de pe care, tradiţional, prinţul Gujaarehului veghea sărbătoarea anuală. De zece ani nu mai fusese niciun prinţ pe podium, dar Hanani îl zărise pe bătrânul prinţ, tatăl lui Wanahomen, o dată, în copilăria ei. Se ajută de amintire ca să-l creeze, drept şi mândru ca o statuie pe jilţul de lemn alb, cu Aureola aurie precum chihlimbarul a Soarelui de Apus în spatele şi deasupra lui.

Apoi, încetul cu încetul, îl înlocui pe prinţ cu altcineva: Wanahomen. Stătea pe acelaşi tron, cu chipul plin de trufie şi de putere, purtând o fustă roşie de mătase şi un guler de plăci aurii, cu un acoperământ de

cap roşu, ce-i dădea un aer de portret sub coroana de fildeş.

Când încheie visul, Tassa o privi cuprins de uimire.

— *Wana?*

Hanani zâmbi şi încuviinţă.

— Gujaarehul este Oraşul Viselor. Wana trebuie să aibă vise bune, sănătoase, ca să ne conducă. Ca să fie prinţul nostru. Înţelegi?

Tassa se încruntă, dar nu pentru că nu ar fi priceput, gândi ea. Îşi ridică genunchii la piept şi Hanani zări melancolie în ochii băiatului.

— Prinţ, aici, rosti el bosumflat. Căpetenie de vânătoare înainte, sub Unte, căpetenia tribului *după* Unte. Dar…

N-ar fi niciodată mulţumit numai cu asta, intui Hanani. Văzu un nou licăr de înţelegere în ochii lui Tassa şi îi păru rău că-i arătase adevărul. Prinţul fusese crescut în mijlocul unor minunăţii pe care nici cel mai avut banbarra nu ar putea să le atingă. Tassa ar putea şi el să aibă aceeaşi glorie, ca fiu al Apusului de Soare, dar pentru ce preţ îngrozitor.

Yanassa o lămurise: copiii aparţineau mamelor clanului. Mătuşile şi bunicile le ajutau să-i crească, iar unchii îi învăţau pe băieţi cum să se poarte potrivit sexului lor. Bărbaţii nu aveau nicio putere asupra copiilor lor, ci numai asupra celor născuţi de rudele lor feminine. Ca să-i dea lui Tassa dreptul său din naştere, prinţul ar fi trebuit să-i fure dreptul din naştere şi să-l smulgă de lângă familia banbarra pe care o cunoştea şi o iubea.

Când mă voi întoarce la Gujaareh, îmi voi pierde fiul. Amintindu-şi cuvintele prinţului, Hanani pricepu două lucruri: că Yanassa era atât generoasă, cât şi curajoasă, lăsându-l pe Tassa atât de aproape de tatăl său şi că prinţul era mai puţin egoist şi trufaş decât părea.

Hanani oftă şi atinse mâna lui Tassa.

— Părinţii mei m-au vândut când eram mai mică decât tine, îi zise ea. Eşti foarte norocos că ai părinţi care te iubesc aşa de mult.

Băiatul nu înţelese. Văzu asta în privirea lui nedumerită. Apoi însă ochii lui se deschiseră larg, sări în picioare şi scoase o bucată de piatră cu margini zimţate dintr-o cută a robelor. Era un cuţit făcut în casă, îşi dădu seama Hanani. Se răsuci cu faţa spre partea întunecată a cărării pe unde veniseră, încordată şi tremurând.

Din umbră, păşi iute prinţul. Tassa îşi ţinu răsuflarea şi oftă uşurat.

Wanahomen se apropie de ei, în ochi jucându-i un zâmbet la vederea cuţitaşului de bucătărie. Îi spuse ceva în chakti şi Tassa se strâmbă stânjenit, încercând să ascundă cuţitul. Prinţul îi apucă mâna şi îi smulse cuţitul ca să-l cerceteze. Clătină din cap, dar ochii i se înmuiară când îl privi pe băiat. Ridică o mână şi-l mângâie pe obraz, iar Hanani nu se putu împiedica să nu-şi amintească mâna caldă a lui Mni-inh.

Apoi prinţul se ridică în picioare şi îşi desfăcu unul dintre cuţitele de la brâu. Plăseaua era din os lustruit, iar teaca, dintr-o piele frumos lucrată. Scoase lama puţin şi oţelul luci în lumină. Îl vârî la loc în teacă, înfăşură corzile cu franjuri în jurul plăselei şi i-l dădu lui Tassa.

Tassa inspiră adânc, primind cuţitul cu ambele mâini. Pe un ton politicos, puse o întrebare, iar Wanahomen încuviinţă. Cu ochi scânteietori, Tassa bolborosi un mulţumesc emoţionat şi plecă alergând, adâncindu-se în beznă. Ţinea cuţitul la piept şi rânjea ca un nebun.

Prinţul îl urmări plecând, oftând atât de tare, încât vălul i se ridică.

— Nebunia lui Wujjeg mi-a folosit. Deşi Yanassa mă va ocărî.

— Un cuţit e un dar primejdios pentru un copil.

— Da. Dar la banbarra, băieţii care visează să fie

luptători primesc deja unul la vârsta lui.

Cercetă micul cuţit de piatră, o idee mai şlefuit decât o simplă piatră colţuroasă, şi îl aruncă în mijlocul umbrelor.

— Dacă e aşa de hotărât să aibă un cuţit, atunci ar trebui să fie unul care să nu-l lase la nevoie.

Părea neobişnuit de ursuz. Hanani nu reuşea să descopere nimic din batjocura şi ironia lui obişnuită.

— Dacă aşa e datina, atunci Yanassa…

— Yanassa vrea ca Tassa să ţină socotelile tribului, să devină povestitor sau fierar. Orice, numai luptător nu.

Wanahomen ridică din umeri.

— Totuşi e fiul meu, oricât s-ar împotrivi ea acum.

El surprinsese discuţia ei cu Tassa, îşi dădu seama Hanani. Stâncile răspândeau bine ecoul sunetelor. Într-o noapte aşa de tăcută, fiecare vorbă se auzise limpede.

— Ei bine, arareori copiii cresc aşa cum îşi doresc părinţii, continuă Wana, mutându-se ca să stea cu faţa spre ea, aşezându-se cât mai comod pe un colţ de stâncă.

— Ai tăi probabil că sunt uluiţi.

Hanani îşi încrucişă mâinile în poală.

— Ai mei nu cred că se gândesc la mine prea des.

El şovăi.

— Ai spus că te-au vândut.

— Da. Făceam parte din casta agricultorilor. În anul acela, recoltele fuseseră distruse. E de datoria unei fete să vadă de bunăstarea familiei ei în vremuri de restrişte. I-am rugat să mă vândă.

Wanahomen se încruntă.

— Auzisem că asemenea lucruri se întâmplă în castele de jos, dar… Câţi ani aveai?

— Văzusem şase inundaţii ale râului.

— Şase!

Bărbatul scutură capul neîncrezător.

— Nici nu ştiai ce le ceri.

Ea ridică din umeri. Nu ştiuse, dar nu mai conta.

— De ce Hetawa? întrebă el. Nu prea au nevoie de femei… Sau cel puţin aşa stăteau lucrurile înainte de tine. Cu siguranţă părinţii tăi te-ar fi putut vinde pe un preţ mai mare unei alte familii dintr-o castă de agricultori care nu avea fiice sau vreunei case cu timbalin

Hanani privi flacăra lămpii dansând în briza rece. Mişcarea aproape că te adormea ca într-o vrajă de somn.

— A fost alegerea mea, spuse ea. Hetawa mi s-a părut întotdeauna magnifică. Cu toţi preoţii înţelepţi şi buni, cu magia de acolo, cu şansa de a învăţa oricât de mult aş fi vrut… Chiar şi numai pentru câţiva ani şi tot mi-aş fi dorit să ajung acolo.

— Şi părinţii tăi au făcut tot ce se poate pentru fericirea ta, chiar dacă nu mai valorai mare lucru pentru nevoile lor.

O privi lung peste văl.

Un gând care nu-i trecuse niciodată prin cap lui Hanani. Copiilor adoptaţi de Hetawa, Zeiţa Hananja le devenea mamă, Slujitorii ei, taţi, iar ceilalţi copii adoptaţi, o armată de fraţi. O ajutase să creadă asta şi să uite familia în sânul căreia crescuse, în timpul primelor nopţi pline de singurătate şi de dor de casă. În cele din urmă, devenise un adevăr pentru ea. Dar pesemne că fusese chiar norocoasă să aibă părinţi care s-o iubească atât de mult, încât fericirea ei să însemne mai mult decât dorinţele lor.

Îşi înclină capul către prinţ, mulţumindu-i pentru părere. El o privi nervos şi se săltă în picioare.

— Începem lecţia?

— Da, desigur.

Trecerea bruscă la treburi mai serioase o lovi direct, fără milă. Nu mai cunoscuse niciun gujaareean lipsit de eleganţă. Până şi kisuatienii se purtau cu mai multă delicateţe.

— Îmi dai voie să te cercetez?

El încuviinţă din cap şi fata se ridică şi se apropie de el. Îi venea greu să se aşeze cum trebuie în fustele nenumărate, dar reuşi, în cele din urmă, punându-şi o mână pe umărul lui. Wanahomen se uită la mâna ei, cu o privire ciudată, îngândurată.

— Nu s-a învineţit, spuse el.

— Poftim?

— Acolo unde m-a lovit soldatul kisuatian. Te-ai oferit să mă vindeci în ziua aceea, dacă-mi amintesc bine.

Hanani uitase. Se simţea agasată, mai ales că el încercase să o salveze atunci de o purtare, pe care, mai târziu, Azima o avusese faţă de ea.

Nu putea şi nici nu avea de gând să mai stăruiască asupra acestor lucruri.

— Închide ochii, spuse ea.

Cuvintele şi tonul ei erau la fel de stângace ca felul în care schimbase el subiectul mai devreme şi glasul îi sună rece chiar şi pentru propriile urechi. Drept răspuns, privirea lui Wanahomen deveni de gheaţă. Fără să scoată o vorbă, îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii.

E prea multă mânie în inima mea pentru asta, îşi dădu seama Hanani. Dar cuvintele fuseseră rostite şi lecţia începuse. Nu avea încotro, trebuia să meargă mai departe.

Îşi aşeză degetele pe pleoapele lui şi îi căută sufletul. Trebuia să cerceteze nenumărate straturi lăuntrice. Nu numai carne, ci şi gheme de voinţă şi emoţii. Ar fi mers mai uşor dacă l-ar fi adormit, dar era important ca ea să îl cunoască atât în starea de veghe, cât şi în visare. Mni-inh o prevenise şi îi spusese că ea trebuie să-i înveţe sinele din starea de veghe, indiferent de tărâmul în care păşeau. Aşa că trecu de dârzenia, singurătatea, mândria şi caracterul lui protector şi când intră în artera năvalnică de deasupra inimii lui, îi găsi sufletul. Atunci…

Ce?

Ceva se schimbă.

În locul întunericului din spatele pleoapelor ei, se trezi atrasă într-o beznă şi mai adâncă. Pentru o clipă, îşi pierdu orientarea şi îşi dădu seama că nu se mai află înlăuntrul prinţului. Legătura dintre ei rămăsese în continuare acolo. O vedea. Un fir roşu cu sângele ce traversa spaţiul. Zeciuiala lui, umblikehul, care îi unea sufletul de carne. Umblikehul lui Hanani era şi el vizibil, în acest loc fără formă.

Nu-i plăcea lipsa de forme. Dar chiar când se gândi la asta, locul se lumină şi deveni Sala Binecuvântărilor. Cenuşie.

Tărâmurile de mijloc. Îngrijorată, Hanani se răsuci spre alcovurile Sălii, unde înainte zărise, acum ştia, forţa care îl omorâse pe Dayuhotem. Dar nu găsi nimic. Uşurată, se întoarse la statuia Hananjei şi la podium şi se văzu pe ea, o altă versiune a ei, înveşmântată în robe voluminoase care se umflau în bătaia unui vânt venit de nicăieri.

Îngenuncheată la picioarele Zeiţei, cu un cuţit în mână, cel pe care prinţul i-l dăruise fiului său mai devreme, înjunghia fără mila un trup fragil, care devenise de nerecunoscut din pricina rănilor sângerii.

Hanani ţipă. Cealaltă Hanani se opri şi se uită în sus spre ea, zâmbindu-i printre lacrimi şi stropi de sânge.

Nu! Niciodată nu aş face aşa ceva!

Cu mişcări sălbatice, Hanani îşi înhăţă umblikehul şi…

…căzu înapoi în sine însăşi, atât de rapid şi atât de puternic, încât tresări şi se dădu câţiva paşi înapoi, icnind.

Wanahomen deschise ochii surprins şi nedumerit.

— Ce s-a întâmplat?

— Eu… eu nu…

Era dezorientată şi năucă, nu reuşea să-şi adune gândurile. Oare el nu văzuse aceeaşi imagine groaznică?

Nu-şi amintea deloc visele?

— Nu ştiu. Eram…

— Pe toţi zeii, te împleticeşti ca un beţiv.

Prinţul se întinse s-o sprijine, punându-i o mână pe talie şi una pe coapsă.

Pe coapsă, aşa cum făcuse Azima…

Panica o izbi, înainte să mai apuce să se gândească.

— *Să nu mă atingi*!

Glasul ei părea neomenesc, un urlet inundat de cuvinte. Lovi în toate direcţiile ca să se depărteze de el. Împiedicându-se în fuste, căzu în mijlocul pietrişului, gâfâind, icnind şi tremurând atât de rău, încât abia mai respira. Continuă să se mişte în patru labe, oprindu-se abia când se lovi de un bolovan imens ce se găsea în mijlocul cărării.

Nu se auzea niciun sunet în spatele ei şi groaza lui Hanani începu să se domolească.

— Nu te voi atinge, spuse prinţul.

Vorbise încet, cu glas blajin.

— Ce pot să fac să te ajut? M-aş duce după mentorul tău, dar ar însemna să te las singură aici.

Fata începuse să-şi recapete controlul. Tremurul aproape că dispăruse când se ridică în picioare cu grijă, căutând să pară demnă, atunci când se întoarse cu faţa spre el.

— Nu… nu. Îmi pare rău. Eu… nu ştiu de ce…

Dar bineînţeles că ştia de ce. Amândoi ştiau.

— Îmi pare rău.

— Dintre toţi oamenii de pe lume, *tu* nu ar trebui să-mi ceri *mie* iertare, spuse el.

Hanani nu avea să se gândească la cuvintele lui şi nu avea să recunoască regretul din ele decât mult mai târziu.

— Eşti în siguranţă aici, Împărtăşitor-Ucenic. Nu voi mai permite nimănui niciodată să te rănească.

În mod uimitor şi de necrezut, vorbele o liniştiră,

deşi nu ar fi trebuit. Nu avea niciun motiv să se încreadă în el. Totuşi, faptul că erau singuri aici şi el nu încercase să o atingă din nou avea puterea necesară ca să o calmeze. Tăcerea lui Wanahomen o ajută şi ea. Putea să pretindă că el nu se află acolo şi să-şi caute pacea în sinea ei. Într-un târziu, trase adânc aer în piept şi se aşeză în genunchi.

— Cred, rosti ea cu grijă, că ar trebui să încheiem lecţiile din seara asta.

Prinţul venise şi se lăsase pe vine lângă lampa a cărei flăcări dansau. Încuviinţă din cap. Spre uşurarea ei, nu o întrebă despre ciudăţeniile pe care le găsise în visele lui sau dacă se simte bine.

— Lasă-mă să te însoţesc înapoi în tabără.

Fata dădu din cap şi se ridică în picioare. Prinţul luă lampa şi se apropie de ea îndeajuns cât să aibă lumină, dar nu cât să o poată atinge. Hanani nu se uită la el. Tăcuţi, porniră spre tabără.

27
Visând cu ochii deschişi

Noaptea avea un aer bizar. Colectorul Inmu băgă de seamă asta când sări de pe un acoperiş pe altul, în drumul său spre Hetawa. Dacă acoperişul ar fi fost de felul celor înclinate, cu ţigle monstruoase, preferate de zhinha şi de alţi străini cu gusturi exotice, Inmu s ar fi ales cu multe oase rupte. Din fericire, acoperişul era plat. Inmu aterizã prost, rostogolindu-se ca să mai domolească forţa izbiturii. Nu-şi rănise trupul, ci doar mândria.

Când privi în sus, primi o nouă lovitură. Silueta nemişcată a Colectorului Nijiri se ascundea în umbra acoperişului.

Stânjenit, se ridică în picioare. Spre uşurarea sa, Nijiri nu-l mustră pentru nepriceperea lui. De fapt, deşi se învoiseră să se întâlnească aici la sfârşitul colectărilor, Nijiri părea că nu-l observase deloc pe Inmu. Când se apropie de el, văzu că Nijiri stătea neclintit, cu o mână ţinându-se de un vas uriaş, cu privirea întoarsă în sine însuşi. Pe chipul lui încremenit se citea atât mânie, cât şi spaimă.

Nijiri s-ar putea să nu cunoască niciodată pacea, îi spusese odată mentorul său, Rabbaneh. *Are destulă pentru petiţionarii lui, dar cred. că nu va găsi niciodată ce are nevoie pentru a fi fericit. Nu aici, în Hetawa, în orice caz.*

Pe Inmu îl tulbura uneori să ştie că unul dintre fraţii săi suferea aşa de rău. Cu toţii ştiau de ce: Ehiru. Totuşi, Nijiri era un Colector perfect în tot ceea ce făcea. Agil şi tăcut la vânătoare, fatal în lupta corp la

corp, blând când lua zeciuiala. Oare durerea fără sfârşit îl făcea atât de bun? Inmu habar n-avea, dar se hotărâse să-şi cerceteze fratele până când va găsi o cale să-l ajute.

Se dădu şi mai aproape de el, alăturându-se umbrelor.

— Nijiri-frate?

Nijiri întoarse capul şi, pentru o clipă, Inmu se temu că fratele lui îl va lovi.

— Inmu. Simţi?

Senzaţia stranie de apăsare, care umplea noaptea în jurul lor. O simţise şi Inmu când sărise. Părea să umbrească până şi lumina strălucitoare a Visătoarei.

— Da, răspunse Inmu încruntându-se. Dar nu ştiu ce e.

— Am crezut…

Nijiri se opri, înghiţind în sec. Când ochii lui Inmu se mai obişnuiră cu întunericul, văzu chipul lui Nijiri acoperit de sudoare.

— Pentru o clipă… Sonta-i e mort, nu? L-am ars…

Închise ochii şi se cutremură.

Îngrijorat, Inmu atinse umărul lui Nijiri cu blândeţe.

— Frate, te simţi bine?

Încercă să-şi aducă aminte când trecuse ultima Nijiri prin pranje, ritualul de curăţare şi întărire, pe care trebuiau să-l facă în fiecare an Colectorii. Da, Nijiri se izolase pe la mijlocul verii, cu câteva luni înainte. Nu putea să aibă nevoie de el din nou atât de curând. Dar ce altceva ar putea să-i stârnească o asemenea tulburare?

Brusc, Nijiri privi în sus.

— Nu, sunt un nebun orbit de amintiri. De data asta e ceva diferit.

Se trase mai departe de mâna lui Inmu şi păşi pe marginea acoperişului, scrutând bezna.

— Inmu. Vino să vezi.

De-a dreptul nedumerit, Inmu se apropie de Nijiri, urmărind direcţia în care arăta fratele lui cu mâna. O altă clădire, învecinată cu cea pe care stăteau. Prin fereastră se vedea un cuplu în pat, dormind. Soţia gemea în somn, dar nu foarte tare. Totuşi, sunetele se auzeau limpede în liniştea nopţii. Soţul se foia şi se zvârcolea, de parcă s-ar fi luptat cu un duşman nevăzut. În timp ce îi priveau, bărbatul gemu şi-şi mişcă brusc mâna, lovindu-şi soţia. Femeia nu se trezi, dar continuă să scoată nişte sunete sparte, disperate.

Inmu se încruntă. Nijiri nu mai părea chinuit de suferinţă. Nijiri cel rece şi primejdios se întorsese.

— Ceva nu e în regulă, rosti el.

Poate au somnul greu, se gândi Inmu să spună. Dar se înfrână, deoarece ameninţarea din vorbele lui Nijiri îl înfricoşase şi se temea că fratele său de cale ar putea avea dreptate. Nu ştia cum, dar simţea că ceva nu e tocmai cum se cuvine cu cei doi soţi.

Apoi îşi aminti de femeia al cărei vis îl omorâse pe Sonta-i. Anii de antrenament îl împiedicară să icnească, dar când privi spre Nijiri, acesta încuviinţă din cap.

— Trebuie să-i ajutăm, şopti Inmu.

Chiar când rosti cuvintele, disperarea îi strânse stomacul. Sonta-i le dovedise deja că nu era nimic de făcut. Iar Nijiri dădu din cap că nu, deşi în ochi purta aceeaşi frustrare.

— E ceva mai mult în toate astea, spuse Nijiri. Senzaţia ciudată, lumina, gustul aerului. Aproape că am uitat în toţi aceşti ani de când. un devenit Colector, dar acum ştiu… Mă simt de parcă *aş visa*.

Inmu îşi dădu seama că Nijiri avea dreptate. Inmu era Colector de opt ani, călătorind pe marginile tărâmului Ina-Karekh numai cu ajutorul purtătorilor de zeciuială, dar încă nu uitase cum e să visezi de unul singur. Erau momente când tărâmul viselor părea atât de asemănător cu cel din starea de veghe, încât singura cale de a face diferenţa dintre ele era instinctul. Aşa se

simţea şi acum… Şoapta subtilă a simţurilor, dincolo de lumea fizică, îl prevenea că lumea nu mai e reală.

— Visăm? întrebă Inmu.

— Sper că nu, spuse Nijiri, făcând un semn cu capul spre cei doi soţi. Sau nu mai avem decât puţin timp până când vom fi ucişi precum Sonta-i.

Rabbaneh s-ar supăra amarnic, dacă ar rămâne singurul Colector, se gândi Inmu, după care îşi înăbuşi dorinţa nebună de a râde Un alt sunet ce abia îi atinse marginea auzului şterse frivolitatea momentului.

Se ridică şi traversă acoperişul spre marginea din partea opusă. Lumina lunii era puternică aici, aşa că vedea sursa necazului cu claritate: un tânăr, nu mai mare decât el, dormea încovrigat pc pragul unei uşi. După port şi după pătura de pânză roasă care îl acoperea, Inmu bănui că băiatul e servitor şi fusese pedepsit pentru cine ştie ce greşeală să doarmă afară. Deşi treptele nu păreau deloc propice somnului, adormise. Şi el se zvârcolea neliniştit, gemând din pricina unui coşmar.

— Nu-mi place deloc ce văd, spuse Nijiri.

Inmu sări speriat. Nijiri se apropiase atât de tăcut, încât Inmu nu-l simţise.

— Visul trece de la un om la altul, spuse Inmu tulburat. Am văzut asta. Negustorul Bahenamin l-a avut, apoi soţia lui, apoi servitoarea lor. Celelalte victime trăiau în aceeaşi gospodărie sau în casele învecinate. Oricine doarme primeşte visul, dacă purtătorul lui e în apropiere.

Nijiri încuviinţă.

— Se pare că suntem martorii unei noi molime.

Părea copleşit de nefericire. Împărtăşitorii îi adunaseră pe toţi cei bolnavi, izolându-i laolaltă în Sala Răgazului. Nu puteau face nimic să-i ajute, dar cel puţin se consolaseră cu ideea că, atunci când bietele suflete vor trece dincolo, nu-i vor mai lua şi pe alţii cu ei. Acum se părea că vor fi jefuiţi şi de această mică alinare.

Dar altceva din ce văzuseră îl tulbura pe Inmu.

— Frate, spuse el, noi *am găsit* toate victimele înainte. Santinelele au adus pe toată lumea care suferea din pricina visului, pe toţi cei cu care au intrat în contact şi pe toţi cei care *e posibil* să fi stat pe lângă ei. Pe unii i-au adus chiar împotriva voinţei lor.

Inmu şi câţiva Împărtăşitori însoţiseră Santinelele în timpul acelor călătorii. Părea greşit să foloseşti vrăji de somn drept armă, mai ales că, dintre cei adormiţi cu forţa, unii aveau să nu se mai trezească niciodată, însă păstrarea păcii cerea adesea acţiuni dureroase.

— Fraţii noştri Santinelele au fost atât de meticuloşi, încât nu văd cum ar fi putut să rateze pe cineva.

— Dar probabil că aşa s-a întâmplat. Şi mai avem o problemă. Mai mare. Unde este sursa visului rău, Inmu? Nimeni nu a descoperit-o.

Inmu cumpăni o clipă şi un alt sunet ciudat ajunse la urechile lor. Glasul unei femei? Şi încă ceva, mai puternic, familiar. Roţi de trăsură, huruind pe piatră.

— Cam târziu pentru călătorii, spuse Nijiri.

— Vreun amărât care şi-a lăsat drăguţul şi se întoarce acasă. Ori poate care vine de la o casă cu bere.

Inmu ridică din umeri.

Nijiri se răsuci pe călcâie, urmărind sunetul.

— Ai auzit din ce direcţie venea?

— De acolo.

Inmu întinse mâna şi rămase uimit să descopere că arăta spre Hetawa. Strada care se întindea de-a lungul Hetawei, aproape de zidul de est al clădirii.

Dar de ce se încrunta şi mai tare Nijiri?

— *De acolo* a venit, murmură Nijiri ca pentru sine. Nu dinspre străzile din jur, unde sunt casele. Tăcerea domnea şi când l-am auzit mişcându-se…

Brusc, încremeni, căscând ochii mari, plini de groază.

— *Indethe…*

Înainte ca Inmu să întrebe ce se petrece, Nijiri se făcu nevăzut. Sărise deja pe streaşina zidului de dedesubt şi apoi pe pământ, înainte ca Inmu să-şi vină în fire. Când Inmu atinse şi el pământul, Nijiri dispăruse după un colţ.

Întrebându-se dacă fratele său mai mare e întreg la minte, Inmu alergă după el. Însă Nijiri deja pierise printre aleile înguste. Zgomotul paşilor săi abia dacă se mai auzea.

Însă huruitul trăsurii nu venea de departe. Inmu şovăi, apoi se întoarse în direcţia sunetului şi se strecură pe străzi, astfel încât să-i iasă în cale. În timp ce alerga, apropiindu-se tot mai mult de zgomotul roţilor pe cărămizi, auzi din nou vocea femeii. Cânta.

La o aruncătură de băţ distanţă acum. Ajunsese la o încrucişare de drumuri. Trăsura avea să treacă pe lângă el în orice clipă.

— *Zeiţă, dulce Zeiţă, nu…*

Vocea lui Nijiri, ridicată cât se poate de tare, răsună pe străzile goale. Tresărind, Inmu se opri brusc. *Ce…*

Trăsura, o ricşă simplă cu două roţi, trasă de un servitor vânjos, care purta îndeajuns de multe arme ca să joace şi rolul de gardă, trecu pe stradă prin faţa lui Inmu. Partea de sus era deschisă, deşi acoperită cu o pânză subţire pentru ţânţari. Nu reuşi să vadă limpede cine sunt ocupanţii ei. Raza de lună care sclipi fugar şi o adiere blândă de vânt ce undui uşor pânza lăsară la vedere chipul unei femei, care se întoarse când îl zări. Cei mai frumoşi ochi pe care îi întâlnise vreodată se uitau la el. Negri precum partea întunecată a Visătoarei, ademenitori precum piatra jungissei.

Şi trişti. Atât de trişti, încât Inmu îşi dori să se ducă la ea şi să-i ofere toată alinarea pe care şi-o dorea, numai să nu-i mai vadă expresia de pe chip. I-ar lua zeciuiala finală, dacă asta i-ar cere ea sau ar ţine-o pur şi simplu în braţe, deoarece nu mai văzuse niciodată pe

nimeni să poarte o asemenea povară grea şi atâta disperare în suflet.

Nimeni nu putea trăi o aşa singurătate.

Ceva se mişcă în braţele femeii. Un copil, îşi dădu el seama, deşi nu zări mare lucru. De cinci sau şase inundaţii, dormind profund. Privirea din ochii femeii se schimbă. Acum Inmu descoperi căldură în ea şi o tandreţe atât de profundă, încât îi veni să plângă. Femeia se retrase în umbrele baldachinului, ţinând copila la pieptul ei. Trăsura îşi continuă drumul şi se îndreptă spre unul dintre poduri. Vocea ei se auzi din nou, cântând acelaşi cântec blând pe care îl surprinsese mai devreme. Un cântec de leagăn.

Tânjind după ceva necunoscut, aşa cum nu i se mai întâmplase înainte, Inmu se holbă în direcţia trăsurii mult timp, înainte să-şi amintească de Nijiri.

Întorcându-se spre Hetawa, Inmu alergă spre strada ce străjuia zidul de est al clădirii. Îşi găsi fratele sprijinindu-se de zid, cu fruntea plecată şi umerii căzuţi, cu pumnii încleştaţi şi apăsând piatra veche, ca şi cum ar fi vrut s-o împingă doar cu puterea voinţei.

— Frate!

Se repezi la Nijiri.

— Nijiri-frate, la naiba, ce s-a…

— Aici!

Nijiri îl întoarse pe Inmu cu faţa spre el şi-l apucă de umeri. Avea o privire sălbatică.

— A fost aici. Sursa a fost chiar aici. Oamenii s-au legat de ea. Sursa! A stat aici, a aşteptat aici. Înţelegi ce înseamnă asta?

Îşi lipi degetul de zid.

— Priveşte!

Inmu se uită nedumerit şi văzu doar zidul.

— Este zidul de est, Frate. Nu…

Apoi, brusc, copleşit de groază, pricepu. Fiecare grup din Hetawa avea propria clădire. Nordul aparţinea Santinelelor şi Sălii Copiilor. Apusul aparţinea Sălii

Colectorilor, unde se învăţa narcomanţia. În sud se găsea Sala Binecuvântărilor, precum şi oficiile, bibliotecile şi clasele folosite de slujitorii Hetawei, de Învăţători şi de Superior.

Răsăritul cuprindea clădirile ce îi adăposteau pe cei care aleseseră Calea Împărtăşitorilor.

Sursa, spusese Nijiri. Sursa molimei cu coşmaruri. *Stătuse toată noaptea lângă Sala Împărtăşitorilor în timp ce dormeau*.

— Nu, şopti el.

Nu putea gândi. Abia respira.

— Nu.

Apoi Inmu îşi aminti de trăsură şi de femeie. Îngânând un cântec de leagăn.

Se smulse de lângă Nijiri şi alergă pe stradă cât putu de repede, nepăsându-i de zgomotul pe care-l stârnea sau de lipsa de pace a mişcărilor sale. Ce însemnătate mai avea că sandalele sale se loveau de cărămizi sau că hohotea în timp ce alerga? Nimeni din casele din jur nu avea să se mai trezească vreodată.

Ajunse pe aleea unde văzuse trăsura ultima oară şi se opri, încercând disperat să-şi tragă răsuflarea şi să-şi domolească gâfâiturile, pentru a auzi huruitul roţilor.

Însă în jurul lui se lăsase o tăcere nemiloasă.

28
Milă

Imediat după răsăritul zorilor, Hanani intră în cortul lui Mni-inh şi se aşează. Bărbatul, abia trezit şi cu ochii încă împăienjeniţi, îi aruncă o privire şi se trezi de-a binelea.

— Ce s-a întâmplat?

Hanani îi povesti prima lecţie a prinţului, ocolind momentul de panică. Când vorbi despre faptul că a fost azvârlită în tărâmurile de mijloc şi despre viziunea în care ea se deda la violenţă, Mni-inh căscă ochii mari.

— Era un copil, spuse ea, stând cu mâinile în poală. Un prunc sau un copil micuţ. Nu aş răni *niciodată* un copil, Frate. Ştiu că lucrurile din Ina-Karekh sunt o reflexie a sinelui nostru, dar ceea ce am văzut *nu se găsea în Ina-Karekh*. Ne aflam pe tărâmul dintre deşteptare şi visare. Ai mai auzit de aşa ceva înainte?

— Nu neapărat.

Îşi scărpină bărbia, unde, peste noapte, îi crescuseră răzleţe câteva fire de păr tari.

— Ceea ce ai văzut tu pare mai degrabă o vedere adevărată.

Hanani simţi cum i se strânge stomacul, iar Mni-inh scutură din cap.

— Dar n-am auzit niciodată ca aşa ceva să se întâmple în tărâmul din mijloc. Numai Zeiţa poate crea lumi, fie în deşteptare, fie în visare. Tărâmul din mijloc e misterios, dar ar trebui să fie gol.

Oftă adânc.

— Însă se potriveşte cu ceva ce am bănuit mai demult.

— Ce anume?

— Ei bine…

Se sprijini de perne, cu o expresie încrâncenată pe faţă.

— Am auzit, de ici, de colo, cum că ar fi un motiv pentru caro Hetawa a sprijinit familia Apusului de Soare atât de mulţi ani. Regele Eninket nu a fost primul care să arunce familia în dizgraţie, la urma urmei. Sunt oameni, cu aceleaşi slăbiciuni şi eşecuri ca oricare alţii. Dar are legătură cu *ei*, cu această familie mai ales.

— De ce?

— Nu ştiu.

Îi oferi un zâmbet îngrijorat.

— Există unele taine pe care numai Consiliul şi Colectorii le cunosc şi… Şi ştii doar ce cred ceilalţi despre mine. Mi s-a spus însă că, acum mulţi ani, nimeni nu a rămas uimit că Ehiru, care a fost dăruit Hetawei de mama lui, ca să-l salveze de Eninket, s-a vădit a fi unul dintre cei mai puternici narcomanţi din câţi au existat. Şi mi se pare interesant că Nijiri, care a fost una dintre vocile principale în împăciuirea kisuatienilor în toţi aceşti ani, şi-a schimbat felul de a fi când Wanahomen şi-a început campania.

Colectorul Nijiri fusese interesat în mod special să vadă că Wanahomen încercase să o protejeze, îşi aminti Hanani. *Pesemne că familia lui merită salvată la urma urmei.*

— Un lucru iarăşi curios, spuse Mni-inh, este faptul că fiecare prinţ pe care l-am avut a fost înzestrat cu darul visării într-o oarecare măsură.

Hanani clipi.

— Chiar şi Regele Eninket?

— Da. Harul lui era slab, dar exista în el. Câţiva dintre ei, inclusiv Primul Rege Mahanasset, au fost foarte puternici şi nebuni de legat, înainte ca Hetawa să îi ajute. Am luat o parte din ei, precum Ehiru, pentru noi, dar nu pe toţi. Ai grijă cu Wanahomen.

O avertiză uşor cu degetul fluturând.

— Se ascunde bine şi s-ar putea să nu-şi dea seama că se ascunde. Cu un dar ca acesta, sufletul lui rătăceşte între deşteptare şi visare mai tot timpul. Nu se poate împotrivi.

Hanani îşi netezi nişte cute invizibile de pe rochie, cugetând. Se simţea mai liniştită.

— Nu cred că a fost o vedere adevărată, spuse ea. Numai Colectorii au darul acesta.

— El este, în esenţă, un Colector, Hanani. Oricât de mult ar urî ideea.

Mni-inh se săltă în şezut şi se întinse, încercând să scape de înţepeneala de peste noapte.

— Când îi atingi visele, poţi fi târâtă de puterea lor, aşa că ai grijă. De aceea, fiecare cale are un antrenament aparte, ca să fiu sincer.

Şi de aceea am încercat să te previn şi să nu îl pregăteşti tu. Nu rosti gândul cu voce tare, pentru că nu mai avea sens. De dragul păcii, nu mai aduse din nou vorba despre asta şi Hanani îi fu recunoscătoare.

— Ţine-te bine de numele tău de suflet şi pregăteşte-te pentru orice.

Mni-inh se ridică în picioare.

— Cât îmi e de dor de băile Hetawei! Zeii au pus apa fierbinte şi uleiul parfumat în lume cu un scop.

Hanani nu se putu abţine să surâdă, fapt care o surprinse, căci nu mai simţise nevoia unui zâmbet de zile întregi. Vina permanentă rămânea şi probabil că aşa va fi pentru tot restul vieţii ei, căci luase o viaţă fără să ofere pace şi nu exista un păcat mai mare în toată credinţa închinată Hananjei. Totuşi, teama iraţională părea că începe să dispară.

Presupun că trebuie să-i mulţumesc prinţului pentru asta. Se vede treaba că Zeilor nu le lipseşte simţul umorului.

— M-am îmbăiat deja, Frate. Să mă ierţi că nu vin cu tine, spuse ea ridicându-se. Am nevoie de odihnă, de

vreme ce antrenarea prinţului pare mai complicată decât am crezut. Dar pot să vin să împărtăşesc cu tine dansul de seară, mai târziu?

Mni-inh se opri şi o privi lung, apoi un zâmbet larg i se aşternu pe faţă.

— Aş fi încântat, spuse el. Nu ne-am mai rugat împreună de mult timp. Atunci, la apusul soarelui.

Hanani îi atinse mâna când trecu pe lângă el ca să plece. El i-o prinse şi o strânse, încurajând-o, înainte de a-i da drumul. Se simţea minunat că zâmbeşte din nou şi aşa merse până la cortul ei.

O schimbare în zgomotul din tabără o trezi pe Hanani. Trasă cu forţa dintr-un vis plăcut, în care se îmbăia în apa fierbinte a Hetawei, aromată cu lemn de santal, fata se întoarse pe tărâmul deşteptării şi prin pânza groasă a cortului auzi…

Ţipete furioase. Unte, Tajedd şi alţi oameni importanţi ai tribului erau strigaţi. Urlete şi hohote, pline de ură. Şi stricăciune.

Cineva bătu în pânza de la intrare. Ridicându-se să o desfacă acum o ţinea tot timpul bine legată — clipi surprinsă când o zări pe Yanassa vârându-şi capul înăuntru.

— Încă eşti aici? Bine. Nu pleca nicăieri până mâine.

Expresia de pe chipul femeii se vădea neobişnuit de rece şi de gravă.

— Wana a prins o iscoadă.

Hanani tresări.

— Am crezut că veghea din seara asta era doar o pedeapsă, de ochii lumii.

— Aşa s-a vrut a fi. Dar nimeni nu se aştepta ca un shadoun să fie atât de îndrăzneţ, încât să se aventureze pe teritoriul nostru.

Clătină din cap şi trânti pânza de la intrare cu o asemenea forţă, încât pocni foarte tare, spre

surprinderea lui Hanani.

— Vor plăti pentru o aşa lipsă de respect.

Cu grijă, Hanani desfăcu pânza mai bine şi aruncă o privire afară. Dincolo de Yanassa, zări o adunare de oameni chiar în centrul taberei. Strigau şi gesticulau. Copiii alergau de jur împrejur, agitaţi şi încântaţi. Doi dintre ei aveau beţe în mâini.

Hanani simţi brusc un fior rece, îngrozitor.

— Yanassa! Ce se va întâmpla cu acest shadoun?

— Nimic bun.

Brusc Yanassa îşi veni în fire şi o privi aspru.

— Dar nu e treaba ta. Rămâi în cort până mâine-dimineaţă şi nu băga în seamă ce vei auzi.

Se întinse să tragă din nou pânza de la intrare.

Hanani îi prinse mâna.

— Ce vrei să spui? Va fi violenţă?

Pusese o întrebare idioată. Violenţa plutea ca o ceaţă fierbinte în aer.

— Yanassa!

Mai departe, mulţimea se răsfiră pentru o clipă şi Hanani zări iscoada shadoun.

O femeie!

La început îi fu greu să-şi dea seama. Hanani se obişnuise să vadă femeile cu feţele boite şi încărcate de bijuterii. Această femeie nu purta nimic de felul acesta. Precum bărbaţii banbarra, îmbrăcase robe lungi şi largi pentru deşert, iar pe cap avea un acoperământ ce-i ascundea chipul. Îi smulseseră acoperământul de cap pe jumătate, lăsând la vedere un păr negru, drept şi tăiat scurt şi o faţă nu cu mult diferită de a barbarilor obişnuiţi. Avea trăsături rotunde şi ochi deschişi la culoare, verzulii, iar pielea îi era maronie, ca a vesticilor. Însă avea aceeaşi atitudine dârză.

Zâmbea, chiar dacă era târâtă de doi luptători din ceata lui Wanahomen.

Nu atât scena o speria, cât expresia întunecată de pe chipul Yanassei.

— Spune-mi ce aveţi de gând să-i faceţi! porunci Hanani.

Iritată, Yanassa intră în cort, lăsând pânza să cadă la loc în urma ei.

— Nu depinde de mine sau cel puţin nu numai de mine. Vânătorii i-o vor da lui Unte. Unte o va da probabil tribului său. Mai precis femeilor tribului. De noi depinde soarta unei alte femei.

Yanassa îşi încrucişă braţele.

— Unele dintre noi vor fi îndeajuns de furioase ca să o sfâşie sau să o arunce de pe stânci, dar cel mai probabil o vom dărui bărbaţilor tribului. Vor avea ei grijă să sufere îndeajuns cât să-i satisfacă pe toţi.

Hanani se holbă la ea, prea revoltată ca să vorbească.

Cuprinsă de remuşcări şi ruşinată, Yanassa îşi feri privirea. Dar pentru că era şi mânioasă, se întoarse să o înfrunte pe Hanani

— Asta le fac şi ei femeilor noastre, ori de câte ori e posibil!

— Şi tu crezi că aşa e corect?

Yanassa clătină din cap, dar nu ca răspuns la întrebarea lui Hanani, ci la tulburarea ei lăuntrică.

— Ultima femeie a supravieţuit, dacă se poate zice aşa. Shadounii au trimis-o înapoi la noi. Distrusă, aiurând…

Îşi încleştă pumnii.

— Am dus-o la oamenii voştri ca să o ajute, deşi ne-am călcat pe inimă. Au încercat, în bunătatea lor. Dar fusese zdrobită din colo de orice putere magică de tămăduire… I-au vindecat trupul, dar mintea nu. Au omorât-o, ca un gest milos din partea lor. Şi ne-am bucurat.

Ochii Yanassei se umplură de lacrimi. Durerea şi ura se luptau pe chipul ei, alcătuind un amestec urât.

— S-a întâmplat acum 20 de ani. Mătuşa mea. Îmi amintesc privirea ei, şoricelule, şi dacă ai fi văzut-o…

Trase adânc aer în piept.

— Nu, nu e corect. *Dar nu-mi pasă*.

Hanani se înfioră, deşi în cort nu era frig. Văzuse oameni răniţi grav din pricina tragediilor sau a altor ghinioane numai de câteva ori în viaţa ei de la Hetawa. Când nebunia nu era înnăscută sau rezultatul unor dezechilibre a umorilor, când necazul apăruse din cauza amintirilor şi nu a cărnii care le adăpostise… Nu, nici măcar magia nu mai putea face mare lucru. De aceea existau Colectorii.

Totuşi, în timp ce se uita la buzele tremurânde ale Yanassei, la fălcile ei încleştate, Hanani înţelese că, uneori, nu le făceai cu adevărat rău sufletelor eliberate, ci acelora care rămâneau în urmă să jelească. Decăderea era cea mai agresivă dintre boli, la urma urmei, şi nu avea nevoie decât de o mică rană în care să înceapă să înflorească.

— Rămâi aici, spuse Yanassa. Chipul i se îmblânzi puţin.

— Unte şi Tajedd au de gând să o ia la întrebări pe femeie mai întâi. S-ar putea să o ucidă pe loc, fie şi numai pentru că lucrurile mai rele ar întina sărbătoarea solstiţiului.

Ieşi din cort şi Hanani rămase cu privirea pironită pe pânza fluturândă a uşii.

După un moment lung de cugetare, ieşi şi se îndreptă spre cortul lui Unte.

29
Protectorii

Pasărea-mesager venise şi plecase, vestitor al schimbării. Acum, că schimbarea ajunsese la porţile palatului, Sunandi Jeh Kalawe se temea.

Anzi îi puse mâna pe umăr în timp ce aşteptau în curte. Locul era liniştit, deşi în drumul lor prin palat, Sunandi şi Anzi văzuseră mulţi curteni, alături de gărzi, grăbindu-se pe holurile de marmură să se pregătească pentru oaspeţii neaşteptaţi. Numai servitorii, mare parte din ei gujaareeni şi deloc impresionaţi de sosirea altor kisuatieni, rămăseseră calmi, făcându-şi liniştiţi datoria. Câţiva kisuatieni se opriră să se aplece în faţa lor, însă cei mai mulţi nu îi băgară în seamă. Fără îndoială, considerau că Sunandi nu le era de folos pentru ambiţiile lor politice, acum că patru Protectori soseau să preia controlul Gujaarehului.

— Nu ai de unde să ştii ce vor face, murmură Anzi.

Femeia îşi ridică privirea spre el, recunoscătoare că în urmă cu şase zile se împăcaseră după nefericita întâmplare. Cei doi soldaţi colectaţi fuseseră oamenii lui. Dar el o ascultase când îl prevenise să nu cumva să-i aresteze pe cei doi Colectori implicaţi. În schimb, el aşteptase răbdător, liniştindu-i şi pe ceilalţi ofiţeri agitaţi, ca încordarea din oraş să se risipească. Când mesajul din Kisua sosise, vestind-o pe Sunandi să se pregătească pentru cei patru membri ai Protectoratului care se aflau deja în drum spre Gujaareh, îi întorsese favoarea, calmând-o şi amintindu-i că făcuse o treabă grozavă în conducerea regatului, date fiind resursele limitate şi ordinele dificile primite din ţinutul-mamă.

Nimeni nu putea nega însă că în Kisua avuseseră loc schimbări majore.

Dar nici măcar Sunandi, care ştia ce înseamnă asemenea schimbări, nu putea să spună exact ce consecinţe vor avea.

Alesese să îi primească pe Protectori în curtea cea mare din Yanya-iyan, în faţa pavilionului cu dom de sticlă care fusese, pe vremuri, podiumul tronului exterior al prinţului din Gujaareh. Podiumul era acum un simplu reper pentru vizitatorii care intrau pe porţile palatului şi mergeau pe nisipul măturat cu atenţie. Soldaţii ajunseră primii, răspândindu-se în evantai ca să acopere zidurile curţii. Urmară servitorii şi purtătorii de bagaje şi, în sfârşit, 16 tineri puternici care purtau patru palanchine mijlocii pe umeri. Palanchinele erau drapate în ţesături verzi, împodobite cu ciucuri şi cochilii lustruite. Siluetele dinăuntru abia dacă se zăreau. Grupurile se opriră şi lăsară palanchinele pe pământ, în faţa podiumului, iar Sunandi şi Anzi îngenunchează ca să-şi arate respectul, în timp ce Protectorii ieşiră unul câte unul.

În clipa în care îşi ridică privirea să le ureze bun venit, Sunandi ştiu că veştile din Kisua erau cât se poate de rele.

Pe doi dintre Protectori, Sunandi îi cunoştea personal. Sasannante, un mare învăţat şi poet, pe care Sunandi îl studiase în timpul uceniciei ei. Yao, numită şi Mama Yao, deoarece născuse 13 copii şi devenise stăpâna uneia din cele mai puternice familii kisuatiene. Pe ceilalţi doi îi ştia numai după chip şi reputaţie. Unul era Moib, un fost general care îşi pierduse un ochi în lupta de la Soijaro, împotriva trupelor gujaareene, cu zece ani în urmă. Celălalt, un bărbat atât de înalt, încât probabil suferise îngrozitor în palanchin, probabil că era Aksata, un alt comerciant, a cărui familie îşi câştigase averea vânzând săbii şi armuri armatei kisuatiene. Moib, Aţâţătorul de Războaie, aşa i se mai spunea, iar lui

Aksata, Profitorul.

Aşadar, lucrurile stau chiar rău. Minunat! Nu există decât un singur motiv pentru care Protectorii i-au trimis pe ăştia doi aici.

De parcă i-ar fi auzit gândul, Aksata zâmbi, înclinându-şi capul către Sunandi şi Anzi.

— Salutări, Vorbitorule Jeh Kalawe, Generalule Seh Ainunu. Consiliul vă trimite urări de bine.

Sunandi se ridică în picioare, deşi îşi păstră privirea coborâtă respectuos spre pământ. Lângă ea, Anzi procedă la fel.

— Salutări şi vouă, onoraţi înţelepţi din Kisua. Vă urez bun venit în Gujaareh. Călătoria a fost dificilă? Îmi daţi voie să vă ofer ceva de băut ori poate doriţi să vă odihniţi?

— Da, în cel mai scurt timp, spuse Aksata.

Se uită spre ceilalţi Protectori. Mama Yao, care intrase în al şaptelea ei deceniu, se sprijini greoi de unul dintre purtătorii de palanchin, dar clătină din cap îngrijorată spre Aksata. Sasannante stătea cu spatele drept, cu o expresie de nepătruns, precum sculptura complicată de pe bastonul din mâinile sale, în timp ce Moib se îndoia de mijloc cu grijă, ca să mai risipească amorţeala din picioare, provocată de călătorie. Aksata părea şi el sănătos, dar el abia se apropia de 60 de ani, din bănuielile lui Sunandi. În Gujaareh, unde magia crescuse vârsta cetăţenilor, ar fi fost prea tânăr ca să intre în rândul vârstnicilor.

Mama Yao e atât de bătrână, că numai călătoria în sine ar fi putut s-o omoare. Nu iubeşte Gujaarehul, dar nici lipsită de raţiune nu e… Oare ceilalţi Protectori speră ca ea să-şi dea sufletul, înainte de a face prea multe?

Tot ce se poate.

— Călătoria a fost foarte grea, recunoscu Aksata, mai ales că ne-am grăbit să ajungem aici. Am primit vorbă pe drum despre nişte necazuri care merg dincolo

de problemele pricinuite de bandiţii deşertului. Ceva care are legătură cu Hetawa?

— Da, răspunse Sunandi, pe un ton neutru.

Din nou păsările-mesager sau pesemne un mesager călare, călătorind în sus pe râu pentru a-i întâlni pe Protectori. Nu avea nici cea mai mică idee despre adevărurile sau minciunile primite de Protectori de la iscoadele lor din rândurile slujbaşilor ei.

— La începutul Solstiţiului, zise ea, doi soldaţi de-ai noştri au fost colectaţi. Se pare că violaseră mai multe femei în oraş.

— Ni s-a spus că erau târfe, se băgă în vorbă Moib.

Avea glasul aspru precum pietrişul. Pe gât i se lungea o cicatrice urâtă.

— Gujaarehul are puţine târfe, continuă Sunandi. Servitoarele şi femeile din casele cu timbalin, dar numai dacă aleg.

Dar nici acestea nu fuseseră niciodată atacate sub Legea Gujaarehului. Dar nu mai avea timp să le explice Protectorilor.

— Femeile atacate de soldaţi aparţineau altor clase. Un fel de preotese.

Mama Yao îşi ţuguie buzele.

— Târfe sfinte atunci. Fără îndoială, uşor de confundat cu orice altă femeie. Aşadar gujaareenii ţi-au măcelărit oamenii pentru o neînţelegere?

Se uită la Anzi.

Anzi îşi încleştă fălcile şi pentru o clipă Sunandi se rugă ca soţul ei să-şi ţină firea.

— *Ei* nu o iau drept neînţelegere, Onorată!

— Fireşte că nu, spuse Aksata. Ei bine, ne-am aşteptat ca aşa ceva să se întâmple într-un târziu. I-aţi executat pe Colectorii care au înfăptuit omorul?

Sunandi se încruntă.

— Nu, Onorată.

— Nu?

Ceva din purtarea lui Aksata, pesemne rolul pe care îl juca destul de prost, îi spunea că nu era atât de surprins pe cât încerca să pară.

— Atunci sunt la închisoare? O judecată pare un efort prea mare, dar…

Deci asta era. Sunandi aproape că zâmbi. Undeva, în visele de după viaţă, vechiul ei mentor râdea. Acum ştia ce rol trebuia să joace ea.

Tensiunea din oraş a fost foarte mare, spuse Sunandi.

Se uită dincolo de Aksata, la ceilalţi Protectori. Aksata nu conta. El venise cu propriile planuri. Moib, la fel, cel mai probabil. Era chiar posibil ca toţi să fi venit cu acelaşi scop, dar ea trebuia să încerce. Se concentră pe Mama Yo şi pe Sasannante, sperând că nu judecaseră pripit întreaga situaţie, fără să gândească la rece.

— Din pricina atacurilor tribului banbarra, neliniştea a cuprins oraşul în ultima vreme şi umblă vorba că o molimă îşi face de cap printre oameni. Bănuiesc că unii dintre nobilii…

— Îndeajuns, Vorbitorule, spuse Mama Yo.

Se îndreptă de spate şi-i aruncă lui Sunandi o privire serioasa

— Nu am venit aici pentru scuze.

Sunandi închise gura pentru o clipă. Apoi continuă:

— Aş primi bucuroasă orice sugestie din partea ta, Onorata.

Sasannante se uită la ceilalţi Protectori şi zâmbi.

— V-am spus eu că protejata lui Kinja nu va acţiona de capul ei.

— Aş zice că e prea înţelegătoare, aş zice, rosti Mama Yao.

Părea enervată, de parcă s-ar fi aşteptat la mai multă împotrivire din partea lui Sunandi.

— Pesemne.

Sasannante o privi pe Sunandi gânditor.

— Vor fi vremuri grele pentru tine, Vorbitorule. Nu e uşor să cedezi controlul pe care l-ai avut până acum. Dar, dacă vei trece cu bine peste toate astea, să nu uiţi că tu serveşti poporul kisuatian, nu pe cel din Gujaareh.

Aşadar, toţi. Sunandi îşi plecă ochii, tremurând de mânie înlăuntrul ei. *La naiba* cu ei! Zece ani de nopţi nedormite şi de diplomaţie grijulie, iar acum veniseră ei să strice tot.

Dar Sasannante avea dreptate. Ea îi servea pe kisuatieni înainte de toate. Gujaarehul avea propriii protectori, mai periculoşi decât consiliul de acasă. Şi, dacă prin plecăciunile şi zâmbetele arătate acestor proşti, putea să găsească o cale prin care să-şi apere ţara de urgia pe care o pregătea Gujaarehul, atunci aşa să fie.

Îşi plecă fruntea în faţa lui Sasannante, întinzându-şi mâinile în lateral, într-o formă de supunere cât mai graţioasă şi spuse:

— N-am uitat niciodată că servesc Kisua înainte de toate, Onoratule, şi pe Protectorii săi, bineînţeles.

Moib chicoti aspru. Aksata dădu din cap şi zâmbi.

— Mi-e teamă de ziua în care vei îmbătrâni, Jeh Kalawe, spuse el. Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă te vom lăsa în consiliu.

Sunandi îşi ascunse dispreţul în spatele chipului său plăcut. *Lasă-mă să vin şi primul lucru pe care îl voi face va fi ca proştii înguşti la minte şi lacomi, aşa ca tine, să fie omorâţi în somn.*

— Aşadar…

Aksata se întinse, trosnindu-şi încheieturile, apoi rânji.

— Spălaţi-vă păcatele astăzi, tu, Vorbitorule şi tu, Generale. Mergeţi la Hetawa şi aduceţi-l pe bărbatul care a îndrăznit să ia o viaţă kisuatiană. Veniţi cu el aici, ca să facem un exemplu din el.

Anzi, dulcele ei Anzi, care îşi petrecuse ultimele zile învăţând de la ea de ce acesta era un lucru greşit,

făcu un pas înainte hotărât.

— Onoraţi, dacă aţi putea asculta sfatul soţiei mele…

Sunandi îi atinse umărul cu mâna şi el se răsuci cu faţa spre ea. Ea scutură din cap scurt. Erau împreună de aproape zece ani. Ajunsese să o cunoască mai bine decât oricine, cu excepţia lui Kinja şi a unui preot gujaareean, amândoi morţi de multă vreme. Încă se mai minuna că, în vremuri ca acestea, el se uita la ea şi putea să hotărască, numai din iubire, să aibă încredere în ea orbeşte. Nu-şi amintea să fi făcut ceva în viaţa asta pentru care să merite atâta devotament. Acum îi arătase şi făcu un pas în spate.

— Ne vom supune numaidecât, Onoraţi, spuse ea, făcând o plecăciune.

Anzi îi urmă exemplul, deşi plecăciunea lui se vădi mai puţin graţioasă. Nu se prefăcea la fel de bine ca ea.

Aksata încuviinţă din cap.

— Toate bune atunci. Dacă sunteţi amabili, am accepta bucuroşi acum ceva de băut şi un loc în care să ne odihnim şi în care să aşteptăm întoarcerea voastră.

Stăteau pe treptele Hetawei. Sunandi şi 16 soldaţi din trupa lui Anzi aşteptau ca una dintre Santinele să le anunţe sosirea.

Sunandi ceruse ca soldaţii să fie neînarmaţi, dar se îndoia că acest detaliu va însemna prea mult pentru mulţimea de gujaareeni care se strânseseră deja în piaţă, curioşi să vadă ce treabă au soldaţii kisuatieni cu Slujitorii Hananjei. Auzea murmurele ce se ridicau din piaţă şi simţea furia clocotind, dar înfrânată deocamdată. Nu se temea totuşi. Niciun gujaareean nu ar fi devenit violent pe treptele Hetawei.

Se auzi zăvorul şi uşile mari de bronz gemură când se deschiseră. Abia după aceea i se năzări lui Sunandi să se întrebe de ce fuseseră închise uşile şi încuiate pe deasupra, dacă urechile nu o înşelaseră. Era

ziua în amiaza mare. Hetawa rămânea de obicei deschisă în timpul zilei.

Atunci apăru Superiorul, părând obosit, dar deloc surprins să-i vadă şi Sunandi se concentră iute pe problema de faţă.

— Bine ai venit, Voce a Protectorilor, spuse Superiorul, înclinând capul către ea.

Se uită la soldaţi şi ridică o sprânceană cu fire creţe şi albe.

— Bine aţi venit, soldaţi ai Protectorilor. Sunt uimit să văd că nu aveţi armele cu voi.

Dirakha, căpitanul trupei, îi oferi Superiorului o plecăciuni scurtă, apoi se uită la Sunandi. Superiorul zâmbi cu un aer uşor înfumurat.

— Înţeleg, spuse el. Mulţumim, Vorbitorule! Suntem recunoscători pentru respectul arătat.

Sunandi înclină şi ea capul drept răspuns, dar numai cât să recunoască un egal al ei. Printre gujaareeni, pentru care Superiorul ocupa al doilea rang ca putere după prinţ, gestul ar fi putut însemna deja o jignire, dar preotul pesemne că ştia de ce veniseră. Zâmbetul îi pieri imediat de pe chip.

— Colectorii te invită să intri, Sunandi Jeh Kalawe, o pofti el Şi pentru că aceşti bărbaţi sunt neînarmaţi, pot intra şi ei. Ai trebui să vezi ceva în Sala Binecuvântărilor.

Sunandi nu se aşteptase la asta. Totuşi, îşi ascunse surprinderea şi încuviinţă din cap, urcând treptele pentru a-l urma pe Superior înăuntru. În spatele ei, Sunandi îl auzi pe Dirakha şovăind o clipă, probabil pentru că aştepta un semn de la ea, dar femeia nu se uită la el. Alegerea de a intra în Hetawa va trebui să-i aparţină. Află hotărârea lui când auzi o înjurătură scurtă în sua şi tropăitul brusc al celor 16 perechi de sandale.

Trecu de uşă şi se trezi în holurile mai reci şi mai întunecate ale Hetawei. Clipi des până când ochii i se obişnuiră cu întunericul. Şi atunci, se opri brusc, şocată.

De-a lungul culoarului central se vedeau două şiruri de paturi. Probabil că erau vreo patruzeci cu totul, aliniate la distanţă egală unul de celălalt. În fiecare pat zăcea o persoană care dormea.

Sunandi se încruntă, mergând de-a lungul culoarului, încercând să înţeleagă ce vede. Era oare un ritual nou? Unii dintre cei căzuţi la pat păreau să doarmă un somn greu, cu gemete şi se zvârcoleau de parcă nu reuşeau să se trezească dintr-un coşmar.

Uitându-se la unul dintre ei, Sunandi încremeni când îl recunoscu pe bărbat. Era unul dintre Împărtăşitori, pe care îl întâlnise cu mult timp înainte cu diverse ocazii. Se uită şi la ceilalţi şi un fior îi trecu pe şira spinării. Aproape toţi purtau veşmintele Hetawei.

— Cei mai mulţi sunt Împărtăşitori, dar avem şi Învăţători şi Santinele, spuse Superiorul, privind-o.

Femeia se întoarse spre el. Bărbatul îi zâmbi slab şi îndurerat.

— Nu sunt Colectori şi copii, mulţumită Zeiţei. O mică binecuvântare.

— Dar ce s-a întâmplat? întrebă Sunandi.

— Poate că iscoadele v-au spus deja de molimă.

Trecu pe lângă ea, oprindu-se să se uite la câţiva bolnavi.

— Ne luptăm cu ea deja de o lună. Recunosc că nu am dat sfară-n ţară, sperând că vom găsi un leac.

Oftă adânc.

— Acum nu mai avem de ales. Zvonurile care umblă în tot oraşul spun că *noi* suntem sursa acestei grozăvii. Trebuie să dezvăluim adevărul pentru ca oamenii să-şi găsească pacea în adevăr.

Dirakha o luă brusc pe Sunandi de braţ.

— Dacă e vreo molimă…

— Molima trece de la un om la altul în vis, spuse o voce familiară şi Sunandi se întoarse pentru a vedea o siluetă înfăşurată în robe deschise la culoare, care se apropia de ei.

Se opri şi făcu o plecăciune, încrucişându-şi braţele după obiceiul gujaareean. Codiţa cu bucle roşietice-maronii se legănă şi ea înainte. Colectorul Rabbaneh. Când se îndreptă de spate, Sunandi văzu că, pentru prima dată de când îl cunoştea, bărbatul nu zâmbea.

— Nu vă fie teamă de molipsire, spuse el.

Se uită la Dirakha, care se simţi dintr-odată stânjenit şi îi dădu drumul lui Sunandi.

— Nu acum. Dar dacă v-aţi întinde şi aţi adormi în preajma lor, nu v-aţi mai trezi niciodată.

— De ce nu ne-aţi spus nimic?

În ciuda spaimei, mintea lui Sunandi calcula tulburată toate riscurile. Protectorii aveau să profite de această şansă şi să dea vina pe Hetawa pentru boala misterioasă. În cel mai bun caz, vor interzice cu desăvârşire magia. În cel mai rău caz, vor închide Hetawa şi se vor strădui să nimicească această ramură a credinţei în Hananja.

— Am ascuns-o deoarece lucrurile păreau sub control, răspunse Rabbaneh.

Pustietate, îşi dădu seama Sunandi. Asta se vedea în ochii lui când se uita la fraţii săi care îşi dădeau duhul. Nu mai avea nicio speranţă pentru ei.

— Cel puţin aşa am crezut. Acum opt zile, i-am strâns pe toţi cei care sufereau din pricina visului şi pe oricine am crezut noi că fusese atins de ei în somn. În jur de 50 de suflete. I-am izolat, i-am cercetat, dar cu speranţa că ei vor fi şi ultimii, dacă nu reuşeam să găsim un leac.

Se uită în jos spre un băiat subţirel, care mai avea puţin până să intre în rândul adulţilor, şi închise ochii, parcă pentru a-şi ascunde durerea.

— Dar acum două nopţi, am fost atacaţi de făuritorii visului.

Gândurile legate de Protectorat dispărură într-o clipă şi Sunandi se holbă la el.

— *Atacaţi?*

— Aşa credem, glăsui o voce nouă din spatele ei, vocea pe care se temuse să o audă.

Îşi luă inima în dinţi şi se întoarse cu faţa spre Nijiri. Văzu imediat din expresia lui că ştia de ce venise şi că nu o ura pentru asta. Îşi aminti ultimele lui cuvinte: *Te voi ierta, indiferent de ce le vor sili Protectorii să faci.*

Rămase uimită cât de uşurată se simţea.

— Sursa visului este un copil, zise Nijiri. Sonta-i a descoperit asta. Nu ştiu cum de un copil are atâta putere, dar ideea e că cineva foloseşte copilul ca pe o armă. Eu şi fratele meu Inmu am fost martori.

Arătă spre cei care dormeau.

— Ei ne-au făcut asta.

Şi mai rău, interveni Rabbaneh, am descoperit că unii oameni „poartă" visul, fără să cadă în somnul nesfârşit, zile la rândul. Soarta lor e pecetluită ca şi a celor care adorm pe vecie, dar ei transmit visul şi altora.

Sunandi se cutremură, cuprinzându-şi umerii cu braţele.

— O molimă a coşmarelor. Umbre.

Se opri, ceva din spusele lui stârnindu-i unele amintiri.

— S-a mai întâmplat aşa ceva înainte? Vise cu asemenea putere?

Superiorul o privi ciudat.

— Nu. Sunt multe feluri neobişnuite de folosire a magiei noastre, dar niciunul nu răneşte. În pofida zvonurilor.

— Visătorul Sălbatic, spuse Rabbaneh.

Se lăsase pe vine lângă băiatul cel slăbuţ, privindu-l cu o tandreţe sfâşietoare.

— Aşa i-a zis Sonta-i, la sfârşit. Am căutat în arhive, dar nu l-am găsit pomenit nicăieri.

Sonta-i. Anunţul morţii lui împânzise întregul oraş. Mai mulţi meşteri şi artizani de renume, cu mare

pricepere în obiectele de doliu, creaseră în onoarea lui tot felul de podoabe măiestre. Moartea unui Colector în sine nu era pricină de suferinţă în oraş, deoarece mai toţi Colectorii îşi alegeau momentul şi plecau bucuroşi. Acum totuşi, văzând angoasa din ochii lui Rabbaneh şi ai lui Nijiri, Sunandi înţelese şi ce altceva mai ascunseseră.

Ultimele cuvinte ale lui Sonta-i îi stârniră o avalanşă de amintiri. *Visătorul Sălbatic*.

— Nu aţi consultat arhivele din Yanya-iyan, murmură ea, încercând să gândească limpede.

Să găsească amintirea care nu-i dădea pace.

— Toate documentele strânse de Eninket când încerca să descopere secretele Secerătorilor. Ne-a luat ani întregi să le aranjăm, dar îmi amintesc că am citit ceva legat de molima coşmarurilor. Şi de Visătorul Sălbatic.

Superiorul încremeni. Rabbaneh şi Nijiri se uitară unul la altul, apoi îşi îndreptară privirea spre ea. Rabbaneh se ridică în picioare.

— Pe mine trebuie să mă arestezi. Da?

Sunandi îşi plecă ochii.

— Da.

Veni lângă ea, ţinându-şi mâinile în faţă.

— Acoperă-mi bine mâinile, doar ştii ce putem face cu o simplă atingere.

Îl privi fix. Se aşteptase cumva la asta. Dar chiar şi-aşa… Îi făcu un semn lui Dirakha şi se dădu într-o parte, pentru ca oamenii lui să-i lege mâinile lui Rabbaneh.

Nijiri se apropie şi el. În spatele lui, un al treilea Colector, un tânăr înalt şi subţire, venea pe culoar spre ei.

— Şi pe mine, spuse Nijiri. Şi pe Inmu.

— Şi pe mine, spuse Superiorul, făcând un pas în faţă.

Îi zâmbi slab lui Sunandi.

— Eu sunt numai un Învăţător, dar, din nefericire,

acum că ni s-a dus un Colector, voi fi cel mai bun înlocuitor.

Sunandi se încruntă.

— Am fost trimisă numai după Rabbaneh.

Regula ta spunea că orice suferinţă adusă unui kisuatian trebuie plătită de patru ori mai mult, nu? spuse Nijiri.

— Se uită la fraţii săi şi la Superior.

Suntem numai patru, şi nu opt, dar pesemne că Protectorii ne vor ierta numărul mic, având în vedere că suntem cine suntem.

— Nu pot să vă iau pe toţi, se împotrivi Sunandi.

Îl privi pe Nijiri mai ales. Ştia cât de mult o vor costa următoarele ei cuvinte.

— Oraşul are nevoie de Colectorii lui.

Nijiri ridică o sprânceană, un zâmbet trecându-i peste faţă.

— Adevăr grăieşti, Jeh Kalawe. Dar nu mai putem face nimic pentru Gujaareh acum. Ai simţit starea oamenilor din ultimele zile. Oamenii noştri nu-şi mai doresc pacea.

Iar cu tine şi cu fraţii tăi aflaţi în mâinile noastre, mânia oraşului va arde şi mai fierbinte. Oh, da. Vedea acum în ochii lui Nijiri. Ştia foarte bine cum vor reacţiona oamenii Gujaarehului când se va duce vorba că kisuatienii îi arestaseră pe Colectori. Toate vorbele despre Hetawa şi despre coşmarurile aduse de ei ar înceta imediat. Tulburarea oamenilor se va transforma într-o urgie fără scăpare. Kisua, şi nu Hetawa, va fi ţinta furiei lor.

Cea mai simplă şi mai sigură cale spre stabilitate. Nijiri o prevenise că Hetawa asta va alege.

Uitându-se în ochii lui, spuse:

— Voi căuta în arhivele de la palat şi voi împărtăşi cu voi orice document însemnat.

— Orice ar ajuta în acest moment, spuse el.

Îi zâmbi drăgăstos aproape.

— Suntem o influenţă rea, Jeh Kalawe. Purtarea ta pare gujaareeană zilele acestea.

Îi întoarse zâmbetul, mai puţin jignită decât ar fi trebuit să se simtă.

— Ştii că aleg strategia care dă rezultate mai bune. Să sperăm că acţiunile mele vor aduce pace ambelor popoare, fără să suferim foarte mult niciunii dintre noi.

— Atunci trebuie să ne rugăm.

Îşi întinse braţele în faţă, când doi soldaţi veniră să i le lege. Dirakha îi puse să folosească sfoară peste pumnii închişi ai Colectorilor, după care îi prinse unul de altul pe toţi.

Soldaţii îi aşezară în şir şi îi împinseră afară din templu, apoi prin mulţimea furioasă, către Yanya-iyan.

30
Numele de suflet

Wanahomen ieşi din cortul lui Unte şi o zări de îndată pe femeia templului, la numai zece paşi distanţă, apropiindu-se ca o furtună. Îşi ţinea pumnii strânşi, ochii negri aruncau văpăi, iar mânecile şi eşarfele îi fluturau pe lângă corp.

În alte împrejurări, Wanahomen ar fi admirat apariţia. Hanani nu era frumoasă ca Tiaanet şi nu avea nimic din îndrăzneala Yanassei, dar te cucerea cu înfăţişarea ei, mai ales atunci când îşi ascundea timiditatea şi lăsa să se vadă şi cealaltă faţă a ei. Într-un alt timp şi într-un alt loc, dacă fata nu ar fi fost o Slujitoare a Hananjei, Wanahomen ar fi curtat-o fericit. Lumea se aştepta ca prinţul să aibă şi câteva femei obişnuite printre cele 256 de soţii ale sale Acum totuşi trebuia s-o oprească, înainte de a face ceva prostesc.

Se puse în calea ei când nu mai avea de făcut decât cinci paşi şi o apucă de braţ.

— Vino cu mine.

Îşi ridică privirea spre el, speriată şi furioasă, mult prea furioasă, bănui el, ca să mai reacţioneze la atingerea lui cu groaza dinainte. Nu ştia sigur dacă asta era o binecuvântare sau nu.

— Ce vrei? Dă-mi drumul!

— *Vino cu mine,* naiba să te ia. Ori poate vrei să stârneşti o furtună violentă cum n-ai mai văzut în viaţa ta?

Cuvintele lui îi mai domoliră furia. Se împletici confuză, dar îl lăsă să o tragă departe de cort. El o ţinu de braţ până la *an-sherrat*-ul mamei lui, unde o duse

lângă unul dintre focurile de lângă corturi şi o aşează.

— Nu pot să stau aşa, fără să fac nimic, în timp ce ei batjocoresc o femeie, izbucni Hanani.

— Văd că nu poţi, răspunse Wanahomen, aşezându-se în faţa ci. Şi măcar o dată în viaţa mea sunt de acord cu felul de gândire al Hetawei în această privinţă.

Fata clipi des, aşteptându-se la o ceartă.

— Atunci de ce…

— Dacă ai fi intrat acolo acum şi le-ai fi dat sfaturi celor două căpetenii de trib banbarra despre cum să-şi trateze prizoniera, te-ar fi azvârlit afară şi i-ar fi oferit femeii cea mai lentă moarte pe care şi-o puteau închipui amândoi. Şi dacă i-ai fi jignit foarte tare, te-ar fi silit să priveşti.

Hanani tresări şi se albi la faţă ca varul. Wanahomen nu credea că fata poate deveni mai palidă decât era în mod obişnuit.

— E o barbarie!

— Sunt nişte barbari.

Wanahomen îşi ridică mâna ca să-şi îndepărteze vălul şi să-şi dea jos acoperământul de cap. Îşi trecu degetele peste codiţe, cu o expresie de epuizare. Călărise toată ziua, după ce dormise foarte prost noaptea trecută. Vizita lui Hanani îl lăsase agitat şi îngândurat.

— Sunt bărbaţi vârstnici şi căpeteniile unui popor care, până nu demult, îi considerau pe gujaareeni drept duşmanii lor. Eşti un oaspete în casa lor, de dragul păcii. Cum *crezi* că ar reacţiona dacă le-ai arăta lipsă de respect? Imaginează-ţi că laşi un străin în Sala Binecuvântărilor, care mai întâi îţi spune cum să te rogi, apoi se uşurează pe statuia Hananjei. Cât de dornică ai mai fi să asculţi ce are de spus după aceea?

Păru ofensată de ideea unui asemenea păcătos imaginar, apoi însă chipul ei deveni ca tăiat în piatră.

— Dar nu avem de-a face cu o simplă lipsă de

politeţe, prinţi Vorbim de crimă şi de tortură. Unele lucruri sunt greşite în ochii tuturor popoarelor.

— Nu e adevărat.

Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele de genunchi.

— În Gujaareh, Colectorii omoară pentru lucruri care, aici, ar fi simple purtări proaste. O sclavă banbarra îşi poate cumpăra sau câştiga libertatea. În Gujaareh, servitorii noştri nu au nicio speranţă să scape de poziţia lor. Gândeşte-te puţin. Pentru Unte şi ceilalţi, ceea ce ai păţit tu înseamnă cruzime şi o tortură pe viaţă.

— Dar asta… izbucni ea, însă Wanahomen o opri cu un gest scurt.

— Ştiu. Dar aşa văd ei lucrurile. O femeie, luată din familia ei de mic copil, silită să se îmbrace şi să se poarte ca un bărbat, silită să fie umilă, când ar trebui să fie mândră, o femeie căreia nu i se va îngădui niciodată să aibă iubiţi, copii sau avere sau niciunul dintre lucrurile care înseamnă o *viaţă bună* în ochii lor? Oricine ar propune aşa ceva unei copile aici ar fi numit monstru şi ar fi gonit din trib.

Hanani părea uluită de caracterizarea vieţii ei. Văzând că, în sfârşit, i-a atins un punct sensibil, Wanahomen continuă:

— Banbarra sunt mai vârstnici decât noi, Împărtăşitor-Ucenic, şi, ca orice vârstnic, sunt mândri şi ţin la felul lor de a fi. Nu le putem *porunci*, dar îi putem *ruga* şi, dacă se împotrivesc, va trebui să accepţi. Dacă insişti, vei înrăutăţi lucrurile.

Brusc, fata se încruntă, cercetându-i chipul, acum eliberat de val.

— Vorbeşti din experienţă!

Wanahomen cugetă o clipă, apoi se hotărî să fie cât se poate de sincer.

— Uneori, un sclav nou se împotriveşte situaţiei sale şi trebuie îmblânzit. Încep cu bătăile, care ţin zile întregi. Apoi trec la arsuri şi la amputarea anumitor

părţi ale corpului socotite mai puţin importante…

Hanani îngheţă. Îşi plecă ochii, uitându-se la mâinile lui. Îi era uşor să-şi amintească de vremurile în care cătuşele îi cuprinseseră încheieturile.

— Când eram nou aici, şi eu m-am împotrivit unei asemenea cruzimi. Dar, după cum am spus, e foarte posibil să înrăutăţeşti lucrurile.

Ea scoase un sunet slab, se ridică şi începu să păşească apăsat în jurul focului, ca să-şi verse năduful. Un lucru din cale-afară de neliniştitor, pentru o Slujitoare a Hananjei. Manifestarea fizică a supărării nu era văzută cu ochi buni de gujaareeni. El o privi îngrijorat, întrebându-se dacă nu îi făcuse şi mai rău. Când se opri pe loc, mâinile i se frământară necontenit, de parcă ar fi vrut să înlăture vreo mizerie de pe ele. Însă vocea ei era calmă atunci când vorbi.

— Îi voi *ruga* să nu folosească cruzimea, spuse ea. Dar ce pot face dacă refuză? Nu aş suporta aşa ceva. Nu ştiu drumul înapoi spre Gujaareh, chiar dacă ar fi fost posibil să o salvez…

Wanahomen gemu.

— Ai înnebunit de-a binelea? Lăsând la o parte faptul că Unte însuşi te-ar vâna pentru că ai abuzat de ospitalitatea lui, femeia e o shadoună. Te-ar omorî în clipa în care ţi-ai lăsa garda jos, chiar dacă tu ai fi încercat s-o ajuţi.

Izbucni într-un râs aspru.

— *Mai ales* dacă ai fi încercat să o ajuţi. A crescut în deşert şi ştie cum să călătorească şi să supravieţuiască aici. Tu ai încetini-o.

Hanani rămase încremenită cât timp Wanahomen o certase. Avea spatele drept şi pumnii încleştaţi. Wanahomen se pregăti pentru o nouă înfruntare. Dar Hanani îşi coborî fruntea, păstrând tăcerea. Băgă de seamă cu o uşoară îngrijorare că fata era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— Nu ştiu ce să fac, spuse ea.

Vocea ei abia dacă se auzea ca o şoaptă.

— Sunt o Slujitoare a Hananjei. Ar trebui să ştiu ce să fac. Ar trebui să fiu în stare să găsesc un mijloc paşnic de a rezolva problemele.

Scoase un hohot de râs scurt şi amar.

— Dar n-ar fi prima dată când aş da greş cu aşa ceva.

Luat prin surprindere de schimbarea neaşteptată a stării ei de spirit, Wanahomen se ridică şi se duse să se aşeze lângă ea. Deşi habar n-avea ce să zică pentru a o linişti, întinse mâna spre umărul ei, apoi se opri, amintindu-şi la timp. Pesemne că încă se mai gândea la Azima, cumpăni el, privindu-i pumnii care tremurau şi umerii încordaţi. Cea mai mare nereuşită a ei. Hetawa te învăţă că adevărata putere se află în suportarea chinurilor altora, chiar dacă asta însemna durere sau decădere. Ţi se permitea să te împotriveşti, dar numai după linişte şi contemplare, astfel încât să nu devii la fel de decăzut precum cel care te chinuie.

Totul era lipsit de sens. Ce putere ar fi putut câştiga Hanani lăsându-se chinuită, când avea mijloacele să oprească orice fel dr tortură? Una era să ai tărie sufletească, alta era să fii nebun. Înţelegea ea oare diferenţa?

Oftând, Wanahomen hotărî că nici femeile, nici slujitorii templului nu erau deloc întregi la minte. Aproape că îi părea rău pentru ea, aşa cum o vedea sfâşiată între pornirile fireşti şi rigiditatea vocaţiei.

— Hananja n-are treabă cu tărâmul deşteptării, spuse el. Nu asta spune înţelepciunea Hananjei? Ne lasă pe noi să avem grijă de soarta noastră.

— E adevărat…

— Atunci nu căuta răspunsurile în lecţiile Hetawei. Acestea sunt făcute de muritori, nu de zei.

Deşi încercase să-şi mute gândurile în altă parte, bărbatul nu se putu abţine. Pentru o clipă, uitându-se la ea, îl văzu numai pe Nijiri, Colectorul care o trimisese în

deşert, şi pe Ehiru, Colectorul care-l antrenase pe el. Şi îl văzu şi pe tatăl său, care murise de mâinile lui Ehiru.

— Muritorii pot fi corupţi.

Fata se întoarse spre el, încruntându-se când observă noua lui stare sufletească şi se mişcă puţin, făcând mărgelele din păr să zornăie uşor. El tresări şi fata redeveni ea însăşi, nu un Colector, nu Hetawa. Doar o fată gujaareeană în veşminte banbarra, atât de zăpăcită, încât n-avea nici cea mai mică idee despre ce să facă în continuare.

Însă pumnii ei rămâneau şi acum încleştaţi, iar în umerii ei zări o încordare aparte, care îi spuse că ea are de gând să facă ceva, dacă va putea. Îi plăcea curajul ei. Era la fel de nebună ca şi celelalte preotese ale Hetawei, dar cel puţin putea să îi admire bravura.

Visase îndeajuns cu ochii deschişi.

— Am făcut tot ce am putut, spuse el. Împrejurările capturării shadounei au fost destul de ciudate. Am găsit-o în apropierea marginii canionului, în loc deschis, pregătind un foc pentru ceai. Parcă ar fi vrut să fie capturată.

Clătină din cap.

— Le-am sugerat lui Unte şi lui Tajedd să o întrebăm cât mai multe pentru a-i afla secretele. Asta îi dă o oarecare valoare pentru moment.

— Şi ce pot face eu ca să ajut? Dacă spui că trebuie să rog şi nu să poruncesc…

— Nimic deocamdată.

Fata deschise gura, previzibilă precum lunile de pe cer, aşa că el vorbi mai repede decât ea.

— Uneori, cea mai folositoare alegere este să nu acţionezi, Împărtăşitor-Ucenic. Dacă se ajunge la asta, aş păstra cererea ta ca pe o ultimă soluţie. Să ceri îndurare pentru ea de la Unte şi de la Tajedd. Spune-le că atacul lui Azima încă te mai chinuie.

Ea tresări ca lovită şi încuviinţă posomorâtă. Poate exista ceva folositor în ceea ce păţise.

— De vreme ce *eşti* un oaspete, vor ezita să facă lucruri care să te rănească şi mai tare.

Hanani încuviinţă.

— Pricep. Îţi voi urma sfatul atunci.

Şovăi puţin, apoi adăugă:

— Mulţumesc, prinţe, că o ajuţi pe femeia aceea! Ştiu că nu e de niciun folos cauzei tale.

El se strâmbă, displăcându-i dispreţul ei faţă de morala lui.

— Nu foloseşte cauzei mele nici să uit de mine însumi. *Sunt* gujaareean, la urma urmei.

Enervat, îşi încrucişă braţele. Fata se întoarse spre el şi-l privi atât de intens, încât el începu să se simtă neliniştit.

— Ar trebui să te aşezi, spuse ea brusc. Trebuie să te adorm pentru următoarea lecţie.

El tresări.

— O lecţie? *Acum?*

— Ai spus că nu se mai poate face nimic pentru femeie, cel puţin deocamdată. Ai alte sarcini?

Unte şi Tajedd vor trimite după el dacă vor hotărî soarta femeii în curând. Până atunci poruncise trupei să rămână în canion, în loc să patruleze, în caz că shadounii plănuiau vreun atac. Ezack, împreună cu câţiva oameni, urcaseră sus pe coaste, veghind cu atenţie orice semn de primejdie. Lucrurile păreau paşnice pentru o vreme.

— Foarte bine, spuse el, aşezându-se pe un buştean lângă foc. Cel puţin mă aleg cu un pui de somn.

Hanani se apropie de el şi îi cuprinse ceafa cu o mână. Tresări surprins când îi simţi degetele căutând orice urmă de încordare Nu avea nicio jungissa, pe care numai Colectorii o foloseau. Auzise că e greu să faci vrăji de somn în timpul zilei fără aşa ceva. Mai liniştit, trase adânc aer în piept ca să-şi limpezească gândurile şi fata încuviinţă din cap. După ce consideră că el e îndeajuns de liniştit. se aplecă şi îl privi fix în ochi.

— Încearcă să rămâi înlăuntrul tău în tot acest timp, îl îndemna ea sincer, de parcă vorbele ei ar fi însemnat ceva pentru el. Nu pot să te învăţ dacă mă târăşti prin toate tărâmurile.

Wanahomen oftă.

— Eşti cea mai ciudată femeie pe care am cunoscut-o.

Hanani clipi des şi buzele ei schiţară un zâmbet pe care el nu-l mai văzuse de multe zile. Îşi ridică mâna şi scoase un sunet înfundat. Wanahomen închise ochii şi, o clipă mai târziu, adormi.

Când deschise ochii, *an-sherrat*-ul dispăruse. La fel şi femeia, focul, pământul şi cerul de deasupra capului. Nu-şi zărea propriul trup. Singurul lucru concret era certitudinea că există. Plutea într-o beznă absolută, îngrijorat şi singur.

Nu. Nu singur.

— Aici.

Vocea lui Hanani se auzi ca un ecou prin întuneric, deşi nu putea s-o vadă. Întinse mâna să i-o atingă pe a ei, dar nu găsi nimic, deşi fusese chiar în faţa lui pe tărâmul deşteptării.

— Ce e locul acesta? întrebă el.

— Tărâmul dintre Ina-Karekh şi Hona-Karekh, dezbrăcat de orice voal sau strat. Nu are nume.

Nu-l ajuta deloc acum că ştia.

— Unde eşti?

Prezenţa ei îl înconjură atât de repede şi atât de copleşitor, încât nu se putea răsuci fără să o simtă. Nu carnea ei, căci nu o putea vedea sau atinge. Ceea ce simţea era o stare de calm, de control şi de feminitate, atât de potrivită firii ei, încât părea să aibă consistenţă. Moale, caldă, plină de energie. Mirosul, gustul şi tot ceea ce ţinea de trupul ei erau atât de diferite. Tare ca osul, ca piatra sau ca miezul unui fruct. Nu, acesta nu era miezul ei, ci vălul ei protector şi numele ei era…

Fata se trase înapoi şi Wanahomen se sili să nu-şi

arate teama la gândul că ar putea fi lăsat singur în bezna pustie.

— Atât de puternic, spuse ea, dojenindu-l uşor. Atât de curios. Nu aştepţi niciodată să fii poftit într-un loc, prinţe?

Nu părea mânioasă. Mai degrabă se distra pe seama lui.

— De regulă, văd când nu am voie să intru undeva, spuse el iritat.

— În acest tărâm, dacă ceva nu este aici ca să-l poţi vedea, trebuie să porneşti în căutarea lui cu mare grijă. Dacă trebuie să fii curios, atunci fă-o, dar nu înainte de a te apăra. Unde-ţi este numele de suflet?

— Nu am unul.

Calmul ei lăsă locul milei, iar Wanahomen o găsi şi mai enervantă decât amuzamentul ei. Simţindu-i probabil iritarea, fata se linişti imediat.

— Iartă-mă, spuse ea. Am crezut că ai urmat măcar antrenamentele pe care le fac toţi copiii din Gujaareh…

— Tata nu ar fi permis.

— Înţeleg. Nu contează. Trebuie să faci antrenamentul acela acum. Spune-mi. Ştii ce este un nume de suflet?

Wanahomen se ruşina că nu ştie mare lucru, aşa că rosti singurele lucruri pe care le cunoştea.

— Ştiu că trebuie păzite cu grijă. Dacă cunoşti numele de suflet al unei alte persoane înseamnă că ai putere asupra ei în vise.

— Da. În timpul visării, cineva îşi poate pierde sinele. Un nume de suflet oferă o ancoră pentru tot ceea ce eşti. Cu ajutorul lui, întotdeauna îţi vei putea găsi calea. Silabele în sine nu au putere, dar *semnificaţia* pe care le-o dai tu, încorporarea ideii în sine sunt vitale pentru păstrarea identităţii tale.

Oftă. Wanahomen simţi grija ei, înainte ca fata s-o ascundă.

— Dacă ai fost încă mic, ar fi fost simplu. Ai fi fost mai… flexibil. Acum eşti un bărbat în toată firea, care ştie cine e…

Vocea ei parcă l-ar fi prevenit.

— Nu va fi plăcut.

— Puţine lucruri din viaţa mea au fost plăcute, femeie, spuse el, săltându-se cât putu de mult, având în vedere că gestul nu însemna mare lucru în locul acesta fără formă.

— Fă ceea ce trebuie.

Senzaţia prezenţei ei se schimbă complet. Încă mai plutea în jurul lui, dar n-o mai recunoştea. Fineţea pe care el o crezuse feminină, aparţinându-i *ei,* se schimbă într-o senzaţie metalică, de margini ascuţite, rece. Fata se apăsă în el, atingându-i existenţa pe care el ajunsese să o priceapă ca fiind propriul sine. Îi lăsă în gură un gust metalic. Se trase înapoi, displăcându-i senzaţia. Dar ea se lăsă din nou asupra lui.

— Ce faci? întrebă el.

Hanani nu spuse nimic, continuând să se apese în el şi, spre stupoarea lui, îşi dădu seama că nu-i lăsase nicio cale de ieşire. Oriunde se întorcea, o găsea pe ea.

Şi când ea se apăsă din nou în el, marginile tăioase ale prezenţei ei îl trântiră la pământ, precum o piatră de moară. Îl durea, într-un fel care era mai mult sau mai puţin durere. Speriat, se pomeni ţipând în spaţiul gol. Oare înnebunise femeia? Pietrişul îi julea pielea, iar carnea îl ardea… Se apăsă şi mai mult în el şi Wanahomen începu să se lupte acum, înţelegând, în sfârşit, ce făcea ea. Marginile reci şi urâte îl sfâşiau în bucăţele, săpând în miezul fiinţei sale. Dacă femeia continua, habar n-avea ce-o să se întâmple. Se va contopi cu ea, ca şi cum ar fi fost devorat de un Secerător? Va înceta sufletul lui să existe şi carnea lui va muri? Nu ştia, dar dacă nu găsea o cale să se lupte cu ea, curând avea să afle.

— Opreşte-te, monstru al Hetawei ce eşti!

Îşi adună toate forţele ca să se elibereze. Părea că se luptă cu nisipul. De câte ori săpa un spaţiu în care sinele lui să existe, se umplea cu şi mai multă esenţă a fiinţei ei. Acum, spre groaza sa, îşi dădu seama că pierde lupta. Ea… cine era? Nu-şi mai amintea, dar şi mai important, nu-şi mai amintea propriul nume. Ea îi smulse şi mai multe bucăţi din sine.

— Pleacă de lângă mine! urlă el, dar bezna şi tăcerea îi înăbuşiră strigătul.

Hanani termină cu învelişul său exterior şi se trase înapoi pentru a se pregăti de lovitura finală. Wanahomen gâfâi în strângerea ei, vulnerabil, epuizat şi dezgolit, conştient că femeia are acces la sinele său. Dacă îl atingea, va fi distrus. Simţea asta din instinct. Nu mai fusese niciodată atât de îngrozit.

Ea se întinse atunci spre el, spre partea care pulsa ca o inimă şi care era la fel de vitală. Wanahomen scânci şi se zbătu, pentru ca, în cele din urmă, să strige singurul lucru care îl mai putea salva. Două silabe.

Se auzi un sunet. Pentru o clipă nu ştiu ce e, dar apoi îşi aminti. Format în jurul lui ca un cristal, tare şi clar ca un diamant, faţetele lui ascuţite luminând întunericul cu strălucirea lor. Cremenea şi metalul sclipeau în razele lui. Se retrase, fără să fie rănit. Brusc, pricepu.

El era Wanahomen. Căpetenia vânătorilor din tribul yusir-banbarra, viitorul prinţ al Gujaarehului, vlăstarul Soarelui şi împuternicitul Zeiţei. Dar mai mult decât atât, era…

Deschise ochii, perfect treaz, înapoi în *an-sherrat*-ul mamei sale. Femeia stătea nemişcată în faţa lui.

— Niim, spuse el, uitându-se la ea întrebător. Sunt Niim.

Ea îi mângâie părul şi zâmbi.

— În vise, da.

— Ce…

Abia îşi amintea cum să rostească vorbele. Cât

timp trecuse? Focul ardea la fel de înalt şi totuşi parcă trecuseră ore întregi. Sau ani.

— Ce ai…

— Era singura cale să te silesc să îţi spui numele. Din fericire ai avut destulă imaginaţie ca să trăieşti.

Se simţea prea uluit ca să fie mânios.

— Numele acesta…

Se opri, tresărind, când ea îi puse degetul pe buze.

— Acum ai văzut de ce numele se împărtăşeşte numai cu câţiva oameni de încredere.

Zâmbi din nou, râzând parcă de ea însăşi.

— Probabil că vei regreta că mi l-ai zis. Ca să nu rămân mai prejos, ţi-l spun şi eu pe al meu. Eu sunt Aier, în vise.

Pricepuse acum cât de mult însemna numele. Piatra de sub carnea coaptă şi moale a fructului. Se cutremură, uitându-se la ea, sfâşiat între uimire şi un sentiment pe care nu-l putea descrie. Dorinţă? Da, puţină dorinţă şi era suficient de bărbat ca să recunoască. Nu pofta trupească fără limite pe care o simţise pentru Tiaanet şi nici valul complicat de emoţii pe care-l trăise în timpul relaţiei cu Yanassa, dar ceva similar. Un izvor nesecat de dorinţă, pesemne. Alături de el, venea un alt sentiment, mai profund, mult mai puternic şi mai impresionant decât simpla dorinţă. Veneraţie, o stare de linişte. Aşa se simţea în rarele împrejurări când se ruga.

— Mulţumesc, spuse el din toată inima.

Hanani îşi plecă ochii, îi dădu drumul şi făcu un pas într-o parte. Prea multă intimitate, îşi dădu seama Wanahomen. Jurase să-şi împărtăşească sinele numai cu Zeiţa. Dezvăluirea numelui ei de suflet se asemăna incredibil de mult cu momentul în care îşi folosea harul de Împărtăşitor. Lui Wanahomen îi era deja dor de apropierea ei şi tânjea s-o aibă lângă el. Totuşi, ea deja îşi călcase jurământul din pricina lui. Ar fi greşit să o rănească şi mai mult.

Cu o asprime forţată, Wanahomen întrebă:

— Asta a fost tot, atunci? Căile pe care ai vrut să mi le arăţi?

— Nu.

Timiditatea ei se întorsese. Vorbea sfioasă şi nu se uita în ochii lui.

— De vreme ce nu aveai un nume de suflet, a trebuit să facem asta mai întâi. Dar cred că eşti pregătit pentru echilibrarea umorilor din lecţia următoare.

Tăcu, încruntându-se. Brusc, Wanahomen deveni atent la zgomotul de dincolo de *an-sherrat*. Strigăte entuziasmate şi ţipete. Sentimentul de bine pieri cu un fior. O văzu pe Hanani încordată. Însă zgomotului îi lipsea tonul urât şi vicios la care s-ar fi aşteptat dacă pedeapsa femeii shadoune ar fi fost hotărâtă.

Charris păşi de după un cort, părând uşurat să-l vadă pe Wanahomen.

— Au mai sosit două triburi împreună, spuse el. Madobah, zic santinelele, şi issayir.

Wanahomen se ridică imediat, uitând de îngrijorare.

— Nu se putea un moment mai bun. Cât de departe sunt?

— La o oră de mers.

— Bun.

Întorcându-se spre Hanani, o găsi neliniştită şi nedumerită.

— Nimic nu se va hotărî în privinţa femeii până mâine-dimineaţă. Aşa e obiceiul ospeţiei. Şi până mâine-dimineaţă capetele se vor mai limpezi.

Îndrăzni să îi pună o mână pe umăr. Fata păru surprinsă, dar nu tresări şi nici nu se feri, aşa că el zâmbi şi o strânse uşor şi scurt.

— Nu-ţi promit nimic, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă să îi ofer shadounei o moarte uşoară.

Speranţa se aşternu pe chipul ei, o îmbunătăţire bine-venită a stării ei de mai devreme. Clătină din cap,

fără să scoată o vorbă. Plecându-şi fruntea în semn de rămas-bun, Wanahomen înhăţă vălul şi acoperământul de cap şi plecă alături de Charris să-i întâmpine pe oaspeţii noi.

31
Coşmarul

Mult timp după ce prinţul plecă, Hanani rămase între doua corturi ale *an-sherrat*-ului, privind dintr-un loc sigur în tabăra banbarra. Lecţia cu Wanahomen o sleise de puteri, deşi nu acesta era motivul pentru care se ascundea acum în umbre. Avea pur şi simplu nevoie de timp ca să cugete iarăşi la ciudăţenia lumii. Cei din tribul banbarra nu i se păruseră niciodată mai înspăimântători decât astăzi, iar prinţul nu păruse niciodată mai normal.

Fără îndoială că lumea s-a întors cu susul în jos. Pesemne zeii s-au îmbătat din nou cu vin-de-cometă, aşa cum se povesteşte în basme.

Căldura mâinii prinţului încă îi mai gâdila umărul. Ce naiba se petrecea la fiecare atingere a lui, chiar şi sărutul rău-intenţionat şi neplăcut, pe care i-l dăduse ca să-l păcălească pe Azima, îi rămânea în minte atât de mult timp? Îşi petrecuse întreaga viaţă printre bărbaţi, mulţi dintre ei atât de frumoşi că-l puneau pe Wanahomen în umbră. Nu era străină nici de dorinţele bărbaţilor, căci doar oarbă să fi fost ca să nu fi băgat de seamă privirile pofticioase ale unora în timp ce se îmbăia în Hetawa, iar altora le transpirau palmele atunci când îi atingeau mâna. Interesul prinţului le îmbunătăţise relaţia, după ce schimbaseră între ei numele de suflet şi totuşi nu se deosebea cu nimic de ceilalţi bărbaţi pe care învăţase să-i ignore de-a lungul anilor. De ce, atunci, îi venea atât de greu să şi-l scoată din minte?

Pesemne pentru că nu are niciun fel de pace în el,

se gândi. Dorinţa celorlalţi preoţi nu conta pentru ea. Erau bărbaţi disciplinaţi, obişnuiţi să-şi înfrâneze sau să-şi direcţioneze în altă parte poftele nesănătoase. În schimb, prinţul se lăsa, aparent, în voia lor cu plăcere, fără niciun fel de control şi fără să-i pese de răul pe care şi-l aducea singur liniştii sale lăuntrice sau a altora. Oare teama o făcea atât de sensibilă în prezenţa lui? O folosise fără milă ca să poată omorî un bărbat. Nu se ridica deasupra barbarilor deloc. *Ar fi trebuit* să se teamă de el. Totuşi, Wanahomen nu o mai înspăimânta. Deloc. Se vedea limpede că îşi regretă faptele. Băgase de seamă frământările lui şi dorinţa de a nu mai face nimic care să-i amintească de atacul lui Azima. Vorbea cu ea mai blând, bunăvoinţă pe care o aprecia, oricât de mică ar fi fost. Îl văzuse, de asemenea, chinuindu-se să-şi păstreze moştenirea gujaareeană. Îi era imposibil, ca Slujitoare a Hananjei, să îi ignore lupta lăuntrică şi să-l considere fără speranţă.

Se va duce să-l găsească pe Mni-inh. Va dansa rugăciunea de noapte împreună cu el, ca să vadă dacă gândurile şi sentimentele se vor limpezi după aceea.

— Hanani. Aici erai.

Se uită în jur, plăcut surprinsă să audă vocea mentorului ei. Dar când Mni-inh păşi în spaţiul dintre corturi, expresia de pe chipul lui părea neobişnuit de posomorâtă.

— Frate! Ce s-a întâmplat?

— Am visat împreună cu Nijiri din nou, spuse el.

Privirea lui se plecă spre pământ. Fata observă cu îngrijorare că el tremură.

— A trebuit să aştept mai mult decât de obicei. Nijiri a fost nevoit să iasă din Hetawa ca să o facă şi ca să fie convins că visul se află în siguranţă. S-a întâmplat ceva îngrozitor.

— Ce anume, Frate?

— Un atac.

Mni-inh strânse din dinţi.

— Cineva a atacat Hetawa, acum câteva nopţi. Visătorul Sălbatic. Jumătate…

Bărbatul se cutremură din nou, cu groaza reflectată pe chip.

— Mai bine de jumătate dintre fraţii noştri Împărtăşitori… Cei mai mulţi dormeau, Hanani.

Îi luă câteva clipe ca să priceapă sensul vorbelor lui. Nhen-ne-verra. Fierat, colegul ei ucenic, care uita întruna că e fată şi făcea glume porcoase în prezenţa ei. Toţi fraţii ei mai în vârstă. Mulţi dintre ei o dojeneau, se purtau cu ea de parcă ar li fost ceva exotic şi primejdios, dar niciunul nu merita moartea pentru asta. Nimeni nu merita o moarte ca a lui Dayu.

Hanani îşi duse mâna la gură.

— Sfântă Zeiţă, nu!

Mni-inh se sprijini de peretele cortului din apropiere, care se întâmplă să fie al lui.

— Cei care au supravieţuit asaltului iniţial sunt infectaţi cu visul negru şi vor avea aceeaşi soartă ca şi cei care au pierit. Vor sta treji cât vor rezista, dar când vor renunţa…

Clătină din cap, doborât de durere.

— Între timp, nimeni din Hetawa nu mai îndrăzneşte să doarmă deloc. Nijiri spune că nouă ne e mai bine aici, departe, decât ne-ar fi acasă. O răsturnare de situaţie atât de nefericită…

Hanani se sprijini şi ea de cort, prea zguduită ca să stea în picioare.

— Cine ar face aşa ceva? De ce? Împărtăşitorii nu supără pe nimeni. Nu are sens.

— Se pare că supără, dacă cineva răspândeşte coşmarul dinadins. Pesemne că răufăcătorul s-a temut că va fi prins.

Îşi încleştă fălcile într-o expresie de amărăciune.

— Dându-ne această lovitură, ne-a distrus posibilitatea de a îngriji bolnavii şi de a răspunde cum se cuvine în faţa ameninţării. Împărtăşitorii care au mai

rămas nu mai au nicio nădejde să oprească molima acum. Singurul lucru pe care-l pot face este să-şi aline fraţii până la sfârşit.

Era prea mult.

— Voiam să merg acasă, şopti Hanani.

Ochii îi ardeau din pricina lacrimilor, aşa cum se întâmplase când prinţul îi povestise orori de neînchipuit, dar la ce bun?

— Acum câteva clipe, am pus la îndoială umanitatea tribului banbarra. Dar prinţul avea dreptate. Nici noi nu suntem mai buni. Numai un gujaareean ar folosi visele ca pe o armă. Numai noi ne condamnăm duşmanii la o viaţă veşnică plină de chinuri.

— Şi eu am gândit la fel, spuse Mni-inh.

Fata nu mai auzise niciodată o asemenea supărare în glasul lui.

— Pesemne că nu vom fi niciodată în stare să smulgem stricăciunea din noi cu adevărat. Dar este important să continuăm a încerca.

Parcă drept răspuns la vorbele lui Mni-inh, auziră vocea unui copil strigându-i, cu un puternic accent chakti.

Smulsă din melancolie, Hanani plecă să vadă cine e. Tassa stătea lângă cortul lui Mni-inh, uitându-se în toate părţile. Se lumină la faţă când o văzu.

— Împărtăşitor, spuse el. Nu-dari-Unte, căpetenie de trib zice vino. Magie… tu magie…

Se încruntă puţin, încercând să-şi amintească cuvântul.

— *Nevoie* tu magie. Da.

— Îi făcu semn să vină şi îi arătă cortul lui Unte.

Mni-inh ieşi şi el dintre umbre, îngrijorat.

— E cineva rănit?

— Rănit? Nu. E… e…

Tassa se strâmbă, fără să poată spune ce gândeşte.

— *Shadouna*, nevoie magie.

Simţi un fior pe şira spinării. Oare o răniseră pe femeie?

Mni-inh îi puse mâna pe umăr, cu o privire furioasă şi întunecată. Aceeaşi bănuială era şi în ochii lui.

— Voi veni, îl asigură el pe Tassa. Fie şi numai ca să le spunem nătărăilor ăstora că nu ne vom perverti magia pentru ei, dacă vor să o vindece doar ca să o rănească şi mai tare. Hanani…

— Voi veni şi eu.

Mni-inh deschise gura ca să se împotrivească, dar se abţinu.

— Am învăţat că nu trebuie să mă cert cu tine. Întotdeauna învingi.

Hanani dădu din cap către Tassa. Băiatul îi conduse până la cortul lui Unte.

Când păşiră înăuntru, nu descoperiră nimic îngrozitor, după cum se temuseră. Unte stătea lângă femeia shadounã, care fusese silită să îngenuncheze, încă legată, în mijlocul încăperii pline de fum. Tajedd stătea la o masă şi lângă el se găseau alţi doi bărbaţi, cu robele prăfuite din pricina călătoriei: cele două căpetenii de trib proaspăt sosiţi. Femeia shadounã nu părea să fie rănită mai mult decât înainte. Avea o vânătaie la un ochi.

— Cine sunt ăştia? întrebă femeia, privindu-i pe Hanani şi pe Mni-inh de sus şi până jos.

Gujaareeana ei, probabil singura limbă comună între shadouni şi banbarra, avea un accent ciudat de vioi, pe care Hanani nu I mai auzise niciodată. Buzele ei se strâmbară a dispreţ.

— Acum vă împreunaţi şi cu nordicii? Ăştia doi sunt palizi ca nisipul.

Unte, cu o expresie împietrită pe chip, nu o băgă în seama. Vorbi către Hanani şi Mni-inh:

— Wanahomen mi-a spus adesea că puteţi tămădui nebunia.

Hanani tresări. Mni-inh îi aruncă o privire la fel de surprinsă ca ei.

— Întrucâtva, răspunse Hanani după o vreme. Anumite feluri de nebunii reacţionează bine la magia noastră, dar nu toate.

Unte dădu din cap, apoi făcu un gest spre femeia shadoună.

— Vă rog să ne spuneţi dacă e nebună.

— Gujaareeni!

Tresăriră amândoi, deoarece femeia rostise cuvântul ca pe un blestem. Ura din ochii ei depăşea tot ce văzuse Hanani vreodată. Brusc, înţelese de ce căpeteniile triburilor banbarra îi punea la îndoială sănătatea mintală. Femeia tremura.

— Gujaareeni şi Hetawa! Ştiam că oamenii voştri se însoţesc cu câini, sălbaticilor, dar nu mi-am închipuit niciodată că…

Pe neaşteptate, scuipă urât din gât. Flegma ajunse chiar la picioarele lui Mni-inh.

În pofida calmului cu care se purtase până atunci, Unte îi trase un dos de palmă femeii atât de tare, încât aceasta căzu într-o parte. Apoi o apucă de veşminte şi o ridică, ţinând-o până când femeia reuşi să stea singură.

Hanani îşi acoperi gura cu mâna. Mni-inh făcu un pas înainte, cu pumnii încleştaţi.

— Opreşte-te, la naiba!

Unte abia dacă le aruncă o privire şi răceala de pe chipul lui îi dădu lui Hanani un fior pe şira spinării. Până şi Mni-inh făcu un pas în spate, albindu-se la faţă. Atunci când vorbi însă, tonul lui era unul împăciuitor.

— Iertaţi-mă, spuse el, am vorbit fără să mă gândesc. Dar sunt sigur că p… că Wanahomen v-a zis că ordinul nostru, credinţa noastră consideră violenţa ca pe un mare păcat.

— Ştiu, răspunse Unte.

Lui Hanani i se păru că expresia lui se îmblânzeşte, ca răspuns la cuvintele de iertare ale lui

Mni-inh.

— Tocmai de aceea vă cer să vedeţi dacă e nebună. Dacă e, nu vă voi cere s-o vindecaţi.

Aruncă o privire posomorâtă spre celelalte căpetenii de trib.

— Alţii ar vrea ca ostatica să fie dată femeilor să se joace cu ea, dar eu nu doresc asta. Dacă e nebună, o vom ucide, ca nu cumva nebunia ei să se răsfrângă şi asupra noastră. Dacă e sănătoasă…

Nu mai continuă.

Hanani înţelese şi nodul dureros din stomac se mai domoli. Dacă ar fi putut, l-ar fi îmbrăţişat pe Unte. Dacă ea şi Mni-inh hotărau că e nebună, va avea parte de o moarte rapidă. Ar fi însemnat să mintă dacă femeia era sănătoasă, dar niciun fapt în numele păcii nu putea fi greşit, nu? Se uită la Mni-inh, sperând ca şi el să încuviinţeze, deşi avu grijă să nu-şi trădeze sentimentele. Se îndoia că celelalte căpetenii vorbeau gujaareeana, fiind bărbaţi. Dar era foarte important ca Unte să nu arate niciun semn de bunăvoinţă pentru shadoună.

— Să nu îndrăzneşti să mă atingi, se răsti femeia brusc, privindu-l furioasă pe Mni-inh. Ştiu ce eşti, chiar dacă te-au îmbrăcat în straiele lor ţipătoare. *Dash ta hinakri en em…*

Începu să vorbească pe limba ei, tremurând de mânie.

— Demoni! Gândaci! Vă interzic să mă atingeţi!

— Suntem Împărtăşitori ai Hananjei, spuse Mni-inh. Tămăduitori…

— Nu-mi pasă! Lăsaţi-i pe aceşti *tteba* să facă ce vor cu mine.

Întoarse capul apoi spre intrarea în cortul lui Unte.

— Mai bine aş sta sub o sută ca ei, decât să fiu în aceeaşi încăpere cu voi!

Mni-inh se holbă la femeie, apoi se uită confuz

spre Hanani. Era nepotrivit pentru un Împărtăşitor să vindece cu de-a sila un petiţionar. Numai Colectorii aveau dreptul de a folosi magia împotriva voinţei unei persoane. Dar, dacă nu făceau nimic, nu ştiau cum vor acţiona banbarra.

— Mă ocup eu, spuse Mni-inh în cele din urmă.

Hotărât, îşi suflecă mânecile, păşind în faţă.

Femeia se încordă, cu ochii lucind ca ai unui animal încolţit. Hanani vru să-l prevină chiar cu o clipă înainte ca femeia să se repeadă la el. Ce voia să facă shadouna, Hanani nu avea idee. Să-l muşte oare? Însă Mni-inh îşi închipuise că va fi atacat, aşa că se feri la timp, cuprinzându-i umărul cu mâna.

Shadouna icni, cu ochii strălucitori şi se prăbuşi la pământ. Sânge de vise. Clătinând din cap cu tristeţe, Mni-inh îngenunche, o întoarse cu ajutorul lui Unte şi îşi aşeză degetele pe pleoapele ei închise.

Atunci Hanani observă cearcănele adânci de sub ochii femeii şi epuizarea pe care furia ei o ascunsese până atunci. Să călătoreşti singură prin deşert nu fusese treabă uşoară, mai ales pe teritoriul duşmanilor. Biata femeie arăta de parcă nu ar fi dormit de zile întregi…

De parcă nu ar fi dormit de zile întregi.

Vor sta treji cât vor putea de mult, spusese Mni-inh despre fraţii lor de cale, care acum purtau boala coşmarului.

În tăcerea care se aşternuse, Mni-inh gâfâi brusc şi deschise ochii. Unte, care o sprijinea în continuare pe femeie, se încruntă îngrijorat.

Dar când vor renunţa, în sfârşit…

— Nu!

Hanani se sili să se mişte, dar picioarele nu o mai ascultau. Cu ochii minţii îl văzu pe Colectorul Sonta-i, pe Dayuhotem.

— Nu…

Era prea târziu. Mni-inh începu să tremure din toate încheieturile şi faţa i se strâmbă. Scoase un singur

sunet, pe jumătate urlet, pe jumătate suspin.

— Nu!

Ceva se rupse în Hanani. Alergă spre el, aşezându-se lângă Unte. Dar înainte să-l poată prinde, Mni-inh se prăbuşi într-o rână.

Hanani se aruncă peste el, folosindu-şi toată forţa să-l întoarcă pe spate. Trebui să-i închidă pleoapele cu degetele. Privirea fixă din ochii lui era una îngrozită. Se folosi de întreaga ei disciplină ca să se calmeze îndeajuns pentru a intra în somnul de vindecare. Se aruncă în carnea lui, căutându-i frenetic sufletul.

Nu mai rămăsese nimic în el. Doar tăcere.

32
Moartea

Pentru o clipă, când păşi în cortul lui Unte, Wanahomen crezu că se întorsese în timp. Hanani înlemnise. Aerul mirosea a moarte şi a şoc. De data asta, pe covoare, se zăreau două trupuri: femeia shadoună şi Împărtăşitorul Mni-inh.

— În numele zeilor, ce s-a petrecut aici? întrebă el.

Întâmplarea fusese atât de îngrozitoare, că numai Tajedd reuşi să răspundă.

— Femeia aiura, spuse el, părând ameţit. I-am dat apă şi mâncare, am ameninţat-o, dar ea a continuat să ne blesteme. I-am chemat pe ei atunci, spuse el arătând spre corpul lui Mni-inh şi spre Hanani, care stătea cu spatele, ca să vadă dacă e nebună.

— Femeia n-a vrut să fie atinsă.

Vocea unui alt bărbat, pe care Wanahomen nu-l ştia. Judecând după puternica asemănare cu Unte, pesemne că era fratele mai tânăr al acestuia, căpetenia tribului issayir.

— Bărbatul-tămăduitor i-a făcut ceva să se liniştească. Când i-a atins pleoapele cu degetele…

Se cutremură.

— Nu am mai văzut niciodată o asemenea privire la un om.

— A fost coşmarul morţii.

Glasul lui Hanani, moale de cele mai multe ori, abia se auzea acum. Stătea întoarsă cu spatele, ţinând capul mentorului ei în poală. Lui Wanahomen i se păru ciudat să vadă că fata îi desfăcuse părul. Cu o mână îl mângâia pe cap, încet şi ritmic.

— Visul care omoară ca o boală. Unii nu mor imediat, dar îl poartă în ei, răspândindu-l tuturor celor care dorm în apropiere.

Se opri din vorbit, dar mâna continua să-l mângâie pe Mni-inh.

— Se lasă noaptea.

Wanahomen înlemni.

— Vrei să spui…

În sfârşit, pricepu. Auzise zvonuri despre coşmarul din oraş când îl vizitase pe Sanfi, deşi nu bănuise nicio clipă că e atât de grav. Acum îşi aminti cum o găsiseră pe shadounã, făcând foc pentru ceai. Ceai negru, puternic, care să o ţină trează. *Pesemne că ştia de boala pe care o poartă. Aşa că a venit printre duşmanii ei, nepăsându-i că va muri, atâta timp cât îi lua pe toţi cu ea.*

Căpeteniile triburilor îl priveau, aşteptând. Hanani vorbise în gujaareeană. Wanahomen înghiţi în sec şi le explică. Tajedd tresări speriat.

— O molimă! Şi cadavrele o pot răspândi acum?

— Magia visului nu lucrează aşa. Nu e nicio primejdie.

Wanahomen se uită la Hanani, tulburat de fiinţa ei încremenită.

— Shadouna a fost, probabil, de curând în capitala Gujaarehului, pentru negoţ. De la cucerirea kisuatiană, este singurul trib care are voie să intre în oraş. Dacă a petrecut noaptea acolo, lângă cineva care era bolnav… Din câte am auzit, atât e nevoie.

— Animale, mârâi cealaltă căpetenie de trib.

— Probabil a madobahilor, ghici Wanahomen prin eliminare. Nişte laşi nenorociţi! Sunt prea slabi ca să se lupte cu noi, aşa că acum folosesc trucuri blestemate?

— Da, spuse Unte.

Se uită în jos spre shadounã, care murise cu un rânjet pe chip.

— Mulţi dintre cei mai buni luptători se află aici.

Dacă i-ar fi reuşit planul, ar fi izbutit într-o singură noapte ceea ce generaţii de înfruntări sângeroase între noi nu au putut.

Oftă din toţi rărunchii şi privi trupul Împărtăşitorului.

— Spune-i femeii, atunci când socoteşti tu că e mai bine, că prietenul ei va fi înmormântat cu toate onorurile unui luptător banbarra. Şi-a pierdut viaţa, dar ne-a salvat pe toţi.

Wanahomen încuviinţă din cap. Se aşternu o tăcere stânjenitoare. Nu se auzea decât o mişcare firavă, în timp ce Hanani îi mângâia părul lui Mni-inh.

Wanahomen se apropie şi se lăsă pe vine, uitându-se la ea. Nu plângea. În schimb, pe chipul ei se aşternuse o pace nefirească şi asta îi displăcu lui Wanahomen.

— Împărtăşitor-Ucenic.

Şovăi pentru o clipă, neştiind dacă gestul lui va fi refuzat, dai apoi îşi puse mâna peste a ei, oprind mângâiatul ritmic.

Fata se uită la el şi masca liniştii nefireşti se crăpă. Pentru o clipă care dură aproape o veşnicie, un val de agonie înfiorătoare îi schimonosi faţa atât de rău, încât abia o recunoscu. Wanahomen se temu că asemenea durere era prea mare pentru a fi suportata Fie va înnebuni, fie va muri. Dar momentul trecu, şi pe chipul ei reveni liniştea. Hanani inspiră adânc şi dădu din cap, apoi muta cu grijă capul mentorului ei pe pământ.

— Aveţi treburi de discutat, spuse ea. Iertaţi-mă.

— Hanani, zise el, tulburat să-i folosească numele. Ar trebui…

— Te ocupi tu de înmormântare?

Fata nici nu-i auzise cuvintele.

— În pofida împrejurărilor, dacă îl ardem, e bine. Sufletul lui nu mai e nici în Hona-Karekh şi nici nu visează în Ina-Karekh Carnea lui e lipsită de

însemnătate acum.

Wanahomen se întrebă unde oare se găsea sufletul bărbatului, deşi nu avu curaj să rostească întrebarea cu voce tare.

— Banbarra nu obişnuiesc să-şi ardă morţii, dar îi voi învăţa să facă un rug cum se cuvine.

— Mulţumesc, prinţe.

Se ridică în picioare, mişcându-se încet şi stângaci, de parcă îşi folosea toată puterea ca să păstreze masca plină de calm de pe faţă. Nu mai avea forţă şi pentru graţie.

— Date fiind împrejurările, trebuie să vă cer din nou să donaţi umori de vise. Am rămas singurul tămăduitor de aici.

— Îi voi spune lui Unte.

Vorbi iute, înainte ca ea să-l întrerupă din nou.

— Hanani, nu ar trebui să stai singură.

Fata se uită la el şi în ochii ei se văzură umbrele.

— Cine îmi va dărui pace acum, prinţe? Tu?

— Există mai multe feluri de pace, spuse el încruntându-se. Yanassa. O voi ruga să…

— Mulţumesc pentru grijă.

Se întoarse să plece, apoi se opri.

— A fost o întâmplare nefericită şi neprevăzută. Când mă voi întoarce la Hetawa, le voi explica fraţilor mei.

Wanahomen se strâmbă, ruşinat de propriul egoism, deoarece undeva, în adâncul sufletului, se temuse de acest lucru. Ea nu-i dărui nicio şansă să găsească un răspuns. Cu un efort aproape palpabil, fata îşi îndreptă umerii, salută respectuos căpeteniile tribului şi ieşi din cort.

— Wana! Nu ştiu obiceiurile ţinutului tău, dar…

— În Gujaareh, am trimite-o la Hetawa, spuse Wanahomen cu sufletul greu. Oamenii mei i-ar vindeca rănile sufletului, aşa cum se vindecă rănile trupului. Nu lăsăm niciodată asemenea lucruri să se înrăutăţească.

Aici nu mai e nimeni care s-o tămăduiască.

Unte se posomori.

— Ei bine, sărbătoarea sfârşitului de solstiţiu e mâine-seară. În ziua următoare vom lua o hotărâre, presupunând că şi restul triburilor vor ajunge la timp. Într-un fel sau altul, curând o vei putea duce acasă.

Wanahomen se îndoia că Hanani va izbuti să reziste atât de mult timp, dar îşi păstră gândurile pentru el.

— Mi-a zis că le va povesti fraţilor ei din Hetawa că moartea lui nu a fost vina noastră.

Se uită în jos la cele două leşuri şi se cutremură.

— Însă este vina mea. Eu am adus în mijlocul tribului această grozăvie.

Încleştându-şi pumnii, îşi smulse vălul şi acoperământul de cap şi se lăsă în genunchi. Deşi hotărâseră că Wanahomen nu-şi va pleca niciodată capul în faţa lui Unte, regii nu se plecau în faţa altor regi, o făcu acum, apăsându-şi mâinile în pământ şi lăsându-şi fruntea în jos, într-un gest plin de supunere, după datina gujaareeană. Ura vorbele pe care trebuia să le rostească, se ura pe sine însuşi, dar nu încăpea nicio îndoială că trebuiau spuse.

— Am fost nepăsător.

Vorbea în gujaareeană. Nu s-ar fi putut umili cum se cuvine în chakti.

— Am presupus că femeia nu ne poate răni şi nu am băgat de seamă ceea ce ar fi trebuit, deşi semnele erau limpezi. Ai tot dreptul să te îndoieşti de mine, Unte. Nu mi-a păsat îndeajuns.

Urmă un moment de tăcere, timp în care Wanahomen îşi număra bătăile inimii. Apoi însă simţi mâna lui Unte pe umăr.

— Cred că acum îţi va păsa mai mult, rosti el foarte blajin.

Vorbi apoi în chakti, pentru ca şi celelalte căpetenii să înţeleagă ce se petrece.

— Fii liniştit, Wanahomen. Nimeni nu ar fi putut preveni o asemenea întâmplare.

— Dar am fost neglijent…

Unte scutură din cap.

— Să-ţi pese acum de femeia ta, dacă vrei să-ţi speli păcatele Dar nu ştiu cum aş fi procedat altfel, dacă aş fi fost în locul tău.

Se uită la celelalte căpetenii de trib. Două dintre ele încuviinţară. Tajedd se abţinu, dar nimeni nu se aştepta la altceva.

Wanahomen închise ochii pentru o clipă, uşurat, recunoscător şi încordat deopotrivă. I se pusese un nod în gât, lucru deloc încurajator într-o încăpere plină de oameni care încă se mai gândeau dacă se vor alătura cauzei lui sau nu. Având în vedere cele petrecute cu puţin timp în urmă, şansele păleau precum ceaţa încălzită de soare. Deocamdată, nu mai avea ce face. Înghiţi cu greu, încuviinţă din cap şi se ridică în picioare.

— Femeia v-a rugat să-l ardeţi, spuse el, arătând spre leşul Împărtăşitorului.

Unte îşi frecă bărbia gânditor.

— Avem o peşteră unde se poate face. Spre nordul canionului, departe de câmpuri, acolo unde râul curge pe dedesubt. Sunt multe aerisiri în peşteră. Asta ar trebui să risipească fumul.

— Ştiu locul. O să-i rog pe oamenii mei să se ocupe.

Se uită spre shadoună.

— Şi ea?

Unte zâmbi trist.

— Şi ea ar trebui înmormântată onorabil. Ca orice luptător care loveşte necruţător pentru poporul lui.

Se lăsase deja noaptea, când Wanahomen plecă în căutarea lui Hanani. Se încălzise teribil şi asuda, mirosind a uleiuri şi a ierburi, prea obosit să se mai

îmbăieze înainte de dimineaţă. Femeia îl îngrijora. Nu credea că e soiul care să-şi facă singură rău sau cel puţin nu aici şi nu acum. Ca o bună credincioasă a Hananjei, cel mai probabil va dori să-şi doneze sângele de vise înainte să moară.

O zări pe Yanassa într-un grup mic de femei, ascultând un muzicant, nu departe de cortul lui Hanani. Cu sute de oaspeţi în canion şi dezastrul evitat, se părea că Unte lăsase ca sărbătoarea solstiţiului să continue. Chiar şi-aşa, veselia avea un aer domolit. Muzicantul, Neapha Şapte-Degete, cânta un cântec de jale trist. Wanahomen nu văzu pe nimeni dansând şi nu auzi uralele pline de bucurie, atât de obişnuite în noaptea de dinaintea solstiţiului. Mâine-noapte poate se vor întoarce la voioşia lor firească, mai ales dacă se vor hotărî să meargă la război. Dar în seara asta, tribului îi lipsea buna dispoziţie.

Yanassa îl văzu pe Wanahomen şi se scuză în faţa însoţitoarelor ei, ridicându-se şi venind să-l întâmpine.

— Te duci la ea?

— Da. Tu ai fost? Cum se simte?

M-a lăsat înăuntru câteva clipe, dar n-a scos o vorbă din pricina durerii.

Yanassa îşi plecă ochii.

— Vorbisem înainte de femeia shadounǎ şi nu cred că mai are încredere în mine. Poate tu te vei descurca mai bine.

Carevasăzică lucrurile stăteau cât se poate de prost.

— Mă duc acum.

Se auzi o mişcare agitată înăuntru, când bătu în pânza de Li intrarea în cort. Fata ridică pânza ca să vadă cine e.

— Prinţe. Ai venit pentru lecţia următoare?

El tresări. Era ultimul lucrul la care se gândea.

— În seara asta, nu mi se pare momentul cel mai potrivit…

— Yanassa mi-a spus că triburile vor hotărî peste două zile. Nu ne-a prea mai rămas mult timp ca să te învăţ. Vino.

Ieşi din cort şi-l înconjură până în spate, îndreptându-se spre cercul de foc.

An-sherrat-ul mai avea încă patru corturi, îşi dădu seama Wanahomen. Îşi va pune oamenii să-l îndepărteze pe cel al lui Mni-inh în zorii zilei.

Femeia părea să-şi mai fi venit în fire faţă de după-amiază. Nu se zărea niciun semn de durere în mişcările sau în purtarea ei., Şi niciun semn de emoţie. Fizic părea la fel, mai bine, deşi aici pe semne că era vorba de mâna Yanassei. Avea părul împletit din nou, podoabele din metal fiind înlocuite de bănuţi de aur, care zornăiau uşor atunci când mergea. Banbarra credeau că zornăitul bănuţilor alungă ghinionul în vremuri de jale.

Oftând, se aşează pe una dintre pietrele de lângă foc. Ea se aşează în faţa lui.

— M-am îngrijit de trupul mentorului tău cât de bine am putut, spuse el. Nu mi-am amintit toate ritualurile şi nu am avut niciun fel de pânze cu care să-l înfăşor, dar l-am tratat cu demnitate Oamenii mei strâng lemnele acum. În zori, îl vom duce într-un loc unde vom ridica rugul. Vrei să vii cu mine?

Hanani tăcu o vreme şi nimic nu i se putea citi pe chip.

— Nu.

Nicio lacrimă, niciun tremur, niciun semn de suferinţă. Dacă nu ar fi cunoscut deja amestecul deosebit de forţă şi de nesiguranţă, atât de obişnuit pentru ea, n-ar fi ştiut că ceva e în neregulă.

— Ai găsit purtători de zeciuială?

— Yanassa, spuse ea. Şi Charris s-a oferit, când a venit să mă viziteze. Şi alţi câţiva.

— Ai destul acum?

— Am de toate, mai puţin sânge de vise, dar asta era de aşteptat fără ajutorul unui Colector. Cei vii se pot

lipsi de foarte puţin.

Wanahomen sperase să schimbe discuţia şi să nu mai vorbească despre moarte.

— Lecţia de azi… Va fi la fel de neplăcută ca ultima?

Bărbatul zâmbi, dar fata nu-i răspunse la fel.

— Depinde numai de tine, spuse ea.

Calmul din vocea ei îl călca pe nervi, spre deosebire de glasul ei obişnuit, plin de compasiune.

— Te rog să adormi acum.

Uşor de spus, greu de făcut, gândi el mohorât, dar se întinse totuşi pe pământ, sprijinindu-şi capul de un bolovan. Cu toate că era foarte obosit, somnul nu veni aşa de uşor. Era mult prea conştient de privirea ei asupra lui, de focul care sfârâia, de pământul tare.

— Nu poţi dormi.

Până la urmă voi reuşi, se răsti el. Dacă durează prea mult pentru gustul tău, putem termina lecţia mâine.

— Imaginează-ţi ceva important pentru tine.

— Cum ar fi?

Un obiect sau un simbol care contează pentru tine. O pictogramă, de pildă. Imaginează-ţi. Meditează asupra contururilor ei.

Se gândi o clipă, apoi, cu grijă, desenă în minte imaginea Aureolei Apusului de Soare. Nu imitaţia mamei sale, ci obiectul real: sculptată, din nhefti alb, un lemn folosit numai pentru obiectele sfinte. Cadrul din bronz, meşteşugit de un artizan cu atâta vreme în urmă, încât nimeni nu-şi mai amintea numele lui. Plăci de chihlimbar lustruit, fiecare sculptată din bucăţi mari cât pepenele, fiecare dintre ele valorând cât tezaurul unui regat mai mic, care să reprezinte razele încrucişate ale soarelui. Opt din chihlimbar roşu, opt din chihlimbar auriu. Îşi aminti cum, în copilărie, stătea vrăjit, ascultându-l pe tatăl său care îi povestea că placa din mijloc, semicercul din aur lat de două palme şi roşu ca sângele, reprezenta

Soarele, care întemeiase familia lor cu o muritoare. O surprinsese în ochiul lui ce nu stătea locului niciodată. Fusese ascuns într-un munte unde zăpada se aşternea într-un strat atât de gros, încât te puteai îneca în ea…

— *Niim*.

Vocea femeii nu-l deranjă de data asta. Ceva se schimbă în el. Brusc, îl trecu un fior mai rece decât vântul de noapte din deşert. Aerul era uscat şi avea un gust amărui, precum metalul ruginit. Deschise ochii şi descoperi *an-sherrat*-ul învăluit în tonuri de alb şi gri. Până şi focul care ardea mocnit la picioarele lui îşi pierduse culoarea. Şi mai mult alb, strălucitor şi ciudat, acoperea pereţii cortului şi aproape toate suprafeţele. Atinse o grămadă ce se găsea în apropiere şi răceala ei îi arse degetele. Zăpadă? Nu o mai văzuse niciodată, dar se gândise la ea, atunci când îşi amintea poveştile tatălui său… înţelese imediat. *Visez*.

— Da. Dar nu în Ina-Karekh.

Când se uită în jur, o găsi pe Hanani la câţiva paşi mai încolo. Forma visului avea ceva bizar, sclipind din când în când, ca şi cum ar fi încercat să-şi modifice structura, dar pentru moment, fata îl controla bine.

— Acesta e tărâmul dintre deşteptare şi visare, spuse ea. Sufletul tău m-a adus aici din nou şi din nou, în loc să mă ducă în Ina-Karekh. Cred că e un semn că o parte din tine a ieşit din adevăr. Ai adesea viziuni?

Wanahomen tăcu pentru o clipă şi apoi minţi.

— Nu.

Fata rămase atât de mult timp tăcută, încât Wanahomen ştiu că ea văzuse direct prin el. Dar nu avea de gând să recunoască adevărul în faţa ei.

— Nu contează, zise ea. Oricum vreau să te învăţ cum să te vindeci singur.

Wanahomen se încruntă confuz, înconjurându-şi umerii cu braţele. Frigul îi intra direct prin robe.

— Nu-mi place asta.

— Atunci schimbă-l. Este tărâmul tău, oricum.

— Nu înţeleg.

— Un Colector este cel a cărui minte creează lumi prin actul visării. Le vine firesc. Dacă nu ar fi puterea sângelui de vise, şi-ar petrece tot timpul în lumile create de ei. Voi aţi numi asta nebunie.

Wanahomen se înfioră. Fata nu părea afectată de frig, deşi purta mai puţine veşminte.

— Nu sunt Colector.

Când văzu că ea nu răspunde, schimbă subiectul.

— Cum plec de aici?

Creează un altul, aşa cum ai făcut şi cu acesta.

Îşi amintise poveştile tatălui său şi îşi închipuise un peisaj de vis cu zăpadă. Se hotărî să încerce o altă amintire din copilărie: grădinile din Kite-iyan, palatul mamelor sale şi ale fraţilor lui. Văzu micii palmieri delicaţi, adulmecă aromele florilor şi pipăi cu degetele de la picioare pământul umed de lângă râul din apropiere.

Degetele de la picioare. Purtase sandale, dar acum era desculţ. Aerul, cald. Deschise ochii şi Kite-iyan se ridica în faţa lui. Fără culoare, umbrit, dar de neconfundat.

Hanani privi în jur, clătinând din cap.

— Voinţa ta e puternică. Dar nu m-am îndoit nicio clipă.

Fata se plimbă prin grădină, deloc armonioasă pentru simplitatea ei şi disciplina Hetawei, trecându-şi degetele peste plante, bolovani şi un zid de piatră.

— Ce vezi aici? E totul în ordine?

Wanahomen se întrebă despre ce naiba vorbea fata.

— Este exact cum mi-o amintesc, da. Numai că foarte cenuşie şi urâtă.

— Nimic nelalocul lui? Eşti sigur?

— Desigur că nu pot băga mâna în foc, n-am mai fost pe-acolo de zece ani.

Dar cât de dor îi fusese! Se jucase în grădinile

palatului, în copilărie, de-a v-aţi ascunselea cu fraţii lui şi construise castele de nisip cu surorile sale. O ascultase pe mama lui, în zilele de dinainte de boală şi înainte ca vârsta să-i slăbească vocea, cum cânta în sua antică. Ascultase…

Un sunet. Ceva din grădină nu suna cum trebuie.

Răsucindu-se pe călcâie pentru a găsi sunetul, începu să se de plaseze printre palmieri şi ferigi. Apa. Da, vechea fântână. Aproape uitase de ea. Prins în zidul ei, capul sculptat al unui leopard turna apă în gurile deschise a trei pui, pentru ca apoi apa să se verse într-un bazin, dedesubt.

— E prea moale, murmură el ca pentru sine. Nu e suficient. 1 apă, se scurge prea încet.

Potriveşte-o cum vrei tu.

Tăcută, femeia venise lângă el. Oare chiar mersese sau se manifestase direct aici?

Wanahomen privi în jurul fântânii, căutând un mecanism, deşi fântâna fusese construită cu multe secole înainte şi nu ştia cum funcţionează. Dar Hanani îi atinse braţul.

— Este lumea ta.

Sclipirile ciudate ale formei visului încetaseră. Acum se concentra cu toată fiinţa asupra lui. Se simţi flatat.

— Aranjeaz-o cum vrei.

Brusc, Wanahomen pricepu. Nu avea nevoie de niciun mecanism sau de vreo ştiinţă în ale construcţiilor, când el controla tot ceea ce vedea doar cu propria voinţă. Se concentră să-şi amintească precis cum curgea apa. Când sunetul fântânii se potrivi cu sunetul din amintire, un fior îi trecu pe şira spinării, care nu avea nimic de-a face cu fulgii de zăpadă din părul lui, ce încă se mai topeau. Din instinct se uită în sus, privirea fiindu-i atrasă de cer. Nici aici lucrurile nu stăteau tocmai bine. Găsise cerul fără nori, cerul palid al pustietăţilor de lângă Merik-ren-aferu. Îl transformă într-un cer albastru

cu nori ca nişte fuioare care vor dispărea până la amiază, dar care se întorceau întotdeauna noaptea.

Simţi din nou fiorul, mai puternic acum şi, odată cu el, mai trăi o senzaţie de plenitudine, atât de puternică, încât îi tăie răsuflarea.

— Ceea ce simţi acum este echilibrul, îi spuse Hanani. Pacea. Să nu o uiţi. Când sentimentul se risipeşte sau slăbeşte, întoarce-te, aci şi repetă ceea ce ai făcut. Sau creează un loc diferit, nu are importanţă. Când îţi vei invoca numele de suflet, vei umbri simulacrul sinelui din starea de veghe. Când făureşti un tărâm în acest loc gol, tot ceea ce vezi… eşti tu. Schimbă-l şi te vei schimba şi tu.

Inspiră adânc, savurând senzaţia de pace. Îl uimea că nu-i observase lipsa înainte. Însemna oare că aluneca încet în nebunie? Un gând înspăimântător.

— Nu înţeleg cum funcţionează.

— Nici nu e nevoie. Nimeni nu înţelege.

Când o privi surprins, fata zâmbea, deşi nimic amuzant nu se vedea în ochii ei. Avea senzaţia că expresia ei aparţine obişnuinţei.

— Aşa se visează, prinţe. Acestea sunt tărâmurile zeilor. Numai cei mai puternici Colectori au speranţa că înţeleg. Ei s-au născut din puterea Zeiţei, iar restul se luptă să-i imite. De aceea ne conduc şi de aceea avem aşa de multe speranţe pentru tine, Avatar al Hananjei.

Wanahomen se încruntă, dar îşi dădu seama că semnele fuseseră acolo tot timpul, la fel de limpezi precum cearcănele de sub ochii shadounei. Crezuse că interesul Hetawei pentru el este strict politic. Aveau nevoie de un nou rege şi de ajutor militar, ca să scape de kisuatieni. Acum însă ştia. Ei chiar credeau că el este unul de-al lor. Blestemat cu magia lor, neantrenat şi lipsit de control, dar binecuvântat cu harurile Zeiţei. Pentru Hetawa, asta însemna totul.

Wanahomen nu crezuse niciodată cu adevărat în Hananja. Da, visa şi văzuse puterea magiei Hetawei, dar

ideea că unei zeiţe i-ar păsa de nişte creaturi mici care se strecurau în visele Ei i se părea ilară. Povestea avatarului o considera doar un lucru legat de titlu, fără niciun fel de semnificaţie. Dar dacă acesta era motivul pentru care Hetawa hotărâse să-l ajute, atunci titlul chiar avea putere. Şi dacă totul era adevărat? Dacă puterea pe care o avea, potrivit preoţilor, l-ar putea transforma într-un Colector şi ar avea şi un scop mai sfânt? Care era acest scop? Şi de ce i-l dăruise Ea?

Wanahomen se ridică în picioare.

— Atunci, s-a terminat? Acum voi fi în stare să mă abţin să nu înnebunesc?

— Poţi folosi această metodă ca să-ţi păstrezi umorile echilibrate, da. Dar rămâi atent, deoarece nebunia ia multe forme şi nu toate sunt afectate de sângele de vise. Decăderea tatălui tău e dovada vie.

Wanahomen se încordă şi o rafală bruscă de vânt străbătu grădina.

— Tata nu era nebun.

— Atunci crezi că era doar rău? Nici măcar noi nu mergem aşa departe, prinţe.

— Se întoarse spre ea, iritat.

— Nici asta nu cred.

— Ştii doar ce a încercat să facă. A torturat un Colector, de două ori, până când acesta a devenit un monstru. A dezlănţuii monştrii asupra duşmanilor şi a aliaţilor, pedepsindu-i cu o soartă mai rea decât moartea…

— Dar nu aşa s-au petrecut lucrurile! El nu era aşa! El era…

Grădina se schimbă, inundată de strălucirea orbitoare, deşi fără culoare, a soarelui. Acum se afla în caturile de sus ale palatului, stând în balconul apartamentului său somptuos. Se uită în jos, spre el, şi văzu veşminte diferite. Acoperământul de şold preferat din piele de leopard şi o cămaşă largă din mătase adusă de pe alte tărâmuri, peste care avea un guler din jasp,

dăruit de mama lui în timpul ceremoniei ce marca începutul tinereţii.

Mâinile îi deveniseră mai fine, iar braţele mai puţin musculoase decât acum, după zece ani petrecuţi ca luptător neînfricat..

— Wanahomen, se auzi un glas în spatele lui şi inima aproape că i se opri.

Se întoarse.

Eninket, acum regele Tronului Viselor, traversă încăperea cu paşi mari şi apăsaţi, aşa cum îi stătea în obicei când trăia. Cu chipul tot un zâmbet, îşi desfăcu braţele să-şi îmbrăţişeze fiul preferat. Aproape paralizat din cauza şocului şi a suferinţei încă proaspete, Wanahomen îl strânse în braţe, iar ochii i se umplură de lacrimi când visul îi dărui detalii pe care le uitase de mult timp. Parfumul tatălui său, dulce, de tămâie şi de ulei de cuişoare. Zornăitul micilor cilindri de aur împletiţi în părul lui. Forţa braţelor, care, pe vremuri, când nu trecuse de iluziile tinereţii, Wanahomen le credea de neînvins.

Ziua. Da, îşi amintea şi asta. Ziua de dinainte ca armatele kisuatiene şi gujaareene să se întâlnească la Soijaro, în nordul Kisuei. Ziua dinaintea morţii lui.

— Tată, şopti Wanahomen, strângându-l tare la piept. Tată.

Când deschise ochii, văzu ceva care îl enervă. Femeia templului. Îl urmărea atent, cu silueta ei cenuşie, albă, fără culoare, din capătul celălalt al încăperii. Imaginea ei dădu să se destrame din nou şi de data asta reuşi să surprindă licăriri ale celuilalt sine al ei: o siluetă care se jelea şi vărsa lacrimi amare. O creatură sălbatică, ai cărei ochi se umpluseră de compasiune amară.

Şi ea ştia ce înseamnă să pierzi un tată.

Wanahomen se retrase din îmbrăţişarea tatălui său, privind chipul bărbatului care fusese zeul lumii lui vreme îndelungată. Oare trăise tatăl său o asemenea

durere în spatele zâmbetului de zi cu zi? Sau îl înşela memoria?

— Ce s-a întâmplat, Wana? îl întrebă tatăl său, pe jumătate zâmbind acum, după ce îi văzuse expresia de pe chip.

— Nimic. Mă bucur să te văd.

Tatăl lui zâmbi larg şi îl înconjură protector cu braţul pe după umeri, împingându-l să iasă pe balcon.

— *Aceasta e lumea ta,* îi spusese Hanani. Va vedea numai ce va dori să vadă. Când era un simplu copil răsfăţat, fuseseră atât de multe lucruri pe care nu dorise să le vadă la tatăl lui. Acum…

Şovăind un moment, Wanahomen închise ochii şi îşi sili amintirea să devină corectă.

Când deschise ochii, tatăl lui păşise în faţă, sprijinindu-se de balustradă, privind apusul de soare.

Wanahomen îi vedea acum ridurile de îngrijorare din jurul ochilor, încordarea nefirească din corp. Observă că tatăl lui se ferea să se uite în ochii lui.

— Vreau să ştii, începu tatăl lui, că orice aş face mâine, o fac pentru tine.

Secerarea armatelor. Tatăl lui făcuse asta ca să capete nemurirea, după o magie atât de veche, interzisă, încât lumea uitase de existenţa ei. Deşi nu ştiuse la vremea respectivă, Charris îi mărturisise adevărul mai târziu. Dacă Eninket ar fi devenit nemuritor, Wanahomen, la fel ca şi fraţii săi, ar fi fost sortit să ducă o viaţă golită de sens, acoperit cu avere şi privilegii fără niciun folos. Ca fiu preferat, pesemne că s-ar fi căsătorit cu o fată dintr-o familie din castă înaltă, pentru a întări legăturile familiei cu tronul, dar n-ar fi avut niciun fel de putere, nici măcar dacă s-ar fi apucat de muncă sau de arte. Orice fiu al prinţului a cărui glorie concura cu a tatălui său reprezenta o posibilă ameninţare împotriva Tronului Apusului de Soare.

Oare ar fi folosit tatăl lui asasini pentru el în acest caz, după cum o cerea tradiţia?

Eninket îi aruncă o privire. Cum de nu observase niciodată Wanahomen ruşinea din ochii care erau ca şi ai lui?

— Vreau să fii în siguranţă, rosti Eninket încet. Vreau ca viaţa ta să fie plină de pace. Poverile conducerii unui regat… Le-aş ţine departe de tine, dacă aş putea. Te-aş păstra aşa cum eşti, nepătat.

M-ai păstra aşa cum sunt, tată? Un băiat în trupul unui bărbat? Un animal de casă?

În spatele regelui, femeia templului îşi feri privirea.

— Wana? înţelegi?

Eninket se uita la el, tulburat din pricina tăcerii lui.

Da, înţeleg. Ce fel de om alege o asemenea soartă pentru fiul său? Înţeleg exact ce ai vrut să faci.

Totuşi, Wanahomen oftă, se frecă la ochi, apoi se întinse să-şi apuce tatăl de umăr cu o mână. Însă mâna, deloc spre surprinderea lui, era cea pe care o avea acum. Nu mai era moale, ci ridată şi uscată de vânt, întunecată de soare, pătată cu cicatrici de la mânuitul cuţitului, de la lupta cu sabia, de la luptele corp la corp. Devenise bărbatul pe care tatăl lui nu-şi dorise niciodată să-l vadă.

— Te iubesc, tată, spuse el, şi e adevărat. Nu ţi-am spus niciodată destul. Dar greşeala de aici, din lumea aceasta care e sufletul meu…

Închise ochii, urându-se pentru trădarea sa, fie şi măcar faţă de imaginea mai tânără a lui Eninket, dacă nu pentru altceva.

— Eşti tu.

Cu toată voinţa de care era capabil alungă imaginea. Plutiră din nou în spaţiul dintre tărâmuri, care îşi lepădase masca şi îşi arăta acum adevărata sa natură. Beznă nesfârşită, fără nicio formă. Se potrivea cum nu se poate mai bine stării sale sufleteşti.

— Îmi pare rău, veni o voce de niciunde.

— Cum de e posibil să fii şi tu aici? întrebă el.

Se simţea gol înlăuntrul peretelui de cristal care îi proteja eul interior. Toată furia lui arsese. Nu mai ura Hetawa, deocamdată, înţelesese că avuseseră dreptate atunci când îi omorâseră tatăl.

— Locul se află sub controlul meu, nu?

— O parte din tine mă vrea aici. Pot să plec şi să te las dormind. Lecţia s-a sfârşit.

— Nu.

Îi porunci zidului de cristal să se subţieze şi să devină moale, ca o invitaţie.

— Rămâi. Ne putem alina unul pe altul.

Brusc, simţi zidurile sinelui ei manifestându-se, solide, dar fragile precum osul.

— Nu am nevoie de alinare.

N-o mai auzise niciodată minţind înainte.

Însă înainte de a apuca să o ia la întrebări, fata se retrase.

— Odihneşte-te în pace, prinţe.

Blândă ca lumina, fata dispăru.

— Pacea Ei să fie şi cu tine, spuse el.

Dar ştia că asta va fi o minciună pentru mult timp de aici înainte.

33
Invitaţia

În întunericul cortului, Hanani îşi contempla nebunia.

O simţea cum îi năpădeşte conştiinţa cu fiecare clipă care trecea. O simţise în Ina-Karekh cu Wanahomen şi chiar şi în spaţiul dintre cele două tărâmuri. Nu ştia cum să scape de ea. Şi nici nu era sigură că asta îşi dorea.

Dayu. Negustoreasa Danneh. Mni-inh. Toţi cei de care îmi pasă mor.

Şi nu numai ei, nu? Azima, Colectorul Sonta-i, shadouna fără nume. Poate că nu ea fusese cauza directă, dar implicarea ei stârnise fiecare dintre tragedii. Era un purtător în viaţă al morţii.

M-am temut de banbarra, dar ei ar trebui să se teamă de mine. Ar trebui să părăsesc tărâmul deşteptării înainte de a distruge întregul trib.

Aşa lucra nebunia.

Ştia că gândurile ei sunt împotriva firii. Hetawa o învăţase că nu există semne rele, cu excepţia celor trimise de Zeiţă sub forma viziunilor. Mni-inh mai ales ar fi furios să vadă că se gândeşte la o asemenea erezie. Dar oricât de mult se străduia să-şi ţină gândurile în frâu, întotdeauna o copleşeau, devenind tot mai puternice.

Singura scăpare era să nu simtă nimic şi să nu se gândească la lucrurile care îi provocaseră suferinţă. Îi venea foarte greu, când atât de mulţi oameni încercau să-i vorbească, să o atingă, să o aline. Nu înţelegeau. Nimic nu o mai putea alina după pierderea lui Mni-inh.

Nimic nu o va mai alina vreodată.

Încovrigându-se pe o parte, între perne, Hanani adormi.

Tribul clocotea de veselie când Hanani ieşi din cort de dimineaţă. Dormise mai mult decât de obicei, trupul ei nereuşind să se trezească odată cu zorii, pentru prima dată de când îşi amintea ea. Nu visase. Uitându-se în jur, îi zări pe banbarra strânşi din nou lângă postul de veghe. După entuziasmul lor şi după gesturile făcute, bănui că un alt trib sosise.

Coborî să se spele, de data asta surprinzând câteva femei lângă micul lac. O salutară şi îi făcură loc, arătându-i mai multă curtoazie decât înainte. Deşi habar n-avea ce ziceau, ghici din glasul femeilor că sunt fericite. Când nu mai reuşi să suporte hohotele lor de râs ocazionale, se îndreptă de spate, îşi luă rămas-bun şi plecă. Se lăsă tăcerea, dar fata ştia că e privită în timp ce se îmbracă. Fără îndoială că o vor bârfi de îndată ce va pleca, aşa că le făcu pe plac şi se îndepărtă iute.

Înapoi în tabără, căpeteniile ultimelor triburi sosite, Vilisyo şi Amaddur, veniseră să schimbe salutări cu Unte şi cu ceilalţi. Sclavii forfoteau de colo până colo, încercând să se pregătească pentru noaptea solstiţiului şi pentru o sărbătoare care, fără îndoială, va fi mai sălbatică decât s-a pomenit vreodată. Femeile tribului păreau entuziasmate, grăbindu-se să se înfrumuseţeze. Bărbaţii nu dădeau prea multe semne de agitaţie, dar se simţea că sunt bucuroşi. Pe măsură ce ziua se scurse, Hanani văzu ciorovăieli, întreceri de dans iute, cu premii în bijuterii, şi bărbaţi ridicându-şi vălurile pe furiş ca să-şi arate albeaţa dinţilor.

Îi venea greu să nu-i urască pe toţi.

Însă ura era o emoţie şi nu avea de gând să-şi permită să simtă altceva decât durere ori se va prăbuşi. Într-un târziu, se retrase în cortul ei şi rămase acolo pentru tot restul zilei.

Spre seară, cineva bătu în pânza de la intrare. Nu voia vizita tori, dar se ridică să deschidă.

Wanahomen păşi în cort, lăsând pânza ridicată, astfel încât ceilalţi să vadă înăuntru. Spre deosebire de restul petrecăreţilor, arăta posomorât şi bosumflat şi nu avea niciun chef de sărbătorit. Hanani zări urna din lut pe care o ducea sub un braţ şi înţelese de ce.

Wanahomen îi întinse urna.

— E sigilată. Ar trebui să o poţi duce înapoi la Hetawa aşa cum e.

Fata se uită la urnă şi simţi prima crăpătură în zidul ei de apărare. Mni-inh, cu ochii lui veseli şi glasul blajin, devenise simplă cenuşă. Îşi feri privirea şi închise ochii.

— Mulţumesc, prinţe. Vrei s-o pui în altă parte, te rog?

Îl auzi ducându-se în partea opusă a cortului. Sunete de piele şi de ţesătură.

— Am pus-o într-unui dintre coburii tăi. Am învelit-o într-o eşarfă, ca să o protejez.

Fata încuviinţă din cap şi se aşeză din nou între perne, fără să poată vorbi din pricina nodului din gât. *Fără emoţii, fără emoţii*. Repetă gândul, până când deveni real. Când se mai linişti puţin, spuse:

— Hotărârea va fi luată curând?

— Mâine. Poimâine cel târziu. Dacă îmi este favorabilă, trupele se vor strânge şi vor fi gata de marş în mai puţin de o zi. Banbarra sunt nişte sălbatici, dar eficienţa lor militară e cu mult peste a ţinuturilor civilizate.

Şi dacă nu e în favoarea ta?

— Puţin probabil.

Da, cineva care înţelegea că războiul nu putea fi ocolit. Auzise din greutatea vorbelor lui. Nu se prea bucura de un asemenea deznodământ.

— Shadouna s-a dovedit mai tare decât toate urzelile mele. Căpeteniile s-au unit acum sub stindardul

mâniei. Dacă vom izbândi, sigur vor cere ajutorul Gujaarehului ca să-i şteargă pe shadouni de pe faţa pământului.

— Shadounii deja au suferit, dacă molima coşmarului se află printre ei.

— Nu contează. Gujaarehul va avea nevoie de aliaţi până când vom deveni puternici din nou. Iar eu trebuie să-mi plătesc datoriile.

— Vorbeşti ca şi cum ar fi de la sine înţeles că vei recâştiga oraşul.

Wanahomen se dusese la uşa cortului, privind spre tabără sau lăsându-i pe ceilalţi să-l vadă că nu face nimic necuviincios. Nu-şi îndepărtase vălul, dar ea îl cunoştea îndeajuns ca să-i simtă zâmbetul amar.

— Ce altceva mi-a mai rămas? Dacă dau greş, nicio armată şi niciun aliat nu mă vor mai urma vreodată. Va trebui să fug în nord, în exil… Bineînţeles, dacă kisuatienii nu mă capturează şi nu fac un spectacol public din execuţia mea.

Ridică din umeri.

— Optimismul e mai simplu.

Hanani nu era de acord. Dar…

— Oamenii se vor strânge în jurul tău. Tu eşti Avatarul Ei. Poate că este menit ca tu să câştigi.

— Nimic nu e menit. Armata banbarra…

Tăcu, parcă şi mai mâhnit.

— Tata ar râde de mine cu o aşa armată. Dacă trupele tuturor triburilor se strâng la un loc, totalul lor s-ar ridica puţin peste 1600. Se bat ca demonii, dar kisuatienii sunt 4000, în timp ce alţi 4000 pot veni din Kisua în opt zile. Trupele nobililor numără şi ele vreo 2000 de oameni, de partea mea… Însă aceştia nu sunt soldaţi în care am încredere. Nu toţi aliaţii mei sunt la fel de onorabili precum Hetawa şi triburile banbarra, mă tem.

Era înfricoşat. Vedea în încordarea umerilor lui şi în braţele încrucişate. În felul în care privea adunarea

de afară, fără să vadă nimic totuşi. Nu avea vorbe de alinare pentru el. Ar fi putut să-i recite proverbele Hetawei ori cuvinte de înţelepciune de la Învăţătorii ei, dar toate păreau lipsite de sens acum.

— Ei bine, am stat prea mult timp cu tine. Nu vreau să înceapă bârfele.

Îşi întoarse privirea spre ea, dar în ochii lui nu se putea citi nimic.

— Înţeleg ce încerci să faci. Şi eu am procedat la fel după ce… după ce eu şi mama am părăsit Gujaarehul. Dar nu rămâne aici, la noapte, Hanani. Tăcerea te va distruge.

Crezuse că a înţeles, deoarece şi tatăl lui murise. Dar tatăl lui fusese un monstru, în vreme ce Mni-inh fusese bun, înţelept şi blajin. Fata îşi feri privirea, ca să nu-l urască şi pe el, iar glasul ei sună rece ca gheaţa.

— O să fiu bine, prinţe.

— Nu, nu vei fi, se răsti el enervat. Dar eşti la fel de încăpăţânată şi de înfumurată ca orice altă femeie… Pe toţi zeii! Nici măcar n-ar fi trebuit să încerc. Fă cum ţi-e voia atunci.

Plecă şi trase pânza la loc, după ce ieşi.

Fata strânse bine legăturile, după care se aşeză în bezna şi liniştea cortului, dorindu-şi să simtă ceva din Mni-inh în cenuşa lăsată în urma sa.

Până la căderea nopţii, Hanani ştiu că se va prăbuşi.

Wanahomen nu se înşelase în privinţa tăcerii. Rămăsese în cortul ei pentru încă o oră, holbându-se la cobur şi luptându-se cu dorinţa de a lua urna, de a o dezveli şi de a se încolăci în jurul ei, după ce ar fi desfăcut-o, ca să vadă dacă miroase ca mentorul ei, ştiind limpede că dacă ar proceda aşa, ar începe să aiureze. În cele din urmă, nu avu încotro. Poate că îi ura pe banbarra care se veseleau când Mni-inh era mort, dar să-i urască pe ei era mai simplu decât să-i fie dor de

el. Ieşi din cort şi se uită în jur.

Totul era ca în prima noapte a sărbătorii de opt zile a solstiţiului. Oamenii roiau pe ambele platouri mărginite de prăpăstii ale taberei şi pe platourile mai mici din Merik-ren-aferu, destinate oaspeţilor. Aleile dintre corturi erau mai luminate decât de obicei, mulţumită zecilor de lămpi care atârnau de şiruri de frânghii întinse. Întregul canion vuia de zarvă, aerul vibrând de glasuri, muzică, bătut din palme şi hohote de râs. Până şi sclavii sărbătoreau, lângă un foc aprins la poalele costişei. Pe cer, Visătoarea nu era umflată ca de obicei, chipul ei cu cele patru fâşii fiind trunchiat în partea dreaptă din cauza umbrelor, ce prevesteau o iarnă grea în ţinuturile nordice. Pentru prima dată după mai multe luni, steaua strălucitoare, ce clipea în permanenţă, numită Myani în vechea sua ori Băiatul-Frumos, apăruse pe cer sub curbura întunecată a lunii. Un nou an începuse.

Rătăcind prin tabără, avu senzaţia că e prinsă printr-un vis. Nimeni nu părea să o bage în seamă, nici bărbaţii, nici femeile, nici copiii care alergau pe lângă ea. Era o piatră de râu, nemişcată, în timp ce viaţa taberei îşi urma cursul în jurul ei. Stătea în mijlocul a o mie de suflete şi se simţea mai singură ca oricând.

— Hanani! se auzi o voce cunoscută.

Se întoarse şi o văzu pe Yanassa, stând cu Hendet şi alte câteva femei lângă unul dintre focuri. Yanassa se ridică şi veni spre ea, zâmbind şi cu braţele deschise.

— Ai ieşit afară! Bine! Doar nu m-am chinuit atâta cu părul tău ca să-l ascunzi într-un cort. Haide, vino!

Era mai uşor să se lase dusă, decât să se împotrivească, aşa că o urmă pe Yanassa şi se aşeză lângă foc.

— Uite, spuse una dintre femei, întinzând spre ea o tărtăcuţă scobită.

O luă şi bău fără să se uite şi îşi dădu seama ce e abia când gâtul îi luă foc. Înecându-se şi tuşind, aproape

că scăpă tărtăcuţă, dar cineva i-o luă din mână. Hohote de râs sincere o învăluiră. Altcineva o frecă pe spate ca să-şi revină.

— Sipri, completă femeia care îi dăduse băutura. Din ceai, da?

— Poftim?

Hanani încă mai încerca să-şi recapete răsuflarea.

— Este făcut din aceeaşi plantă din care bei tu ceaiul rece, care-ţi place atât de mult, spuse Yanassa.

Ea îi freca spatele.

— Mai vrei?

Un fel de lichior aşadar. Împărtăşitorii nu aveau voie să bea, de vreme ce narcomanţia cerea o voinţă neştirbită. Luă tărtăcuţă înapoi şi mai bău câteva înghiţituri, strâmbându-se când tăria ei îi coborî în jos pe gâtlej.

Hendet, care o urmărise din partea cealaltă a focului cu atenţie, îi spuse:

— Nu eşti bine deloc, Împărtăşitor-Ucenic.

Hanani privi spre ea. Yanassa se aplecă să-i studieze chipul, bucuria ei risipindu-se.

— Nu, îi răspunse Hanani reginei Gujaarehului. Nu sunt.

Yanassa îi zâmbi blând şi îi luă tărtăcuţa cu sipri din mâini.

— O să fii. Vom avea grijă de tine. Stai liniştită.

Hanani nu se îngrijora. Pur şi simplu nu-i păsa.

— Ia te uită, spuse una dintre celelalte femei.

Îi urmări privirea. La un alt foc, o tânără de 16 sau 17 inundaţii se învârtea pe lângă unul dintre luptătorii issayir, care stătea în mijlocul unui grup de bărbaţi. Privirea lui deveni interesată. Îşi continuă discuţia cu ceilalţi bărbaţi, dar era limpede ca lumina zilei că nu le acorda prea mare atenţie. Fata avea o bijuterie în mână. Hanani nu vedea exact ce e. Dar când fata trecu pe lângă luptător, îl privi direct în ochi şi scăpă obiectul chiar lângă el. Cu o privire inocentă, care

nu păcălea pe nimeni, se alătură unui alt grup de femei.

Luptătorul rânji şi înhăţă obiectul. Bărbaţii din jurul lui îi dădură coate şi-l necăjiră în glumă, încercând să-l facă să scape obiectul, dar fără sorţi de izbândă.

— Aşadar, Teniant a ales în sfârşit!

Yanassa părea încântată.

— Băiatul e căpetenia vânătorilor issayir. O alegere foarte bună.

— Sunt sigură că îşi poate înfrâna firea de luptător pentru o noapte, spuse Yanassa, încheind subiectul. Nu cred că oricine poate deveni căpetenie de vânători sub conducerea fratelui lui Unte, mai ales dacă are înclinaţii să brutalizeze femeile serioase. Tribul issayir nu e tribul dzikeh.

O altă femeie îi făcu semn Yanassei să tacă, uitându-se în jur să vadă dacă nu cumva e vreun dzikeh în apropiere, dar Hanani le ignoră, privindu-l fix pe luptătorul issayir. În inima ei încolţi o nevoie, fără formă sau logică. Ar fi numit-o instinct, dacă ar fi catadicsit să gândească. Dar nu avea chef să-şi încarce mintea.

În timp ce Yanassa şi celelalte femei continuară să se sfădească, Hanani se ridică în picioare. Yanassa îi dăruise un cercel frumos, cu lucrătură complicată, care se prindea de marginea urechii în trei locuri. Îşi duse mâna la ureche să-l scoată.

— Împărtăşitor-Ucenic? se auzi vocea lui Hendet, surprinsă şi bănuitoare.

Ignorând-o, Hanani se îndepărtă de foc.

Găsi pe cine voia lângă un foc de la marginea taberei, vorbind în linişte cu oamenii săi. Charris se sprijinea de un zid de piatră din apropiere, veghind discret. O văzu pe Hanani venind înaintea tuturor şi se încruntă nedumerit când ea se apropie. Cineva îi făcu un semn lui Wanahomen, care se întoarse să se uite la ea curios.

Hanani simţea cercelul rece în mână. Îl ţinea atât de strâns, încât marginile lui mai ascuţite ameninţau să

o înţepe foarte tare. Fata înaintă, susţinând privirea lui Wanahomen cu mult curaj, apoi scăpă cercelul la picioarele lui.

Bărbaţii tăcură. Nu se uită la ei, nu-i voia pe ei. Wanahomen se holbă la cercel, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. O privi uluit.

Tăcută, golită de orice emoţie, Hanani se întoarse în cortul ei să aştepte.

34
Bocetul

Cei din est spuneau poveşti despre sufletele care nu-şi putuseră face călătoria spre Ina-Karekh din motive felurite şi care erau blestemate să meargă veşnic pe tărâmul deşteptării sub formă de ceaţă sau de mâhnire. Hanani arăta ca unul dintre aceste suflete.

Wanahomen privi lung în urma ei, apoi se uită spre cercelul de la picioarele sale.

— Nu şi-a dorit aşa ceva, murmură el.

Îl ridică. Îi era atât de limpede menit lui, încât niciunul dintre ceilalţi bărbaţi nu se repezi să-l ia.

— Nu ştie ce înseamnă.

— Mie mi s-a părut că ştie perfect ce înseamnă, se împotrivi Ezack.

Avea glasul tulbure, în pofida zâmbetului larg.

— Femeie încăpăţânată şi înfumurată, spuse Wanahomen, ascunzând cercelul în pumn.

Era rece, deşi de-abia se despărţise de mâna ei. Unul dintre ornamente se desprinsese când îi dăduse drumul. Rece şi vătămat, exact ca ea.

— Femeie proastă şi fără minte…

Se ridică şi se repezi după ea, fără să se întrebe de ce se înfuriase atât de rău. Ajungând la cortul ei, intră, îşi smulse vălul de pe faţă şi îi aruncă cercelul la picioare.

— Ţi-ai ieşit din minţi! se răsti el.

În cort, nu ardea decât o singură lampă, care atârna de pilonul din mijloc. Hanani stătea departe de el, cu spatele, pe jumătate ascunsă în umbră. Brusc, mânia lui Wanahomen se mai potoli când îşi dădu seama

că fata se holba la coburul în care pusese cenuşa lui Mni-inh.

— Nu pot să mă abţin, şopti ea.

Apoi scoase un hohot de râs slab, aproape tremurat, care îl tulbură şi mai tare pe Wanahomen.

Bărbatul oftă şi îşi scoase şi acoperământul de cap, trecându-şi mâna peste codiţe din obişnuinţă.

— Nu de asta ai nevoie, Hanani. Tu ai nevoie… Pe toţi zeii, habar n-am de ce ai nevoie. Dar nu de asta.

— Eu hotărăsc, nu?

Se uită la ea uimit.

— Când vine vorba de trupul meu, nu?

Urechea ei era neîmpodobită şi înclinată spre el.

— Ieri mă doreai.

— Asta nu înseamnă că acum te vreau!

Spre îngrijorarea lui, fata începu să tremure, atât de violent, încât toate podoabele de pe ea zornăiră. Diferenţa dintre tremuratul trupului şi glasul ei calm, monoton ar fi speriat pe oricine.

— Înţeleg. Iartă-mă, atunci. Am presupus greşit. Voi alege pe altcineva.

— Ce-o să faci?

Se duse lângă ea şi o apucă de umeri, întorcând-o cu faţa spre el. Parcă ar fi pus mâna pe un animal sălbatic. Se încordă şi se uită la el cu ochii mari, înnebuniţi şi plini de panică. Nu ţipă, dar nici mult nu mai avea.

— Hanani…

Wanahomen clătină din cap, slăbind strânsoarea.

— Sfântă Zeiţă, uită-te la tine! Nu vrei un bărbat. De ce faci asta?

O parte din panica ei se mai risipi, fiind înlocuită de o suferinţă aşa de mare, încât toată furia lui pieri ca prin farmec. Fata îşi feri privirea şi dădu să se smulgă din mâna lui.

— Nu contează. Ştiu ce vreau.

— Nu, tu…

— Ştiu ce vreau!

Urlă cuvintele, cu pumnii încleştaţi, cu faţa schimonosită de o mânie atât de intensă, încât, pentru o clipă, bărbatul nu o recunoscu. Apoi se repezi la el, cu degetele ca nişte gheare şi, brusc, Wanahomen se văzu nevoit să ţină fata la distanţă ca să nu-i sfâşie gâtul. Sau să folosească magia asupra lui. Totuşi, nu avea voie să se teamă de ea acum.

— Ieşi! Nu-mi eşti de niciun folos, nu am încredere în tine, *nu mă poţi ajuta!*

Se luptă cu ea o clipă, după care îşi dădu seama că trebuie să schimbe tactica. În loc să încerce să-i ţină mâinile la distanţă, o trase brusc la pieptul lui.

— Poftim, se răsti el, punându-i palmele pe pieptul lui. Vrei să plec? Ştii foarte bine ce ai de făcut. Fă-mi ce i-ai făcut şi lui Azima.

Fata îngheţă, cu ochii plini de groază.

— Nu, nu voi ucide din nou.

— Nu trebuie s-o faci. Mentorul tău mi-a oferit durere odată. M-a pus în genunchi cu o singură atingere. Fă şi tu la fel şi atunci voi şti că vrei cu adevărat să plec, astfel încât altcineva să poată veni la tine şi să-ţi fie de folos. Voi şti măcar că te poţi proteja singură.

Wanahomen se îmbărbătă, în caz că o judecase greşit, dar ştia aproape sigur că nu va fi aşa. Într-adevăr, în loc să-l rănească, ea încercă să scape din strânsoarea lui.

— Dă-mi drumul!

— Ai spus că ştii ce vrei! Pe cine ai dori în locul meu? Să ţi-l trimit pe Charris? Ori pe Unte mai bine, e bătrân, dar tocmai a făcut un copil anul trecut. Sau îl vei lua pe primul venit care îşi arată poftele şi nu înţelepciunea? În cazul acesta, ar fi trebuit să-l laşi pe Azima să te violeze!

Hanani tresări, dar clătină din cap apoi.

— Ce mai contează, prinţe? Tu oricum mă urăşti.

Dă-mi drumul!

Bărbatul trase adânc aer în piept.

— Nu te urăsc. Te-am urât odată, dar greşeam. De fapt…

Wanahomen aproape că izbucni în râs. Chiar nu se aşteptase să discute un asemenea subiect cu o preoteasă a Hetawei.

— Eşti suficient de atrăgătoare şi de bună la suflet, ca să mă simt tentat. Dar e un lucru greşit, nu pricepi? Se întâmplă ceva cu tine, ceva rău şi lucrul acesta nu te va ajuta.

Îi săltă capul încetişor. I s-ar fi făcut milă de ea, fie şi numai dacă i-ar fi zărit expresia confuză.

În timp ce ea se chinuia să-şi găsească vorbele, el îi strânse mâinile.

— Ai zis că nu te pot ajuta. Învaţă-mă cum să o fac. De ce ai nevoie, Hanani?

Fata nu răspunse, dar se uită spre cobur din nou. Atunci Wanahomen îşi dori din suflet să nu-i fi dat blestemata aia de urnă, cel puţin nu înainte de a veni vremea să se întoarcă în Gujaareh.

— Mentorul tău s-a dus.

Rosti cuvintele cât putu de blând, dar Hanani tresări de parcă i ar fi dat o palmă. Lui Wanahomen îi veni o idee.

— Spune-mi ce ar face Mni-inh, Hanani, dacă ar fi aici. Spune-mi cum te-ar ajuta el.

Ce prostie! Dacă Mni-inh ar fi fost viu, ea s-ar fi simţit bine. Dar cei care aveau de-a face cu visele învăţaseră să gândească în logica visului, aşa că nu-l surprinse s-o vadă încruntându-se şi clipind des, în încercarea de a se concentra asupra lui, ca şi cum vorbele ar fi căpătat sens.

— M-ar fi ţinut în braţe.

Fata îşi plecă privirea.

— Nu. Nu prea mai făcea asta. Dar eu voiam. Întotdeauna mi-am dorit să mă ţină în braţe.

— Foarte bine.

Mişcându-se cu grijă, pentru că fata era încă foarte tensionată, gata să se repeadă, îi dădu drumul la mâini şi o apucă de umeri din nou. O trase mai aproape şi, când văzu că nu se împotriveşte şi nici nu intră în panică, o înconjură cu braţele.

— Aşa e bine?

Fata se cutremură. Îşi sprijini capul de pieptul lui. Simţi cum în trupul ei se strânge ceva, pregătindu-se…

Şi atunci Hanani urlă. Era singurul cuvânt care-i veni în minte când auzi sunetul scos de ea, diferit de un suspin sau de un geamăt. Părea că sufletul i se sfâşiase în două. Era mai rău decât sunetul pe care-l scosese după moartea lui Azima. Fata se lupta cu agonia, cu chinul nemăsurat. Hanani continuă să ţipe, agăţându-se de el, trăgându-l de haine şi tremurând din toate încheieturile, până când el crezu că ea o să leşine de durere.

Cum să opreşti un asemenea chin? Suferinţa trebuie să-şi urmeze cursul, aşa că o ţinu strâns la piept şi o lăsă să urle.

Pânza de la intrarea în cort se ridică şi cineva se uită înăuntru. Hendet. Ca stăpână a *an-sherrat*-ului, numai ea avea dreptul să încalce intimitatea lui Hanani. Îi privi preţ de o clipă, apoi dădu din cap spre Wanahomen, înainte să se retragă şi să lase pânza să cadă la loc. Fără îndoială că îi va linişti pe cei de afară, care ar fi putut auzi şi şi-ar fi putut face idei greşite despre ce se petrece în cort.

Glasul lui Hanani păru să cedeze după 12 sau 13 urlete. Începu să hohotească, neajutorată, disperată şi furioasă, deoarece din când în când îl lovea cu pumnul în piept. Acceptă resemnat vânătăile şi tunica umedă şi, după o vreme, o ridică în braţe şi se aşeză cu ea între perne, aranjând-o pe fată, astfel încât să-şi petreacă toată noaptea plângând pe el dacă va fi nevoie. După izbucnirea ei necontrolată, Wanahomen înţelese că

Hanani nu jelea doar moartea lui Mni-inh. Pesemne că plângea şi pentru alte pierderi sau poate găsise în sfârşit momentul prielnic să scape de toate emoţiile înăbuşite în timpul vieţii ei la Hetawa. Indiferent de motive, se trezi că o mângâie pe spate, murmurându-i cuvinte de alinare.

— Nu eşti singură, gata, nu te îngrijora…

Cuvinte care păreau să o mai liniştească.

Şi poate, dat fiind că acum înţelegea mai bine ce făcuse tatăl său şi că se temea de bătălia ce urma, se linişti şi el puţin.

Încetul cu încetul, Hanani se potoli. Wanahomen aţipi la un moment dat, trezindu-se când instinctul îl forţă. Trecuseră mai multe ore, iar sunetele sărbătorii aproape că se stinseseră. Tribul banbarra era în stare să se veselească toată noaptea, dacă oamenii aveau suficiente motive. Lampa nu mai arunca lumină, dar razele Visătoarei se strecurau prin găurile pentru fum ale cortului. Bănui că trecuse de miezul nopţii.

Întoarse capul şi văzu că Hanani e trează. Se sprijinea de pieptuI lui. Avea ochii deschişi şi uscaţi, dar fata era pierdută în gânduri. Degetele ei încă îi strângeau cu putere tunica. Părea foarte tânără.

— Te simţi mai bine?

Fata trase adânc aer în piept, dar continuă să se uite în gol.

— Obosită, şopti ea.

Avea vocea răguşită.

— Atunci ar trebui să te odihneşti.

Hanani îşi ridică privirea şi se uită la el. Wanahomen îşi înăbuşi o strâmbătură când văzu o pată mare pe tunică, acolo unde ea îşi ţinuse capul.

— Trebuie să pleci?

— Nu.

Zâmbi blajin.

— De fapt, ţi-am acceptat invitaţia, aşa că se presupune că voi sta toată noaptea sau până când te

saturi de mine. Te-ai săturat de mine?

Ea îşi plecă ochii şi zâmbi. Era un surâs mic, abia vizibil, dar răsuflă uşurat când îl zări. Era primul lucru normal pe care îl făcuse de atâtea zile.

— Nu. Dar n-am făcut nimic care să ne obosească pe amândoi.

Umerii i se încordară şi tulburarea îi cuprinse trupul.

Ar fi trebuit să fie epuizată, după furtuna de suferinţă, dar el hotărî să nu-i mai amintească de asta. Totuşi, voia să-i risipească grija.

— Banbarra vor crede tot felul de lucruri, dar noi doi ştim adevărul. Atâta timp cât la Hetawa nu ajunge vestea nopţii petrecute în doi, nu trebuie să îţi faci griji. Lasă-mă să mă ridic o clipă.

Hanani păru surprinsă să vadă că încă se mai ţine de tunica lui şi îi dădu drumul. Bărbatul se săltă în capul oaselor, îşi scoase tunica şi cămaşa şi le aruncă pe un covoraş să se usuce. Apoi, dând cu ochii de merindele neatinse într-un colţ, se ridică şi cercetă butelca: ceai rece. Găsi numai o cupă, dar o aduse cu el şi o umplu, oferindu-i-o ei. Fata îi mulţumi şi sorbi ceaiul dintr-o înghiţitură. După ce bău şi a doua oară, îi înapoie cupa şi el îşi turnă ultima porţie. Se întinse lângă ea, desfăcându-şi larg braţul, pentru ca ea să se ghemuiască lângă el.

Hanani şovăi, aparent ruşinată din pricina pieptului său gol.

— Pielea se usucă mai repede decât hainele, îi explică el. În felul acesta poţi plânge pe mine după voia inimii.

Vorbele lui fură răsplătite cu un nou zâmbet obosit. Epuizarea învinsese. Fata se lăsă pe spate, părul ei gâdilându-i uşor umărul. Hanani îşi puse mâna încet pe pântecul lui. El oftă, trăgând o pătură din apropiere peste ei, ca să nu le fie frig şi gustă satisfăcut blândeţea atingerii. Întotdeauna îi plăcuse ca femeile să se bucure

de el şi din alte motive.

Liniştea se adânci, întreruptă doar de bătaia unei tobe şi a mai multor glasuri care cântau o melodie desfrânată. Wanahomen dădu să aţipească din nou, dar vocea lui Hanani îl trase înapoi. Ceaiul îi făcuse bine, nu mai era aşa răguşită.

— Nu-mi pasă dacă Hetawa va afla de noi.

Wanahomen închise ochii şi o mângâie pe spate, dorindu-şi ca fata să adoarmă.

— Lucrurile vor fi dificile pentru tine când te vei întoarce acolo. Şi pentru mine la fel.

— O să le spun că eu te-am făcut să vii la mine. Nu-ţi pot purta pică pentru asta. Şi oricum eu sunt singura vinovată. Tu nu ai făcut niciodată un legământ cu Hananja.

Mâna de pe pântecul lui se încordă. Wanahomen speră că fata nu va încerca să-l lovească din nou.

— Dar nu-mi mai pasă de ce cred ei.

Normal că îi va păsa când suferinţa pentru moartea lui Mni-inh se va mai domoli şi se va gândi din nou la viitor. O va ruga pe Yanassa să-l ajute cu bârfele care se răspândeau ca ciuma printre triburi, pentru a mai reduce riscul ca zvonul să ajungă la urechile mai-marilor lui Hanani.

— Dormi acum, spuse el ferm. Fără lecţii de data asta şi fără magie. Avem nevoie de odihnă.

Ea încuviinţă şi tăcu, iar Wanahomen adormi.

Oraşul, din nou, colorat acum. Aici era Ina-Karekh, visarea adevărată, şi nu oglinda sufletului său care se găsea în spaţiul dintre cele două tărâmuri. Din nu ştiu ce motiv părea să fie atras de ţinuturile umbrite. Cerul semăna cu o casă mortuară, acoperit cu nori răsfiraţi care se rostogoleau printre fulgere. Wanahomen stătea pe treptele Hetawei, iar în uşă îl aştepta silueta întunecată a unui bărbat, care se legăna.

— Tată, spuse Wanahomen.

ÎI salută scurt din cap.

Omul din umbră nu răspunse şi nici nu se mişcă spre el, dar continuă să se legene sacadat. Wanahomen se uită în jos, spre el, dar nu văzu nimic din murdăria care se aduna în visele anterioare. Răul fusese reparat.

— Fiul meu, moştenitorul meu, rosti bărbatul cu o voce gâjâită. Sufletul meu renăscut.

— Nu, se împotrivi Wanahomen mohorât. Fiul tău, moştenitorul tău, dacă aşa va fi voinţa Hananjei, dar sufletul îmi aparţine, tată. La fel şi viitorul.

Se lăsă tăcerea pentru o clipă. Crezu că simte uimire dinspre duhul ce plutea în uşă. Apoi dinţii străluciră din penumbre. Rânjet sau zâmbet, nu putea spune.

— Niim.

Glasul se schimbase. Era mai puţin şuierător, mai uman şi mai real.

— Puterea devorează puterea în tărâmurile visului, Niim. Ura şi spaima devin şi mai puternice. Dar compasiunea… A avut atât de puţină. Şi încrederea? Dragostea? Împotriva lor ea nu are putere.

— Cine?

Înfricoşat de schimbarea visului, Wanahomen urcă treptele una câte una.

— Cine, tată? Hanani? Yanassa?

Numele lor nu păreau potrivite.

— Tiaanet?

Parcă mai aproape, dar şi mai tulburător.

— Mă avertizezi cu privire la femeia pe care o vreau de regină?

Dinţii sclipiră din nou. De data asta văzu un zâmbet, unul real. *Acesta era tatăl lui*. Simţea în toată fiinţa sa. Nu o fantasmă, nu o amintire strâmbă, ci sufletul lui Eninket, blestemat să trăiască în ţinuturile umbrite, din pricina cruzimii şi a lăcomiei. Hetawa îl declarase pe Eninket nebun şi aşa şi fusese în deşteptare. Dar cumva, pe acest tărâm, părea că îşi

găsise un soi de pace.

Eninket, cel care vorbea, părea vindecat.

— Ai grijă de tine, fiule. Să fii un om mai bun decât am fost eu.

— Tată!

Wanahomen se repezi în sus pe scări, nepăsându-i de ororile ce îl puteau aştepta în umbre.

— Tată, nu, stai!

Dar oraşul se risipi şi tăcerea dintre vise fu singurul răspuns pe care-l primi.

35
Liniştea

Hanani aşteptă într-un vis cu Sala Binecuvântărilor din Hetawa. După vreme îndelungată, căci aici timpul nu însemna nimic, era doar un vis şi ea îi ţinea socoteala mai mult din obişnuinţă, umbrele strălucitoare de lângă alcovurile pentru donaţii se mişcară brusc şi Colectorul Nijiri făcu un pas în faţă.

— Hanani? Unde este Mni-inh?

Fata se ridică în picioare, coborî de pe podium şi făcu o plecăciune adâncă, încrucişându-şi braţele.

— E mort, Colectorule.

Auzi mai degrabă decât văzu cum Nijiri trase adânc aer în piept. Bărbatul nu spuse nimic, dar Sala se cutremură puţin din pricina şocului. Hanani se aşteptase la o asemenea reacţie, fiindcă şi Nijiri îl iubise pe Mni-inh. Îi veni uşor să ţină visul stabil, echilibrându-i structura împotriva atacului de angoasă.

— Molima coşmarului, explică ea. O shadoună a adus-o în tabăra banbarra. N-am ştiut. Mni-inh a încercat s-o vindece.

Îndurerat, Nijiri gemu. Se întoarse ca să-şi sprijine mâinile de statuia din piatră-de-noapte a Zeiţei. În deşteptare nu şi-ar fi permis un asemenea gest, dar în vis nu existau reguli. Când fata îşi ridică privirea, îl văzu proptindu-se de statuie, de parcă ar fi avui nevoie de sprijin ca să rămână în picioare. Îşi plecase fruntea. Fata se aşeză pe marginea podiumului şi aşteptă.

— Până şi în deşert! şopti el distrus. Mni-inh era singurul prieten pe care îl mai aveam în Hetawa, în afara fraţilor mei de cale. Această molimă este o oroare

mai rea decât Secerătorul. *Indethe etun'a Hananja*, să umble în pacea Ta până când visarea se va sfârşi.

Hanani rămase tăcută, lăsându-l să-şi trăiască durerea, aşa cum se cuvenea. Când bărbatul se întoarse spre ea într-un târziu, pe chipul lui se citea şocul. Nijiri veni lângă ea şi se aşează pe vine, prinzându-i mâinile într-ale lui.

— Iartă-mă, Hanani. M-am gândit mai întâi la durerea mea şi am uitat-o pe a ta. Lasă-mă să-ţi dăruiesc pacea…

Fata se ridică în picioare şi se retrase din atingerea lui pe cât de politicos putu.

— O voi găsi singură, Colectorule. Mulţumesc. P… Cei din tribul banbarra sunt foarte săritori. Mă ajută.

Nijiri tresări surprins, dar încuviinţă tăcut.

— Molima s-a mai răspândit şi la alţii înainte să?…

— Nu. Moartea fratelui Mni-inh i-a pus capăt.

— Un lucru oribil pentru care să fii recunoscător.

Păstră tăcerea o clipă şi aerul se îngreună de tristeţe. Apoi Nijiri dădu din cap.

— Nu mai e timp. Spune-i prinţului că oraşul e pregătit pentru venirea lui. Dacă va ataca iute, oamenii vor fi de partea lui. Sunt suficient de furioşi ca să se lupte şi fără el, dar nădăjduim că se vor abţine până la momentul potrivit.

— Voi da mesajul mai departe, Colectorule. Cred că planurile prinţului se vor împlini în zilele care urmează.

— Bine. Santinelele s-au înţeles cu o parte a castei militare, cu cei câţiva soldaţi din Garda Apusului de Soare, care au reuşit să scape de numeroasele purificări, cu ofiţeri din fosta armată şi cu câţiva mercenari care au fost convinşi să se întoarcă şi să lupte pentru libertate. De îndată ce trupele prinţului vor începe asaltul, se vor alătura şi ei şi vor măcina duşmanul din interior. Astfel, apărarea Kisuatienilor va fi şubrezită şi îi va împiedica să se regrupeze eficient. În

rest, totul depinde numai de el.

— Da, Colectorule.

Nijiri tăcu şi o privi intens. Hanani alesese să apară îmbrăcată]n straiele banbarra, pe care i le dăduse Yanassa, şi nu în drapajul roşu. Ochii Colectorului recunoscuseră neîndoielnic şi schimbările mai subtile.

— Tu eşti bine cu adevărat, Hanani?

Fata se aşteptase la întrebarea lui, dar asta nu o scuti de suferinţă.

— Sunt mai bine decât am fost, Colectorule, şi cred că voi fi şi mai bine, cu timpul. Dar…

Hanani şovăi, apoi îşi deschise inima şi îşi vărsă oful, de vreme ce el intuise ce se petrecea cu ea.

— Dar nu ştiu dacă voi mai fi vreodată bine pe de-a-ntregul. Mni-inh, el şi Dayuhotem…

Fata îşi plecă fruntea.

— Ştiu că trebuie să ne iubim toţi fraţii, dar nimeni din Hetawa nu mi-a intrat la inimă, aşa cum s-a întâmplat cu ei. Fără ei, sunt ca o barjă pe râu, care pluteşte fără direcţie şi care se îndreaptă spre marea cea mare.

Pe chipul lui Nijiri trecu un val de compasiune pe care fata nu l mai văzuse niciodată.

— Înţeleg, spuse el blând.

Fata îl credea cu toată fiinţa ei.

— Nu-ţi pot oferi niciun fel de alinare. Sângele de vise va vindeca doar suprafaţa. Va uşura durerea o vreme, când rana e proaspătă şi în pericol să se infecteze. După aceea, numai sufletul singur se poate tămădui. Tu eşti vindecătoarea şi ştii mai bine lucrurile astea.

— Noi ne ocupăm de rănile cărnii. Voi, Colectorii, aţi avut mereu grijă de suflet.

Nijiri zâmbi cu atâta blândeţe, încât Hanani se întrebă de ce îl considerase până atunci atât de lipsit de suflet.

— Harurile noastre se împletesc mai bine decât crezi, Ucenico. Mentorul tău m-a învăţat asta.

Înainte ca fata să vorbească din nou, Nijiri se opri şi se uită în depărtare, încruntându-se.

— Trebuie să plec. Visătorul meu se trezeşte.

Ca toţi Colectorii, Nijiri nu putea visa singur. Probabil că venise la ea cu ajutorul viselor vreunui acolit sau ucenic de-al Hetawei sau al unui frate din altă cale. Lui Hanani i se păru ciudat că el nu-şi pusese jungissa pe visător ca să ţină persoana adormită.

— Ai grijă de tine, Hanani, spuse el, făcând un pas în spate. Dayu şi Mni-inh nu erau singurii tăi prieteni de la Hetawa, oricât ai crede tu asta. Nu eşti singură.

Apoi, ridicându-şi mâna în semn de rămas-bun, pieri.

Hanani deschise ochii în penumbra cortului. Nu ştia ce oră e, dar zarva sărbătorii nu se mai auzea. Încă mai era activitate în tabără, iar muzica răsuna încet şi blând. Copiii nu mai alergau şi nici nu mai ţipau, ceea ce însemna că ora de mers la somn trecuse.

Hanani încă îşi mai odihnea capul pe umărul lui Wanahomen. Bărbatul dormea, dar ochii i se mişcau sub pleoapele închise. Fata se întrebă ce părere ar fi avut Nijiri despre hotărârea ei de a-l antrena pe prinţ. Oare îi povestise deja Mni-inh? Cunoscându-şi mentorul foarte bine, se îndoia. Se întrebă şi ce ar fi avut de zis Nijiri dacă ar fi ştiut că Wanahomen e în patul ei, oricât de nevinovată ar fi fost situaţia lor. Nu ar fi fost prima din Hetawa să îndure bârfe stânjenitoare. Umbla vorba că Nijiri însuşi şi Santinela Renamhut aveau o femeie şi o fiică în cartierul meşteşugarilor, iar învăţătorul Ide era cunoscut pentru aplecarea lui către ucenicii shunha-întunecaţi. De fapt, dacă ar fi fost să se ia după zvonuri, mai mulţi acoliţi din Hetawa şi preotesele aveau relaţii de iubire tainice, deşi, cel mai probabil, oamenii exagerau. Hanani nu înţelesese niciodată de ce Mni-inh

avea atâta grijă să păstreze distanţa între ei doi, când jumătate din Hetawa îi bănuia oricum, iar restul aveau propriile secrete de ascuns.

Fata oftă şi se gândi la braţul gros al lui Wanahomen, pe care îşi sprijinea capul. Colectorul Nijiri ar fi înţeles, hotărî ea dintr-odată. Wanahomen nu era Colector şi nu avea sânge de vise să-i dea, dar deţinea, în schimb, harul unui Colector. El simţea când e nevoie de alinare. S-ar fi prăbuşit dacă n-ar fi fost el. Mni-inh. Închise ochii şi lăsă durerea să treacă peste ea ca un val. Avea senzaţia că cineva intrase în ea şi îi smulsese sufletul. Marginile locului gol erau dure şi conturate în aşa fel, încât fiinţa mentorului ei să îl umple perfect. Acum nimic nu îl va mai umple. Prezenţa lui Wanahomen îi mai uşura din durere.

Tulburată de gânduri, se foi, ca să se aşeze mai bine. Mâna de pe pântecul lui atinse ceva aspru, o cicatrice. Nedumerită, căci rana vindecată de ea nu lăsase nicio urmă, îşi plimbă degetele de-a lungul cicatricei şi îşi dădu seama că e vorba de o altă rană. Nu era lungă, dar grosimea şi forma ei o tulburau, fiind aşezată chiar sub coaste. Fusese o rană adâncă, se vindecase urât şi se deschisese cel puţin o dată, după ce prinsese coajă.

— A fost un cuţit zimţat, spuse Wanahomen.

Vorbise încet, dar Hanani tresări surprinsă. Fata simţi cum mâna lui o mângâie pe spate, cât se poate de blând, fapt care o făcu tresară din nou. Observase că banbarra se atingeau în permanenţă, în alte feluri decât cele ale gujaareenilor. Se luau de braţe adesea, se înghionteau, mângâiau afectuos copiii şi chiar animalele. Wanahomen trăise în mijlocul lor suficient de mult, cât să deprindă şi acest obicei. Mângâierea lui uşoară, fără griji, i se părea exotică şi tulburătoare.

Apoi se concentră asupra vorbelor lui.

— Un cuţit zimţat? De ce ar folosi cineva aşa ceva asupra unui om?

— Pentru a-l face să sufere, presupun. Pesemne că te şi infectezi mai uşor după aceea. Aproape că am murit din pricina febrei.

Wanahomen avea glasul greu de somn. În lumina lunii, fata vedea că el nu deschisese ochii.

— E o nebunie să foloseşti o astfel de armă în timpul unei lupte. Mult prea uşor să loveşti cu el într-un moment de neatenţie. Dar bărbatul care l-a folosit asupra mea nu era un luptător, ci doar un laş şi un decăzut ca orice alt stăpân de sclavi.

Hanani dădu din cap, uimită că supravieţuise fără ajutorul unui Împărtăşitor.

— Ai fost sclav?

Wanahomen încuviinţă şi căscă. Se trezea încetul cu încetul.

— Pentru scurtă vreme, eu, mama şi Charris. Am fost capturaţi când fugeam din oraş de negustorii damlushi, care îşi făcuseră tabără de-a lungul drumurilor ce duc spre nord. Aşteptau ca nişte vulturi să înhaţe orice gujaareean, deoarece ştiau că armata noastră e în altă parte. Se pare că gujaareenii sunt nişte sclavi buni, sănătoşi, educaţi, neiubitori de violenţă. Deşi eram însoţiţi de câteva gărzi, am fost copleşiţi. Negustorii sperau să se îmbogăţească de pe urma noastră.

Hanani se încruntă şi îi cercetă încheieturile. Observase şi înainte urmele uşoare. Urme de cicatrici.

— Te-au ţinut în lanţuri.

Wanahomen încuviinţă şi deschise ochii.

— Ne-au dus în Sud, deoarece se temeau să vândă gujaareeni atât de aproape de casă. În Sud ne-ar fi putut separa şi ne-ar fi fost mai greu să scăpăm sau să ne răscumpărăm libertatea. Aşa că i-am propus conducătorului caravanei un joc. Nu-mi mai amintesc ce anume. Dacă învingeam, trebuia să ne vândă în apropiere. Am câştigat, dar el nu ştia să piardă. Când ne-au pregătit pentru vânzare, m-a înjunghiat şi mi-a

legat rana ca să nu se vadă. Am fost nevoit să mă prefac că nu simţeam nimic şi că nu am probleme cu sănătatea, altfel nu m-ar fi cumpărat nimeni.

Hanani îşi ţinu răsuflarea. O asemenea faptă era plină de stricăciune, dar, pe de altă parte, în locurile departe de Colectori, sufletele decăzute mişunau precum furnicile.

— Tribul banbarra te-a cumpărat?

— Prima soţie a lui Unte, Widanu. S-a înfuriat grozav când a aflat de rana mea. Mama ne-a salvat atunci, deoarece eu deja căzusem la pat din pricina febrei şi Widanu voia să mă omoare ca să scap de suferinţă. Mama a negociat cu Widanu pentru viaţa mea, oferindu-i toate bijuteriile pe care le luase cu ea din Gujaareh. Le ascunsesem într-o peşteră de la poalele dealurilor, înainte ca damlushi să ne prindă. Asta a transformat-o într-o femeie cu valoare în ochii tribului banbarra şi valoarea ei a trecut şi asupra mea, ca fiu, aşa că am fost eliberaţi. Charris… Widanu trebuia să se aleagă şi ea cu ceva. Dar imediat ce mama a strâns din nou avere, întotdeauna a fost isteaţă, l-am răscumpărat pe Charris. Nu ne-a lăsat să-l eliberăm, deoarece să ai un sclav aduce prestigiu clanului. Bătrân încăpăţânat.

Hanani cugetă la cele auzite, trecându-şi din nou degetele peste cicatrice, fie doar pentru că era ceva nou la atingere. Nu văzuse multe cicatrici înainte. Magia nu lăsa semne. Fata observă o altă cută pe pielea lui, de mărimea unei monede de sticlă, chiar sub claviculă. Se ridică într-o rână, curioasă, şi mai văzu două semne, unul deasupra şoldului şi unul lângă inimă. Dacă toate aveau poveşti asemănătoare, înţelegea mai bine de ce în el se găsea atât de puţină linişte.

În jurul cicatricilor, pielea era fină precum pielea şamoa. Un lucru atât de fragil care cunoscuse atât de multă violenţă. Îşi plimbă degetul dinspre claviculă spre umăr, apoi în jos pe braţul lui, trecând peste muşchii tari. Studiase trupurile Colectorilor, ca parte a

antrenamentului ei, cunoştea numele fiecărui tendon şi al fiecărui os, cercetase părţile din interior care nu aveau nume pentru a găsi locul sufletului ce se mişca întruna. Acum însă părea altceva. Nu doar simpla contemplare a răsuflării şi căldurii unei fiinţe vii. Era nevoie de atât de puţin pentru a reduce acest întreg plin de viaţă la o simplă cenuşă. Într-o zi, Wanahomen va fi ca Mni-inh, o mică urnă cu nimic în ea. Tot ceea ce conta pentru el se va duce în Ina-Karekh.

Ce important era să preţuieşti viaţa, să o protejezi, să-i înţelegi complexitatea, cât încă omul trăia.

— Prinţe, spuse ea.

Wanahomen o privea uşor nedumerit. Numai banbarra mângâiau aşa, din senin. În Gujaareh, nimeni nu se purta astfel. Fata îl zăpăcise cu dezmierdările ei.

— Tu eşti gujaareean?

Wanahomen se încordă, devenind furios.

— Doar ştii foarte bine că sunt…

— Te porţi mai mult ca un banbarra, cred, adăugă ea, continuând să-i cerceteze trupul, urmărindu-i răsuflarea vitală.

— Înţeleg de ce. Aici e mai bine să fii banbarra decât gujaareean. Mai bine să fii orice decât gujaareean.

Fata se opri, lăsându-şi mâna pe pântecul lui. Sub degetele ei, muşchii de la stomac se încordaseră mai mult decât trebuia.

— Este doar un rol? Ţi-ai învelit adevăratul sine cu un soi de mantie? Sau ai devenit chiar mantia între timp? Te întreb, deoarece ai fost foarte bun cu mine, dar ai fost şi crud. Nu ştiu care eşti tu, cel adevărat.

Pântecul i se ridica uşor cu fiecare inspiraţie. Wanahomen tăcu o clipă.

— Amândouă feţele mele sunt reale, presupun, rosti el într-un târziu. Nu prea mă gândesc la asta. Am trăit printre banbarra aproape o jumătate de viaţă. Când sunt cu ei, gândesc ca ei. Nici măcar nu gândesc în chakti. Dar când sunt în preajma ta şi a mentorului tău…

Cred că ar trebui să devin mai mult gujaareean. E ciudat să ai doi oameni în tine.

Şovăi o clipă, apoi Wanahomen îi prinse mâna. Fata simţi că el îi caută privirea.

— Dar cruzimea nu o am de la banbarra, Hanani, dacă asta vrei să ştii. Partea aceea din mine e pe deplin gujaareeană şi vine de la tatăl meu. M-ai ajutat să înţeleg asta în ultimele zile.

— Îţi face plăcere? Să fii la fel de crud ca tatăl tău?

Wanahomen nu răspunse imediat. Când vorbi, folosi un glas moale, încărcat de ruşine.

— Nu. Am nevoie de cruzime. Nu aş fi supravieţuit fără ea aşa de mult timp. Dar nu-mi place.

Hanani se ridică în picioare, îşi scoase încălţămintea şi începu să-şi dea jos brăţările şi podoabele pe care Yanassa o silise să le poarte. Le puse într-o trăistuţă frumoasă.

— Atunci nu eşti decăzut, adăugă fata.

Wanahomen se ridică într-un cot, privind-o încruntat.

— Bine de ştiut. Dar ce faci?

— Mă dezbrac.

Fata rămase surprinsă de propriul ei calm. În spatele ei, tăcerea aşternută aproape că o făcu să tresară. Îşi trase peste cap cămaşa şi o agăţă într-un cârlig. Când se întoarse cu faţa spre el, Wanahomen se holba la ea.

— Nu e o idee bună, Hanani.

Hanani deja se săturase de oamenii care îi vorbeau, de parcă ca nu ar pricepe consecinţele faptelor proprii.

— Nu poruncesc. Rog.

Fata păşi din mijlocul fustelor, care îi căzuseră la picioare. Bărbatul îi urmărea mişcările, de parcă nu i-ar fi venit să-şi creadă ochilor.

— Îl rog pe banbarra din tine, pe sinele tău mai

blând sau cum vrei tu să-l numeşti. Aş vrea să mă împreunez. Vei face asta cu mine?

După ce se întoarse din locul în care agăţase fustele, Hanani găsi un Wanahomen înspăimântat. Bărbatul îşi strângea la piept cămaşa, de parcă ar fi vrut să se apere de fată.

— Ţi-ai ieşit din minţi din nou?

— Nu mi-am ieşit din minţi nicio clipă.

Wanahomen o ajutase la timp şi îi era recunoscătoare. Părea nedrept din partea ei să-i ceară mai mult bărbatului, dar nimeni altcineva nu ar fi înţeles. Trebuia să spere că partea de Colector din el, oricât de nerafinată ar fi fost, va dori să o ajute din nou.

— Tu vorbeşti serios. Dar asta e…

Wanahomen îngheţă când ea îşi desfăcu pânza de şold şi îi dădu drumul într-un coş.

— Chiar vrei…

Hanani trase de ţesătura care o purta pe sub cămaşă. Pe dedesubt nu mai avea decât pânzeturile pentru sâni. Se amuză pe seama lui Wanahomen care nu-şi mai lua ochii de la ea, de parcă nu o mai văzuse niciodată în veşminte de Împărtăşitor. Pesemne că sânii ei i se păruseră neatrăgători atunci, acoperiţi de veşminte bărbăteşti? Începu procesul complicat de desfacere a pânzeturilor, în timp ce el privea ca un bărbat însetat în deşert.

— Ba bine că nu, prinţe.

Wanahomen îşi dădu ochii peste cap. Pe chipul lui se aşternuse îngrijorarea.

— Dar nu mă iubeşti.

Fata se opri surprinsă.

— Nu, nu te iubesc. Trebuie neapărat?

Pe chipul lui apăru un zâmbet strâmb.

— Bănuiesc că nu. Nimeni nu te poate acuza de lipsă de sinceritate, Hanani. Recunosc.

Bărbatul se ridică în picioare şi se răsuci cu faţa spre ea, încă strângând cămaşa între mâini, dar fără

nicio intenţie clară să o lase deoparte.

— Dar cel puţin trebuie să ai încredere în mine şi…

El îşi feri privirea.

— După cum ai spus şi tu. Am fost crud cu tine.

Hanani oftă şi se întrebă dacă nu face cumva o greşeală enormă. Bărbatul simţea lucrurile atât de profund, atât de iute. Sperase ca el să acţioneze împins de dorinţă şi nu să trăncănească întruna. Totuşi, ar fi trebuit să se aştepte la aşa ceva. Un bărbat condus de emoţii trebuie să cântărească lucrurile înainte de a lua o hotărâre. Mni-inh o învăţase asta cu mult timp în urmă, când îl întrebase de ce se oferise voluntar să fie mentorul ei. *N-a fost ceva pentru care să stau prea mult pe gânduri*, îi spusese el. *Am văzut că ai nevoie de un mentor şi că ceilalţi Împărtăşitori se feresc, de parcă feminitatea ta era o boală care se ia. O asemenea prostie m-a înfuriat, cred. Am acţionat din pricina ei.*

Gândul că Wanahomen are ceva din Mni-inh, oricât de nereuşită ar considera el comparaţia, o făcu pe Hanani să se simtă mai bine cu privire la hotărârea ei.

— O să te las în visele mele, îl ispiti fata. Am văzut tainele sufletului tău şi ţi-am arătat câteva dintr-ale mele. Corpul poate fi vindecat, schimbat, sfârşit. E un lucru uşor de păcălit. Dar sufletul are semnificaţie şi permanenţă…

Cuta de pe fruntea lui Wanahomen se adânci, aşa că fata tăcu. Îi venea greu să explice. Nu avea harul unui Învăţător.

— Atunci pentru tine nu înseamnă nimic.

În glasul lui se simţea amărăciunea şi ea nu pricepea de ce. Se apropie de el şi îi atinse braţul, dorind să înţeleagă, dar nu reuşi să se uite în ochii lui. Oare Wanahomen se simţea jignit că ea voia să-l folosească în felul acesta? Poate că da. Dar poate că va reuşi să-l convingă dacă îi spune adevărul.

— Nu, prinţe.

De aproape, bărbatul mirosea a sudoare şi a nisip, dar şi a ierburi, ca acelea folosite de cei mai mulţi gujaareeni pentru îmbăiere şi pentru vindecare. Anason şi gălbenele, pe care le văzuse crescând iu jurul canionului, dar şi ceva mai fin, pe care probabil o cumpărase din Gujaareh, ambră cenuşie uscată. Parfumul ei îi amintea de Hetawa, unde era arsă în loc de tămâie. Un alt semn de bogăţie, pe care nu-l pusese sub semnul întrebării. La fel şi cu ţesăturile veşmintelor ei de Împărtăşitor. Mai văzuse ambră cenuşie la piaţă şi era neînchipuit de scumpă. Dar nu se mira deloc că Wanahomen, în pofida exilului şi a unui trai sălbatic destul de sărăcăcios, încă mai găsea căi prin care să se trateze ca un prinţ.

Fata zâmbi şi îi atinse din nou cicatricea de sub claviculă. El se îndreptă de spate, luat prin surprindere. Piele barbară, dar sânge şi oase gujaareene. Wanahomen se gândea la el ca la doi oameni, dar ea vedea numai unul.

— Asta e viaţă pentru mine.

Hanani se uită în ochii lui, încercând să vorbească îngrijorării oglindite în ei.

— Asta e carne. E durere şi slăbiciune. Lucruri care mă înspăimântă. Dar carnea e ceva ce pot controla, prinţe. Pot s-o fac mai puternică. Pot s-o vindec, atunci când e bolnavă. Am nevoie de această certitudine acum. Înţelegi?

Pe chipul lui trecură mai multe expresii în valuri, mult prea iute şi mult prea complexe pentru a fi înţelese.

— Eu… Da. Oricât ar părea de ciudat, înţeleg. Dar cum rămâne cu legământul tău, Împărtăşitor-Ucenic? Ţi-am luat atât de multe deja. Nu aş vrea să-ţi provoc noi dureri.

— Legământul e al meu. Depinde de mine să-l rup şi nu de tine. Mâine, poate voi fi în stare să mă dăruiesc Hananjei din nou, fără nelinişte sufletească. În seara

asta însă…

Fata oftă, simţindu-se tânără şi bătrână în acelaşi timp, dar şi nespus de singură.

— Hananja mi-a luat şi ea destule, prinţe.

Mai mult decât ar fi avut dreptul să ia. Dar Hanani nu rosti vorbele cu voce tare, deoarece sângele ei de gujaareeană o împiedică să-l tulbure şi mai mult.

Wanahomen se uită la mâna ei pe braţul lui, apoi la chipul ei, cercetând-o. Hanani habar n-avea ce căuta el, dar, după un moment, bărbatul se lăsă păgubaş. Dădu drumul cămăşii pe podea.

— Carnea nu înseamnă numai durere, glăsui el încet. N-ar trebui să gândeşti aşa.

Fata ridică din umeri şi continuă să-şi dezvelească sânii.

— Asta e tot ce ştiu.

— Îţi pot arăta mai mult.

Wanahomen părea la fel de sfios, precum îi sunaseră vorbele, împotriva voinţei ei, fata zâmbi.

— Ţi-aş fi recunoscătoare.

Când ultima fâşie de pânză căzu, bărbatul o privi lung, sorbind-o din ochi, cu aceeaşi plăcere cu care ea îl mângâiase. Când el scăpă de pantaloni, arătându-i cât este de pregătit, fata se apropie de perne, ca să se întindă. Wanahomen o opri, punându-i o mână pe umeri, apoi, spre surprinderea ei, îngenunche la picioarele ei. Răsuflarea lui devenise mai grea, iar în privirea lui se vedea atât dorinţa, cât şi veneraţia.

— Femeile sunt zeiţe, spuse el. Plăcerea este zeciuiala pe care ţi-o datorez. Aceasta e calea gujaareeană. Măcar atât îmi amintesc şi eu. Este datoria mea de prinţ ca zeciuiala să fie dăruită cum se cuvine.

Vorbele lui nu aveau niciun fel de batjocură sau ironie. Hanani îl privi uluită. Iar când el îşi întinse braţele şi îşi ridică bărbia, oferindu-se, ceva din sufletul ei, bine strâns, se eliberă.

Fata se apropie de el şi braţele lui o cuprinseră în

cea mai drăgăstoasă dintre îmbrăţişări.

Chiar acolo, în acel moment, pacea se manifesta: tăcere. Erau gujaareeni. Nu aveau nevoie de ţipete, gemete sau nume şoptite pentru a-şi arăta mândria sau devotamentul. Wanahomen nu-i impuse nimic din ceea ce ea nu voia şi nu se dădu înapoi de la nimic din ceea ce ea îşi dorea. În timp ce o pătrundea, fata îi simţi muşchii încordaţi, ritmul şi răbufnirile răsuflării şi felul în care fiecare uitat sau dezmierdare de-a ei răspândea umorile către miracolul cănii lui. Avea loc o magie reală, nu precum cea din vise, scrisă în sângele atotştiutor, în bilă, ichor şi sămânţă. În momentul culminant al împreunării lor, Hanani transformă această nouă magie într-o rugăciune pentru Mni-inh, pentru ca Zeiţa să-i aducă sufletul înapoi acasă. În răsuflarea aceea reţinută în lăuntrul ei, când Hanani aproape că plutea în afara sinelui, Avatarul Hananjei o strânse tare în braţe şi se cutremură, şoptindu-i fierbinte la ureche: *Da.*

Fata închise ochii, recunoscătoare şi plină de pace.

36
Moştenirea

Nu-i fusese greu lui Sunandi să aranjeze anumite chestiuni în interiorul Palatului Yanya-iyan, odată ce Colectorii şi Superiorii au fost aduşi aici. Protectorilor nu le păsa unde erau ţinuţi prizonierii, atâta timp cât nu puteau evada. Sunandi îi găzdui în camerele pentru oaspeţi, care se potriveau mai mult gusturilor nordice: uşi solide cu încuietori şi ferestre foarte înguste. Încăperile erau neplăcut de călduroase în timpul lunilor de vară. Nici nu-i de mirare că gujaareenii nu suportau uşi la camere. Acum, când se apropiau de sezonul inundaţiilor, odăile păreau destul de primitoare. În plus, Sunandi alesese camere foarte spaţioase şi postase câte o gardă la fiecare uşă, ca să nu creadă cineva că nu face lucrurile cum se cuvine. Totuşi, ceruse ajutorul lui Anzi în alegerea gărzilor, care aveau anumite însuşiri. Cel pe care îl pusese să vegheze asupra Superiorului era fiul din flori al unui învăţător de la templul Hananjei din Kisua. Alţi doi credeau în Hananja cu tărie. O cincime dintre kisuatieni îmbrăţişaseră credinţa Zeiţei Al patrulea venea din Gujaareh, era din casta militară şi reuşise să fie primit în rândul armatei kisuatiene. Acum era un simplu soldat. În armata gujaareeană, fusese ofiţer.

Asemenea gărzi, le va spune ea Protectorilor dacă întrebau, se vor asigura că Superiorul şi Colectorii sunt trataţi cum se cuvine în timpul privării lor de libertate. Se îndoia că vor întreba, dar înţelept era să aibă răspunsurile pregătite. În cele două zile de când îi adusese la palat, avuseseră loc deja două întâmplări

nefericite. Un potop de arestări când artizanii refuzaseră să livreze obiectele comandate de cetăţeni kisuatieni, negustorii nu mai vândură nimic cumpărătorilor kisuatieni sau nu mai primiră monede kisuatiene. După ce mai mulţi soldaţi fuseseră atacaţi şi bătuţi de grupuri de gujaareeni furioşi, Anzi le poruncise oamenilor săi să patruleze numai câte 16 odată şi postase trupe în fiecare cartier al oraşului. În ciuda acestor măsuri, interdicţia de a umbla pe străzi noaptea şi de a face adunări nu împiedicase revolta, prima după multe secole, din cartierul Necredincioşilor. Abia mai târziu aflaseră că o armurărie fusese jefuită în timpul răzmeriţei. Cartierul fusese scotocit prin toate ungherele, dar nu se găsise nicio armă. Sunandi bănuia că armele trecuseră deja peste zidul ce despărţea cartierul de oraş.

Singurul lucru care o uimi era faptul că violenţa încă nu se răspândise semnificativ. Părea că oraşul îşi ţine suflarea, aşteptând. Ce anume, nici ea nu ştia.

Pe coridoarele unde erau ţinuţi preoţii domnea liniştea când sosi Sunandi. O binecuvântare, după etajele de mai sus pline de agitaţie, unde stăteau şi lucrau Protectorii. Într-adevăr, tăcerea îi aminti lui Sunandi de Grădina de Piatră, un spaţiu pentru rugăciune din Sala Colectorilor de la Hetawa. Coridorul avea acelaşi calm pătrunzător. Trei dintre gărzi o salutară solemn, când se apropie. Ea le răspunse la fel. Cea de-a patra gardă, cel care ar fi trebuit să fie la uşa lui Nijiri lipsea.

Sunandi se opri şi privi spre ceilalţi. Încă nu dăduseră alarmă şi nici nu păreau îngrijoraţi.

O clipă mai târziu, uşa camerei se deschise şi garda, gujaareeanul din casta militară, ieşi pe hol. Văzând-o pe Sunandi, îşi înclină capul respectuos.

— Cina, Vorbitorule, spuse el într-o sua cu accent.

Îl privi lung, până când acesta începu să se foiască neliniştit. Era trecut de miezul nopţii. Cam târziu pentru

cină, chiar şi pentru un Colector lipsit de somn. În cele din urmă, femeia se apropie şi el îi deschise uşa ca s-o lase să intre.

Înăuntru, camera părea liniştită, luminată doar de o lampă şi de razele Visătoarei ce pătrundeau prin câteva ferestruici. Văzu mâncarea aşezată pe o masă. Cel puţin garda dovedise isteţime. Nijiri stătea pe un pat, cu spatele sprijinit de perete. Se uită la ea cu cea mai nevinovată privire. Deloc dificil pentru el.

Sunandi îşi încrucişă braţele.

— Bună seara, micule ucigaş. Sau să-ţi zic acum micule urzitor?

Nijiri mustăci.

— Am rugat garda să mă ajute să trimit un mesaj unui prieten, nimic mai mult, spuse el. Însă prietenul… nu mai era acolo.

Femeia îl privi nedumerită.

— Garda a transmis deja mesajul?

— Prin visele lui, da. Este ceva ce numai narcomanţii cu har pot face.

Nijiri îşi încrucişă braţele, uitându-se spre cele trei suluri pe care le purta femeia sub un braţ.

— Mi-ai adus un dar, Jeh Kalawe?

Sunandi îi ignoră întrebarea.

— Cât timp mai ai înainte să rămâi fără sânge de vis?

Nijiri nici măcar nu clipi, obişnuit de mult cu lipsa ei de politeţe.

— Cam trei, patru săptămâni, pentru noi toţi. Am avut timp să ne pregătim, îţi aminteşti?

Sunandi răsuflă uşurată în sinea ei.

— Şi când va lovi furtuna chemată de voi?

Bărbatul îşi ridică sprâncenele întrebător, cu aceeaşi nevinovăţie în ochi.

— Furtună?

— Ştiu că nobilii pun ceva la cale. Şi devine tot mai bătător la ochi că oraşul se pregăteşte de luptă. Ii

influenţezi pe toţi în vise?

Nijiri zâmbi sincer.

— Niciun Colector nu are asemenea putere, Jeh Kalawe.

— Ehiru avea.

— Ehiru nu mai era Colector la vremea respectivă.

Vocea lui devenise rece şi zâmbetul îi pierise de pe buze. Brusc, Sunandi regretă vorbele, dar nu mai avea cum să-şi repare greşeala. Nijiri era gujaareean oricum. Îi va trece supărarea de dragul unei relaţii paşnice între ei doi. Iertarea va veni mai târziu, dar asta e. Femeia oftă din toţi rărunchii şi continuă:

— Mai devreme, ai sugerat că unul dintre fiii lui Eninket încă mai trăieşte, alături de tribul banbarra. Iscoadele mele mi-au spus că, în oraş, umblă vorba că un prinţ va veni să elibereze Gujaarehul. E adevărat?

Nijiri îşi plecă ochii.

— Ţi-am zis că te voi ierta, Jeh Kalawe. Promisiunea rămâne în picioare, chiar dacă nu îţi răspund la întrebări, iar tu o să mă pedepseşti pentru tăcerea mea.

— N-am de gând să te pedepsesc, nătărăule! încerc să te ajut. Şi pe tine, şi pe mine.

Femeia se apropie de el şi îşi coborî glasul.

— Protectorii au adus încă o mie de soldaţi, Nijiri. Sunt răspândiţi în tot oraşul acum, ca să ajute la menţinerea păcii şi au primit ordine să răspundă cu asprime la orice provocare. Iar pentru cei care opun rezistenţă, pedeapsa e moartea. Se mai pune şi altceva la cale, în caz că apar atacuri sau revolte mai mari. Ceva care să înfrângă spiritul oamenilor. Nu ştiu despre ce e vorba. Nu mă număr printre favoriţii lor acum. Şi nici Anzi.

Nijiri se ridică şi se duse la fereastră, uitându-se în sus, de parcă ar fi vrut să vadă unde se află Visătoarea pe cer. Sunandi niciodată nu-l mai zărise pe Colector atât de neliniştit.

— N-o să devii favorita lor din nou dacă ne ajuţi, Jeh Kalawe. Şi atunci, de ce?

Sunandi îşi dădu ochii peste cap.

— Ajut Kisua. Gujaarehul a devenit prea primejdios ca să rămână în stăpânirea noastră. Câţiva dintre membrii mai lacomi ai poporului nostru, o parte din ei sunt aici acum, se vor îmbogăţi, pe măsură ce tensiunile vor creşte, dar restul kisuatienilor vor suferi, deoarece Gujaarehul ne devorează resursele şi soldaţii şi nu ne răsplăteşte decât cu bătaie de cap. Sunt îngrozită de molima coşmarului, care ne poate atinge şi pe noi. Ştii că nu avem nici o apărare împotriva magiei.

— V-am ajuta, dacă am şti şi cum să luptăm împotriva ei. Deşi e posibil ca oamenii voştri să revină la magie din nou.

— Nu va fi nevoie de magie. Ci de un miracol.

Se întoarse spre ea încet, cercetându-i chipul, apoi privirea îi coborî spre cele trei suluri de sub braţul ei.

— Ai găsit ceva.

Femeia încuviinţă din cap, înăbuşindu-şi entuziasmul, apoi se duse lângă masă şi mută tava cu mâncare pe podea.

— În căutările lui pentru taina nemuririi, Eninket a adunat o colecţie de documente despre toate curiozităţile magice.

Nijiri se strâmbă şi o ajută să întindă sulurile.

— Precum Secerătorul.

Şi alte lucruri interesante. Uite, asta, de pildă.

— Arătă spre unul dintre suluri, acoperit în pictograme arhaice cu linii groase negre. Nu reuşise să citească decât jumătate din ele, dar învăţatului căruia îi dăduse tălmăcirile ei şi restul documentelor se bucurase aşa de tare să vadă cuvintele strămoşilor lui, încât nu-i ceruse decât un sfert din preţul obişnuit doar pentru acest privilegiu nemaipomenit.

— Aici se vorbeşte de o molimă care aproape a decimat oraşul, o molimă pe care niciun tămăduitor nu a

reuşit să o înfrângă, răspândită prin vis. Au fost sute de victime, iar disperarea a cuprins întregul ţinut. *S-a mai întâmplat şi înainte,* Nijiri.

— Nu avem niciun fel de înscris cu o asemenea molimă la Hetawa.

— Nu aveţi nici înscrisuri despre cum să devii nemuritor, nu? Şi totuşi, Eninket a găsit o cale. Cineva a păstrat, de-a lungul secolelor, înscrisurile voastre de la Hetawa frumos aranjate şi curăţate de orice era rău. Mizeria şi adevărul se află aici.

Femeia bătu cu palma peste suluri.

Nijiri oftă, deşi nu protestă când auzi felul în care descrisese ea Hetawa.

— Probabil că au găsit o cale să învingă visul atunci. Altfel, Gujaarehul ar fi doar o ruină tristă acum. Se vorbeşte de vreun leac?

— Da.

Sunandi răsfoi sulurile şi scoase un altul, pe care-l întinse, alături de primul. Era mototolit şi pătat, cu scriere hieratică neciteaţă. Pe acesta reuşise să-l desluşească, într-o noapte, când o tăbliţă de pe uşa ei îl avertiza pe Anzi şi pe servitori să nu intre. Încă o mai dureau ochii.

— Aici se spune că un copil adăposteşte visul, atrăgându-i şi prinzându-i în capcană pe toţi ceilalţi. Când copilul visa orori, sufereau cu toţii şi mulţi mureau. Unii îşi dădeau sufletul în somn, fără să mai poată mânca şi să bea. Abia când copilul era ucis, victimele sale scăpau.

Sunandi se îndreptă de spate şi îi aruncă o privire gravă.

— Se mai zice că doar puţini ştiau şi că rezolvarea a fost găsită de Superiorul de la acea vreme. A omorât copilul, Nijiri, şi a poruncit moartea tuturor celor care ştiau de el.

— De ce?

Nu se ştie. Rândurile au fost scrise de un fost

acolit al Hetawei, care a fost martor la uciderea copilului, dar nu l-a observat nimeni. Dacă l-ar fi văzut, probabil că l-ar fi omorât şi pe el.

Femeia puse mâna pe cuvintele scrise caligrafic şi îşi răsfiră degetele pentru a-i atrage atenţia.

— Superiorul acesta nu era decăzut, Nijiri. El a întemeiat calea Împărtăşitorilor, a scris unele dintre cele mai frumoase rugăciuni ale credinţei voastre şi a întocmit legi care au făcut oraşul mai bun. A fost un om înţelept. Oamenii înţelepţi ucid doar pentru a păstra cele mai primejdioase taine.

Nijiri îşi ridică privirea spre ea, încet.

— Ce vrei să spui, Jeh Kalawe?

— Că trebuie să îţi laşi mintea deschisă pentru rezolvări pe care altfel nu le-ai lua în seamă. Decăderea înseamnă intenţie, nu acţiune, aşa cum mi-a zis mentorul tău cu mult timp înainte.

Nijiri păstră tăcerea pentru o vreme.

— Învăţatul care te-a ajutat cu aceste documente, ce i-ai făcut?

Femeia hotărâse deja să-i răspundă, dacă avea să fie întrebată, deşi nădăjduise să nu.

— I se va face o înmormântare cuviincioasă împreună cu celelalte victime ale molimei. Pentru că acesta e motivul morţii sale.

Nijiri îşi strânse buzele nemulţumit şi Sunandi se aplecă în faţă, sprijinindu-şi palmele de masă. Îşi apropie capul dinadins de mâinile lungi şi fatale ale Colectorului.

— Câţi oameni ai omorât de-a lungul anilor, ca să păstrezi tainele lui Eninket?

Nijiri nu se întinse spre ea şi nici nu tresări, spre onoarea lui. Sunandi îşi păstră şi ea sângele rece sub privirea de gheaţă a Colectorului, un motiv de mândrie pentru femeie.

— Colectorii nu ucid, rosti el încet, cu o urmă de ironie în glas care o înfioră pe Sunandi. Noi ducem

binecuvântarea Hananjei în mijlocul credincioşilor.

În lumina celor auzite, Sunandi nu mai zise nimic câteva clipe, potrivit obiceiului gujaareean. Cu mulţi ani în urmă, descoperise că îi place tăcerea din timpul conversaţiilor. Mai curăţa din aerul murdărit de vorbe primejdioase şi de gânduri păcătoase.

— Nu sunt vreo sfântă, dar şi eu fac tot ce trebuie ca să păstrez pacea, spuse ea într-un târziu.

Bătu uşor cu palma peste sulul pătat.

Omul care a scris asta n-ar fi trebuit să pună povestea pe hârtie. A făcut-o ca să-şi salveze conştiinţa şi slăbiciunea lui e şansa noastră. Dar când îi vom găsi pe cei care folosesc oroarea acum ca pe o armă, va trebuie să fim mai vigilenţi decât strămoşii noştri. Ne vom asigura că această magie diabolică *sfârşeşte* aici. Eşti de acord cu mine?

— Avem de-a face cu o stricăciune a sufletului nemaivăzută. Hetawa nu va precupeţi niciun efort ca să scape de ea.

Chiar dacă asta înseamnă să omori un copil?

— Poate nu e singura cale.

Sunandi răsuflă uşurată când el şovăi, deşi nu-i putea permite lui Nijiri să se încăpăţâneze în privinţa acestui subiect. Femeia va începe să se teamă de Colector, atunci când conştiinţa lui va pieri complet sau când va face ceva rău fără un scop anume. Atunci frica îi va stăpâni sufletul. Ştiuse dintotdeauna şi acceptase.

— Este singura cale despre care ştim că va da rezultate. Mă pot bizui pe tine că o vei face, dacă vom fi nevoiţi? Vei colecta un suflet inocent?

Un alt moment de tăcere necesară.

— Nu sunt mentorul meu, răspunse el încet.

Sunandi tresări surprinsă când văzu ruşinea pe chipul lui.

— Nu am avut niciodată onoarea lui.

Sunandi ezită, apoi se întinse şi îi puse o mână pe umăr.

— Eşti diferit de Ehiru, adevărat, dar nu e un lucru rău. El se gândea numai la Hananja, în timp ce tu te gândeşti şi la credincioşii ei.

Nijiri zâmbi trist.

— Nu te lăsa păcălită, Jeh Kalawe. Nu mă gândesc decât la mine. Trebuie să fiu în stare să mă uit în ochii lui din nou, când ne vom întâlni în Ina-Karekh.

Sunandi nu avea să se obişnuiască niciodată cu felul în care Colectorii se gândeau în permanenţă la propria moarte.

— Se mai spun şi altele în document.

Sunandi schimbase subiectul într-o manieră stângace, dar de neocolit în acele clipe. Scoase cel de-al treilea sul şi îl întinse peste celelalte două.

— Recunoşti ce e aici?

Nijiri privi înscrisul care conţinea un fel de hartă. Pictograme cu nume răspândite în toate direcţiile, legate prin linii precise, fine.

— Ar trebui? Nu sunt Învăţător.

Nijiri se opri atunci, recunoscând micul însemn al creatorului din colţul de jos al foii şi încremeni.

— Inunru.

Numele era mai des folosit atunci, dar nu avem niciun motiv să credem că e vorba de acelaşi Inunru care a fondat credinţa voastră, narcomanţia şi calea Colectorilor.

Şi bărbatul care dăduse naştere şi primilor Secerători, continuă Hanani în gând. Nijiri ştia şi el asta şi ocolirea subiectelor dureroase era un obicei atât în Kisua, cât şi în Gujaareh.

Nijiri strânse din dinţi, dar nu adăugă nimic şi cercetă mai departe liniile de pe sul.

— Ce e aici? Mame, taţi, unchi…

Se încruntă a nerăbdare.

— M-am născut în casta servitorilor, Jeh Kalawe. Ne împerecheam după pofta inimii şi nu ne-a interesat niciodată, ca pe cei din castele înalte, cine ne-au fost

strămoşii. Ce înseamnă asta?

— Din câte îmi dau seama, fondatorul vostru a cercetat anumite familii. Darul visării se moşteneşte din familie, nu?

Nijiri încuviinţă absent.

— Mai degrabă de la tată, decât de la mamă. Ori de câte ori în familia din partea tatălui apare un copil potrivit pentru căile narcomanţiei, continuăm să-i urmărim.

Femeia îi arătă o mică pictogramă, care înfăţişa o pasăre în zbor sub unul dintre nume.

— Acesta e primul caracter al cuvântului vostru pentru *vis*. Inunru îi bănuia pe aceşti oameni că poartă harul.

Nijiri atinse una dintre liniile care fuseseră desenate în roşu, şi nu în negru.

Dar e vorba de familia mamei aici, spuse el. Sora unei Santinele care a fost o visătoare puternică.

Continuă să meargă de-a lungul liniei trasate.

— A avut trei copii, numai fete…

Degetul lui se opri în spaţiul gol de sub linie.

Aici a pierdut şirul. Dar nu mă surprinde. Femeile nu ne-au interesat niciodată.

— Deoarece femeile rareori moştenesc harul? întrebă Sunandi, încrucişându-şi braţele. Sau pentru că credinţa voastră se fereşte de femei?

Nijiri se enervă.

— Noi venerăm femeile.

— Dacă neglijaţi femeile care poartă darul, degeaba. Fata pe care aţi luat-o la voi şi e Împărtăşitor… Cum se numeşte?

— Hanani.

— E darul lui Hanani puternic?

Nijiri cumpăni o clipă.

— Destul de puternic. Mni-inh…

Se bâlbâi puţin, fără nicio explicaţie.

— Mni-inh nu s-a plâns niciodată de puterea ei, ci

doar de lipsa ei de încredere.

— Ar fi putut deveni Colector, în loc de Împărtăşitor?

Nijiri se strâmbă, deşi reuşi să-şi controleze expresia imediat.

— Îi lipseşte aplecarea. Dar Colectarea, ca şi Împărtăşirea sunt două feţe ale aceleiaşi monede. Aşa că, da.

Sunandi bătu cu palma uşor lângă numele celor trei nepoate ale Santinelei.

— Oricare dintre aceste femei e posibil să fi avut harul Colectorului sau forţa Împărtăşitorului. Femeile înnebunesc adesea aici, în Gujaareh?

Nijiri îşi feri privirea, tulburat.

— Nu adesea, dar nici nu pot spune că nu s-a auzit de aşa ceva. Le dăm sânge de vise, ca să le controlăm nebunia, aşa cum am face-o şi cu bărbaţii, adăugă el prudent.

— Dar bărbaţii care au darul sunt găsiţi devreme şi duşi la Hetawa, înainte să sufere prea mult. Sunt preţuiţi, hrăniţi. Chiar dacă izolaţi.

Un gând îi trecu prin minte lui Sunandi, unul urât. Se strâmbă, întorcând chestiunea pe toate feţele.

— Restricţiile voastre împotriva Slujitoarelor s-ar putea să fi avut un scop. Bărbaţii cu har devin celibatari în Hetawa, în schimb, femeile nu au asemenea restricţii. Mai toate fac copii. E ca şi cum ai lăsa o iapă într-o herghelie, în timp ce alegi cu grijă armăsarii mai năzdrăvani care au aceleaşi trăsături. Femeile acestea, arătă ea spre liniile roşii, *păstrează darul visării în Gujaareh*. Altfel, Hetawa i-ar lua pe toţi şi, curând, nu ar mai exista nici Împărtăşitori, nici Colectori.

Nijiri tăcu multă vreme. Sunandi băgă de seamă că bărbatul priveşte cu atenţie harta, în zona pictogramei creatorului.

— Inunru a hotărât că femeile nu trebuie să slujească, spuse el în cele din urmă. Aşa am fost învăţat

în Casa Copiilor. El spunea că femeile sunt zeiţe şi magia lor e ca tărâmul visării. Puternică, dar imprevizibilă. Prea nesigură în folosirea narcomanţiei. De aceea mulţi au dat vina pe Hanani, când…

Se opri, încruntându-se.

— Hanani este dovada că femeile cu harul visării nu sunt diferite de bărbaţi, rosti Sunandi ferm. Câte ca ea or mai exista în oraş, mă întreb? Pesemne unele dintre ele s-au măritat cu bărbaţi care vin din familiile unde harul deja există. Fiii lor ar putea de veni Colectori, iar fiicele, nişte lunatice.

Nijiri tresări, dar clătină din cap. Sunandi ar fi vrut să-i dea o palmă pentru felul în care se împotrivea adevărului.

— Nu toţi cei care au darul înnebunesc, Jeh Kalawe.

— Nu, dar cei care înnebunesc nu ar trebui să treacă prin asta,

Femeia oftă adânc, iar Nijiri păstră tăcerea.

— Uneori, se naşte câte un copil al cărui dar e atât de puternic, încât devine o primejdie pentru toţi cei din jurul lui. Aş pune rămăşag pe averea mea că fondatorul vostru căuta un asemenea copil.

— Căuta un copil? Dar de ce…

— Din acelaşi motiv pentru care ţinea socoteala celor care ar fi putut deveni Secerători! Nemurirea, magia, visele pot omorî armate întregi şi chiar popoare. *Puterea*. Fondatorul vostru era obsedat de ea.

În sinea ei, Sunandi se bucură că Inunru murise demult. Nu ar fi vrut să se înfrunte cu un om atât de inteligent, dar atât de nemilos. Slujitorii Hananjei l-au omorât pentru multele lui crime, dar chiar şi-aşa apucase aproape trei sute de inundaţii ale râului, folosindu-se de magie pentru a-şi prelungi viaţa. Îşi petrecuse cea mai mare parte a timpului construind Hetawa şi Gujaarehul, pentru ca ele să se potrivească visurilor sale. Suficient timp pentru a-şi ţese răul.

Ce bine-ar fi ca fructul otrăvit să nu se coacă în timpul vieţii mele.

Nijiri oftă din toţi rărunchii.

— Asemenea cunoştinţe l-au rănit pe Ehiru, când a aflat de ele, spuse el. Preţuia atât de mult credinţa noastră. Pe mine mă tulbură mai puţin, deoarece am ştiut dintotdeauna răul pe care-l putem face, dar… *Indethe ne etun'a Hananja*. Nu ne priveşti de aproape, scumpă Zeiţă.

Sunandi se uită spre uşă şi se întrebă oare cât timp trecuse. Nu putea să lipsească prea mult din apartamentul ei, fără să stârnească bănuieli.

— Poţi să le transmiţi aceste informaţii şi fraţilor tăi de la Hetawa? Prin vise sau cum ştii tu mai bine?

— Da. Acoliţii sunt răspândiţi în tot oraşul, departe de Hetawa, unde pot visa în siguranţă. Voi lua legătura cu unul dintre ei.

Nijiri se aşeză pe pat, solemn.

— Vrei ca Învăţătorii să cerceteze înscrisurile cu naşteri ale oraşului şi să caute familiile care au adus pe lume narcomanţi puternici, numai că de data asta ar trebui să se concentreze asupra femeilor.

— Numai familiile puternice sau familiile din care au apărut recent Colectori şi Împărtăşitori. Nu avem timp să-i căutăm pe toţi. S-ar putea să nu găsim nimic, dar cealaltă soluţie ar fi să scotocim fiecare gospodărie din oraş ca să găsim un copil ce visează coşmaruri, ascuns în vreun dulap.

— Foarte bine, Jeh Kalawe. Vom face aşa cum propui.

Sunandi se apucă să strângă iute sulurile, privindu-l îngrijorată.

Nijiri părea foarte supărat, dar poate că starea lui se datora nesiguranţei şi a faptului că nu-şi deschidea sufletul prea des. Femeia nu se abţinu şi întrebă:

— Aş putea să fac ceva pentru tine? Ai nevoie de ceva?

Nijiri dădu din cap că nu.

— Ai riscat şi-aşa prea mult.

Încruntătura de pe chipul lui nu dispăru şi femeia nu se miră deloc când el vorbi din nou.

— Mai e un lucru care mă tulbură.

— Ce anume?

— Inunru a făcut multe legi care să ne călăuzească în credinţa noastră. Cu cât aflu mai multe despre el, cu atât înţeleg că toate au avut un scop în viitor.

Sunandi încuviinţă, bucuroasă că nu e singura care se gândise la asta. Nijiri îşi frecă mâinile, de parcă ar fi fost frig în cameră.

— Mai există în oraş o familie de care Hetawa nu s-a atins. Cel puţin nu aşa cum ar fi trebuit. Prin tradiţie şi potrivit legii lui Inunru, fiecare prinţ al Apusului ar trebui să aibă harul visării într-o oarecare măsură. Numai Consiliul Căilor din Hetawa ştie de această lege. Ca moştenitori ai lui Inunru, am avut grijă să ii respectăm dorinţa de-a lungul secolelor. De fapt, acesta a fost şi motivul pentru care am ales să-l susţinem pe Wanahomen. Tatăl lui a încercat să-l ascundă de noi, dar băiatul e un visător puternic. Unii dintre noi au văzut în asta un semn din partea Zeiţei.

— De ce ar porunci Inunru aşa ceva?

— Nu ştiu, Jeh Kalawe. Dar am unele bănuieli care mă înspăimântă.

Femeia ghici adevărul din şovăiala lui. Lucrurile deveneau limpezi. Dacă Inunru nu găsea un Visător Sălbatic, voia să creeze unul. Prinţii Apusului de Soare aveau multe soţii şi făceau mulţi copii. O asemenea familie lărgită devenea perfectă pentru scopurile lui Inunru. Un asemenea copil în mâini greşite, chiar şi neantrenat, era o armă vie formidabilă. În mâinile lui Inunru… Sunandi se cutremură când se gândi.

Acum Hetawa îl ajuta pe Wanahomen, care se cobora din ne buni şi magicieni, moştenitorul unui alt monstru, care pierduse controlul. O altă taină

primejdioasă a lui Inunru.

Sunandi îşi puse sulurile sub braţ şi oftă.

— Asta e un alt război, nătărăule! Nu avem suficiente necazuri acum?

Nijiri o privi fix, apoi chicoti. Era primul hohot de râs adevărat pe care îl auzea la el.

— Să te odihneşti bine, Sunandi. Mă voi ruga pentru tine în noaptea asta.

Niciodată, din câte îşi amintea ea, nu-i mai spusese pe numele mic. Nu se simţise jignită de purtarea lui rece, în pofida anilor de prietenie. Era un gujaareean. Şi totuşi…

— Rămâi în pace, Nijiri, spuse ea, înăbuşindu-şi un surâs, şi ieşi din cameră.

37
Căpetenia războiului

Dimineaţa ajunsese la jumătatea ei, când Wanahomen ieşi, în sfârşit, din cortul lui Hanani. Fata încă mai dormea, învelită cu o pătură subţire, înconjurată de mormanul de perne împrăştiate peste tot. Bărbatul se opri să îi sărute gâtul şi sânul dezgolit, înainte de a pleca. Ea nu se mişcă.

Afară, tabăra abia dacă se trezise, după ce oaspeţii şi gazdele sărbătoriseră până la apusul Lunii Deşteptate. Zări câţiva sclavi cu ochi împăienjeniţi făcând curăţenie şi alţi câţiva luptători mahmuri bând ceai tare în jurul focurilor aprinse pentru gătit. Ceilalţi încă dormeau. Întorcându-se în cortul lui, se spălă iute şi îşi schimbă hainele înainte de a merge la Unte.

— Ia te uită, spuse Unte, când un sclav îl lăsă pe Wanahomen să intre în cort.

Unte se răstignise pe o pernă lungă şi subţire, cu picioarele în sus, şi ţinea în mâini un pocal mare. După aroma amăruie, Wanahomen ştia că e vorba de ceai pentru mahmureală.

— Niciodată nu alegi calea mai simplă, Wana? Jumătate din tabără e mută de admiraţie, iar cealaltă jumătate crede că o să ne aduci moartea.

Wanahomen se aşeză în faţa lui pe o pernă şi zâmbi trist.

— Asta e bine. Nu de mult, numai un sfert mă admira. Tu din care parte faci?

— Voi judeca când voi vedea chipul doamnei. Am încredere că a fost satisfăcută, nu?

Printre banbarra, era obligatoriu să te lauzi cu

plăcerile din pat. Bărbaţii spuneau poveşti despre femei aproape imposibil de cucerit şi despre toate poziţiile în care se împreunaseră, în timp ce Wanahomen auzise zvonuri cum că femeile ţineau o socoteală undeva pentru rămăşaguri, care puneau la întrecere îndemânarea bărbaţilor tribului între aşternuturi. Deşi Wanahomen se achitase bine de partea lui cu poveşti amoroase, unele adevărate, altele mai puţin, nu avea niciun chef acum să vorbească despre momentele lui cu Hanani. Întreaga întâmplare era prea fragilă şi prea puternică, aproape sfântă, ca şi femeia templului. Nu ştia ce să simtă încă.

— Aş zice că da, îi spuse el lui Unte, pe un ton vădit nepăsător. Deşi întotdeauna e greu de ghicit cu femeile. Cred că durerea i s-a mai domolit puţin. Suficient cât să nu înnebunească sau să se omoare.

Unte îşi înăbuşi un căscat şi se încruntă.

— Chiar era în pericol?

— Noaptea trecută? Pe toţi zeii, da! Voi continua să o veghez pentru o vreme.

Wanahomen se întinse să-şi toarne ceai.

— Poporul meu nu prea ştie cum să facă faţă durerii.

— Măcar i-ai dăruit plăcere. Deşi acum mă tem că prietenii ei, preoţii, bărbaţii cu chipuri reci care omoară noaptea, se vor supăra pe noi.

— Se vor supăra pe mine, da.

Ceaiul avea un gust scârbos, dar conţinea ceva care te punea pe picioare. Wanahomen se strâmbă şi se sili să-l dea pe gât.

— Vor da vina pe ea, nu pe mine.

— Ar putea spune că i-ai sucit minţile dinadins.

— Preoţii au ei hibele lor, dar nu sunt mincinoşi. Dacă o vor lua la întrebări, le va povesti că ea mi-a cerut să mă culc cu ea.

Wanahomen oftă şi înghiţi şi ultimele picături de ceai.

— Nu ştiu ce vor face cu ea atunci.

Unte se ridică în capul oaselor, strâmbându-se şi atingându-şi tâmplele, ca şi cum mişcarea i-ar fi adus suferinţă.

— Ei bine, oricum se va întâmpla după bătălie.

Întinzându-se după vasul cu ceai, Wanahomen îngheţă şi se uită la Unte.

— Aţi hotărât deja? Dar am crezut că…

— Asnif din tribul madobah era singurul care s-ar fi putut împotrivi, dar l-ai impresionat după moartea vindecătorului. Mi-a spus azi-noapte că doreşte să te sprijine, iar ceilalţi au recunoscut că şi ei vor la fel. Până şi Tajedd, deşi el nu are încotro.

Unte zâmbi uşor.

— În loc să sărbătorim, i-am chemat să vorbim. Ceilalţi îşi vor informa căpeteniile de vânători, nu, căpeteniile de război, în dimineaţa asta. Ţi-au oferit titlul de căpetenie de oaste. Primul din generaţia noastră.

Wanahomen închise ochii şi murmură o rugăciune scurtă de mulţumire Hananjei, apoi trase adânc aer în piept, simţind în sânge primele semne ale războiului.

— Atunci plecăm mâine, spuse el. Te rog să vorbeşti cu tribul să adune merinde pentru toţi luptătorii şi nutreţ pentru cai. Voi aranja o întâlnire cu toate căpeteniile de război după-amiază, ca să se pregătească. Trimite un mesager călare. Ne va lua trei zile de călătorie până la punctul de întâlnire cu soldaţii gujaareeni.

Unte ridică din sprâncene, amuzat, dar încuviinţă toate cererile lui Wanahomen.

— Merindele sunt pregătite, de vreme ce ne aşteptam la asta. Şi nutreţul, şi caii. Restul poate fi făcut în grabă. Dar vei avea grijă, Wana, da? Nu vreau să văd cum zece ani se duc naibii.

Wanahomen rânji şi îngenunche la picioarele lui Unte.

— Ţi-am spus doar că te voi face un rege printre regi, nu? Gujaarehul va fi al meu din nou şi toţi vor cunoaşte puterea tribului banbarra înainte să terminăm ce e de terminat. Vei fi mândru de mine.

Unte se întinse şi-l prinse pe Wanahomen de umăr, apoi se ridică şi, spre surprinderea prinţului, îl sărută pe frunte.

— Deja sunt mândru de tine, spuse el.

Soarele apusese de mult, când Wanahomen se întoarse, obosit, dar mulţumit, pe platoul taberei yusire. Îşi petrecuse după-amiaza discutând strategiile de luptă cu celelalte căpetenii de război, acum locotenenţii lui, în timp ce oamenii din trupe făceau ultimele pregătiri pentru război. Nu mai voia decât să mănânce şi să se culce, dar lucrurile se schimbară când apăru Yanassa şi i se agăţă de braţ.

— Yanassa, o salută el epuizat. Adierea vântului e mai proaspătă când apari tu.

Femeia îi zâmbi dulce, deşi nu se lăsă păcălită. Voia ceva.

— Ce dar i-ai adus lui Hanani?

Hanani. Se gândise la ea, desigur, dar cu atâtea griji pe cap, uitase complet de dar. Datina cerea ca bărbatul să recompenseze femeia pentru fecioria ei. Deşi Hanani nu aparţinea tribului banbarra şi cel mai probabil nu-i păsa, Yanassa voia să se asigure că el se poartă cuviincios cu fata.

— Pe toate umbrele, murmură el necăjit.

Ea îl bătu uşurel pe braţ.

— Cred că brăţara ta de gleznă, din ambră, va fi bine primită.

Wanahomen clipi nedumerit. Îi dăruise Yanassei brăţara cu mulţi ani înainte, când deveniseră iubiţi. Femeia i-o dăduse înapoi, atunci când se despărţiseră, dar el sperase întotdeauna…

— Nu ştiu ce să zic…

— Nu-ţi pasă deloc de ea? A fost doar o aventură de-o noapte?

— Nu, doar că…

Se opri brusc, tulburat. Ajunsese să o placă pe Hanani, în ciuda propriei dorinţe, dar la ce bun? Ea nu-l iubea. Îl folosise, cu voia lui desigur. I se părea just, după tot ce îi făcuse… Dar când toate se vor termina, ea se va întoarce la Hetawa şi va uita de el, iar el, de ea.

— Aveam de gând să păstrez brăţara pentru una dintre soţiile mele, adăugă el.

Yanassa se opri şi îl privi mânioasă.

Întotdeauna aceeaşi poveste cu tine. O noapte în braţele unei femei şi tu vrei s-o închizi într-un palat nu ştiu unde. Dacă dintr-un motiv sau altul, nu e aşa cum vrei tu, atunci ea nu mai valorează nimic pentru tine. Wana, de ce nu accepţi lucrurile aşa cum ţi se oferă, fără să ceri nimic în schimb?

Wanahomen se opri şi el şi îşi puse mâinile în şold, nepăsându-i că stă în mijlocul drumului şi probabil jumătate de trib îi urmăreşte.

— Pentru că nu sunt un banbarra, să-mi arunc sămânţa în orice femeie care mă vrea şi să mă laud cu aventurile din aşternuturi!

— Dar nici ea nu e de-a noastră! se răsti Yanassa. Pe toţi zeii, nicio femeie banbarra nu e atât de proastă, încât să se mai încurce cu tine, după ce au văzut prin ce am trecut eu. Dar Hanani e ca tine, furioasă, rănită şi foarte singură, în pofida aerelor pe care şi le dă şi are nevoie de cineva care să o ocrotească, chiar dacă, dintre toţi oamenii, tu trebuie să fii acela. Dacă-i frângi inima, te voi urî toată viaţa.

Cu aceste vorbe, Yanassa plecă într-o furtună de eşarfe unduitoare şi podoabe zornăitoare, lăsându-l mofluz.

Charris ieşi dintre corturi şi veni lângă el.

— Tata n-a avut niciodată atâtea probleme cu femeile, nu? întrebă Wanahomen, scrâşnind din dinţi.

— Nu, prinţe. Dar poate pentru că le ţinea pe toate încuiate într-un palat nu ştiu unde.

Wanahomen îi aruncă o privire aprigă, dar Charris îşi ţinu firea.

Wanahomen oftă şi-şi frecă ochii prin vălul de faţă.

— Vrei să-mi aduci brăţara din ambră, te rog?

Când Charris nu se mişcă din loc, Wanahomen se uită în jos şi zări un pacheţel frumos înfăşurat, ce stătea în palma deschisă a lui Charris.

Cu o ultimă privire amară, Wanahomen înhăţă pacheţelul şi porni spre cortul lui Hanani. N-o găsi aici. Întrebă în stânga şi-n dreapta şi află că apăruse după odihna de amiază, ca să se îmbăieze, după care se întorsese şi rugase mai mulţi banbarra să ofere umori de vise.

— Cum ţi s-a părut? întrebă el un vârstnic de la care ea colectase sânge de vise.

— Destul de bine, răspunse bătrânul, apoi rânji. Deloc nemulţumită, dacă visezi cumva la o altă noapte plină de pasiune.

Abţinându-se să-i dea o replică muşcătoare, Wanahomen îi ură o seară frumoasă.

În sfârşit, cineva care o văzuse îndreptându-se spre vârfurile costişei. O găsi pe la jumătatea urcuşului, acolo unde îi dăduse prima lecţie în narcomanţie, cu nici patru zile în urmă. Stătea pe aceeaşi piatră, cu genunchii la piept şi cu braţele în jurul lor, privind spre canion. Culorile apusului de soare se pierdeau în orizontul întunecat.

Wanahomen se apropie şi se aşeză lângă ea. Fata tresări, revenind cu picioarele pe pământ.

— Bună seara, prinţe.

Wanahomen se abţinu cu greu să-i îndepărteze fetei de pe faţă o şuviţă groasă de păr în culoarea nisipului. În pofida nopţii petrecute împreună, i se părea ciudat să o atingă. Bărbatul îşi ţinea mâinile în poală, într-un gest care îl stânjenea.

— Ce mai faci?

— Mulţumesc, bine.

În tonul ei nu se auzea decât politeţe. Bărbatul se întrebă dacă fata era nemulţumită de el. Atunci îşi aminti cuvintele Yanassei şi îşi dădu seama că Hanani s-ar putea să nu se gândească deloc la noaptea trecută.

— Au hotărât în favoarea ta, spuse ea încet, adeverindu-i bănuiala. Toată lumea vorbeşte despre asta.

— Curând, se va sfârşi totul. Într-un fel sau altul. Şi atunci te vei putea întoarce la Hetawa.

Atent la chipul ei, Wanahomen îi surprinse licărul din ochi.

— Da.

Bărbatul îşi luă inima în dinţi şi o întrebă:

— Ai regrete?

Fata strânse din buze.

— Griji mai degrabă.

— Ce fel de griji?

Hanani dădu din cap, parcă nesigură pe vorbele sale.

— Pacea pe care am simţit-o odată ca Slujitoare a Hananjei s-a dus. Începuse să piară chiar dinainte de toate astea, dar moartea lui Mni-inh a distrus-o pe vecie. Moartea mă urmăreşte ca o umbră. Sunt tămăduitoare. Ar trebui să dau viaţă, nu? Ce înseamnă oare dacă eu fac exact invers?

Wanahomen fu luat prin surprindere pentru o clipă. Oare fata cugetase toată ziua la o asemenea idee? Şi ce să răspundă el, care nu e nici pe departe preot?

Bărbatul îşi îndepărtă vălul, cu privirea pierdută în imensitatea canionului.

— N-ai pricinuit tu moartea lui Mni-inh, spuse el. Iar Azima şi-a căutat-o singur, atunci când te-a atacat.

— Dacă aş fi încercat să o vindec eu pe shadoună, Mni-inh n-ar fi murit.

— Dar ai fi murit tu în locul lui. Hanani…

Deznădăjduit, Wanahomen se întinse spre ea. Fata se încordă, aşa că bărbatul se opri, lăsându-şi mâna să plutească în aer, până când ea se relaxă. O trase spre el şi o aşeză în poală. Wanahomen avea senzaţia că fata îl lăsase doar pentru că o surprinsese cu gestul lui.

— Prinţe, ce…

— Wanahomen.

— Poftim?

— Am fost în cortul tău şi în trupul tău. Măcar strigă-mă pe numele meu blestemat de umbre.

Vorbele lui o scoaseră pe fată din starea de melancolie. Îmbujorarea de pe chipul ei se vedea chiar şi în întuneric. Fata zâmbi timid, iar Wanahomen se bucură de mica lui victorie.

— Foarte bine, Wanahomen.

— Bun.

Bărbatul o îmbrăţişa tandru.

— Te porţi ca o prostuţă. Ultima oară când ai fost aşa şi te-am luat în braţe, ţi-a venit mintea la cap. Asta îmi dă curaj să încerc din nou.

Wanahomen se simţi uşurat când îi văzu surâsul larg.

— Da, p… Wanahomen. Este ciudat de folositor.

Potolit, bărbatul se aşează mai bine pe piatra tare, ca să nu-i amorţească picioarele.

— A început războiul, spuse el, mai serios. Niciunul dintre noi nu-şi mai permite să se poarte prosteşte acum. Numai dacă trecem prin asta vom reuşi să restabilim pacea.

Fata deveni şi ea serioasă.

— Am aranjat să călăresc la capătul armatei tale, alături de sclavi şi fierari şi de cei care nu vor lupta.

— Lui Wanahomen nu-i trecuse prin cap că fata va veni cu el. Dar, la urma urmei, nu de aceea îi dăduse Hetawa Împărtăşitorii din capul locului? Tulburat, îndrăzni să o mângâie pe păr, gândindu-se la primejdiile din viitor.

— Să porţi tot veşmintele astea, o sfătui el. Nimănui nu-i va păsa de o femeie banbarra, nu cu atâţia luptători din deşert în preajmă. Dar o gujaareeană singură va fi luată drept o fiinţă vulnerabilă.

— Se presupune că un Împărtăşitor trebuie să fie uşor de găsit. Acoperământul roşu… orice gujaareean ştie ce înseamnă. În mijlocul bătăliei, m-ar putea ajuta să ajung la cei răniţi…

— *Nu vreau* să fii găsită uşor, se împotrivi el.

Fata se retrase surprinsă.

— Nu am încredere în aliaţii mei din oraş, Hanani. Ar putea spera să-mi distrugă alianţa cu Hetawa, făcându-ţi ţie rău.

— Nimeni nu ar…

Fata se opri brusc. Văzuse destule ca să ştie că el are dreptate.

El se apucă să-i maseze ceafa şi umerii, pentru că nu-i plăcea încordarea ei.

— În timpul bătăliei, voi porunci ca răniţii să fie duşi acolo unde ne vom ridica tabăra. Ii poţi tămădui acolo. Imediat ce vom pătrunde în oraş, te voi duce înapoi la Hetawa. Până atunci, eşti tămăduitoarea mea şi vei avea grijă numai de oamenii mei. Ai înţeles?

Hanani îl privi lung şi într-un târziu se întrebă ce ar face el dacă l-ar refuza.

— Voi aştepta până când va fi sigur, înainte de a vindeca şi pe alţii, rosti ea. Dar numai pentru că, dacă aş face altfel, aş provoca mai mult rău.

Wanahomen răsuflă uşurat. Rămaseră astfel minute bune, până când curbura superioară şi roşie ca sângele a Visătoarei începu să umple cerul de deasupra canionului.

— Eşti rănită? întrebă Wanahomen, când trecuse suficient timp ca să poată vorbi şi despre lucruri mai intime.

— Mă doare puţin. Dar nu destul de tare ca să fie nevoie de vindecare.

Fata ridică din umeri.

— Ai fost foarte atent. Mulţumesc.

Wanahomen se simţi iritat că ea părea surprinsă de grija lui. Îl deranja şi mai tare faptul că ea nu părea deloc afectată de ceea ce se întâmplase între ei. Părea că fusese doar o altă lecţie, după lipsa de căldură din glasul ei. Se repezi să întrebe:

— Îţi pare rău, Hanani? Acum, după ce lumina zilei ţi-a limpezit gândurile?

Fata oftă, dar spre uşurarea lui, ea clătină din cap că nu.

— Dar ţie îţi pare rău?

Wanahomen simţi încordarea uşoară din trupul ei şi rămase surprins să vadă câtă plăcere îi aduse acest lucru. Fata îl plăcea suficient de mult, cât să îi pese de părerea lui cel puţin.

— Singurul regret pe care îl am este că trebuie să te întorci la Hetawa.

Cuvintele lui o întristară pe fată şi asta îl aduse cu picioarele pe pământ.

— Ce se va întâmpla cu tine? întrebă el. La Hetawa?

— Îi voi povesti Superiorului tot ce am făcut. El îmi va hotărî penitenţa, deşi vârstnicii căii mele vor avea şi ei un cuvânt de spus. Şi Colectorii de asemenea, căci am luat o viaţă. Bârfele se vor răspândi oricum şi reputaţia mea va avea de suferit. Cei care au susţinut dintotdeauna că unei femei îi lipseşte disciplina de a o sluji pe Hananja aşa cum se cuvine vor fi încântaţi să audă că au avut dreptate.

Lui Wanahomen nu-i convenea deloc că soarta ei va fi hotărâtă şi de Colectori.

— Ce prostii îndrugi, o certă el cu un dispreţ vădit, pe care totuşi nu-l simţea deloc. Nu ai fi putut deveni Împărtăşitor fără disciplină.

— Dar încă nu sunt Împărtăşitor. S-ar putea să nu devin niciodată unul. Mni-inh… El era susţinătorul meu

la Hetawa. El…

Fata se înfioră şi tăcu. Începu să tremure.

— Eu şi mentorul tău nu am fost prieteni, zise Wanahomen stânjenit. Pesemne pentru că Mni-inh îl vedea pe tata în mine. Cu siguranţă eu vedeam Hetawa în el. Şi în tine la început. Dar avea o credinţă de nezdruncinat. Recunosc că l-am admirat pentru asta. Nu îmi pot închipui că un asemenea om te-ar fi susţinut dacă nu ar fi crezut sincer că eşti demnă să o slujeşti pe Hananja.

— La ce bun dacă nimeni altcineva nu are aceeaşi părere ca a lui?

În glasul lui Hanani nu se simţea niciun fel de putere, doar resemnare. Wanahomen îşi dădu seama că fata nu ascundea un regret în adâncul sufletului ei, ci o disperare atât de mare, încât o apăsa cu greutatea unei pietre de moară. Era încă o femeie în doliu, în pofida soluţiilor dubioase pe care le alesese ca să-şi mai aline durerea. Trebuia atât de puţin pentru ca rănile ei să fie redeschise.

— Preoţii nu merită să te aibă printre ei, se răsti el furios. Gândeşte-te bine totuşi. Colectorii te-au considerat demnă de o misiune importantă, adevărat? Mentorul tău te-a crezut demnă de veşmântul roşu. Pentru mine a fost limpede. Unte şi tribul lui te respectă. Până şi mama te preţuieşte. Şi crede-mă, nu e chiar aşa uşor să-i câştigi respectul.

Hanani nu spuse nimic, dar el simţi cum încordarea ei se mai risipeşte. Încântat, Wanahomen îşi schimbă poziţia şi îşi aşeză o mână pe pântecul ei.

— Oamenii de aici nu prea înţeleg asta, dar eu nu mă culc cu orice femeie. Poate vei deveni mama următorului rege gujaareean într-o bună zi.

Wanahomen nu avea cum să-i vadă culoarea feţei prin întuneric, dar avu senzaţia că fata îşi fereşte privirea.

— Nu va fi niciun copil, spuse ea. Încă nu a venit

timpul.

Wanahomen tresări, apoi îşi aminti că ea e tămăduitoare şi că ar fi ştiut. Pentru o clipă, rămase dezamăgit, dar îşi veni iute în fire.

— În orice caz, spuse el, mângâindu-i coapsa prin fustă şi prinzându-i obrazul în căuşul palmei, oricât de încântătoare şi de atrăgătoare ai fost azi-noapte, nu aş fi acceptat cererea ta, dacă nu aş fi văzut puterea şi înţelepciunea ta şi nu mi le-aş fi dorit pentru moştenitorii mei.

Hanani îi dărui un zâmbet ciudat şi Wanahomen văzu că fata se înveselise puţin.

— Nu prea am idee cum ar trebui să răspund la vorbele tale.

— Spune mulţumesc, rosti el cu o trufie prefăcută. Mi-ar plăcea să mă lauzi pentru îndemânarea mea, pentru gusturile desăvârşite şi pentru judecata corectă.

Wanahomen îi mulţumi în sinea lui când fata izbucni în râs şi se simţi de-a dreptul încântat când ea îi înconjură gâtul cu braţele.

— Îţi sunt recunoscătoare că ai fost drăguţ cu mine, îi şopti ea la ureche.

Hanani se trase înapoi şi îl sărută.

Surprins, Wanahomen o strânse în braţe şi îi întoarse sărutul, minunându-se de felul în care fata îi răspundea cu toată fiinţa. Poate şi pentru că era o trădare a legământului ei să fie cu el. Dacă Wanahomen ar fi fost în locul în ei, i-ar fi plăcut să se bucure pe deplin de fiecare clipă. Cel puţin să merite trădarea.

După o vreme, bărbatul o împinse uşurel şi scoase din interiorul robelor pacheţelul dat de Charris.

— Eu trebuie să îţi mulţumesc, spuse el, desfăcând pânza.

Fata îşi ţinu răsuflarea când el scoase brăţara de picior. Chiar şi în lumina slabă a Visătoarei, se zărea strălucirea podoabelor prinse de ea. Wanahomen i-o legă în jurul gleznei şi se văzu nevoit să recunoască

sincer că arăta mult mai bine decât se aşteptase pe pielea ei fină şi palidă.

— Dar de ce? întrebă ea, în sfârşit mişcată de un gest de-al lui.

Mândria lui fusese satisfăcută.

— Mi-ai dăruit plăcere, rosti el.

Wanahomen îi mângâie pulpa. Era singura parte a trupului ei, pe care îndrăznea să o atingă, deşi tentaţia îl îndemna să meargă mai departe. Se aşteptase la o singură noapte şi deja o avusese Bărbatul se trezi că îşi doreşte mai mult.

— Pe deasupra, am avut onoarea de a fi primul tău iubit. Lăsând la o parte legământul tău faţă de Hetawa, acesta e un lucru puternic şi special.

Hanani dădu din cap.

— A fost un dar reciproc, prinţe. Wanahomen. Şi tu mi-ai dăruit plăcere.

— Adevărat. Dar printre banbarra, nimic nu e gratis…

Ea îi acoperi buzele cu degetele, spre surprinderea lui.

— Tu nu eşti banbarra.

Hanani se ridică în picioare şi se uită la el de sus, cu o privire sălbatică, de barbară, deşi calmul ei hotărât era cât se poate de gujaareean.

— Surorile spun că plăcerea o onorează pe Hananja, deoarece aduce pace. În noaptea asta, mă voi ruga ca războiul să se termine repede. Dacă vrei…

Fata îşi plecă privirea, brusc redevenind sfioasă, apoi îl privi printre gene, într-un fel care îi alungă lui Wanahomen orice regret.

— Poate ne-am putea ruga împreună.

Fata se răsuci şi porni în jos pe potecă, mişcându-se atât de iute, încât parcursese deja jumătate din drumul spre tabără, înainte ca Wanahomen să priceapă că tocmai fusese sedus.

Apoi, porni în goană după ea, atent să nu se

rănească tocmai acum când cobora panta abruptă.

38
Tainele

Tiaanet şi tatăl ei se întorseseră la moşia din ţinuturile verzi abia de o jumătate de zi când servitorii veniră să-i anunţe că nişte oaspeţi se apropiau de casa lor.

— Opt soldaţi, domniţă, şi un bărbat cu o suliţă, vorbi o fată cu ochii mari. Toţi kisuatieni.

Tatăl lui Tiaanet se pregătea să călătorească la poalele dealurilor, unde armatele nobililor se adunau în dorinţa lor de a recuceri Gujaarehul. Nu mai aveau timp să ascundă coburii sau grămezile de merinde din curtea casei. Fata va trebui să găsească o explicaţie potrivită.

— Pofteşte-i înăuntru când sosesc, îi porunci ea fetei. Ai grijă să fie trataţi ca nişte oaspeţi, dar dacă pun întrebări spune-le că tu nu ştii nimic.

Fata încuviinţă şi plecă în grabă. Un al doilea servitor rămase în apropiere, părând la fel de agitat.

— Du-te şi spune-i tatei ce se petrece.

Bărbatul plecă şi el iute.

Nu se cădea ca o femeie shunha să-şi întâmpine oaspeţii, când servitorii se puteau ocupa de o asemenea datorie simplă. Tiaanet îşi aranjă veşmintele puţin şi se aşeză în capătul opus intrării de la camera pentru oaspeţi, unde se puse pe aşteptat, întrebându-se ce vor face kisuatienii dacă au descoperit între timp uneltirile tatălui ei. Pesemne că îl vor omorî în mijlocul mulţimii, fără să se grăbească, în felul brutal al justiţiei kisuatiene. Atunci, ea va conduce familia, iar mama ei şi Tantufi vor intra în grija ei. Dar asta se va întâmpla numai dacă kisuatienii nu o vor considera şi pe ea

vinovată, un lucru foarte probabil. Va fi nevoită să îi convingă fără urmă de îndoială că ea nu a ştiut nimic. Dacă prinseseră şi alţi conspiratori, lorzi şi doamne care discutaseră complotul în faţa ei, neîndoielnic o vor menţiona pe Tiaanet alături de tatăl ei. Atunci nu va mai pretinde că n-a ştiut nimic, ci că a acţionat sub porunca tatălui ei. Dacă nu se lăsau păcăliţi, le-o va arăta pe Tantufi şi toate tainele vor ieşi la iveală.

Deşi Tiaanet nu mai simţea nimic de multă vreme, un soi de nerăbdare îi cuprinse trupul.

Când soldaţii intrară, se iscă o oareşicare agitaţie în faţa casei. Auzi vocea unui servitor care se împotrivea gălăgios, urmată de sunetul, pe care îl ştia atât de bine, al cărnii lovite cu biciul şi de un geamăt de durere. Soldaţii intrară în camera de oaspeţi, flancându-şi conducătorul, şi, brusc, Tiaanet începu să bănuiască că aceştia nu veniseră de fapt după tatăl său.

Conducătorul purta o suliţă scurtă legată la spate în curele, după cum îi spusese micuţa servitoare, pe lângă sabia curbată tradiţională prinsă pe coapsă. Fiind o biată fată din casta servitorilor, fireşte că observase numai suliţa. Tiaanet văzu lucruri complet diferite. Bărbatul era mult mai scund decât majoritatea kisuatienilor, deşi zvelt şi musculos, iar chipul lui avea trăsăturile rotunde ale apusenilor. Îşi purta părul desfăcut, spre deosebire de cei mai mulţi gujaareeni sau kisuatieni, uns bine pe toată lungimea lui şi retezat la nivelul urechilor. În locul acoperământului larg purtat de cei mai mulţi căpitani kisuatieni peste umeri, bărbatul îmbrăcase o blană groasă de animal, prinsă cu o clemă din fildeş complicată. Blana pesemne că venea de la un animal ai cărui colţi alcătuiau acum colierul de la gâtul lui.

Un vânător. Un membru al uneia dintre cele mai vechi şi mai preţuite caste kisuatiene, deşi gloria şi numărul lor se micşorase în ultimele secole.

— Tu eşti doamna Insurret din casta shunha din

familia Insawe? întrebă bărbatul, după care îşi verifică spusele.

Accentul lui de vorbitor de sua îţi zgâria urechile. Deşi cunoştea limba foarte bine, Tiaanet avu nevoie de câteva clipe bune ca să priceapă gujaareeana lui aspră şi necioplită.

— Nu, eşti prea tânără. Tu trebuie să fii domniţa Tiaanet, fiica ei.

— Aşa este, răspunse Tiaanet, cu o plecăciune grijulie, potrivită rangului bărbatului. Şi tu cine eşti?

— Bibiki Seh Jofur. Căpitan kisuatian şi, de curând, membru al Protectoratului din Gujaareh. Unde este Insurret?

— Nu se simte bine, răspunse Tiaanet.

Spunea acea minciună atât de des, încât îi venea firesc pe buze. I se părea o replică mai prudentă decât să se apuce să întrebe ce se întâmplase cu servitorul ei de la uşă.

— Am grijă de treburile ei de mai multă vreme, cu voia ei şi a tatălui meu. Îmi dai voie să-i transmit mesajul tău?

— Îţi dau voie să îi însoţeşti pe oamenii mei în camerele ei, replică el, apoi poţi veni şi tu cu mine.

Pentru o clipă, Tiaanet jură că nu auzise bine ce i se cere.

— Mama e…

— Acum, te rog.

Bibiki zâmbea foarte politicos.

— Avem mult drum de făcut şi aş vrea să mă întorc în oraş până la căderea nopţii.

— Ce se petrece aici?

Sanfi intră în încăpere, îmbrăcat în haine de casă, încă ştergându-şi de pe frunte sudoarea apărută în urma îmbăierii. Părea înspăimântat în ochii preacunoscători ai lui Tiaanet, ceea ce însemna că se va purta războinic şi plin de mânie când va vorbi cu Bibiki.

— Cine eşti tu? Servitorii mi-au spus că…

— Ah, lordul Sanfi… Sunt încântat să te cunosc, în sfârşit, interveni Bibiki. Am auzit lucruri grozave despre tine.

— Cu o mişcare iute din mână, Bibiki le făcu semn celor doi soldaţi din dreapta sa. Aceştia traversară camera imediat, trecură pe lângă Sanfi şi intrară în casă. Sanfi încremeni şi se întoarse să protesteze, dar soldaţii îl ignorară.

— *Ce se petrece aici?* întrebă autoritar Sanfi.

— O sarcină cerută tuturor familiilor gujaareene nobile de Protectorii voştri.

Bibiki vorbi pe un ton lejer, ţinându-şi mâinile la spate, cu o expresie amabilă pe chip, care nu păcălea pe nimeni.

— Se pare că unii dintre nobilii gujaareeni, dar, vai, nu ştim sigur cine, s-au apucat să comploteze împotriva guvernării noastre. Mi se pare greu de crezut, mai ales în cazul unor familii precum a voastră, care s-au străduit atât de onorabil să păstreze idealurile ţinutului nostru. Dar până nu vom reuşi să demascăm răufăcătorii, cu regret vă informez că femeile voastre trebuie să se bucure de ospitalitatea Protectorilor pentru o vreme. Cât, nu ştim.

La un semnal invizibil al lui Bibiki, un soldat veni şi se aşeză lângă Tiaanet.

— Dar asta e ridicol.

Sanfi se uită la bărbatul de lângă Tiaanet, apoi în lungul coridorului unde dispăruseră ceilalţi doi şi, în sfârşit, la Bibiki. Tremura de furie şi era pe punctul de a-şi ieşi din minţi.

— Le luaţi ostatice? Dar noi i-am servit pe kisuatieni cu credinţă…

— Da, da, spuse Bibiki, pe un ton mai aspru, care o sperie puţin pe Tiaanet, în pofida zâmbetului politicos de pe chipul lui.

— Credincioşi, fără cea mai mică urmă de îndoială. Apropo, sper că nu vom avea necazuri cu soldaţii din

gospodărie, nu? Nu am observat niciunul venind încoace peste câmpuri. Cum vă apăraţi împotriva triburilor banbarra şi a altor atacatori?

Sanfi tăcu şi din expresia de pe chipul lui se vedea că începuse să facă noi socoteli. Soldaţii moşiei plecaseră cu o zi înainte, ca să se alăture armatei de la poalele dealurilor. Bibiki deja ştia asta, îşi dădu seama Tiaanet, altfel nu ar fi venit însoţit doar de opt oameni. Sanfi ştia şi el acum.

— Căpitane, strigă un soldat de la capătul casei.

Abia atunci Tiaanet văzu adevărata primejdie. De la întoarcerea lor din oraş, cu o noapte în urmă, Tantufi fusese ascunsă într-o cămară, până când aveau s-o mute în casa de la câmp cu ajutorul servitorilor, după căderea nopţii, aşa cum plănuise Tiaanet. Dar dacă soldaţii cercetau casa…

— Nu, şopti Tiaanet…

Bibiki o privi suspicios, apoi alunecă pe lângă ei şi porni să vadă ce descoperiseră oamenii săi. Tiaanet auzi murmure şi, după câteva clipe, apărură şi soldaţii. Unul dintre ei o împingea pe Insurret, ţinând-o de braţ. Celălalt o căra pe Tantufi.

Fetiţa nu putea merge. Anii în care fusese înlănţuită de podea îi distruseseră trupul. Avea picioarele fusiforme, iar muşchii i se uscaseră aşa de mult, că nu-i mai foloseau la nimic. În pofida orelor de somn permise în Gujaareh, anii lipsiţi de odihnă lăsaseră urme adânci pe chipul îmbătrânit înainte de vreme, pe picioarele lipsite de vlagă, în părul rar şi subţire, pe pielea cenuşie, dar mai ales în ochii ei uriaşi, înnebuniţi. Soldatul o ducea în braţe, sprijinind-o de şoldul lui. Capul îi atârna pe spate.

— Mama, mama, mama, şoptea Tantufi.

Lanţul pe care probabil soldaţii îl spărseseră ca să o elibereze zăngănea încă prins de glezna ei. Sanfi ascundea cheia de Tiaanet.

Tânăra păşi spre Tantufi, dar soldatul de lângă ea

sări şi o prinse de braţ, trăgând-o înapoi. Insurret, care îşi târşâise paşii docil în strânsoarea soldatului, tresări la auzul vocii copilei.

— Ce caută *aia* aici?

Sanfi se apropie de Bibiki.

— Nu poţi…

Un alt soldat întinse o sabie către Sanfi, înainte ca acesta să se apropie prea mult. Nobilul se opri imediat.

— Lord Sanfi! rosti Bibiki plin de reproş.

Bibiki se holbă la Tantufi cu o curiozitate sinceră.

— Mi s-a spus că nu ai decât o singură fiică. Şi pe soţia ta.

— Te rog, începu Sanfi. Soţia mea e bolnavă. Iar copilul…

Sanfi se mai uită puţin la Tantufi, apoi îşi feri privirea.

— Se vede că e şi ea bolnavă. Te rog, lasă-le în pace. Şi pe Tiaanet.

Într-o altă viaţă, în împrejurări diferite, Tiaanet ar fi zâmbit. Tatăl ei nu s-ar fi rugat niciodată de nimeni pentru Insurret sau pentru Tantufi, dacă ar fi fost după el.

— Dar ce au păţit?

Bibiki prinse capul copilei şi i-l săltă cu o blândeţe surprinzătoare, privind în ochii ei daţi peste cap. Ghemul din stomacul lui Tiaanet se mai micşoră, când văzu cu câtă grijă se poartă bărbatul ca să nu o rănească.

— Este o boală veche, răspunse Sanfi. Anumite femei din familie sunt chinuite astfel. Au nevoie de îngrijire permanentă.

Bibiki îl privi blând.

— În oraş se vor bucura de toată îngrijirea necesară.

Tiaanet păşi din nou în faţă, dar nu cât să fie trasă înapoi de soldat.

— Cu tot respectul, preamărite, tata, eu şi

servitorii noştri ştim cel mai bine cum să avem grijă de ele. În oraş…

— Nu le voi duce la Hetawa pentru tămăduire, dacă de asta vă temeţi. Noi, vânătorii, ca şi voi, shunha, n-am fost niciodată de acord cu aşa ceva.

Bibiki făcu un semn către soldat să prindă capul fetiţei aşa cum se cuvine, iar bărbatul se supuse. Apoi le făcu semn ambilor soldaţi să plece cu Tantufi şi cu Insurret.

Din senin, Insurret îşi ieşi din minţi şi se repezi spre Tantufi cu mâinile ca nişte gheare.

— *Luaţi monstrul din faţa mea!* Înecaţi-l, daţi-i foc, loviţi-l, omorâţi-l, sfârşiţi cu el, o dată pentru totdeauna, smulgeţi-l din capul meu, alungaţi-l din lumea asta!

Soldatul care o ţinea se sperie aşa de tare, încât aproape că o scăpă din strânsoare. Insurret profită de neatenţia lui şi îşi înfipse degetele în buclele rare ale copilei. O trase de păr aşa de rău, încât mai avea puţin şi-i rupea gâtul. Pe chipul femeii apăru un rictus de bucurie, iar glasul ei se transformă într-un urlet ascuţit.

— Înecaţi-l, daţi-i foc, loviţi-l…

— Nu!

Tiaanet o apucă pe mama ei de mână, ca să nu mai rănească fata.

— Mamă, nu!

Soldatul o strânse bine pe Insurret şi o smuci îndărăt, dar femeia trăgea de părul lui Tantufi ca o lipitoare, suduind-o în toate felurile. Dintre toţi, numai Tantufi rămăsese tăcută şi calmă, chiar şi atunci când mama ei reuşi să îi smulgă un smoc de păr. Sanfi făcu un pas în faţă, încruntându-se mânios. Bibiki se întinse după suliţa lui scurtă, dar Tiaanet se săturase deja.

Se aşeză drept în faţa lui Insurret, silindu-şi mama să o privească.

— De-aia te urăşte, îi spuse ea.

Insurret tresări şi se trase în spate. Nu se mai zbătu şi braţul îi căzu moale pe lângă corp.

— Poftim?

— Uită-te la tine.

Glasul lui Tiaanet se umpluse de dispreţ. Nici nu-i venea greu.

— Eşti o bestie egoistă, plină de ură, oarbă la durerea copiilor tăi, care sunt sânge din sângele tău, atât de ranchiunoasă, încât ţi-ai ucide propria odraslă. De ce te-ar dori vreun bărbat?

Ochii lui Insurret se umplură de lacrimi.

— Dar, dar…

Chipul femeii se schimonosi. Dădu drumul părului lui Tantufi şi îşi acoperi faţa cu mâna.

— Nu ai cum să înţelegi cum a fost pentru mine. Să te port în pântece şi să aud şoaptele viselor tale, împingându-mi şi trăgându-mi sufletul în toate părţile…

Starea de spirit a lui Insurret se schimbă brusc, trezindu-se parcă dintr-un vis, apoi se uită furioasă printre degete la Tiaanet.

— Ah, dar am uitat. Tu *chiar ştii* cum e, nu? Târfă trădătoare!

Femeia îşi lăsă capul pe spate şi pesemne că ar fi scuipat-o pe Tiaanet, dacă fata nu ar fi plesnit-o atât de tare, încât capul i se suci într-o parte. Insurret clipi des, mută de uluire. Atunci, Tiaanet se întoarse spre Bibiki.

— După cum vezi, preamăritule, tata avea dreptate.

Se strădui să-şi păstreze tonul calm, dar fără succes. Era prea furioasă pe Insurret pentru ce-i făcuse lui Tantufi. Vocea îi tremura de mânie.

— Numai eu şi tata le putem îngriji cum se cuvine.

Bibiki continua să se holbeze la ea. Se uită şi la Tantufi, apoi la Tiaanet din nou şi îşi îngustă privirea.

— Înţeleg, rosti el blajin. Copilul este fiica ta, nu sora ta.

Tiaanet nu scoase niciun cuvânt, deşi părea că nu mai e aşa de tensionată. Uşurare? Pesemne că da. Se strădui din răsputeri să nu-i zâmbească lui Bibiki.

Continuă, gândi ea… înfometată, dornică. *Vezi atât de multe şi atât de bine, vânătorule. Nu vrei să ghiceşti? Spune-o cu voce tare.*

Sanfi înlemni lângă ea, deşi zâmbi larg.

— Aţi ghicit corect, preamărite, spuse Sanfi.

Vorbise aproape stânjenit. Nobilul respectabil, silit să recunoască o taină ruşinoasă de familie. Tiaanet se întrebă dacă tatăl ei îşi exersase cuvintele în ultimii şase ani.

— Am trimis-o să trăiască împreună cu rudele ei din Kisua timp de un an şi apoi am aflat de faptele ei. Un băiat de prin partea locului, deloc potrivit. Am fost nevoiţi să-i păstrăm şansele de a se mărita onorabil. Sigur mă înţelegi dacă eşti om cu familie.

— Încă nu sunt, răspunse Bibiki, aruncându-i o privire dispreţuitoare. Dar dacă aş fi, mă îndoiesc că aş fi atât de desfrânat încât să-mi însămânţez propria fiică.

Tiaanet închise ochii pentru o clipă, savurând sentimentul de a nu mai păstra nicio taină. Chiar l-ar putea iubi pe acest Bibiki, dacă ea ar mai fi în stare să iubească pe altcineva în afara fiicei ei.

Sanfi tresări ca ars, cu adevărat doborât, pentru prima dată în viaţa lui de când îşi amintea Tiaanet.

— Eu… dădu el să spună.

Mai deschise gura o dată sau de două ori, dar, în cele din urmă, tăcu mâlc. Pesemne că nu exersase şi acest răspuns.

— Ei bine, rosti Bibiki, lord Sanfi, se pare că ai multe lucruri la care să meditezi.

Se întoarse şi le făcu un semn soldaţilor să se strângă în spatele lui. Cel care venise lângă Tiaanet întinse mâna să o ia după el. Fata păşi în faţă, fără ca bărbatul să o poată ajunge.

— Tiaanet…

Glasul lui Sanfi răsună plin de angoasă.

Fata se întoarse spre el şi îl privi intens. Bărbatul păşi spre ea.

— Tiaanet, n-am vrut niciodată… N-a fost… Tu înţelegi, nu?

Ea nu înţelesese niciodată. În toţi anii de când se urcase pentru prima dată în patul ei, nu pricepuse deloc toate cruzimile şi celelalte lucruri pe care i le făcuse el. După o vreme, încetase să-i mai pese, căci de ce să se mai obosească să înţeleagă? Totuşi, obiceiul de a se supune tatălui său, de a-i stârni plăcere i se întipărise prea tare în minte ca să îl ignore chiar şi acum.

— Da, tată, spuse ea.

Chipul lui se lumină, uşurat şi bucuros.

— Nu te îngrijora, spuse el cu o expresie îndârjită. Voi merge chiar eu la Protectori, dacă trebuie, ca să te eliberez. Nu te îngrijora.

Fata nu-şi făcea griji. Nu-i păsa deloc ce se va întâmpla cu ea, cu el sau cu Insurret. Nu-i păsa ce părere au kisuatienii, care nu o răniseră în niciun fel, despre faptul că a dat naştere unui copil făcut cu tatăl ei. Deja îi arătaseră mai multă bunătate şi atenţie lui Tantufi decât familia ei. Nimic din ceea ce aveau să-i facă nu va fi mai rău decât chinurile suferite de ea.

Dar Tiaanet îşi înclină capul către tatăl ei. S-ar putea să-i fie de folos la un moment dat. Apoi, se apropie de Tantufi.

Bibiki o privise gânditor cât durase schimbul de vorbe dintre cei doi, de parcă ar fi ghicit gândurile fetei. Poate că aşa şi era. Nici nu se obosise să ascundă ceva. Nici nu trebuia. Sanfi văzuse oricum ceea ce voia el să vadă. Când Bibiki dădu din cap într-un gest care ar fi putut arăta respect sau simplă curtoazie, ea îi răspunse la fel. Şi el i-ar putea fi de folos. Aceasta se dovedise cea mai însemnată lecţie primită de la tatăl ei, cu mult timp în urmă. Oricine putea fi folosit şi în nimeni nu puteai avea încredere.

Kisuatienii ieşiră mărşăluind, ducându-le cu ei pe Tiaanet, pe mama şi pe fiica ei.

39
Începe războiul

Hanani se trezi în zgomotul unei palme care lovea în cortul ei.

— Trezeşte-te, şoricelule, se auzi vocea Yanassei prin pielea de cămilă. Ştiu că nătărăul ăla nu te-a lăsat să dormi, dar n-ai încotro.

Clipind des, din pricina ameţelii, Hanani se săltă în capul oaselor şi văzu că e acoperită cu o pătură subţire. Spaţiul dintre perne unde stătuse Wanahomen era gol acum. Lăsase pânza de la intrare nelegată când ieşise.

— Intră, strigă ea absentă, în chakti.

Yanassa îşi vârî mai întâi capul, apoi se strecură înăuntru.

— A plecat înainte de ivirea zorilor, rosti Yanassa blând, ghicind confuzia lui Hanani.

Femeia se apropie şi se lăsă în genunchi lângă fată. Yanassa întinse mâna hotărâtă şi se apucă să-i despletească părul.

— Înainte ca oastea să pornească la drum, sunt necesare multe pregătiri. Ah, ţi-a dat-o până la urmă.

Piciorul lui Hanani alunecase de sub pătură şi Yanassa arătă cu degetul spre brăţara din ambră.

Hanani simţi cum se înroşeşte până în vârful urechilor, dar nu-şi ascunse glezna. Nu mai avea niciun sens acum, de vreme ce Yanassa deja o văzuse.

— Da.

Yanassa o bătu uşurel cu palma pe umăr.

— Ar fi trebuit să ţi-o dea imediat, bineînţeles, dar să nu-l judeci greşit. Nu a primit niciodată o educaţie

cuvenită unui bărbat adevărat. Acum înţelegi cum stau lucrurile între voi?

Yanassa îi lăsă părul pe spate şi se ridică să aducă noi podoabe din cutia cu bijuterii aşezată în apropiere.

— Cum stau?

Nedumerită, Hanani se întinse spre pânzele pentru sâni şi se apucă să caute nodul de la capătul lor. După moartea lui Mni-inh, Yanassa venise să-i ofere alinare şi să-i ceară iertare pentru vorbele urâte adresate shadounei. În Gujaareh, Yanassa ar fi trebuit să ceară iertare şi Zeiţei însăşi, pentru dorinţa ei deloc paşnică de a vedea o altă persoană omorâtă într-un fel atât de oribil. Colectorii ar fi avut şi ei un cuvânt de spus şi i-ar fi căutat în suflet semne ale stricăciunii. Probabil că ar fi fost nevoită să plătească o zeciuială în plus şi măcar să treacă printr-un ritual de purificare la Hetawa sau la un alt templu. Aici, în deşert, totul se sfârşise iute cu o simplă cerere de iertare şi Yanassa continuă să-i fie aceeaşi prietenă, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Hanani încă se mai chinuia să o accepte ca şi până atunci.

— Nu ai voie să te culci cu alt bărbat timp de o lună sau cel puţin până când vei sângera din nou, spuse Yanassa, pieptănându-i părul cu degetele.

Împletiturile îi lăsaseră lui Hanani buclele încâlcite, dar, din fericire, Yanassa părea să se descurce bine cu ele.

— Un bărbat merită cel puţin şansa de a-şi dovedi valoarea înainte de a scăpa de el. Ai văzut şi tu deja că nu mai e nevoie de o invitaţie de faţă cu ceilalţi. Poţi să-i vizitezi şi tu cortul, dacă ai chef şi stăpâna *an-sherrat*-ului nu are nimic împotrivă…

Pe neaşteptate, femeia oftă.

— Deşi cu tot războiul ăsta, după cum îl ştiu eu pe Wana, s-ar putea să te refuze. Nu-şi va permite niciodată asemenea plăceri, când oamenii lui trăiesc bine-mersi şi fără ele.

Lăsându-se păgubaşă, Hanani uită de demnitate şi îşi trase genunchii la gură, înconjurându-i cu braţele, iar Yanassa continuă să-i aranjeze părul. Wanahomen petrecuse ore întregi cu ea noaptea trecută. O masase şi o mângâiase mult timp după ce îşi consumaseră năvalnic pasiunea. *Vreau să-ţi fie dor de mine atunci când te vei întoarce la Hetawa*, îi spusese el în timp ce îi făcea lucruri care o lăsau fără suflare şi cu dorinţa reînnoită. *Dacă tot urmează să fii pedepsită pentru că te-ai culcat cu mine, atunci mai bine să-ţi dăruiesc plăcere care să merite un asemenea preţ scump, nu crezi?* Iar el nu contenise să o aducă pe culmile plăcerii, până când fata căzuse într-un somn adânc, fără vise.

Hanani hotărâse că un astfel de rămas-bun e suficient.

— Nu se va mai întâmpla niciodată, spuse Hanani mai mult şoptit.

Yanassa se opri din aranjatul părului.

— Plănuisem să te previn să nu cumva să te îndrăgosteşti de el, spuse Yanassa compătimitor. Se agaţă prea tare. Nefiresc pentru un bărbat. Dragostea n-a fost niciodată o primejdie pentru tine?

Hanani îşi frământă mâinile în poală. Nu găsea cuvinte care să dea glas tulburărilor sale lăuntrice. Wanahomen săvârşise o grămadă de lucruri rele împotriva ei. Şi totuşi se purtase cu grijă faţă de ea, în felul lui aspru, dar amabil. Faptele lui o nedumeriseră profund. Bunătatea lui îi domolise furia. O sâcâia îngrozitor ideea de a rămâne fără el, atunci când toate astea se vor termina. Nu mai suporta să piardă pe nimeni.

Dar situaţia lui Wanahomen se deosebea mult de cea a lui Mni-inh şi a lui Dayuhotem. Poate că Hanani nu îl va mai vedea niciodată dacă el va supravieţui războiului, dar cel puţin va şti că el trăieşte.

Yanassa oftă, tălmăcind tăcerea fetei drept un răspuns în sine.

— Sunt bucuroasă că oamenii mei nu se închină la zeiţa ta, rosti ea într-un târziu. Cere prea mult de la voi.

— Zeiţa ne dăruieşte o putere uriaşă. Aşa este cinstit. Ca Ea să ceară un preţ mare pentru asta.

Yanassa se strâmbă nemulţumită.

— Nu e nimic cinstit în toate astea.

Femeia prinse o ultimă podoabă în părul fetei şi se aşează în faţa ei.

— Nu poţi să pleci de la Hetawa? Noi te-am primi bucuroşi.

Hanani se holbă la Yanassa, prea surprinsă ca să se simtă jignită.

— Hetawa m-a crescut din anul în care am văzut a şasea inundaţie. Este casa mea. Slujitorii Hananjei alcătuiesc singura familie pe care o cunosc.

— Familia face tot ce e mai bine pentru tine! Ce fel de familie e aia care împiedică femeile să-şi urmeze firea? Ai aflat ce valoare ai, ţi-ai recăpătat mândria. Dacă ai trăi printre noi, ai putea creşte fii şi fiice, ai putea clădi un clan bogat cu îndemânarea ta de vindecătoare, ai trăi printre oameni care te onorează aşa cum meriţi. Îţi va da Hetawa aşa ceva vreodată?

— Fii şi fiice, nu, iar averile pe care le-aş câştiga ar merge la Hetawa, dar…

Se încruntă, cugetând la vorbele Yanassei. Când se va întoarce la Hetawa, dacă i se va da voie să slujească din nou, va fi pedepsită pentru faptele ei greşite. Dacă se va căi aşa cum trebuie, poate că într-o zi va avea şansa de a fi Împărtăşitor. Atunci şi-ar putea spori din nou reputaţia cu ajutorul cunoştinţelor ei, va câştiga acoliţi şi ucenici pe care să-i îndrume, să-i înveţe tainele adânci ale harului ei şi — de ce nu? — va intra în Consiliul Căilor…

Se simţea foarte tulburată. Aceasta era calea firească pentru orice bărbat care o slujea pe Zeiţă, dar va fi oare şi calea ei? Ce acolit ar mai vrea s-o servească, după Dayu? Ce ucenic ar vrea ca mentor o

femeie singură şi cu o reputaţie proastă? Ar putea ea să câştige suficient respect din partea fraţilor de cale, astfel încât să o lase să vorbească în numele lor în cele mai însemnate chestiuni ale Hetawei? Nici măcar Mni-inh nu reuşise aşa ceva, iar pe el nu îl împiedicase nimic.

Imaginea lui Mni-inh îi înlătură toate îndoielile.

— Ei sunt familia mea, rosti ea ferm. Mentorul meu şi-a petrecut jumătate din viaţă pregătindu-mă şi a crezut în mine. El a vrut ca eu să port gulerul rubiniu şi să devin Împărtăşitor. Nu pot să uit asta, Yanassa.

Femeia oftă şi se aşeză pe vine.

— Înţeleg. Uneori, ca să ne onorăm familiile trebuie să privim dincolo de nevoile noastre.

Yanassa adună restul de podoabe pentru păr şi le puse deoparte. Hanani se uită în oglindă şi văzu că buclele îi fuseseră trase de pe faţă şi prinse cu un inel de plăcuţe din bronz ce se petreceau una peste cealaltă. Un aranjament potrivit pentru călătorie. Zări un fir roşu, subţire printre bucle. Îl apucă nedumerită şi descoperi că fusese prins în păr, iar un al doilea se întindea lângă el.

— Unul pentru sângerarea lunară, îi explică Yanassa, observându-i confuzia. Celălalt pentru sângele tău de virgină. Cel de-al treilea nu va apărea decât atunci când vei purta un copil în pântece, iar al patrulea, când sângerarea lunară îţi va părăsi trupul pentru totdeauna. Ele sunt firele de însemnare.

— Cum adică însemnare?

Bărbaţii au un ritual grozav când intră în al 12-lea an. Îşi fac nu ştiu ce la mădulare, dansează cu unchii şi cu fraţii lor, mormăie, trag vânturi şi se consideră bărbaţi. Noi, femeile, nu trebuie decât să ne privim trupurile.

Yanassa termină cu împodobitul părului şi îşi aşează mâinile pe umerii fetei, zâmbindu-i în oglindă.

— Iartă-mă dacă ai căile tale gujaareene pentru

asemenea lucruri. Nu e o lipsă de respect din partea mea. Printre noi, aceste fire sunt însemnele unei femei.

Yanassa se întoarse pentru ca Hanani să vadă cele trei fire împletite în părul ei.

— Hanani habar n-avea dacă în Gujaareh existau asemenea ritualuri. Privi firele Yanassei, apoi pe ale sale şi ochii i se umplură de lacrimi.

Unul dintre preoţii de la Hetawa… începu ea.

Se opri, când i se puse un nod în gât. Trase adânc aer în piept şi continuă:

— Mi-a spus că n-o să fiu niciodată o femeie adevărată.

Yanassa deschise gura uimită.

— În numele umbrelor, ce ştie el despre ce înseamnă să fii femeie? Sper că nu i-ai ascultat prostiile, nu?

— Eu…

Yanassa gemu nemulţumită şi o întoarse pe Hanani cu faţa spre ea.

— Ascultă-mă. Să câştigi onoare pentru clanul tău sau pentru Hetawa ta, asta te face o femeie în adevăratul sens al cuvântului. Să te bucuri de frumuseţea ta, să-ţi cunoşti puterea trupului, să ai grijă de lume sau de o parte a ei, apropiată de tine… Firele arată pur şi simplu cele mai fireşti momente din viaţa ta. Întotdeauna am spus că ar trebui să ne punem mai multe fire, continuă ea zâmbind, unul pentru că avem de-a face cu proşti, altul pentru fiecare copil obraznic… Atunci însă capetele noastre s-ar înroşi de tot.

Hanani zâmbi pentru o clipă, însă nodul din gât reveni imediat. Înghiţi în sec şi lăsă firele să se amestece din nou cu părul, hotărându-se să uite pentru moment necazurile.

— Yanassa, îţi mulţumesc. Sunt multe lucruri pe care încă nu le înţeleg la tine, dar ai fost bună cu mine şi asta contează cel mai mult.

Lui Hanani îi veni o idee şi arătă cu mâna în jurul

ei.

— Tot ce am aici. Nu pot să le iau cu mine. Pot să ţi le dăruiesc?

Yanassa tresări, holbându-se.

— Mi-ai da mie atâta avere? Dar nici măcar nu aparţin clanului tău!

— De unde vin eu, familia are legătură cu inima, nu cu sângele. Eşti prietena mea. Singura, de altfel, din viaţa mea. Asta are mai multă valoare decât orice avere.

Yanassa dădu din cap şi se aplecă să o îmbrăţişeze.

— Aşa era şi firesc, îi şopti ea la ureche lui Hanani. Orice femeie poate înfrunta singură lumea, dar de ce-ar trebui?

Hanani o strânse tare în braţe încercând să nu-şi dorească ceea ce nu era cu putinţă şi nereuşind decât pe jumătate.

Într-un târziu, Yanassa îi dădu drumul, trăgându-şi nasul şi ştergându-şi ochii înlăcrimaţi cu mâneca.

— Dacă mai stăm mult aici, armata o să plece fără tine.

Hanani încuviinţă tăcut, căci nu îndrăznea să vorbească, şi se întoarse să termine de împachetat. Coburii abia dacă se umpluseră, deşi pusese în ei toate veşmintele de la Hetawa, micile obiecte pentru îngrijirea corpului şi ornamentele pentru vindecare, dar şi pachetele cu merinde, pe care Yanassa le adusese din partea tribului, pentru călătorie.

— Cu astea ce faci? întrebă Yanassa, ridicând cutia pe care i-o dăruise lui Hanani pentru a-şi ţine bijuteriile.

— E a ta.

— Poftim? Nu, ai nevoie de ele… Oh, Hananja sfântă, te vor pune să porţi iarăşi straiele acelea roşii şi urâte, nu?

Hanani tresări uluită, dar îşi aminti că acestea sunt riscurile de a fi prietenă cu o barbară.

— Rolul meu la Hetawa este al unui bărbat. În

Gujaareh, când un bărbat o apucă pe calea unei femei sau o femeie pe cea a unui bărbat trebuie să aibă o înfăţişare pe măsură.

Yanassa îşi dădu ochii peste cap.

— Au de gând să-ţi dea şi un mădular din lut şi nişte boaşe mari din bronz? Să ai grijă, Wanahomen se va supăra, dacă ale tale vor fi mai mari decât ale lui. Şi crede-mă pe cuvânt, le va compara!

Ideea era atât de ilară, imaginea care-i veni în cap atât de ridicolă şi descrierea lui Wanahomen atât de corectă, încât Hanani nu se putu abţine şi izbucni în hohote de râs.

— Nu, desigur că nu!

— Ei bine, atunci…

Yanassa se apropie de unul dintre coburi, îl deschise şi dădu drumul bijuteriilor lui Hanani înăuntru.

Am văzut bărbaţii din ţinutul tău. Le plac lucrurile fine la fel de mult precum femeilor. Iar aici bărbaţii îşi boiesc ochii, nu? Asta înseamnă că şi tu poţi.

Yanassa mai puse înăuntru şi câteva boieli. Hanani nu ştia dacă să râdă sau să geamă nemulţumită.

— Bărbaţii nu poartă vopsea de buze, Yanassa.

— Atunci să facă bine să poarte de acum încolo!

Legă strâns coburul şi Yanassa se apropie de Hanani, luându-i mâinile într-ale ei. Hanani avu nevoie de câteva clipe ca să nu se mai lupte cu hohotele de râs, dar se opri când văzu seriozitatea de pe chipul celeilalte.

— Când te întorci acolo, să nu uiţi de tine însăţi, îi spuse Yanassa, privind-o intens. Dacă trebuie să te întorci la ei, atunci fă-o aşa cum vrei tu. Slujeşte-O pe Zeiţă, *în felul tău*.

Hanani redeveni serioasă, dar îşi feri privirea.

— Aşa e bine şi potrivit pentru oamenii simpli. Eu sunt o Slujitoare a Hananjei. Cum să trădez tradiţia, să nu ascult poruncile Hetawei şi totuşi să pretind că urmez calea păcii?

— Nu vei fi niciodată un bărbat, Hanani, oricât de

tare vei încerca să-ţi ascunzi sânii în pânzele alea strânse. Nu vrei să fii bărbat. Iar ei s-ar putea să nu te accepte niciodată, oricât de bine le-ai respecta regulile şi le-ai imita purtarea. De ce să nu te bucuri de ceea ce eşti? Şi să slujeşti aşa cum vrei tu?

Hanani şovăi, zguduită de o asemenea idee. Abia atunci îşi dădu seama că faptele ei ar putea, la o adică, să deschidă calea oricărei femei care va dori în viitor să se alăture Hetawei. Tot ce va face ea, toate împlinirile ei vor impune un model.

Yanassa avea dreptate şi în privinţa altui aspect. Hanani se străduise întruna să se poarte precum fraţii ei Împărtăşitori. Muncise din greu, se antrenase mai mult timp, se umilise şi-şi înăbuşise toate trăirile din dorinţa de a fi perfectă şi totuşi lui Yehamwy îi fusese frică de ea. Unii fraţi nu o vedeau ca pe o Slujitoare a Hananjei, ci ca pe o femeie care se preface că o slujeşte pe zeiţă.

Să continue la fel, lucru care se dovedise că nu funcţionează, ar fi însemnat o încălcare a păcii. Uneori, tradiţia însăşi distrugea pacea şi numai lucrurile noi puteau îmblânzi calea viitorului.

Se auzi o bătaie în pânza de la intrare şi un bărbat o strigă pe Yanassa.

— Sunt aici, răspunse Yanassa.

Un tânăr, nu cu mult mai mare decât Hanani, înzestrat cu cele mai frumoase gene, îşi vârî capul înăuntru. Rosti ceva în chakti şi Yanassa încuviinţă. Băiatul înclină capul către Hanani şi se retrase.

— Chipeş, nu-i aşa?

Yanassa rânji spre Hanani, care privea lung în urma lui. Fata se îmbujoră.

— Are ochi frumoşi.

— Ia-ţi gândul de la el, şoricel. E al meu. E olarul tribului, aşa că nu va merge la război, mulţumesc zeilor. Wana a fost ultimul luptător cu care am avut de-a face şi am suferit destul acum mulţi ani.

Se întoarse spre Hanani şi ridică un cobur,

arătându-i fetei că pe celălalt trebuie să-l ia ea.

— Un olar îşi foloseşte cu măiestrie mâinile şi când vine vorba de alte meşteşuguri…

Hanani îşi acoperi gura cu mâna ca să-şi înăbuşe un chicotit.

— Yanassa!

— Ei bine, chiar aşa e.

Cu un zâmbet larg pe faţă, Yanassa ridică pânza de la intrare şi o lăsă pe Hanani să iasă.

— Acum vino cu mine să-ţi arăt o minunăţie.

Hanani o urmă pe Yanassa prin tabără, salutându-i pe banbarra cu care mai vorbise înainte sau pe care îi vindecase. O parte din ei nu-i răspunseră la salut, mai ales tinerele care n-o mai putuseră suferi după prima ei noapte cu Wanahomen. Dar o salutară mai mulţi oameni decât cei care-şi feriră privirea şi Hanani rămase surprinsă să vadă pe cât de mulţi îi cunoştea. Trăise printre ei mai puţin de o lună, dar părea mai mult.

Cele două femei ajunseră la platoul înalt de unde se zărea întreaga lungime a canionului şi aici Hanani se opri uluită.

Canionul se umpluse, de la un zid la altul, de-o parte şi de alta a râului, cu şiruri de bărbaţi. Ce vedea acum pesemne că nu era decât o parte a oastei, deoarece luptătorii se mişcau încet înainte, nerăbdători să-şi înceapă călătoria. Hanani aproape că le simţea dorinţa de a se bate, plutind în aer precum praful stârnit de copitele cailor. Era un sentiment profund tulburător şi totuşi fata nu voia să se lase în voia lui. Spre marea ei uimire, se simţi entuziasmată, plină de speranţă. Cu ajutorul acestor luptători, Gujaarehul sigur va fi eliberat şi pacea va reveni în ţinutul ei pentru alte mii de ani.

Yanassa o sperie zdravăn când trase dintr-un buzunar ascuns un cuţit. Femeia îl ridică deasupra capului şi scoase un ţipăt ascuţit:

— *Bi-yu-eh!*

Înainte ca Hanani să priceapă ce se întâmplă, alte

strigăte se ridicară în jurul ei. Alături de cele două, veniseră aproape toate femeile tribului să-şi ia rămas-bun. Şi ele îşi ridicaseră armele deasupra capului, lăsând strigătele puternice să străbată întreaga vale.

Cineva îi atinse braţul şi, când se întoarse, Hanani dădu cu ochii de Hendet.

— Cântă, spuse Hendet în gujaareeana ei aristocratică. Pentru victoria luptătorilor. Pentru pace şi pentru puţine victime, dacă asta te încântă mai mult. Şi pentru un sfârşit cât mai iute al întregii nebunii. Gândeşte-te ca la o rugăciune, dar cântă şi tu.

Şocată, Hanani o văzu pe Hendet cum îşi ridică glasul într-un urlet grav, barbar, în sua.

I se părea un obicei ciudat, dar Hanani îi înţelese semnificaţia. Ea nu avea nicio armă, refuzând să poarte una, chiar şi după întâmplarea cu Azima. Asemenea obiecte nu aveau alt scop decât să provoace şi mai multă durere. Dar ea îl omorâse pe Azima cu mâinile goale, nu? Magia era o unealtă folositoare, dar şi o armă mortală, cu nimic diferită de un pumnal. Un dar al Zeiţei, nu?

Şovăind, Hanani îşi ridică mâna. Închise ochii, trase aer în piept, lăsă la o parte buna cuviinţă şi se alătură freneziei celorlalte femei. Strigă numele Hananjei şi făcu din cuvânt o rugăciune: *Să fie pace din nou, în curând, pentru mine şi pentru toţi aceşti oameni şi când Vei fi terminat cu toate astea, să nu mai iei nimic de la mine.*

Când rămase fără suflare şi cântecul femeilor începu să se stingă, Yanassa o bătu pe umăr. Încrucişându-şi braţele în semn de rămas-bun pentru Hendet, care îi întoarse plecăciunea cu graţie de regină, Hanani şi Yanassa alergară spre scări şi porniră să coboare. Tassa aştepta lângă ţarc, ţinând frâiele calului lui Hanani şi părând agitat. El şi alţi doi băieţi o ajutară iute pe fată să o încalece pe Dakha, care lovi din copite, nerăbdătoare să fie împreună cu ceilalţi cai. Începură să

treacă şi ultimii luptători, urmaţi de potcovari şi vânători şi alţii care aleseseră să călătorească alături de oaste.

Pregătită, Hanani se uită la Tassa şi la Yanassa, cuprinsă de o tristeţe fără sfârşit.

— Yanassa…

Yanassa o opri îndată.

— Nu ne luăm rămas-bun. Aduce ghinion.

Hanani încuviinţă, dar nu se putu abţine şi rosti o binecuvântare

— Să mergi în pacea Ei, în vis şi în deşteptare, Yanassa. Să ştii că ne vom întâlni din nou, într-o lume sau alta.

Yanassa zâmbi.

— O să mă vezi în deşteptare, fată nătângă. Imediat ce Wana îşi ia oraşul înapoi, vreau să vin acolo să fac negoţ şi să mă îmbogăţesc. Iţi promit că te voi căuta la Hetawa. Să faci bine să porţi măcar cerceii! Acum du-te.

Înghiţind în sec şi îndreptându-şi umerii, aşa cum i se cuvenea unei femei de valoare şi unei Slujitoare a Hananjei, Hanani răsuci calul în loc şi se alătură convoiului.

40
Alianţa

Cu vântul în spate şi mirosul ţinuturilor verzi care să-i îndrume, oastea banbarra ajunse destul de iute la Sabesst, printre dealurile vestice ale Gujaarehului. Sabesst era o vale adâncă, bolovănoasă, cu pante abrupte şi poteci foarte înguste. O legendă gujaareeană spunea că, la Sabesst, Merik, zeul care dăduse naştere munţilor, şi-a lăsat uneltele jos ca să tragă un pui de somn. Era unul dintre puţinele locuri în care o armată se putea strânge în taină.

Călărind în fruntea luptătorilor banbarra, Wanahomen îi conduse prin mijlocul taberei aliaţilor, încercând să nu se strâmbe când văzu ţarcurile improvizate, şirurile de corturi puse la întâmplare şi fierăriile micuţe care nu păreau deloc pregătite să potcovească nici cel mai amărât cal. Bărbaţii, în schimb, alcătuiau o imagine pe placul prinţului. Numărul lor era de trei ori mai mare decât al celor din trib. Însă primii pe care îi zări Wanahomen păreau pricăjiţi. Niciunul dintre soldaţii nobililor nu stătea în formaţie şi nici nu se antrena atunci când el pătrunse în mijlocul lor. Cei mai mulţi se holbau curioşi la străinii sosiţi din depărtări. Soldaţii purtau tot felul de culori şi de blazoane, care arătau legătura lor cu familiile nobile. Nu se încercase deloc unirea lor, printr-o eşarfă sau o culoare anume. Şi mai rău, Wanahomen observă că un număr foarte mare de soldaţi erau bătrâni sau abia trecuţi de copilărie. Unii erau prea sfrijiţi ca să ridice o sabie sau prea graşi ca să stea pe un cal obişnuit.

— *Asta* vrei tu să foloseşti ca să îi baţi pe

kisuatieni? întrebă Ezack în chakti.

Bărbatul vorbi totuşi încet, pentru ca noii aliaţi să nu-i audă dispreţul din glas.

— Mulţi dintre ei ar trebui trimişi în deşert ca să moară şi să uşureze povara celorlalţi.

Wanahomen îi împărtăşea sentimentele, dar nu îndrăzni să se lase copleşit de ele. Oricât de amărâţi erau aceşti soldaţi, îi aparţineau şi alţii nu mai avea.

— Mulţi sunt tocmiţi, spuse el, dar se corectă imediat când văzu privirea confuză a lui Ezack.

Ideea de a lupta pentru bani nu era cunoscută tribului banbarra.

— Nu sunt luptători adevăraţi. Mai mult ca nişte sclavi. Se supun tuturor celor care îi hrănesc.

Ezack ţâţâi scârbit.

— Au sclavi care să lupte pentru ei? Şi tu ne numeşti pe noi barbari!

Uitându-se în depărtare, Wanahomen zări primele semne de speranţă. Nu toţi soldaţii se apropiaseră atunci când sosise prinţul. O parte din ei rămăseseră printre corturi, privind. Se vedea că sunt mai zdraveni, iar în ochii lor găseai şi altceva în afara curiozităţii. Îl priveau mai ales pe Wanahomen, deoarece era singurul din fruntea oastei înveşmântat în indigo. Celelalte căpetenii de război stăteau fiecare cu oamenii lor în spate. Bănuiau cine e.

— Acolo, îi spuse Wanahomen lui Ezack şi avu grijă să nu se uite spre oamenii despre care vorbea. Aceia sunt luptători, bărbaţi din casta militară şi soldaţi din fosta armată gujaareeană. Nădăjduisem să găsesc măcar câţiva. Ei vor compensa pentru lipsurile celorlalţi.

Căzând pe gânduri, Ezack îi cercetă cu atenţie şi se îndreptă puţin de spate, de parcă s-ar fi simţit privit.

Undeva, mai sus, se zărea un grup de corturi mari de câmp, fiecare împodobit în stilul complicat gujaareean din pânză galbenă ţesută, tivită cu piele şi fir auriu, de trei ori mai mari decât cel mai fin cort

banbarra. După cei zece ani petrecuţi în deşert, Wanahomen dispreţuia un asemenea exces. Corturile de câmp luau ore întregi ca să fie aranjate şi apoi desfăcute şi probabil că fuseseră cărate cu foarte multe animale. Pânza subţire şi strălucitoare era frumoasă, dar lăsa să pătrundă aerul rece al nopţii şi arşiţa fierbinte a zilei.

Îşi controlă expresia, atunci când draperiile cortului se mişcară şi aliaţii ieşiră să-l întâmpine. Mai mulţi decât se aştepta, aproape 20 de persoane, de vârste şi de caste diferite, îmbrăcaţi în straie bogate şi demni în purtare.

— Astea sunt căpeteniile de război? întrebă un alt bărbat.

— Mai degrabă căpetenii de triburi.

— Oamenii tăi nu zâmbesc destul, spuse Ezack. Nu-mi dau seama la ce se gândesc, dacă e să mă iau după chipurile lor de piatră. Unii dintre ei zici că vor să te omoare.

Wanahomen zâmbi.

— Tot ce se poate.

— Ooo! Atunci are un sens.

Ignorându-l, Wanahomen ridică un pumn pentru a semnaliza oamenilor săi să se oprească. Imediat, secunzii lui ridicară şi ei pumnii, la fel şi căpeteniile de război şi secunzii lor şi tot aşa, până când întreaga mulţime de soldaţi încremeni. Încântat de disciplina arătată, care sigur îi va impresiona pe cei din casta militară, Wanahomen descălecă şi porni înainte.

Recunoscu multe dintre chipuri, din vremurile în care tatăl său îl alesese moştenitor, deşi abia dacă-şi amintea numele câtorva. Restul, din câte putea ghici el, erau nobili mici sau sărăciţi, negustori avuţi şi chiar o mână de meşteşugari şi artizani bine cunoscuţi. Vederea unui asemenea amestec de oameni îl încântă şi îl tulbură în acelaşi timp. Fiecare dintre ei probabil că adusese resurse suplimentare pentru armată, dar ce însemna cu adevărat prezenţa lor? Câţi dintre ei iscodeau pentru

kisuatieni sau, şi mai rău, pentru alte ţinuturi, păzind cu un ochi treburile unui regat care pe vremuri fusese cel mai puternic? Se temea totodată că greutăţile ocupaţiei deveniseră şi mai cumplite decât crezuse Numai o suferinţă uriaşă sau o mânie fără margini putea face un gujaareean să uite de Legea Hananjei.

Dar e o binecuvântare pentru mine. Veniţi atunci. Durerile voastre vor fi folosite cum se cuvine.

— Salutări, spuse Wanahomen.

Îşi îndepărtă acoperământul de cap şi vălul. Sufletul i se umplu de încântare când văzu mai multe perechi de ochi recunoscându-l. Semăna bine cu tatăl său, cu excepţia înălţimii şi a pielii mai colorate, moştenite din partea shunha. Având în vedere că tatăl lui fusese fiul unei dansatoare din casta de jos, cu pielea palidă, Wanahomen se bucurase mereu de acest mic avantaj.

— Prinţe, spuse unul dintre ei, un bătrân care îngenunche imediat într-o manuflecţiune.

Ceilalţi îi imitară gestul, deşi nu toţi, observă Wanahomen. Le zâmbi celor care nu îngenuncheaseră şi pe feţele lor văzu sfidare şi chiar ostilitate.

— Prietenii mei, le vorbi el direct. Nu e nevoie să-mi spuneţi *prinţ*. Nu încă. Nu până când voi sta în faţa Aureolei şi nu voi fi primit binecuvântarea Zeiţei noastre. Până atunci, voi fi Wanahomen, un cetăţean, ca şi voi, care vă împărtăşeşte visul de a elibera Gujaarehul.

Înclină fruntea către cei care îngenuncheaseră.

— Ridicaţi-vă, vă rog.

Se stârni o oarecare agitaţie printre cei care se ridicară, bărbaţii murmurând între ei. Într-un târziu, un bărbat pe care Wanahomen nu-l cunoştea, făcu un pas în faţă.

— Sunt Deti-arah, shunha, din familia Mun-arah. Fii bine-venit, pr… lord Wanahomen. Fiţi bun şi intraţi în cortul nostru, am avea multe de discutat.

Wanahomen încuviinţă din cap şi se întoarse spre Ezack.

— Pune oamenii să ridice tabăra, spuse el în chakti. Alege un loc mai potrivit. Nu-mi place cum e aşezată valea.

În primul rând pentru că era plină de oameni în care nu avea încredere.

Ezack îl privi îngrijorat.

— Dincolo de ea, focurile şi corturile noastre s-ar putea vedea. Dacă vrei ca oastea să rămână o taină…

— Acum nu mai contează.

Wanahomen se uită în jurul văii. Atâtea mii de oameni, gata să lupte pentru el. Îi venea să zâmbească întruna şi repetă cuvintele în gujaareeană, pentru ca toată lumea să-l înţeleagă.

— În prezent, kisuatienii nu mai au cum să spere că ne pot opri, chiar dacă ştiu exact unde ne aflăm.

— Aha!

Ezack, care se încruntase, în strădania lui de a înţelege gujaareeana, păru încântat.

— Bine, atunci.

Bărbatul îşi îndreptă umerii şi dădu semnalul de întoarcere. Şirul de soldaţi porni înapoi pe drumul care venise. Chiar înainte de intrarea în Sabesst, Wanahomen ochise un deal potrivit şi bănuia că într-acolo se îndreaptă Ezack. Înainte de a pleca, patru luptători din cel mai înalt rang îşi struniră caii şi descălecară, aşezându-se în spatele lui Wanahomen. Unul era yusir-banbarra şi celălalt, Charris, fapt care nu îl surprinse pe Wanahomen. Ceilalţi doi erau banbarra din alte triburi, un lucru care îl uimi. Se uită surprins la ei, apoi îl zări pe Ezack privindu-l. Ochii lui zâmbeau. Ezack îşi răsuci calul şi plecă.

— Aliaţii tăi par impozanţi, spuse Deti-arah.

Aruncă o privire nervoasă spre bărbaţii care îl flancau pe Wanahomen. Charris putea arăta destul de fioros atunci când voia, dar până şi el părea micuţ prin

comparaţie cu ceilalţi trei, pe care Ezack îi alesese strict după mărimea lor.

Wanahomen îşi înăbuşi un hohot de râs. Va trebui să-l laude pe Ezack mai târziu.

— Uneori, pot fi impozanţi.

Deti-arah încuviinţă şi se dădu într-o parte, invitându-l pe Wanahomen să-l urmeze. Wanahomen se supuse şi gărzile banbarra se mişcară imediat după el. După cum bănuia, asta îl tulbură pe Deti-arah şi mai tare.

— Lordul meu…

Deti-arah privi semnificativ spre banbarra. Wanahomen îi aruncă o uitătură nevinovată.

— Cu siguranţă şi tu ai propriile gărzi, lord Deti-arah, nu?

— Aşa este, lordul meu, dar…

— Păi, atunci…

Zâmbind sincer, Wanahomen le făcu semn oamenilor săi să-l urmeze şi pătrunseră în cort. O clipă mai târziu, foarte nervos, Deti-arah veni după el, împreună cu alţi câţiva nobili. Cortul deveni sufocant aproape, cu Charris şi ceilalţi trei, dar Wanahomen se apropie de masa din mijloc cu uşurinţă. Oamenii care erau deja în cort îi făcuseră loc.

O tânără înaltă şi zveltă stătea aşezată, privind intens ceea ce părea a fi o hartă. Wanahomen izbuti să nu-şi arate surpriza la vederea ei. Fata îşi prinsese părul la spate într-o coadă simplă şi purta o uniformă de război. O armură din piele mai largă pentru a-i proteja sânii mici, o fustanelă bărbătească, ghete, mănuşi de arcaş şi o teacă pentru pumnal pe unul dintre şolduri. Ea îl sfredeli pe Wanahomen cu privirea, atunci când intră şi, după o clipă, plecă respectuos fruntea în faţa lui.

— Iezanem, spuse Deti-arah, arătând spre femeie. Din casta zhinha şi din familia Zanem.

— Zhinha *şi* din casta militară, lordul meu, îl

corectă ea pe Deti-arah. Casta mamei mele are întâietate, dar am ales să fiu cunoscută pentru ambele. Tata mi-a dat mai departe toate însuşirile lui. Tu eşti Wanahomen.

Deti-arah părea şi mai iritat, deşi cu greu se putea spune ce-l jignise mai tare: pretenţia lui Iezanem că aparţine celor două caste, îndrăzneala ei de a nu aştepta să fie prezentată sau simpla ei prezenţă. Era cea mai palidă gujaareeană pe care o văzuse vreodată Wanahomen, cu un păr de culoarea fierului ruginit, cu o puzderie de pistrui şi arsuri de soare de-o parte şi de alta a nasului. Nu era deloc frumoasă cu şoldurile ei înguste, buzele atât de subţiri că dispăreau atunci când vorbea şi un nas mult prea lat ca să se potrivească restului de trăsături nordice. Şi-atunci să te mai miri de purtarea ei bătăioasă? Chiar şi printre zhinha probabil că îndurase nenumărate jigniri din pricina înfăţişării ei. Însă ceva din puterea şi din felul în care se apăra îi aminti vag lui Wanahomen de Hanani şi asta îi aduse un surâs pe buze. Iezanem clipi surprinsă.

— Eu sunt Wanahomen.

El dădu din cap către harta care părea să cuprindă străzile Gujaarehului şi se apropie de masă.

— De vreme ce ai cercetat bine cum stau lucrurile, nu ai vrea să-mi povesteşti şi mie pe scurt?

Fata îl privi pieziş; o vreme, apoi bătu cu palma peste hartă.

— Acesta e planul nostru de acum. Ne-am gândit să intrăm în oraş prin poarta vestică, la apus, cu lumina în spatele nostru, pentru ca apoi întunericul să ne protejeze de atacul arcaşilor lor. Oamenii noştri din oraş vor ataca gărzile din interior, pentru a-i zăpăci puţin şi pentru a ne întâlni cu o apărare mai slabă. Atunci vom pune scările pentru a distruge porţile. În cel mai bun caz nu vom întâmpina nicio rezistenţă şi porţile vor fi deschise, pentru ca noi să putem intra.

Iezanem schiţă un zâmbet.

— Atunci va începe adevărata bătălie.

Pentru palat.

Fata încuviinţă.

— Trupele kisuatiene se vor retrage în Yanya-iyan, spuse un alt bărbat.

Ghefir, îşi aminti Wanahomen, un văr îndepărtat din partea mamei lui. Wanahomen clătină din cap spre el şi bărbatul îi răspunse la fel de respectuos.

— Acum opt zile, patru Protectori au sosit din Kisua pentru a supraveghea oraşul. Kisuatienii vor lupta până la ultimul om pentru a-i proteja. Va fi o luptă crâncenă, pe care trebuie să o câştigăm. Kisuatienii vor plăti scump pentru a-şi lua înapoi vârstnicii nevătămaţi, pentru că altfel propriii lor cetăţeni de acasă se vor înarma. Dacă-i luăm ostatici, avem şanse să câştigăm războiul.

Wanahomen clătină din cap, cercetând harta.

— Nu. Yanya-iyan este o ţintă proastă.

Expresia de pe chipul lui Iezanem deveni brusc batjocoritoare

— Serios? Atunci ar trebui să ţintim aici?

Bătu cu palma peste cartierul artizanilor.

— Ori poate vrei să salvăm mai întâi castele servitorilor?

— Servitorii, da, spuse Wanahomen.

Prinţul ignoră sarcasmul lui Iezanem, ştiind precis ce simte fata de fapt. Nu se diferea cu mult de cei mai tineri din trupa lui de război. Îngroziţi, dar disperaţi să-şi dovedească bravura. Unii îşi ascundeau teama cu o dorinţă aprigă de a se război şi nu era nimic rău în asta, atâta vreme cât învăţau să nu-i pună răbdarea la încercare.

— Scopul nostru ar trebui să fie Hetawa, spuse el. Yanya-iyan e construit să reziste împotriva oricărui atac. Are porţi de metal care nu pot fi urcate uşor, uşi care nu pot fi zdrobite cu uşurinţă. Arcaşii ne-ar ochii imediat ce am intra pe aleile care duc la palat, de aceea sunt şi

foarte drepte. Pe străduţele mai înguste, carurile ar năvăli ca să termine orice suflet rămas în viaţă. Chiar dacă vom alege asediul, magaziile din Yanya-iyan au provizii şi grâne care pot hrăni un sat întreg. Vor rezista acolo până când vor primi întăriri din Kisua.

Ghefir se încruntă.

— Dar Protectorii…

Trebuie capturaţi, da… Sunt de acord. Însă există şi alte mijloace pentru asta. Cea mai mare slăbiciune a palatului este chiar mărimea lui şi nenumăratele intrări. Pentru a apăra o poartă cu o armată e foarte simplu, dar să protejezi fiecare uşă ce dă în grădină, fiecare intrare a servitorilor, fiecare bucăţică de zid împotriva unor iscoade solitare? Mult mai greu.

Ghefir făcu ochii mari.

— Asasini? Vrei să-i omori?

Părea îngrozit şi pe bună dreptate. Wanahomen însuşi rămăsese suficient de gujaareean ca să se înfioare la gândul uciderii unor vârstnici, deşi avea de gând s-o facă, dacă asta îi asigura victoria.

— Nu.

Wanahomen arătă din nou spre Hetawa.

— Mă gândeam la alt soi de iscoadă.

Deti-arah clătină din cap.

— Înseamnă că n-ai auzit. Kisuatienii i-au luat ostatici pe Colectori acum opt zile. Sunt ţinuţi în Yanya-iyan.

— Sunt..

Wanahomen îl privi fix, apoi începu să rânjească. Nu se putuse abţine.

— La naiba, ce ocazie nemaipomenită!

— Ocazie?

— Da!

Wanahomen se aplecă peste masă pentru a le explica mai bine. Iezanem se trase înapoi, uşor scârbită de entuziasmul lui.

— O simplă distragere a atenţiei, o singură

greşeală printre gărzile kisuatiene şi Colectorii vor fi liberi. *În interiorul* palatului. Ar trebui să facem tot posibilul pentru asta. Vom avea nevoie de ajutorul celorlalţi preoţi. Ei pot vorbi unul cu celălalt prin vise.

Wanahomen căzu pe gânduri.

— Ne vor fi de mare folos, dacă eforturile noastre vor merge în aceeaşi direcţie. Cel mai important rămâne faptul că oamenii se vor strânge în jurul Hetawei. Kisuatienii se pot lupta cu o armată, dar nu cu un oraş întreg.

Pe chipul lui Iezanem se aşternură, una după alta, surpriza, uluirea, ranchiuna.

— Hetawa are valoare simbolică, rosti ea în sfârşit. Va fi totodată şi o bază bună pentru noi, dacă ne vor lăsa Slujitorii.

Fata îi aruncă lui Wanahomen o privire rece.

— Ne vor lăsa oare?

— Cred că da.

Wanahomen îi întâlni privirea şi pricepu că ei ştiau de alianţa sa cu Hetawa. Bun. Atunci să socotească după pofta inimii, în caz că plănuiau să-l trădeze.

— Au făgăduit că vor face tot ce e necesar pentru a readuce pacea în Gujaareh. Dacă asta înseamnă să dăm foc palatului şi tuturor kisuatienilor din Yanya-iyan, atunci cred că o vor face.

Se lăsă tăcerea un moment şi toţi încercară să absoarbă semnificaţia vorbelor lui.

— Da, spuse un alt bărbat, care nu fusese prezentat şi care at. u > ca un negustor.

Continuă să-l privească pe Wanahomen cu ochi strălucitori.

— Da.

— Aveţi vise mari, spuse Ghefir. Încep să cred că ar putea merge şi planul acesta.

Vorbele lui Ghefir risipiră tensiunea din încăpere. Mai mulţi nobili hohotiră nervos.

— Mai rămâne un singur aspect important de

rezolvat, înainte de a trece la cele mai mici şi nesfârşite.

Wanahomen îi privi pe Deti-arah, pe Ghefir şi pe Iezanem. Sanfi nu venise şi Wanahomen nu voia să-şi exprime deschis bănuielile.

— Nicio armată nu poate fi condusă de un consiliu, oricât de onorabil ar fi acesta. În plus, triburile banbarra nu vor asculta de niciun alt gujaareean, cu excepţia mea.

Urmă un moment de tăcere mai lung, după care Deti-arah încuviinţă încet din cap.

— Niciunul dintre noi nu este luptător. Doar Iezanem. Întotdeauna am ştiut că vom avea mai multă putere cu tine în frunte.

Deti-arah se uită la Iezanem.

Femeia părea pe punctul de a se împotrivi, dar când Wanahomen se întoarse privind-o rece, ea se dădu bătută.

— Vom respecta ordinele tale, acceptă ea.

Ghefir încuviinţă viguros din cap.

În sufletul lui, Wanahomen se simţea pregătit de luptă. Aştepta această clipă de zece ani. Era voinţa Zeiţei. Se trezi că şi-ar fi dorit ca Hanani să îi fie alături. Ea ştia puterea binecuvântărilor Hananjei. Ar fi fost plăcut să se bucure amândoi de pacea momentului.

Dar ar fi fost şi periculos, fiindcă ar fi fost ispitit să-i caute cortul mai târziu, în timpul nopţii. Nu ca să facă dragoste cu ea, nu înainte de o asemenea bătălie, ci pur şi simplu să se bucure de vorbele ei şi să-şi împărtăşească visele. Îşi luaseră rămas-bun cu trei nopţi în urmă, în Merik-ren-aferu şi să o vadă din nou acum ar fi fost stânjenitor pentru amândoi. Ea ştia asta, înţelesese, pentru că nu încercase să-l mai caute după aceea.

— Atunci aşa rămâne, le spuse el nobililor. Pornim marşul de dimineaţă. Cu binecuvântarea Lunilor şi a viselor frumoase, Gujaarehul va fi al nostru din nou. Curând.

Îşi petrecură următoarele ore strânşi în jurul mesei, punând la cale ultimele detalii.

41
Pace sfărâmată

În cea de-a patra zi a noului an, apusul de soare aduse mari schimbări în Gujaareh. Bătălia începu cu un zvon de după-amiază târzie, care se preschimbă iute în panică. Norul de praf din depărtare se apropie şi se dovedi a fi o oaste ce trecuse de colinele nisipoase şi intrase în ţinuturile verzi mai umede, de-a lungul drumurilor pentru irigaţii, îndreptându-se spre oraş. Puţine ore îi mai despărţeau de ţinta lor. Unităţile kisuatiene care fuseseră răspândite prin tot oraşul pentru a păstra pacea acţionară imediat ce mesagerii aduseră noi ordine de la Yanya-iyan. Unii s-au aşezat lângă zidurile de apărare, iar alţii s-au pregătit în spatele lor pentru a-i proteja, ştiind că oraşul în sine era un pericol mai mare decât armata din afară. O parte plecară la Yanya-iyan, pentru a-şi uni forţele cu cei de acolo, în aşteptarea celei mai mari bătălii.

Când zvonurile deveniră veşti sigure, cetăţenii Gujaarehului ieşiră pe străzi, adunându-se în pieţe, parcuri şi în scuarurile pentru dans. Câţiva îşi aduseseră arme sau unelte care să le servească drept arme. Cei mai mulţi veniseră de acasă cu mâna goală, dar înfuriaţi peste măsură. Curajul lor nebun îi făcu pe soldaţii kisuatieni să se retragă.

Soldaţii mai puţin norocoşi sau prea înceţi se treziră înconjuraţi de mulţimi de oameni, care, nici cu o lună în urmă, ar fi fost simplu de speriat. Acum, aceleaşi mulţimi le traseră o bătaie soră cu moartea sau îi sfâşiară în bucăţi, purtându-le carnea însângerată pe străzi ca pe un trofeu. Aceeaşi soartă îl aştepta pe orice

kisuatian simplu care nu văzuse semnele de avertizare şi nu fugise la timp. Prăvăliile artizanilor fură jefuite. Mai multe case de negustori arseră împreună cu femei, copii şi sclavi prinşi înăuntru. Căzură seceraţi şi cetăţeni gujaareeni, cei mai mulţi din pricina săbiilor, a cuţitelor sau ale săgeţilor soldaţilor, însă numărul orăşenilor îl întrecea pe cel al kisuatienilor şi pentru fiecare gujaareean ucis, alţi patru veneau să lupte.

Printre mulţimile agitate se mişcau cei care aşteptaseră exact asemenea împrejurări. Pe treptele Hetawei, Învăţătorii predicau în faţa valurilor furioase de oameni şi îi îndemnau să fie la fel de iuţi şi de hotărâţi precum Colectorii, în violenţa lor, şi să nu prelungească suferinţa duşmanului mai mult decât era necesar. La poarta vestică, luptătorii din casta militară, înveşmântaţi în simpli cetăţeni, îi atacară pe kisuatieni, încurajând hoardele de oameni care urlau să cucerească poziţiile de apărare. Oferind un sprijin tăcut, dar hotărât, Surorile Hananjei trăgeau în arcaşii kisuatieni din intrândurile prăvăliilor sau de pe cupolele caselor de timbalin. Fraţii lor de la Hetawa, Santinelele, pândeau din umbra aleilor şi dezarmau pe cine prindeau, împiedicându-i pe kisuatieni să alcătuiască o apărare eficientă. Îi salvau şi pe supravieţuitorii neajutoraţi care picaseră în mijlocul ambuscadelor ori de câte ori puteau. Oamenii Gujaarehului erau prea furioşi şi puţină pace rămăsese în inimile lor.

Când se lăsă noaptea şi străzile începură să ardă mocnit, ultimii apărători ai porţilor căzură doborâţi de un grup de băieţi, înarmaţi cu cărămizi şi cioburi de oale din lut sparte. Deschiseră porţile imediat şi în mai puţin de o oră, primii dintre cei trei mii de salvatori pătrunseră în oraş. Avangarda era alcătuită din barbari fioroşi, îmbrăcaţi în robe deschise la culoare potrivite călătoriilor prin deşert. Oastea îşi flutura săbiile strălucitoare, strigându-şi victoria pe măsură ce umplea străzile. Strigătele fură iute acoperite de uralele

gujaareenilor, atunci când conducătorul barbarilor apăru şi se duse vorba că, în sfârşit, Avatarul Hananjei venise, Prinţul de mult pierdut al Gujaarehului, un tânăr nobil arătos, care purta sabia Soarelui de Dimineaţă.

Wanahomen îşi opri calul în mijlocul pieţei ce gemea de oameni, privi mulţimea care nu-şi lua ochii de la el şi rosti trei cuvinte care zburară cu iuţeala viselor pe fiecare stradă şi în toate cartierele din apropiere.

— *Am ajuns acasă.*

În aceeaşi clipă, în partea de est a oraşului, învăţătorul Yehamwy stătea pe zidul unei pasarele din Hetawa împreună cu Santinela Anarim şi alţi doi membri ai Consiliului Căilor, privind cum fumul şi flăcările din vest se apropiau tot mai mult.

— Lucrurile au luat-o razna, spuse Anarim.

— Haosul e de vină, adăugă Ni-imeh, una dintre Surori.

Ea şi celelalte femei ale ordinului, care nu se luptau, veniseră la Hetawa să se adăpostească, la primul semn de tulburare.

— Crezi că prinţul se va opri mai întâi aici?

— Aşa i-am sugerat în vise, spuse Yehamwy. Nimic nu e sigur, bineînţeles, fără sânge de vise.

Aruncă o privire spre Împărtăşitorul Anakhemat, care încuviinţă obosit.

— Nu vom şti până când nu soseşte şi chiar şi atunci nu vom şti dacă hotărârea lui a fost influenţată de noi sau de propriile dorinţe, zise Împărtăşitorul. Visele lui au devenit mai precise în ultima vreme. A trebuit să fim subtili. Narcomanţia la depărtare este întotdeauna dificilă. Şi, de câteva zile bune, nimeni nu a avut timp să călătorească spre marginile tărâmului visării ca să-i dea mai multă forţă.

Ni-imeh clătină din cap.

— Atunci trebuie să ne mulţumim şi cu atât. Dacă vedem că nu ne cere binecuvântarea când va lua tronul

în stăpânire, ruptura dintre Hetawa şi Yanya-iyan nu se va mai vindeca niciodată.

— Avem vreo veste de la cei care cercetează oraşul? întrebă Yehamwy.

Anarim răspunse:

— Au izbutit să mai găsească cinci familii înainte ca nebunia să înceapă.

Arătă spre orizontul care ardea.

— Au observat că mai multe femei şi fete au darul visării, chiar dacă nu sunt antrenate. Numai una a avut viziuni şi a arătat semne că-şi pierde controlul. Dar puterea ei totuşi nu explică molima. Din păcate, din pricina haosului ce stăpâneşte oraşul, cercetările vor trebui amânate.

— Ar ajuta dacă ne-am alătura şi noi? întrebă Ni-imeh. Casa Surorilor a scăpat aproape nevătămată. Surorile şi ucenicele care au harul narcomanţiei pot călători deghizate, pentru siguranţa lor.

Yehamwy şi Anarim se priviră surprinşi. Buzele lui Ni-imeh se subţiară, arătând o uşoară iritare.

— Doar pentru că abia acum v-aţi dat seama ce putere au femeile nu înseamnă că noi am rămas nişte nătânge în tot acest timp.

Expresia lui Anarim se îmblânzi şi schiţă un zâmbet slab, atât cât îşi permitea o Santinelă când venea vorba de surâsuri.

— Am fi recunoscători pentru orice ajutor. Dar e posibil să fie nevoie să călătorească în afara oraşului. Multe dintre aceste familii aparţin nobilimii sau castei agricultorilor, şi acestea trăiesc îndeosebi în ţinuturile verzi sau în susul râului.

— Nu-i nimic…

Ni-imeh se opri speriată când un sunet sparse tăcerea curţii Hetawei. Se întoarseră şi văzură un băiat, prea mic pentru a fi acolit, alergând într-un suflet pe dalele de piatră. Chiar şi de la înălţimea zidului, auzeau cum copilul plânge amarnic, în timp ce gonea.

— Pe toate coşmarurile, ce se întâmplă?

Yehamwy făcu un pas în faţă şi trase aer în piept ca să strige copilul. Santinela Anarim îl împiedică, acoperindu-i gura cu mâna, fără să mai ţină cont de nimic.

— Casa Copiilor, spuse Anarim.

Casa se vedea din locul lor de observaţie, la capătul curţii lungi a Hetawei, în partea opusă a Sălii Binecuvântărilor. Deşi ferestrele trebuiau să fie întunecate, căci copiii se duceau la culcare devreme, imediat după dansul-rugăciune şi după îmbăiere, un şir lung de lămpi se zăreau acum mişcându-se prin toată clădirea şi, când vântul îşi schimbă direcţia, auziră ţipetele de spaimă ale copiilor dinăuntru. O clipă mai târziu, o altă siluetă apăru alergând printr-una dintre porţile Casei. Acesta era mai înalt. Unul dintre supraveghetorii copiilor.

— Fugiţi, kisuatienii! strigă el.

Urletul lui izbi încremenirea Hetawei cu o undă de şoc. Cu toţii se holbară la el şi până şi Anarim îngheţă, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

— Soldaţi kisuatieni în Casa Copiilor…

Şi mai multe siluete veniră fugind după el. Auziră şuieratul ascuţit al unei săgeţi în zbor. O clipă mai târziu, Învăţătorul tăcu şi căzu la pământ.

— Oh, Zeiţă scumpă! şopti Ni-imeh.

Yehamwy îşi duse la gură o mână tremurândă.

— Bahal. Era tânărul Bahal, ucenicul lui Deshephemun…

— Treceţi înăuntru, îi îndemnă Anarim. Mergeţi în Sala Binecuvântărilor şi spuneţi-le tuturor să se adune acolo. S-ar putea să vrea numai copiii.

— Numai copiii?

Anakuhemet părea îngrozit.

— Ce vrei să spui?

— Iau copiii ostatici. Eu şi fratele meu ne vom ocupa de asta. Duceţi-vă acum!

— Cum…

Yehamwy făcu un pas, dar se opri.

— Anarim, cei mai mulţi dintre fraţii tăi sunt…

Se uită spre partea de vest a oraşului, unde Yanya-iyan se ridica măreţ deasupra acoperişurilor.

— Am mai rămas opt, spuse Anarim cu un zâmbet rece. Opt Santinele ale Hananjei alcătuiesc o armată.

Bărbatul o luă la goană şi se pierdu în umbre, iar ceilalţi nu mai apucară să se împotrivească.

Aşa cum se ploconea până la pământ în sala tronului din Yanya-iyan, de curând numită Sala Protectorilor, lordul Sanfi avea ceva care o făcu pe Sunandi să se gândească la un crocodil.

— O neînţelegere sau pesemne o calomnie netrebnică, spunea Sanfi.

Se aşezase în genunchi imediat după ce intrase. Din cauza aceasta şi a altor observaţii din timpul cinei lor cu mai multe seri în urmă, bărbatul părea în ochii lui Sunandi o reptilă. Uşurinţa cu care se umilea, de parcă mândria era doar o altă unealtă din vastul lui arsenal folosit să-i păcălească pe cei din jur. Felul în care Sanfi cercetase chipurile celor din sală, căutând orice urmă de slăbiciune. Privirea alunecoasă pe care i-o aruncase lui Sunandi, cântărind-o şi alungând-o imediat din zona lui de interes. Nu-i mai folosea acum. Căuta o pradă mai bogată.

— Aşa zici tu, lord Sanfi, spuse Mama Yao.

Nici ea nu părea să-l placă prea tare pe Sanfi.

— Avem mărturii de la negustorii străini cum că ai fi cumpărat arme şi alte mărfuri de război. Ai vreo explicaţie?

— Sunt nevinovat, Onorată, se apără Sanfi.

Vorbea într-o sua perfectă, dar exista ceva ciudat în felul în care folosea rugăminţile umile. Se vedea că nu e obişnuit cu ele.

— Dacă mă ajută să-mi dovedesc nevinovăţia, vă

pot dezvălui numele altor nobili care ar fi putut călca strâmb…

Sunandi auzise destul. O revoltase trădarea bicisnică a bărbatului. Tiaanet, hotărî ea, ar face bine dacă şi-ar omorî tatăl şi ar prelua conducerea familiei, înainte ca el să îi mai chinuie.

— Fără supărare, Onorată, rosti ea, tăindu-i vorba lui Sanfi, nu avem timp de aşa ceva. Ultimele veşti primite de la poarta de vest spun că aceasta va cădea în orice clipă de acum încolo. Să-l băgăm la închisoare, împreună cu soţia şi fiicele lui, dacă asta îl încântă, şi să ne concentrăm pe apărarea noastră.

Mama Yao încuviinţă. La fel şi Sasannante. Dar Aksata se frecă la ochi, părând plictisit şi obosit. Toţi erau epuizaţi. Aksata fusese cel care insistase ca Protectorii să ocupe camera tronului, punându-şi scaunele acolo unde, pe vremuri, stătea tronul prinţului Apusului de Soare. Servitorii palatului le aduceau mâncare rece şi încurcau rufăria. Îi trezeau cu zgomote puternice la ceasuri târzii în noapte.

— Nu e nevoie să ne îngrijorăm, Vorbitorule, spuse Aksata, silindu-se să-i zâmbească lui Sunandi. Poarta de vest nu e o pierdere aşa mare. I-am trimis deja poruncă soţului tău să se retragă şi să vină cu restul soldaţilor aici.

— Înţeleg.

Sunandi se concentră, încercând să priceapă ce fel de strategie foloseşte Aksata, dar fără prea mare succes.

— Atunci, Onorate, prinţul gujaareean şi luptătorii lui vor intra în oraş. Vor putea ataca oricând Yanya-iyan.

— Aşa vor face, adăugă Aksata şi schimbă un surâs scurt cu Moib, care chicoti. Fapt care serveşte scopurilor noastre pentru moment.

Sanfi asculta cu atenţie la picioarele podiumului. Sunandi observă o uşoară încruntătură pe chipul lui, deşi bărbatul continua să stea îngenuncheat. Aproape că o distră îngrijorarea lui, având în vedere că tocmai

fusese pe punctul de a-şi trăda aliaţii. Pe ea însă o tulbura ideea unui asediu.

Înainte să apuce să întrebe ceva care să îl irite şi mai tare pe Protectorul Aksata, se auzi gălăgie la uşa încăperii. O clipă mai târziu, uşa se deschise şi o gardă a palatului intră cu pas iute, se opri lângă Sanfi şi se lăsă în genunchi.

— Onoraţi şi Înţelepţi, iertaţi-mă pentru îndrăzneală, dar comandantul m-a trimis să vă spun că suntem atacaţi.

Sua în care vorbea avea un accent aspru ce amintea de cineva de la ţară. Pesemne aparţinea castei de jos.

— Deja au pătruns în palat. Toţi arcaşii de la primul etaj sunt morţi… Credem că au intrat odată cu trupele care se retrăgeau, purtând uniformele oamenilor noştri…

— Stai! se răsti Mama Yo, încruntându-se. Cum să fie în interiorul palatului? Prinţul şi armata lui de trădători abia ajunseseră la porţile oraşului când am primit ultimele veşti…

— Aceştia nu sunt oamenii prinţului! o întrerupse soldatul, uitând de buna purtare. Nu ştiu cine sunt. Au pătruns deghizaţi, după cum v-am spus… Am găsit 30 de soldaţi ai gărzii de apărare morţi, fără nicio rană care să sângereze, dar mulţi aveau gâturile rupte sau zdrobite. Nimeni nu i-a auzit strigând! Iar oamenii în hainele noastre…

Bărbatul tăcu pentru o clipă, scuturând din cap.

— Unii spun că se caţără pe ziduri ca nişte scarabei.

Se uită la tavanul încăperii, de parcă ar fi vrut să se asigure că nu e nimeni acolo.

Sunandi se cutremură şi un fior îi ridică părul de pe ceafă, atunci când înţelese despre cine e vorba.

— Santinelele, murmură ea. Preoţii Hetawei.

Moib se încruntă.

— Cei care păzesc? Dar eu ştiam că numai Colectorii…

— Santinelele îi antrenează pe Colectori, Onoraţi, continuă Sunandi.

Un gest foarte nepoliticos din partea ei să întrerupă un vârstnic, dar trebuia să găsească o cale prin care să le arate cât de primejdioasă devenise întreaga situaţie. Era o posibilitate la care Sunandi nu se gândise. Şi ea vedea Santinelele mai degrabă ca pe nişte apărători, decât ca pe nişte atacatori. O prostie din partea ei, de vreme ce Nijiri o prevenise. Oraşul era acum furtuna pe care el o stârnise, iar fraţii lui, lumina gata să lovească.

Sunandi făcu un pas în faţă pentru a sta alături de Sanfi.

— Am văzut un Colector, neînarmat, frângând o sabie cât braţul unui soldat ca pe un pai, iar ei sunt doar nişte luptători obişnuiţi. Santinelele au datoria de a vâna Colectorii, atunci când aceştia înnebunesc şi devin Secerători. Nu folosesc magia, dar au arme şi singurul lor ţel este să se lupte.

Sasannante interveni:

— Dar am adus aproape toate forţele noastre din Kisua…

Se ridică, negru de supărare.

— Despre câţi preoţi-luptători vorbim?

— Câteva zeci sau sute. Numai Hetawa ştie cu siguranţă, spuse Sunandi, clătinând din cap. Onoraţi, ar trebui să plecăm. Există locuri mai sigure decât acesta.

Mama Yao se zbârli.

— *Să ne ascundem?*

— Da.

Sunandi voia să-i urle cuvântul în faţă.

— Ne putem ascunde sau putem aştepta aici să ne luptăm cu un duşman necunoscut, de o forţă neînchipuită şi să sperăm că suntem destul de norocoşi ca să învingem. Ce alegeţi?

Mama Yao îşi strânse gura ştirbă pe jumătate, dar, într-un târziu, se uită spre ceilalţi Protectori. Aksata părea că refuză să plece, dar Sasannante şi Moib se ridicară imediat. Când coborâră de pe podium, soldaţii îi înconjurară din toate părţile şi Sunandi le porunci să-i ducă în grădina din Yanya-iyan, locul cel mai sigur al palatului.

Sunandi îşi jură că, atunci când va îmbătrâni, va asculta de tinerii din jurul ei. Tinereţea nu însemna neapărat prostie, iar pentru adevărata înţelepciune până şi cei mai vârstnici trebuiau să muncească din greu.

Cufundat în gânduri, Colectorul Rabbaneh simţi prezenţa unor visători noi dincolo de uşa sa. Patru în loc de unul pentru el, patru pentru Nijiri, alţi patru pentru Inmu şi patru pentru Superior. Mai departe puţin, alţi patru rătăcind în holul de lângă apartamentele pentru oaspeţi. Atâţia oameni ca să supună trei Colectori? Rabbaneh aproape că chicoti cu glas tare.

Uşa se deschise. Rabbaneh nu se întoarse şi ascultă cum trei dintre soldaţi se răspândiră în tăcere spre colţurile încăperii, înconjurându-l din toate părţile. Cel de-al patrulea… Rabbaneh mirosi pielea şi metalul proaspăt ieşit din fierărie şi surprinse zăngănitul unei balamale sau al unei încuietori. Aşadar, asta puneau la cale.

Ah, Ehiru, prietene, i-ai speriat atât de rău pe oameni acum zece ani. Acum se crede despre noi că suntem Secerători. Fie şi numai pentru un asemenea gând şi ar trebui să le dau o lecţie…

— Colectorule Rabbaneh?

Vorbise tânărul soldat care îl păzise în ultimele patru zile. Rabbaneh avea o simpatie aparte pentru el, un băiat născut în casta artizanilor, ca şi Rabbaneh însuşi, venind dintr-o familie distinsă de muzicanţi din Kisua. Fusese drăguţ şi îi cântase lui Rabbaneh în timpul meselor. Colectorul va avea grijă să nu-l rănească

aşa de tare ca pe ceilalţi.

Rabbaneh se ridică în picioare şi se întoarse cu faţa spre băiat, care ţinea în mâini o blestemăţie de obiect cum nu se mai văzuse, din piele şi oţel, menită să îi silească pe Colectori să-şi ţină pumnii strânşi. Un soi de brăţară sălbatică, făcută după model kisuatian. Pe obiect se zăreau tot felul de bride şi încuietori. Rabbaneh se strâmbă când văzu un lucru aşa de urât.

— Bănuiesc că e pentru mine.

Soldatul încuviinţă din cap, înghiţind în sec. Aruncă o privire spre însoţitorii săi, care stăteau cu săbiile scoase, după care se uită la Rabbaneh.

— Îmi pare rău, Colectorule, dar Protectorii mi-au poruncit. Cu tot ce se întâmplă…

Unul dintre ceilalţi bărbaţi, un soldat mai bătrân şi, cel mai probabil, superiorul băiatului, se răsti la el în sua. Rabbaneh, a cărui sua nu depăşea limitele unor saluturi oficiale, bănui că bărbatul îi cerea să lase vorba.

Atunci, el va fi primul.

Soldatul nici nu termină bine cu dojeneala, când Rabbaneh îşi repezi o mână spre ochii bătrânului. În loc să-şi aşeze încet degetele pe pleoapele omului, îl lovi cu putere. Când soldatul ţipă şi-şi acoperi ochii cu palmele, Rabbaneh se lăsă iute pe vine ca să se ferească de sabia soldatului din stânga. Săbiile nu prea erau folositoare într-un spaţiu atât de îngust, mai ales că bărbaţii se răspândiseră atât de convenabil pentru el. Uşor deranjat că veniseră aşa de prost pregătiţi să ridice un Colector, Rabbaneh lovi rotula soldatului mai tare decât trebuia. Sunetul osului fracturat se auzi neliniştitor de tare, ca o creangă ruptă de vânt. Urletul lui răsună şi mai pătrunzător şi acoperi gemetele camaradului său izbit în ochi.

Ar fi trebuit să-i amuţesc, se gândi Rabbaneh, cu un uşor sentiment de vinovăţie. *Sonta-i m-ar certa râu, dacă ar fi aici…*

Cel de-al treilea soldat se repezi spre el, cu sabia

ridicată şi chipul schimonosit de furie. Îi uşură munca astfel, căci nu se deosebea cu nimic de sutele de oameni violenţi pe care Rabbaneh îi colectase în cei 22 de ani de când slujea. Trei pumni rapizi direct în bărbie şi bărbatul se prăbuşi la pământ, ameţit şi pe jumătate orbit. Nu mai era nevoie să-l adoarmă, dar Rabbaneh o făcu totuşi, ca să fie conştiincios.

Întregul atac nu dură mai mult de trei răsuflări şi Rabbaneh se întoarse cu faţa spre soldatul cel tânăr. Băiatul nu se mişcase din loc, dar se trase înapoi, tremurând ca varga.

— Îmi pare rău, spuse Rabbaneh, cu un glas cât mai blând. A fost necesar…

Rabbaneh se opri, tresărind, când o sabie cu tăişul curbat ieşi din pieptul tânărului.

— Colectorule, bălmăji băiatul, după care se uită în jos, la fel de surprins şi se prăbuşi mort, pe podea.

Atunci Rabbaneh văzu doi soldaţi kisuatieni pătrunzând pe uşă, înghiontindu-se unul pe altul şi strigând spre tovarăşii lor, panicaţi.

Dacă îl confundaseră pe băiat cu Rabbaneh sau acesta fusese pur şi simplu în calea lor, Colectorul nu avea să afle niciodată. Se repezi asupra lor, înainte ca aceştia să intre în încăpere, acoperindu-le faţa cu mâinile şi vărsând în mintea lor deşteptată cea mai pură furie. Forţa mâniei lui se dovedi atât de puternică, încât soldaţii urlară când sufletele lor pieiră sfâşiate în mii de bucăţi. Lui Rabbaneh nu-i păsa unde se vor duce sufletele. Lăsă trupurile să alunece la pământ şi năvăli pe uşă ca să-i ucidă şi pe ceilalţi, să-i ucidă pe toţi, la naiba cu pacea…

Lovitura primită îi zgudui întreaga fiinţă şi îi alungă orice urmă de furie. Încercă să se întoarcă, împingând sabia care-l lovise fără milă peste faţă, dar observă cu stupoare că nu se poate mişca. Imediat simţi o senzaţie curioasă, ca o vibraţie şi crezu că îşi recăpătase agilitatea.

Soldatul care fusese în spatele lui. Într-o parte a uşii. Rabbaneh nu-l văzuse. Soldatul săltă sabia ca să îşi ia avânt. Tăişul ei se pătase deja cu roşu aprins.

Rabbaneh ridică pumnul ca să-l pocnească pe soldat, dar mâna îi pluti moale, ca într-un vis. Ce prostie… în vis, controla totul perfect şi orice mişcare era o simplă chestiune de voinţă…

O altă lovitură năucitoare. Rabbaneh întoarse capul, încă uluit de încetineala lui, ca să vadă un alt soldat care se repezise spre el. Acesta avea în mână o altă sabie, din care se zărea numai teaca. Vârful ei se înfipsese între coastele lui Rabbaneh, la mică distanţă de coşul pieptului.

— Rabbaneh! glasul lui Nijiri sună panicat şi neliniştitor.

Capul soldatului care îl înjunghiase pe Rabbaneh se suci brusc într-un unghi nefiresc. Zbură într-o parte, smulgând în cădere şi sabia din trupul Colectorului. Rabbaneh simţi nevoia, deloc potrivită şi lipsită de respect, să râdă când zări expresia surprinsă de pe chipul leşului, dar deocamdată îl îngrijora mai mult slăbiciunea lui. Se lăsă încet în genunchi, aproape cu graţie, dar nu reuşi să-şi împiedice trupul să se prăbuşească într-o parte. Picioarele i se răşchirară într-o poziţie umilitoare.

În sfârşit, sosiră Nijiri şi Inmu, amândoi părând înspăimântaţi şi îngrijoraţi. La fel şi Superiorul, în spatele lor. Toţi îl priveau panicaţi. Dar de ce? Îi omorâseră pe soldaţi. Erau liberi.

— Protectorii…

Rabbaneh începu să vorbească, dar brusc îşi dădu seama că uitase ce voia să spună. Ce se întâmpla cu Protectorii?

— Rabbaneh-frate.

Inmu, încă tânăr, în pofida celor şapte ani petrecuţi în mijlocul lor, aproape că izbucni în lacrimi.

— Nijiri, nu poţi tu să…

— Nu sunt Împărtăşitor, spuse Nijiri, cu chipul mai cenuşiu ca niciodată. Aş putea să tămăduiesc tăieturi mici. Dar nu aşa ceva, nu înainte ca sângele scurs să-i ia viaţa.

Inmu îşi înăbuşi un suspin. Rabbaneh deschise gura să-i amintească lui Inmu că asemenea ieşiri sentimentale nu erau demne de un Colector. Şi că aveau lucruri mai însemnate de care să se ocupe, precum, precum… ce? Nu-şi mai amintea deloc. Se chinuia să respire.

— Atunci nu ne mai rămâne decât un singur lucru de făcut, spuse Inmu.

Când Nijiri îşi feri privirea, pe chipul lui Inmu se aşternu durerea mai întâi, apoi resemnarea. Rabbaneh se minuna să fie martorul preschimbării celui mai tânăr frate de cale, dintr-un bărbat sfios, tăcut, într-un Colector al Hananjei.

— Fratele meu, murmură Inmu, aplecându-se să mângâie obrazul lui Rabbaneh, ai servit Hananja foarte bine. Sunt sigur că Ea te aşteaptă şi te va întâmpina cum se cuvine.

Inmu îşi înghiţi nodul din gât.

— Să-i transmiţi dragostea mea lui Sonta-i-frate, da?

Îşi lipi degetele de pleoapele lui Rabbaneh şi acesta nu mai ştiu nimic în deşteptare.

42
Întoarcerea

Călărind cu ceilalţi supuşi, în partea din spate a armatei, Hanani intră în Gujaareh pentru prima dată după o lună. Nu părea deloc acelaşi Gujaareh pe care îl lăsase în urmă.

Nu se vedea nimic din pricina fumului. O armurărie kisuatiană de lângă poarta de vest fusese înghiţită de flăcări. Grinzile se prăbuşiseră în interior şi doar zidurile din chirpici mânjite de funingine mai rămăseseră în picioare. Din depărtare răzbăteau strigăte, urlete şi, din când în când, uralele mulţimii. Dakha se cabră brusc, ferindu-şi capul de fum şi păşind într-o parte ca să ocolească ceva pe pământ. Hanani struni calul şi răsuflarea i se opri când se uită în jos, direct în ochii sticloşi ai unui soldat kisuatian. Era doar unul dintre sutele de leşuri răspândite în întreaga piaţă de lângă poartă.

Un banbarra de lângă ea, cam de vârsta lui Unte, o atinse uşor pe braţ şi îi şopti ceva liniştitor în chakti. Era unul dintre meşterii care veniseră să le dea o mână de ajutor soldaţilor, un fel de făuritor de arme. El şi alţi câţiva banbarra rămăseseră aproape de Hanani pe tot parcursul călătoriei, ca să o protejeze, deşi niciunul dintre ei nu era luptător şi nu aveau altă armă în afara cuţitului, pe care toţi banbarra îl purtau de obicei. Îi mulţumi recunoscătoare pentru gestul lui de liniştire, deşi în sufletul ei se găsea puţină pace văzând coşmarul cumplit ce se numise odată Oraşul Viselor.

Pe măsură ce înaintau dincolo de poartă, pe marile drumuri care duceau în jumătatea de est a oraşului,

Hanani observa uşurata că distrugerile nu erau atât de mari pe cât se temuse. Nu mai ardea nicio altă clădire, deşi zări câteva prăvălii care fuseseră jefuite. În case nu ardea nicio lampă, dar oamenii se iţeau din spatele draperiilor lor să se uite la călăreţi. În pieţe nu domnea liniştea. Leşuri le zăceau pretutindeni şi, când trecură pe sub o arcadă încă împodobită cu panglici colorate pentru solstiţiu, Hanani văzu un soldat kisuatian alergând pe o stradă paralelă. O clipă mai târziu, pe urmele lui, apăru un grup de vreo 12 tineri gujaareeni care urlau.

Cartierul din faţa râului era tăcut. Traversară unul dintre poduri şi pe Hanani o întâmpină izul familiar al peştelui, acoperit întrucâtva de mirosul de fum şi de cai. Când intrară în cartierul artizanilor, coloana încetini brusc şi grupul lui Hanani se opri, pentru a lăsa oastea să înainteze. Abia atunci îşi dădu seama că se adunau în piaţa Hetawei, singurul spaţiu deschis din această parte a oraşului, suficient de largă ca să cuprindă atâţia oameni la un loc. Când intrară în piaţă, soldaţii începură să se aranjeze în grupuri ordonate, scutierii în marginile cele mai îndepărtate şi arcaşii pe acoperişurile celor mai apropiate case şi clădiri. Câteva care de război, agile şi strălucitoare, huruiau în sus şi în jos pe străzile alăturate.

Hanani zări şi oameni obişnuiţi, bărbaţi şi femei, de toate vârstele şi din toate castele, rătăcind la marginea mulţimii. Un grup de băieţi abia ajunşi la vârsta alegerii alergară către unul dintre călăreţii gujaareeni şi începură să implore gălăgios să îi lase să se alăture şi ei armatei. Cei mai în vârstă păreau mai şovăitori oarecum, mulţi dintre ei întinzându-şi gâturile ca să-l vadă pe Wanahomen, în timp ce alţii arătau cu degetul către banbarra. Unii îşi şopteau la adăpostul palmelor, având ochii plini de un entuziasm şi o nerăbdare pe care Hanani le considerase înfricoşătoare nu cu mult timp în urmă. Acum, deşi încă se simţea

tulburată, înţelegea privirea oamenilor. Nu se deosebea cu nimic de furia îndreptăţită ce-l cuprindea pe Mni-inh ori de câte ori credea că Hanani a greşit sau de îndârjirea care-l susţinuse pe Wanahomen când fusese sclav sau când suferise din pricina trădării. Nu exista niciun fel de pace în asemenea pasiune şi ştia cât e de primejdioasă dacă e lăsată la voia întâmplării. Însă niciunul dintre aceste sentimente nu avea stricăciune în ele. Totul depindea de când şi de cum erau exprimate.

Când Hanani privi din nou spre zidurile din gresie ale Hetawei, i se umplu inima de bucurie, dar şi de nelinişte. Aici era casa ei. Fraţii ei, singura sa familie. Oare o vor întâmpina cu braţele deschise, aşa murdărită cum era, pentru că-şi încălcase jurământul şi pentru că trăise ca o barbară? Oare i-ar putea vindeca suferinţa pricinuită de moartea lui Mni-inh şi de viaţa pe care o curmase? Sau vor arunca o privire asupra noii persoane care devenise, vor ridica mâinile şi vor ruga un Colector să pună capăt chinului prin care trecea?

Agitaţia din mijlocul soldaţilor o trezi din meditaţie. O clipă mai târziu, soldaţii se traseră într-o parte, făcându-i loc unui bărbat în robe banbarra, suit pe un cal. Ceva familiar din felul în care îşi ţinea umerii drepţi îi spuse cine e, înainte ca el să o vadă şi să se oprească.

— Împărtăşitor-Ucenic, spuse Charris. Prinţul îţi cere să vii, ca să te ducă acasă.

Speriată, Hanani îngheţă pentru o secundă. Nici nu-i trecuse prin cap că Wanahomen va face aşa ceva. Până acum nu fusese nicio bătălie şi nimeni nu avusese nevoie de însuşirile ei de tămăduitoare. Oare se terminase totul? Nu mai folosea nimănui şi Wanahomen voia să scape de o povară nedorită?

Nu, nu, se purta ca o netoată. Wanahomen venise la Hetawa, în loc să se ducă la Yanya-iyan. Probabil că vizita lui avea un motiv strategic. Era prudent ca el să o înapoieze Hetawei, atâta vreme cât încă mai putea.

Încercând să-şi alunge neliniştea, îşi îndemnă calul să meargă alături de cel al lui Charris.

Tăcut, bărbatul îşi croi drum printre luptători, până când ajunseră în faţă, lângă treptele Hetawei. Hanani îl zări pe Wanahomen imediat, deoarece acesta îşi dăduse jos acoperământul de pe cap şi vălul şi descălecase. Privea uşile de bronz, exact când Hanani şi Charris se apropiară. Wanahomen îi salută respectuos, dar rece.

— Mulţumesc, Charris. Adu-i, te rog, coburii.

Privirea bărbatului se opri asupra lui Hanani şi zăbovi aşa timp îndelungat. Fata văzu că e uşor tensionat. În ochii lui citea mii de cuvinte. În loc să le rostească, Wanahomen întinse mâna spre ea şi spuse numai:

— Împărtăşitor-Ucenic?

Hanani coborî de pe cal neîndemânatică, având nevoie de două încercări ca să scape de hamuri. Când se apropie de el, se împiedică, deşi nu întâlni niciun obstacol în drum. Wanahomen făcu un pas înainte şi o apucă de braţ, ţinând-o bine până când fata se echilibra. Hanani îşi ridică ochii şi îi întâlni privirea.

— Prinţe…

Fetei i se uscase gâtul. Abia dacă reuşea să îngaime ceva. Ce se petrecea cu ea? Nu-l iubea. El îi satisfăcuse o nevoie la momentul potrivit, îi fusese prieten în vremuri chinuitoare, dar nimic mai mult. Şi-atunci de ce se simţea mai rău decât atunci când o părăsise pe Yanassa?

Wanahomen oftă când îi zări confuzia de pe faţă şi îi puse un deget pe buze.

— Nu spune nimic, murmură el, doar pentru urechile lor. Altfel, am să te opresc alături de mine şi un nou război va începe.

Vorbise blând şi îi zâmbise, dar Hanani simţi cât e de încordat. Brusc, fata pricepu. Dacă i-ar cere, el s-ar ţine de promisiune şi ar păstra-o lângă el şi nu i-ar păsa

de ce ar însemna un asemenea fapt pentru proaspătul regat câştigat.

Asta încercase să-i spună Yanassa despre Wanahomen şi chiar şi Hanani intuise aceleaşi lucruri. Cu Wanahomen nu exista cale de mijloc. Ura şi iubea cu pasiune nebună şi putea fi periculos în ambele împrejurări. Nu era o nebunie în adevăratul sens al cuvântului, ci doar o formă mai blândă a nesocotinţei care îi distrusese tatăl.

Ştiind toate acestea, fata abia dacă reuşi să schiţeze un zâmbet, deşi el îi vorbise cu un aer glumeţ. Zâmbetul lui palid, resemnat îi lăsă lui Hanani un sentiment de vinovăţie în suflet.

— Du-mă acasă, Wanahomen, spuse ea.

După un moment, el încuviinţă tăcut, îi dădu drumul la mână şi se întoarse să urce amândoi treptele. Charris venea în urma lor, cărând coburii lui Hanani peste umăr.

Marile uşi de bronz se descuiară cu un sunet care se auzi în întreaga piaţă, lăsând să se vadă întunericul din spatele lor. Hanani se uită drept înainte şi îşi ţinu capul sus, dar inima îi bătea în piept şi mintea i se golise de gânduri. Se opriră pe la jumătatea treptelor, pentru ca Wanahomen să-şi desfacă sabia grea de bronz de la şold. Aşeză sabia pe treapta din faţa lui, desprinse cureaua cu teaca pentru cuţitul banbarra şi o puse şi pe aceasta alături. Ridicându-şi mâinile goale, pentru ca toţi să vadă că vine la Hetawa cu veneraţia cuvenită, făcu un pas în faţă.

Două săgeţi ieşiră din întunericul Hetawei. Una se înfipse în pieptul lui Wanahomen, iar cealaltă în coapsa dreaptă.

Şocul de pe chipul lui Wanahomen depăşea orice închipuire. Hanani încremeni îngrozită. Bărbatul se împletici, apoi căzu încet în genunchi. Urletele luptătorilor şi ale oamenilor din jurul lor înlocuiră tăcerea mormântală. Furia lor se răspândi ca o flacără

în piaţa Hetawei.

Soldaţii kisuatieni cuceriseră Hetawa cu o uşurinţă surprinzătoare. Singura piedică veni din partea câtorva Santinele care îi loviră, în timp ce forţele lui Bibiki aduceau copiii din Casă în curte, pentru a-i duce apoi în Sala Binecuvântărilor. Preoţii se dovediseră iuţi, tăcuţi şi mortali, atacând şi măcelărind câte patru soldaţi odată, deşi numărul kisuatienilor era de zece ori mai mare. Copiii izbucniseră în urale. Pentru o clipă, se părea că Hetawa va învinge. Dar Bibiki îi opri cu un singur gest, poruncindu-le arcaşilor să ţintească spre copiii strânşi laolaltă pe dalele de piatră ale curţii. Santinelele îngheţară. Următoarea poruncă a lui Bibiki a fost să îndrepte săgeţile către ei.

Tiaanet, care o căra pe Tantufi, şi Insurret se găseau printre kisuatieni în acel moment, împreună cu alţi 30 de „oaspeţi” ai Protectoratului. Tiaanet recunoscu mai mulţi ostatici, dar numai doi veneau din familiile alianţei. Orenajah, o bătrână zhinha şi mătuşa lui Iezanem. Şi Uayad, fiul de opt ani al lui Deti-arah. Orenajah stătea dreaptă, cu chipul schimonosit de furie, mergând doar când soldaţii o împingeau de la spate. Uayad se străduia să rămână brav, dar când Santinelele căzură, Tiaanet îl văzu cum îşi şterge iute lacrimile cu pumnul.

După uciderea Santinelelor, oamenii lui Bibiki îndemnară ostaticii să străbată clădirile Hetawei, în timp ce mici detaşamente de soldaţi se rupeau de grup ca să scotocească fiecare cotlon, pentru a captura sau ucide orice duşman ascuns. Când ajunseră în Sala Binecuvântărilor, îi găsiră pe cei mai mulţi Slujitori strânşi acolo, pesemne deja informaţi despre asalt.

Nu mai rămăsese niciun luptător, doar câteva sute de Învăţători în robe maronii şi Împărtăşitorii cu veşmintele lor roşii, împreună cu acoliţii şi ucenicii. Stăteau tăcuţi şi priveau cu un calm nefiresc, aşezaţi pe

două şiruri, când soldaţii lui Bibiki intrară. Un şir de bărbaţi împiedica accesul la treptele care duceau la podium, astfel încât altarul Hananjei să nu fie pângărit de intenţii lipsite de pace. Celălalt şir proteja rândurile de bolnavi, siluete tăcute pe paturi, aranjaţi câte patru pe o laterală a Hetawei. Victimele molimei coşmarului.

Împinsă de soldaţi, Tiaanet se opri să se holbeze la cei care dormeau, se împiedică şi aproape că se prăbuşi când oamenii dădură să înainteze. Un Împărtăşitor bătrân, cu chipul foarte palid, păşi în faţă ca să o sprijine.

— Te simţi bine? întrebă el.

— Da, răspunse Tiaanet. Mulţumesc.

Când văzu că el nu mai spune nimic, fata îşi ridică privirea şi observă că preotul se uita fix spre Tantufi.

— Vrei să…

Nu, se repezi Tiaanet, trăgând-o pe Tantufi mai aproape de ea şi îşi continuă drumul.

Bibiki porunci oamenilor săi să înconjoare Sala şi aceştia se supuseră ordonaţi. Soldaţii şi arcaşii se strânseră în jurul intrării principale pregătiţi să riposteze. Câţiva arcaşi pătrunseră şi în coridoarele din spate ale Sălii pentru a se urca pe balcoane.

Bibiki le spuse apoi ostaticilor să se aşeze în alcovurile pentru donaţii, de-a lungul unui perete al Sălii Binecuvântărilor. Încăperile erau micuţe şi se umplură rapid cu copii, lăsându-i pe Tiaanet şi pe ceilalţi ostatici să-şi găsească loc pe lângă pereţi sau la picioarele coloanelor împodobite cu flori şi lujeri agăţători. Bibiki se uită lung la oamenii templului şi la cei care dormeau, apoi se duse în mijlocul sălii.

— Nu veţi păţi nimic dacă veţi coopera cu noi.

Vorbea tare, pentru că Sala înăbuşea sunetele. Tiaanet observă câţiva Slujitori ai Hananjei cum se strâmbă la auzul zgomotului.

— Şi bineînţeles dacă orăşenii vor considera că meritaţi să fiţi salvaţi. Dar asta deja nu mai e grija mea,

ci a voastră.

O parte dintre Slujitori răsuflară uşuraţi, dar cei mai mulţi păstrară o tăcere încăpăţânată, mai degrabă jigniţi, decât înspăimântaţi. După o clipă, un vârstnic în robe de Învăţător păşi în faţă.

— Vom coopera, spuse el.

Pentru a-l dojeni pe Bibiki că e prea gălăgios, vorbi foarte încet şi Tiaanet abia îi auzi vorbele.

— Dacă ne daţi voie, le vom oferi oamenilor voştri mâncare şi băutură şi ne vom îngriji de rănile lor. Dar fără magie.

Se uită la cei care dormeau şi oftă adânc.

— Magia noastră depinde de somn, iar somnul e primejdios în jurul acestor biete suflete, luaţi seama. Însă ne pricepem la leacurile din ierburi, ştim să operăm şi facem şi puţină alchimie. Nu vă cerem decât să lăsaţi deoparte violenţa aici. Ne aflăm în faţa Hananjei şi Ea preţuieşte pacea.

Bibiki se holbă la el neîncrezător.

— Aţâţaţi făţiş revolta de pe străzi şi acum ne dăruiţi ospitalitate?

Bărbatul clătină din cap şi continuă uluit:

— N-o să vă înţeleg niciodată. Oamenii mei nu vor mânca şi nu vor bea nimic din mâinile voastre şi nu avem nevoie de leacurile voastre. Dar dacă unii dintre ostatici sunt răniţi, vă puteţi îngriji de ei.

Învăţătorul încuviinţă şi dădu să se întoarcă.

— Cât despre violenţă, continuă Bibiki, oprindu-l pe bătrân în loc, nu vă promit nimic. Suntem soldaţi şi ne aflăm în război. Vom face tot ce e necesar.

Murmure de aprobare răsunară dinspre marginile încăperii: soldaţii lui Bibiki, care îi priveau încruntaţi pe oamenii templului, Învăţătorul se uită lung la Bibiki şi, după o vreme, pe chipul lui se aşternu dispreţul. Fără să mai scoată o vorbă, se întoarse şi începu să discute cu fraţii lui.

Epuizată, căci nu se odihnise bine în ultimele

patru zile, Tiaanet se aşează în umbra unei coloane, aranjând-o pe Tantufi în poală mai bine, ca să-şi mai aline durerea din braţe şi din umeri. Aţipise doar de câteva ori, atunci când îndrăznise, cu Tantufi atât de aproape, ba înghesuită pe un cal, ba împinsă în ţarcuri improvizate alături de ceilalţi ostatici. O ajuta faptul că învăţase cu mult timp în urmă să simtă când Tantufi se pregătea să viseze şi o trezea înainte ca sufletul să-i fie cuprins de nebunie.

Deşi se dusese efectul poţiunilor obişnuite pe care le lua, Tantufi se chinuise să rămână trează în tot acest timp, ajutându-se de mici obiceiuri pe care şi le crease de mică. Îşi mişca în permanenţă o parte a corpului, îşi dădea ochii peste cap, îşi muşca limba şi mâinile şi bolborosea întruna cuvinte ştiute numai de ea. Nu putea s-o ţină aşa la nesfârşit şi Tiaanet deja observase semnele care îi spuneau că, în curând, fetiţa va adormi cu sau fără voia ei. Mişcările ei bizare încetineau. Ori de câte ori ochii ei rotunzi ca luna se închideau, îi lua mai mult timp să-i deschidă din nou. Cu ajutorul brutal al gărzilor tatălui ei, Tantufi ar fi rezistat mai mult, dar din pricina epuizării ultimelor zile şi a liniştii domoale a Hetawei, Tiaanet bănuia că nu va mai dura până când fata va ceda.

Insurret se aşează lângă un perete, în faţa lui Tiaanet, privind-o cu ochi strălucitori. Umblatul de colo până colo o făcuse mai lucidă, aşa cum nu mai fusese de ani întregi, de parcă greutăţile călătoriei îi siliseră mintea să iasă din vârtejul nesfârşit al nebuniei. Asta nu însemna că ura ei se micşorase. Dar, spre uşurarea fiicei ei, femeia nu scosese o vorbă de când soldaţii o luaseră din casa lor din ţinuturile verzi.

— Vreţi puţină apă, doamnă?

Un tânăr al Hetawei, pesemne însărcinat de superiorii lui cu această datorie, se opri lângă ea cu un ceainic şi o cupă în mâini.

— Mulţumesc, spuse Tiaanet.

Băiatul îi dădu cupa, pe care Tiaanet o lipi de buzele lui Tantufi, apoi bău şi ea înainte de a i-o înapoia băiatului.

— Şi mama mea, te rog, rosti ea, arătând spre Insurret.

Băiatul încuviinţă pierdut în gânduri şi Tiaanet văzu că el se holba la Tantufi. Aruncându-i o uitătură rece, Tiaanet îşi schimbă poziţia, astfel încât chipul fetiţei să fie ascuns de privirile indiscrete. Băiatul tresări la dojana mută, făcu o plecăciune în semn de iertăciune şi se întoarse să-i ofere apă lui Insurret.

— N-are niciun sens, murmură Orenajah lângă Tiaanet.

La fel ca şi ceilalţi ostatici, se uitase curioasă la Tantufi în prima zi, dar deja înfăţişarea copilului nu o mai tulbura.

— Oraşul a luat-o razna. Nu-i va păsa nimănui că suntem ţinuţi aici.

Tiaanet ştia că tatălui ei îi va păsa şi încă foarte mult. Se va îngriji să ofere recompense în schimbul lor. Îi va păsa atât de mult, încât îşi va trăda chiar tovarăşii din alianţă, deşi Tiaanet bănuia că pe el nu se va da de gol. Şi altora din alianţă le va păsa că Hetawa fusese ocupată… atât de mult, încât probabil îşi vor retrage sprijinul pentru Wanahomen, acum când era atât de important să păstreze unitatea dintre aliaţi.

— Kisuatienii sunt încă puternici, spuse Tiaanet. L-am auzit pe Bibiki când le-a spus oamenilor lui că restul armatei s-a dus la Yanya-iyan. Dacă alianţa prinţului va cădea, atunci kisuatienii nu vor avea nevoie decât de puţin efort ca să recapete controlul. Uciderea prinţului şi cucerirea Hetawei va distruge spiritul oamenilor. Gujaarehul va fi al lor din nou.

Orenajah se încruntă, chibzuind la cele auzite.

— Nu-mi pasă dacă mor, spuse ea într-un târziu. Aş fi cerut oricum un Colector cât de curând. Dar…

Bătrâna se uită spre alcovuri, unde copiii

plângeau.

Tiaanet nu se putu abţine şi privi spre paturile unde dormeau oamenii templului. Împărtăşitorii şi acoliţii se mişcau printre ei, îngrijindu-i cu blândeţe, aşa cum probabil o făcuseră în ultima lună. Văzu o femeie, mai mare decât ea, căreia i se schimba pânza dintre picioare.

— Nu contează, murmură ea întorcându-se.

Mai văzuse victime ale puterii lui Tantufi. Nu se mai putea face nimic pentru ele. Mai bine să le consideri moarte.

— Trebuie să ne gândim la noi acum.

Din spatele ei, se auzi dezaprobarea slabă al lui Orenajah, dar bătrâna nu mai adăugă nimic.

— Mama, şopti Tantufi.

Tiaanet se uită în jos, spre fiica ei. Ochii uriaşi şi înroşiţi păreau lucizi.

— Oamenii.

Cei care dormeau.

— Fii cuminte, spuse Tiaanet. Ţi-e foame?

Tantufi scutură din cap viguros.

— Nu, nu, nu.

Fetiţa se întoarse, privind peste umărul mamei ei, spre cei care dormeau. Pe chipul ei se zărea neputinţa.

— Atât de mulţi, mama.

— Nu contează, o linişti Tiaanet. Numai de mine trebuie să îţi pese. Şi mie, de tine. Nu a fost mereu aşa? Acum stai liniştită.

Tantufi tăcu şi începu să se mişte din nou haotic, dar privirea îi alunecă spre cei care dormeau. Din când în când, mai scotea câte un şuierat de disperare. În faţa lor, Insurret pufni dispreţuitoare, dar îşi ţinu totuşi gura, aşa că Tiaanet o ignoră.

Se lăsă tăcerea peste Hetawa, iar lumea aştepta; ce anume, nimeni nu ştia. Un alt acolit trecu pe lângă ele, de data asta cu felii subţiri de pâine. Bibiki îi lăsase pe preoţi să meargă la cămări sub pază. Tiaanet luă o

bucată de pâine, mai mult ca să rămână trează, pentru că nu îi era foame şi o sili pe Tantufi să mănânce din acelaşi motiv. Copila începuse să stea nemişcată pentru perioade scurte de timp, un alt semn al somnului primejdios.

Înainte ca Tiaanet să apuce să o convingă pe fetiţă să înghită, sări în sus speriată când unul dintre soldaţii de la uşile principale urlă:

— Căpitane!

Bibiki, care discuta cu soldaţii lui într-un colţ, se duse imediat la intrare ca să vadă ce se întâmplă. Nu se mai auzi nimic multă vreme. Tiaanet mâncă şi o hrăni pe Tantufi, mestecând bucăţelele pentru ea, fiindcă dinţii copilei se mişcau. În cele din urmă, deveni limpede că afară se petrece ceva. Soldaţii se agitau, înghesuindu-se spre intrare şi postându-se la ferestre cu armele pregătite. Tensiunea tulbură aerul paşnic al Sălii.

Tiaanet îl auzi pe Bibiki:

— Nu-mi vine să cred, murmură bărbatul, hohotind uşor. Ei bine, se pare că nebunia se va sfârşi mai curând decât am socotit. Să vedem dacă îl putem captura viu.

Bărbaţii se aranjară iute, deşi Tiaanet nu înţelegea ce fac sau de ce. Apoi auzi geamătul uşilor grele din bronz, care se deschiseră larg.

Slujitorii Hetawei se încordară.

Îşi pregătesc armele, şopti un Împărtăşitor.

Bărbatul îşi încleştă pumnii.

— Arme!

— Pace, spuse Învăţătorul de lângă el, dar nu arăta defel mai fericit.

Apoi se auzi glasul lui Bibiki:

— Acum!

Tiaanet auzi şuierul săgeţilor. Un vuiet umplu Hetawa, vocile a mii de oameni furioşi, bărbaţi, femei, vârstnici, dar şi copii.

Bibiki urlă ca să acopere vacarmul.

— Trageţi în prima linie! Împingeţi-i înapoi! Voi patru, mergeţi să-l aduceţi. Iute! Restul, acoperiţi-i.

Se iscă o adevărată zarvă la intrarea în Hetawa şi, o clipă mai târziu, uşile se închiseră. Mai mulţi oameni ai lui Bibiki veniră alergând în mijlocul sălii, unul dintre ei trăgând după el o femeie în veşminte barbare, care se zbătea sălbatic. Un alt kisuatian târa un banbarra în urma lui, dar chiar şi de departe, Tiaanet vedea că omul e mort. O săgeată îi străpunsese gâtul. Sângele începuse să i se strângă într-o baltă, când îi dădu drumul pe podea.

Cel de-al treilea om pe care îl târau după ei sângera de asemenea, dar bărbatul suduia şi se zvârcolea. Wanahomen!

— Vezi-ţi de treaba ta, fată!

Glasul lui Insurret o readuse pe Tiaanet cu picioarele pe pământ. Insurret zâmbi şi îi arătă din cap spre braţe. Alarmată, Tiaanet îşi dădu seama că trupul lui Tantufi se înmuiase. Închisese ochii şi dormea cu gura deschisă.

— Nu…

Imediat, Tiaanet o zgâlţâi pe copilă, cât îndrăzni de tare, ca să nu o rănească. Ochii lui Tantufi se deschiseră puţin, dar adormi la loc imediat.

— Tufi, trezeşte-te. Nu trebuie să dormi. Nu acum.

Nu într-o sală plină de oameni care dormeau, cu sufletele deja slăbite de lunga captivitate. Nu în inima Hetawei, înconjurată de narcomanţi, care şi-ar da seama imediat ce este Tantufi.

Era însă prea târziu. Tiaanet o scutură din nou, ba chiar îi dădu câteva palme, îi ridică mâna moale şi-şi înfipse dinţii într-una dintre cicatricile proaspete, dar Tantufi nu se mişcă. Întotdeauna se întâmpla aşa când dormea. Dacă nu se trezea îndată, corpul îşi cerea recompensa pentru zilele de abuz. Niciun fel de bătaie nu mai putea s-o aducă în simţiri acum.

Neajutorată şi îngrozită, Tiaanet îşi strânse fiica la

piept, care începu să viseze încet.

43
Bătălia cărnii

Wanahomen nu se oprea din zvârcolit între mâinile lui Hanani.

— Pe toate umbrele, la naiba cu toţi fiii de şacali nenorociţi şi cu toate târâtoarele scârbavnice!

Bărbatul o împingea întruna ori de câte ori ea încerca să vadă ce se poate face cu săgeata din piept. Wanahomen îi privi aprig pe soldaţii care se strânseseră în jurul lor şi încercă să se ridice în şezut.

— Nu aveţi niciun fel de onoare? Pentru pângărirea Hetawei, veţi suferi urgia tuturor zeilor…

Grupul de soldaţi se despărţi şi un kisuatian, purtând o mantie neagră din piele de panteră şi cu un aer de comandant, se apropie ca să se uite la ei.

— Cel mai probabil aşa se va întâmpla, prinţe, spuse el cu un puternic accent gujaareean. Dar pentru că tot voi suferi, voi fi mulţumit să ştiu că, pentru o vreme, poporul meu mă va numi erou. Doar am capturat un ditamai prinţul. Iar tu, zise el privind-o aspru pe Hanani, ai harul tămăduirii sau eşti doar femeia lui?

Rana din coapsa lui Wanahomen sângera prea tare. Săgeata din pieptul lui intrase adânc şi pesemne că îi atinsese plămânul, dar coapsa îi punea viaţa în primejdie.

— Sunt Împărtăşitor-Ucenic al Hetawei, îi spuse ea kisuatianului, apucând bine robele lui Wanahomen şi sfâşiindu-le ca să poată vedea rana. Am fost împrumutată prinţului pentru a pecetlui alianţa noastră.

Auzi mai degrabă surpriza comandantului kisuatian.

— Înţeleg. Ei bine, de vreme ce acesta e scopul tău, te rog să-l ţii în viaţă. Voi trimite pe cineva afară să le spună trupelor lui că va muri dacă vor încerca să doboare uşile.

— Mă ţii în viaţă ca să mă poţi executa.

Wanahomen râse amar, dar se strâmbă din pricina durerii din piept.

— Da, da, fă cum pofteşti, se răsti Hanani, ajunsă la limita răbdării.

Ameninţări fără folos şi împotrivire prostească. Nu avea timp pentru înfruntarea lor barbară. Dincolo de soldaţi, văzu câţiva fraţi de cale adunându-se şi, printre ei, recunoscu un chip familiar.

— Nhen-ne-verra-frate!

Nhen-ne-verra tresări şi făcu un pas înainte.

— Da?

Bărbatul se holbă când o recunoscu pe fată.

— Hanani?

Cred că săgeata i-a ciupit marea arteră de la picior, spuse ea.

Se ridică în picioare şi desfăcu una dintre cingătorile dăruite de Yanassa, cea menită să poarte semnele de afecţiune ale iubiţilor ei. O scoase şi o prinse bine în jurul coapsei lui Wanahomen, deasupra săgeţii.

— Pot să fac tămăduirea, dar nu îndrăznesc încă să scot săgeata. Cred că e singurul lucru care mai împiedică sângerarea bogată…

Se opri când unul dintre soldaţi se mută într-o parte şi îl văzu pe Charris, care încă mai căra coburii ei, cu faţa într-o baltă de sânge. Cineva îi smulse săgeata din gât, dar bărbatul nu se mişcă.

— Charris!

Wanahomen încercă să se ridice. Unul dintre soldaţi îi lipi vârful săbiei de gât şi Wanahomen începu să suduie un şir de ocări banbarra.

— Hanani…

Prinţul se întoarse spre ea şi o privi înfricoşat.

— Ajută-l. Te rog.

Era prea mult sânge în jurul trupului lui Charris. Hanani se concentra să strângă bine cingătoarea în jurul coapsei lui, pentru a mai întârzia să-i spună adevărul. Dar Nhen-ne-verra se lăsă pe vine lângă ea.

— Unul dintre acoliţii noştri se va îngriji de el, prinţe.

Un băiat mai mare, aproape de vârsta uceniciei, îngenunchease lângă Charris. Îl cercetă doar câteva clipe şi expresia de pe chipul lui adeveri bănuiala cruntă.

— Nu, şopti Wanahomen, gemând şi suspinând în acelaşi timp. Pe toţi zeii, nu!

Hanani se sili să se concentreze asupra rănii. Mai târziu va avea timp să-i ofere alinare.

— Cred că avem puţin noroc, îi zise ea lui Nhen-ne-verra. Săgeata din piept nu i-a atins plămânul. Aud aerul şi răsuflarea e egală.

Nhen-ne-verra se apropie ca să rupă cămaşa din jurul săgeţii din piept şi să se uite mai bine.

— Ah, da… S-a prins între coaste, e doar o rană a cărnii. O clipă.

Fără să mai stea pe gânduri, preotul smulse săgeata din pieptul lui Wanahomen. Prinţul urlă şi se uită urât spre Nhen-ne-verra. Lui Hanani îi veni să zâmbească. Dacă furia şi mândria singure ar putea susţine un om, atunci Wanahomen s-ar vindeca numai după o zi.

— Dacă ai grijă de piciorul lui, Frate, să tragi săgeata când crezi că se cuvine…

Fata întinse mâna spre ochii lui Wanahomen, dar Nhen-ne-verra o apucă brusc de încheietură.

— Nu-l poţi vindeca, spuse el. Nu cu magie, nu aici. Împărtăşitorul arătă spre interiorul sălii şi Hanani observă şirurile celor care dormeau.

— Şi mai mulţi au murit, spuse Nhen-ne-verra.

Hanani încetă să mai respire, îngrozită.

— O dată la câteva zile, ceva trece prin ei precum inundaţia. Aceştia sunt cei noi aduşi de la ultima secerare. Nu putem face nimic ca să-i salvăm. Pe nimeni nu putem salva, de vreme ce somnul de vindecare e suficient ca să adormi de tot.

Tânărul îşi plecă ochii.

Debusolată de întorsătura de situaţie, Hanani se uită la Wanahomen, care începea să-şi piardă conştienţa. Zăcea gâfâind din pricina săgeţii ce-i fusese smulsă din piept. Picăturile de sudoare de pe sprânceana lui o aduseră pe fată cu picioarele pe pământ.

— Într-unul din coburii mei, cele purtate de bărbat, îi spuse ea acolitului care se îngrijise de Charris şi care zăbovise în apropiere. Ornamentele mele sunt acolo. Te rog să faci pregătirile pentru un ritual de operaţie.

Tânărul păru surprins, dar se apropie imediat de leşul lui Charris şi se apucă să scotocească după uneltele ei.

— Hanani…

Nhen-ne-verra clătină din cap.

— Ai sânge de vise ca să-i uşurezi durerea? Colectorii sunt ostatici şi nouă nu ne-a mai rămas aproape nimic. Dacă leşină, coşmarul îl va lua cu el.

— Dacă nu fac nimic, va sângera de moarte, zise ea, străduindu-se să rămână respectuoasă.

Bineînţeles că înţelegea pericolul. O credea proastă? Dar chiar o credea, îşi dădu ea seama, la fel ca mulţi alţi împărtăşitori, care îi vorbeau adesea, de parcă ar fi fost încă un acolit, şi încă unul tâmpit, chiar şi după ce dovedise că este egala oricărui alt ucenic. Crezuse că se obişnuise cu dispreţul lor zilnic. Ce se schimbase în ultima lună încât să nu mai aibă răbdare cu ei?

— Şi nu poţi folosi magia ca să cureţi corpul, continuă Nhen-ne-verra să o bată la cap. Când rana va fi otrăvită…

— Aş fi recunoscătoare pentru orice alte sugestii,

Frate.

Îl privi direct în ochi, ştiind că el nu îi poate oferi aşa ceva. Într-un târziu, Nhen-ne-verra îşi feri privirea şi clătină din cap.

Hanani se uită la Wanahomen. Se mai liniştise şi acum o privea. Din senin, fata îşi aminti noaptea în care el o ţinuse în braţe ca să-l jelească pe Mni-inh şi o frică nebună, dureroasă puse stăpânire pe ea. Se săturase să mai piardă oameni dragi. Una era să-l piardă pe Wanahomen tronului său şi datoriei ei şi alta era să-l piardă în faţa morţii.

— Eşti puternic, prinţe, şopti ea, aplecându-se să-i atingă buzele.

Sângele lui se afla pe degetele ei. Îi lăsă o pată, de culoarea boielii de buze a femeilor banbarra.

— Ai izbutit să supravieţuieşti în împrejurări mai grele.

Wanahomen îşi arcui sprâncenele, surprins de gestul ei. Hanani îşi dădu seama că niciodată nu-i arătase bărbatului vreun semn de afecţiune. Poate că l-ar fi încântat.

— Desigur că n-am să mor, rosti el şi fata se înduioşă la auzul mustrării din vocea lui. Grăbeşte-te şi fă-mă bine!

Hanani încuviinţă şi se ridică în picioare.

Straiele ei largi, murdare de praf şi sudoare de cal nu se potriveau cu operaţia. Îşi îndepărtă tunica şi o lăsă deoparte. Îşi scoase şi cămaşa uşoară de pe dedesubt. Încetase să mai poarte pânzele pentru sâni de la prima vizită a lui Wanahomen, deoarece o deranjau atunci când voia să facă dragoste. Fâşiile din piele folosite de femeile banbarra pentru sâni o iritau şi ele, aşa că, negăsind altceva mai bun, alesese să nu mai poarte nimic pe sub cămaşă. Nhen-ne-verra se înroşi până în vârful urechilor, aşa cum obişnuiau bărbaţii palizi ca el, dar, după ce aruncă o privire şocată spre sânii ei, îşi plecă ochii şi nu scoase un cuvânt, ştiind că acesta nu e

un moment potrivit pentru a critica lipsa purtării cuviincioase.

Acolitul se întoarse, aducând ornamentele lui Hanani şi o cană mare cu apă, urmat îndeaproape de un alt tânăr, care căra vasul lat cu ceară roşie încălzită, ţinut într-una din camerele pentru rugăciuni şi necesar în ritualul menit operaţiilor. Dacă vreunul dintre băieţi se simţea uimit de sânii lui Hanani, se dovediră destul de isteţi ca să nu arate.

— Putem să te ajutăm şi noi, Împărtăşitor-Ucenic? întrebă primul băiat.

Hanani clipi surprinsă. Nu se aşteptase ca vreun alt acolit să o mai slujească după moartea lui Dayu, iar doi, cu atât mai puţin. Dar, desigur… Operaţiile se înfăptuiau arareori şi poate că nu mai aveau altă şansă să mai participe la una.

— Da, mă puteţi ajuta. Ţine vasul.

Îmbărbătându-se, deoarece ceara încă mai era destul de fierbinte ca să ardă, îşi vârî mâinile în vas. Ceara de albine, ca şi mierea, se spunea că previne formarea puroiului. Fusese amestecată cu fibre hekeh şi ierburi cunoscute că ajută vindecarea. Îşi înmuie mâinile de patru ori, şoptind o invocaţie către Zeiţă de fiecare dată, apoi le ridică în aer. Ceara îi acoperise braţele ca nişte mănuşi subţiri, elastice.

În timp ce Nhen-ne-verra veni şi el să-şi înmoaie mâinile, celălalt acolit îi întinse ornamentele puse pe o perniţă de piele şi fata văzu că le lustruise cu pomadă înţepătoare de acacia. Băiatul le aşeză în faţa ei în ordinea corectă. Când Hanani dădu din cap aprobator, zâmbetul lui încântat îi aminti pentru o clipă dureroasă de Dayuhotem.

Alungă amintirea, ridică cuţitul lung din opal alb cu tăişul subţire ca aţa şi se aşeză pe vine lângă Wanahomen.

— Vrei să muşti ceva tare, prinţe?

Wanahomen se uita în tavan, trăgând puternic aer

în piept.

— La ce bun? Dă-i bătaie şi gata.

Hanani încuviinţă, se aplecă în faţă şi îl crestă iute, adânc, până la os de fiecare parte a săgeţii. Tăişul subţire al cuţitului trecu prin piele şi muşchi ca prin unt. Din nefericire, spre deosebire de untul care nu simţea nicio durere, lui Wanahomen i se tăie răsuflarea şi încremeni într-o agonie de neînchipuit. Hanani puse cuţitul la loc pe perniţă şi Wanahomen izbuti să nu scoată niciun sunet când fata începu să cerceteze rana deschisă cu degetele. Bărbatul respira din ce în ce mai greu şi pumnii încleştaţi îi tremurau.

Lui Hanani îi venea greu să vadă prin sângele care se prelingea, dar observă iute totuşi că artera nu fusese vătămată rău. Săgeata îi zdrobise şi îi tăiase partea din afara arterei. Un noroc chior, deoarece capul săgeţii acoperea mare parte din gaura creată. În orice altă situaţie ar fi sângerat deja de moarte.

— Jadul, ceru Hanani şi acolitul îi oferi repede un ac subţire, curbat, deja potrivit cu fibre din tendon uscat de cal. Nhen-ne-verra-frate!

Nhen-ne-verra ţinu bine de săgeată. Când Hanani dădu din cap, Împărtăşitorul o smulse brusc. Sângele ţâşni precum o mică fântână arteziană, dar şuvoiul ar fi fost şi mai bogat dacă nu i-ar fi strâns coapsa cu cingătoarea înainte. Cât de iute putu, Hanani strecură acul prin arteră de câteva ori şi trase bine de fibra uscată. Reuşi astfel să oprească sângerarea abundentă, dar nu şi scurgerile mici…

— Hanani.

Îngrijorarea din glasul lui Nhen-ne-verra o preveni. Se uită la Wanahomen şi văzu că pleoapele acestuia tremurau, iar ochii i se dădeau peste cap.

— Prinţe, rosti ea aspru. *Wanahomen!*

Bărbatul clipi des de câteva ori, reuşind să-şi concentreze privirea asupra ei, deşi cu un mare efort.

— Vrei să ştii ce mi-a spus Yanassa despre tine?

Wanahomen se trezi ca prin minune, dar gemu încet.

— Ce ţi-a spus?

Schimbând acul de jad cu unul subţire din piatra-nopţii, Hanani lucră rapid să închidă scurgerile, făcându-i semn unuia dintre acoliţi să picure apă sărată în rană ca să poată vedea. Wanahomen scoase un urlet sugrumat şi încremeni din nou, gâfâind din greu.

— Oh, multe secrete, spuse ea, ca să-i distragă atenţia. Mi-a zis că ai strigat-o pe mama ta odată, când erai în culmea plăcerii, şi că Hendet ţi-a strigat înapoi prin peretele cortului să faci bine să zici alt nume şi să nu o mai stânjeneşti.

Nhen-ne-verra aştepta, cu mâna pe cingătoare. Imediat ce strânse bine şi ultima cusătură, Hanani dădu din cap. Nhen-ne-verra eliberă cingătoarea. Rana se umplu imediat de sânge, dar mare parte din lichid venea de la rană şi nu din vena mare. Fata speră ca piciorul să nu aibă vreo infecţie. Hanani luă iar acul de jad şi începu să coasă muşchiul la loc.

— Imposibil să-ţi fi spus aşa ceva, scrâşni din dinţi Wanahomen.

Bărbatul îşi închidea şi îşi deschidea palma ritmic, cu fiecare împunsătură a acului.

— Eşti, ah, pe toţi zeii, cea mai proastă mincinoasă pe care am cunoscut-o vreodată.

Pielea se prinse cel mai uşor, dar durerea depăşea orice închipuire. Hanani lucră cât putu de repede, dar Wanahomen se cu tremura ori de câte ori simţea atingerea acului, zvârcolindu-se dintr-o parte în alta şi gâfâind precum foalele. Când Hanani termină de cusut, trupul lui Wanahomen se acoperise de sudoare şi balta de sânge de sub piciorul lui îi udase fustele lui Hanani de la genunchi în jos.

— Trebuie să-l înfăşor, spuse Hanani, într-un târziu, lăsându-se pe spate cu un oftat. Dar am terminat.

Nhen-ne-verra părea şi el uşurat şi Hanani băgă

de seamă cât de tensionat e preotul. Instinctul unui Împărtăşitor te îndemna să ataci durerea, nu să o provoci.

Wanahomen nu mai scoase niciun sunet şi Hanani îl privi iute, temându-se că a leşinat. Bărbatul era treaz, dar se holba printre stâlpi, cu o expresie confuză pe chip. Hanani îi urmări privirea şi văzu o tânără înaltă şi zveltă, aşa cum erau femeile shunha sau kisuatienele, aşezată lângă peretele îndepărtat şi cu un copil slăbuţ în braţe. Îl scutura zdravăn, murmurându-i cuvinte drăgăstoase să o trezească, dar fetiţa părea moale şi fără oase.

— Aduceţi bandajele, spuse Hanani pierdută în gânduri şi unul dintre acoliţi alergă imediat spre compartimentele dintre alcovuri, acolo unde se ţineau toate proviziile necesare tămăduirii. Nhen-ne-verra-frate, femeia aceea…

Nhen-ne-verra se uită în direcţia arătată.

— Da, le-am văzut când am intrat. Copila pare că suferă de o mare slăbiciune. M-am oferit să mă uit la ea, dar femeia… Ei bine, sunt shunha.

— Tiaanet? murmură Wanahomen din senin.

Abia dacă îi desluşeai vorbele. Forţa care îl susţinuse în timpul operaţiei se stingea încetişor.

— Tiaanet?

Dincolo de stâlpi, femeia îşi ridică privirea. Hanani văzu cât este de frumoasă, deşi trăsăturile i se urâţiseră puţin din pricina tulburării. Tiaanet se uită la Wanahomen pentru o clipă, apoi însă îşi feri privirea şi continuă să zgâlţâie copilul din braţe.

— Pot să termin eu, dacă vrei s-o vezi, spuse Nhen-ne-verra.

Hanani încuviinţă şi se ridică în picioare. Era cu adevărat o privelişte cu fustele îmbibate de sânge de la genunchi în jos. Avea propriul acoperământ roşu acum, gândi ea mohorâtă. Îşi coji ceara de pe mâini şi i-o dădu acolitului care aştepta, apoi se îndreptă spre femeie.

— Iertaţi-mă, spuse ea.

Femeia îşi ridică privirea. În ochii ei se vedea o dorinţă hotărâtă, arzătoare de a proteja, care o făcu pe Hanani să se oprească. Aşa cum stătea deasupra lor, Hanani pricepu ce voia să spună Nhen-ne-verra. Copilul era foarte bolnav, deşi Hanani nu recunoscu boala care o chinuia. Fetiţa aproape chelise şi, deşi Hanani bănui că avea cinci sau şase inundaţii, dacă se lua după mărimea trupului, pielea ei era subţire şi fină ca a unei bătrâne. Oasele îi ieşeau atât de rău prin piele, încât Hanani văzu care dintre ele se rupseseră în trecut şi care se vindecaseră strâmb sau cu cioturi. Copila nu fusese niciodată hrănită aşa cum trebuie.

Destule necazuri suferise. Şi mai rău, copilul dormea.

Silindu-se să-şi mute privirea, Hanani se concentră asupra femeii. Mamă? Soră? Mamă, hotărî ea, urmându-şi instinctul.

— Dacă vrei, o putem îngriji noi pentru tine, îi spuse lui Tiaanet.

— E bine aici, se răsti femeia.

Hanani dădu din cap încet.

— Boala aceasta e ceva magic, îi explică ea. Copilul tău nu se va mai trezi singur. Dar vom încerca să îi oferim puţină linişte.

Hanani făcu un semn spre ceilalţi care dormeau.

Fetiţa gemu atunci, strâmbându-se în somn şi arătând şi mai îmbătrânită. Trupul i se încordă, cât era el de fragil şi începu să se zvârcolească precum Wanahomen, chinuită de un coşmar lăuntric. Hanani îşi feri privirea. Aşa murise Mni-inh.

Un zgomot trecu prin Hetawa ca un vânt şi o trezi pe Hanani din melancolie. Se întoarse, nedumerită şi îşi dădu seama despre ce e vorba. Cei care dormeau. Unii se mişcau în somn, gemând la fel ca fetiţa. Sunetul se formase din suferinţa mai multor voci.

— Oh, Zeiţă, protejează-ne!

Nhen-ne-verra sări în picioare, strângându-şi pumnii încă plini de ceară.

— Te rog, nu încă o dată.

Soldaţii kisuatieni păreau şi ei neliniştiţi şi unii dintre ei îşi ridicară armele. Comandantul veni în mijlocul încăperii şi se încruntă când văzu agitaţia celor care dormeau.

— Ce se întâmplă? întrebă Hanani, însă pricepu brusc.

Nhen-ne-verra îi vorbise de ceva care trecea peste ei din când în când. Acum înţelese că era vorba de un coşmar, acelaşi coşmar care îi ataca pe toţi în acelaşi timp.

Dar…

— Nu, nu, nu, scânci copilul în somn. Nu, tati.

O clipă mai târziu:

— Nu! strigă o femeie din apropiere şi restul cuvintelor se pierdură într-o bolboroseală de neînţeles. Nu, tată, te rog!

Un bătrân gemu şi el încetişor:

— Tată, te implor… nu, nu…

— Nu, se jelui un alt bărbat, cu un trup solid, care avea aspectul unui soldat sau al unei gărzi.

— Nu, oh, zei, te rog, nu…

Ultimul scoase un strigăt înspăimântat, agonizant. Deschise ochii larg şi se arcui în sus, fără să vadă nimic. Unul dintre Împărtăşitorii care se îngrijea de bolnavi alergă spre el, dar nu mai apucă să ajungă şi luptătorul căscă gura şi se prinse de piept cu mâna. Se cutremură şi se lăsă moale, cu ochii daţi peste cap. Împărtăşitorul se aşeză pe vine, îl cercetă şi gemu cu aceeaşi angoasă ca a celui care trecuse în altă lume.

Lui Hanani i se ridică părul de pe ceafă. Se întoarse încet, spre femeie şi copilul ei ciudat.

Femeia, Tiaanet, după cum o strigase Wanahomen, o privea pe Hanani încordată ca un animal sălbatic. Într-o secundă, Hanani pricepu ce se întâmplă şi ce legătură

avea copilul cu asta. În aceeaşi clipă, femeia văzu că Hanani ştia.

Fetiţa încremeni în braţele ei, înăbuşindu-şi un suspin. Imediat, ceilalţi bolnavi începură să strige, unii dintre ei urlând cât îi ţineau plămânii. De parcă ar fi auzit un semnal, femeia se repezi, sărind în picioare şi o împinse pe Hanani cu putere. Fata căzu la podea Tiaanet alergă pe lângă ea spre capătul Sălii Binecuvântărilor.

Soldaţii kisuatieni, neatenţi din cauza strigătelor bolnavilor, nu reacţionară la început. Hanani se ridică în picioare cât putu de repede şi ţipă ca să-i prevină, dar vocea ei se pierdu în vacarm. Abia când strigătele încetară, unele dintre ele oprindu-se brusc, reuşi Hanani să se facă auzită.

— Fraţii mei, copilul acela!

Arătă în urma femeii.

— Copilul acela e sursa coşmarului!

Soldaţii observară şi ei în sfârşit, dar niciunul nu se afla lângă Tiaanet. Oamenii templului se mişcară mai iute şi porniră după femeie îndată. Femeia trecu prin uşa cu draperie grea care ducea în interiorul Hetawei.

Comandantul kisuatian înjură scurt şi strigă ceva peste locul în care stăteau bolnavii. Patru soldaţi săriră în urmărirea femeii. La uşă se produse o oarecare agitaţie când soldaţii se ciocniră de cei trei Împărtăşitori. Hanani voia să se ducă după ei, dar datoria o împiedică. Până când Wanahomen nu se întrema cât de cât, nu avea cum să-l părăsească. Se întoarse lângă el, îngenunche şi îi luă mâna.

— Tiaanet, murmură el. Femeia era Tiaanet. Sunt sigur de asta.

Se încruntă, tulburat.

— M-a văzut. De ce nu?…

— S-a temut pentru copil, cred, spuse Hanani.

Unul dintre acoliţi curăţase sângele vărsat şi îi bandaja piciorul lui Wanahomen. Celălalt îi aşeza o

perniţă de piele şi ierburi peste rana de la piept. Hanani le mulţumi băieţilor, care răspunseră cu seriozitate.

— Dacă acel copil este sursa coşmarului care a omorât atâţia oameni, se explică multe. O cunoşti?

Wanahomen încuviinţă. Hanani se îngrijoră când văzu că Wanahomen încă mai asuda şi acum începuse să tremure uşor. Îl atinse pe băiatul care îi punea o cataplasmă şi îi făcu semn să aducă apă şi o pătură.

— Shunha. Tatăl ei e unul dintre aliaţii mei. Sperasem… Copilul *ei* ai spus?

— Aşa cred.

Fata se opri speriată când cineva îşi croi drum prin mulţimea din jurul lui Wanahomen. Învăţătorul Yehamwy.

— Ucenic, ce ai văzut? Eşti sigură în privinţa copilului?

Hanani clipi des, zguduită de înfăţişarea Învăţătorului şi de întrebarea lui. Yehamwy avea faţa suptă şi încercănată, de parcă nu ar mai fi dormit de zile întregi şi pesemne că aşa se şi întâmplase. Pe chipul lui se zărea o asemenea tulburare încât o sperie şi mai tare pe Hanani.

— Nu sunt sigură, nu, zise ea. Dar mi s-a părut că cei care dormeau reacţionau la visele copilului.

Fata adăugă, şovăind:

— Prinţul spune că femeia e Tiaanet, din casta shunha. Copilul e fiica ei.

Yehamwy îşi ţinu răsuflarea şi se întoarse spre un alt învăţător pe care Hanani nu-l cunoştea. Învăţătorul clătină din cap posomorât şi spuse.

— Urmaşa lui Insurret. Una dintre familiile pe care n-am apucat să le cercetăm.

— E un şarpe, se auzi o voce dintre coloane şi când se întoarseră văzură o femeie între două vârste care stătea ghemuită lângă peretele îndepărtat.

Asemănarea dintre ea şi Tiaanet te izbea, la fel ca şi licărul de nebunie din ochii ei.

— Întotdeauna îmi sâsâie în minte, iar când dorm e şi mai rău. Am ştiut că ne va otrăvi, încă de când era în pântece. Abia aşteptam să scap de ea. Acum a dat naştere unui alt copil-viperă şi sper să o omoare. Să o omoare!

Cei doi Învăţători se priviră intens.

— Insurret?

— Aşa se pare.

Yehamwy îşi luă inima în dinţi şi se aşeză lângă ea.

— Salutări, doamnă Insurret, spuse el. Povestiţi-mi. Cum adică fiica ta îţi sâsâia în minte?

Insurret se posomori brusc.

— De ce întrebi de ea? Toată lumea întreabă de ea. Toată lumea o vrea pe ea, şi nu pe mine.

Yehamwy se foi nelinişţit, dorindu-şi să fi putut chema un Împărtăşitor care să tămăduiască nebunia femeii. Se aplecă în faţă, vorbindu-i iute.

— Trebuie să o găsim, doamnă. Dacă e adevărat ce credem, ea şi V… Ea şi copilul au cheia prin care putem salva multe vieţi.

— Aşadar, şi tu o vrei.

Ura pură din glasul lui Insurret îi dădu lui Hanani un fior pe şira spinării. Dacă nu ar fi văzut nebunia din ochii femeii, ar fi ghicit-o din tonul ei.

— Ia-o, dacă o doreşti. Nu-mi pasă. Vine la mine jelindu-se, aşa face, se plânge că tatăl ei… Că tatăl ei…

Insurret începu să se legene înainte şi înapoi, cu chipul tensionat. După un moment de tăcere, îşi frecă mâinile de genunchi şi scutură din cap.

— O târfă nenorocită şi mincinoasă! Dacă el a făcut aşa ceva, atunci e numai vina ei. *A ei!*

Yehamwy se trase înapoi, iar pe chipul lui, ca şi pe cel al lui Hanani, apăru uluirea şi repulsia. Bărbatul deveni şi mai serios şi încercă din nou.

— Aşa or sta lucrurile, doamnă, dar trebuie să înţelegem boala care o chinuie pe copilă. Ne spui ceva despre asta? Poate să elibereze fetiţa oamenii pe care îi

prinde în visele ei?

— De ce întrebi despre *ea?*

Insurret îl privi mânioasă.

— Monstrul acela ar fi trebuit strâns de gât când s-a născut. Dar el întotdeauna face aşa cum îi place *ei*. „Lasă-mă s-o ţin”, zice ea şi *el* se supune, întotdeauna. Aşa o fetiţă frumoasă, mult mai frumoasă decât mine. Copilul e povara ei, aşa că de ce să-mi pese mie de demonul acela mic, ieşit dintr-o târfă?

Înainte ca Yehamwy să poată reacţiona, Insurret se repezi şi îl împinse cu putere. Strigând surprins, Yehamwy încercă să se ridice şi se împletici în spate. Deşi Hanani văzu ce se va întâmpla, nu se mişcă destul de iute. Dând din mâini, Yehamwy căzu peste picioarele lui Wanahomen.

Prinţul urlă, cuprins de agonie şi, înainte ca ultima răsuflare să i iasă din plămâni, îşi dădu ochii peste cap şi pleoapele îi fluturară.

— Nu!

Fără să-i mai pese de nicio regulă, Hanani îl împinse pe Yehamwy cât colo, dar era deja prea târziu. Erau înconjuraţi de bolnavi, de supravieţuitori care încă mai gemeau şi se zvârcoleau. Wanahomen urma să ajungă în cea mai rea dintre orori.

Iar Hanani avea să piardă încă o persoană pe care o îndrăgea, din pricina blestematei de Zeiţă a viselor.

Nu, nu-l voi pierde.

Fără să mai stea pe gânduri, Hanani îşi lipi degetele de pleoapele lui Wanahomen şi se aruncă în mijlocul coşmarului.

44
Bătălia sufletului

Lumea era făcută din roşu şi oase. Se rostogoli, atunci când căzu, şi urlă din toţi rărunchii. Bărbatul care fusese Wanahomen se trezi micşorat până la nefiinţă. Amintirea deşteptării exista încă în el, deşi depărtată şi palidă, precum copilăria. Nu mai era prinţ. Lumea roşie îl transformase. Aici era doar un lucru slab, în partea cea mai de jos a unei ierarhii de neînţeles şi ştia dincolo de orice îndoială că nu mai trăgea nădejde să scape. Aici nu se găsea în oglinda ştirbită a spaţiului dintre tărâmuri şi nici în umbra sufletului strălucitor al Hananjei. Se afla într-un loc diferit, care aparţinea altcuiva şi, în lăuntrul lui, *speranţa* era un cuvânt fără de sens.

Nu se lovi, ci se împotmoli. Roşul din jur părea gros şi plin de cheaguri pe alocuri, nu îndeajuns de solid ca să stea în picioare, dar destul de tare cât să se târască. Aşa că se târî, înnămolit până la gât în mizeria caldă şi înmiresmată, iar braţele şi picioarele i se întindeau nefiresc ca să poată înainta, trecând pe lângă oase ce nu aveau sens. Cranii umane cu mai multe fălci, mâini cu zece degete, grămezi închegate dintr-o materie necunoscută. Wanahomen izbucni în plâns, căci inima i se umplu de o disperare, pe care nu o simţise niciodată pe tărâmul deşteptării. Era singur şi înfricoşat.

Se simţea atât de slab. Curând, gustul a ceea ce urma să se întâmple îi aminti de merele amare… Sau poate era doar noroiul. Va întâlni stăpânul acestui tărâm.

Bărbatul se zbătu anotimpuri nesfârşite. Când

lumina şi căldura îl izbiră de undeva de sus, crezu că în sfârşit venise moartea şi o parte din el se bucură. Dar focul care sfârâia prin haosul roşu avea o curăţenie ce nu aparţinea acestui loc. De unde venise? Nu ştia, dar simţea o invidie prostească. Focul îl învălui şi-l scoase din nămol.

— Acest loc violează sufletul, auzi un glas cunoscut de femeie.

Cine era ea? Habar n-avea, dar se agăţă de prezenţa ei strălucitoare şi fără formă, simţindu-se recunoscător că nu mai este singur.

— Nu am mai văzut niciodată o construcţie atât de putredă. Apără-te, prinţe!

Nu pricepu la ce sau la cine se referea. El era prinţ? Şi ce construcţie?

Atunci însă haosul roşu vibră puternic şi oasele de dedesubt se umflară, în timp ce o masă uriaşă ieşi târându-se din ţesătura peisajului. Avea o formă lungă, sinuoasă, ca a unui şarpe, dacă şerpii ar fi putut avea grosimea unui râu. Pe lungimea lui răsăreau mădulare mişcătoare, ca ale unui scorpion sau ale unui miriapod, fiecare dintre ele având la capete mâini umede şi mari cât o casă. Multe mâini erau încleştate în pumni şi, când suiau şi coborau, odată cu unduirile creaturii, bărbatul observă şi inele pe degete. Acestea lăsau urme pline de sânge în carnea buretoasă a pământului atunci când mergeau.

Însă capul creaturii care se ridică din noroi, cocoţat pe un gât gros şi lung, îl făcu pe Wanahomen să zbiere, căci acesta era *tatăl lui.*

Avea acelaşi chip, deşi schimonosit din pricina unei expresii în care se amestecau lăcomia şi răutatea. În sfârşit, Wanahomen văzu cum arăta nebunia părintelui său. Acesta era monstrul care aproape îşi distrusese poporul pentru a-şi hrăni ambiţiile şi care devorase viitorul fiului său cu acelaşi nesaţ fără margini. Un monstru mai oribil decât Secerătorul, căci amândoi

mâncau vieţi, dar numai unul o făcea dinadins. *Drăgăstos.*

Când bărbatul urlă, femeia străluci orbitor, cuprinsă de o furie imensă.

— Tu, mârâi ea.

Smuls din groaza care îl sufoca, bărbatul văzu cum femeia de lângă el căpătă formă, dar ea nu se potrivea cu amintirile lui. Când scotoci printre ele, îi veni în minte ceva fin. Degete delicate, o coamă de păr bogat de culoarea nisipului umed, un glas bâlbâit, sâni cu sfârcuri mari, maronii, care aveau gust de apă sărată şi de miere. Nu ştia de ce şi cum îşi aminteşte asemenea imagini. Femeia de aici se deosebea de închipuirile lui. Ea se îmbrăcase ca un bărbat, în acoperământ de şale prea strâmt pentru coapsele ei pline, un guler prea larg pentru umerii ei înguşti, cu părul strâns la spate într-un coc. Unele lucruri din înfăţişarea ei îl sâcâiau, pentru că nu păreau fireşti. Acoperământul de şale era roşu, dar stropit cu pete umede şi întunecate. O roşeaţă groasă îi acoperea mâinile delicate. Sânge? Nămolul gros şi amar de aici? Nu ştia, dar substanţa deveni elastică precum mănuşile fine când palmele se strânseră în pumni.

— *Dă-ţi masca jos!* porunci ea.

Avea o voce ca o şoaptă, dar atât de plină de ură, încât lumea roşie se înfioră. Un vânt rece de niciunde bătu peste câmpia de oase. Chipul femeii se înceţoşă şi se dublă. Sub masca plină de furie se zărea o altă fiinţă, care jelea amarnic. Când ea urlă următoarele cuvinte, bărbatul simţi hotarele nebuniei în ele.

— Cum îndrăzneşti să pretinzi că eşti Mni-inh, când tu l-ai omorât? *Dă-ţi masca jos, monstrule!*

Uită de ea, gândi bărbatul. Ştia că e adevărat, chiar dacă nu pricepea cum.

Femeia dispăru de lângă el şi o zări alergând peste noroiul roşu, de parcă ar fi păşit pe pământ tare, *direct spre monstru.* Acesta se ridică în aer, de o sută de ori mai mare decât ea, fluturându-şi pumnii şi urlând

precum un elefant înnebunit de furie.

Bărbatul continua să-l privească ţintă, uitând de propria nefericire. Când disperarea i se mai potoli, Wanahomen începu să înţeleagă.

Nu numai tatăl lui. Bestia purta feţele *tuturor* taţilor, al oricărui tată, al golului lăsat de absenţa unui tată, pentru oricine îndrăznea să se uite la el. Se folosea de acele chipuri şi de amintirile pe care le stârnea ca să lovească în tăcere şi să lase răni de nevindecat. Sub masca lui de coşmar însă…

…coşmar, coşmar, pe toţi zeii, stai, acesta e un vis…

…care era chipul lui adevărat?

Pumnii bestiei izbiră pământul. Substanţa roşie se cutremură şi se umflă, aruncându-l pe Wanahomen pe spate, în mâl. După ce se chinui să se ridice, bărbatul observă şocat că monstrul căzuse lat. Mai multe dintre braţele lui de pe o parte se zdrobiseră sub greutatea lui şi se zbârceau văzând cu ochii. Acolo, mişcându-se printre mădularele ce se agitau haotic, zbierând ca o nebună, se afla femeia. Ea îi atinse un alt braţ, şi acesta muri. Muşchii lui se înnodară şi pocniră cu un sunet precum al unei frânghii retezate.

Femeia se ridică în picioare şi îi urlă direct în faţă.

— Dă-o jos! Dă-o jos!

Chiar atunci, unde vălurite ieşiră din gura femeii şi glasul ei frânse gâtul bestiei, care deveni negru ca puroiul ucigaş. Monstrul zăcea pe pământ, iar chipul lui…

…tata, nu, nu, nu el…

…se schimonosi în agonie. Femeia îl omora cu fiecare atingere. }i îmbolnăvea carnea şi îl ucidea doar cu voinţa.

Ceva nu era în regulă. Bărbatul simţea asta în miezul fiinţei sale. Ea nu era delicată, aşa cum crezuse. Făcuse o greşeală. Dar ea nu era nici sălbatică, nici răzbunătoare şi nici aducătoare de moarte. Wanahomen

ştia foarte bine că suferinţa poate jupui sufletul, lăsând în urmă răni care supurau până când durerea nu mai putea fi uşurată decât prin mânie şi violenţă. Dar ea nu era aşa. Ea era…

…sâmburele din fructul copt. Cremene şi metal, sânge şi lacrimi. O rugăciune când eşti pe culmile plăcerii…

…Aier. Ea era Aier.

Iar el, nu era un laş oarecare, fără nume. Nu se pierduse în acest tărâm de anotimpuri întregi, de secole, de o eternitate. În deşteptare, fusese un luptător. Ridică mâna, încleştă pumnul şi îşi aminti senzaţia unei plăsele între degete. Chiar atunci, în mâna lui apăru o sabie. Da. Sabia tatălui său, Mwet-zu-anyan. Sabia prinţului Apusului de Soare.

Sabia lui. Pentru că în deşteptare, el era Wanahomen, căpetenia vânătorilor yusir-banbarra. Iar în visare…

(Hanani. Ea se numea Hanani şi era iubita şi tămăduitoarea lui.)

…În visare, el se numea Niim.

Iar Niim era un visător puternic şi nemilos, nepotul celui mai mare Colector al Gujaarehului, vlăstarul unor regi nebuni şi deştepţi. El era Avatarul Hananjei. Va fi prinţ într-o bună zi şi, când totul se va termina, va fi menit să stea la dreapta Zeiţei Viselor însăşi.

Prinţul Gujaarehului se ridică în picioare, cu sabia în mână, şi străbătu lumea roşie să o aducă în fire pe Slujitoarea Hananjei.

Grădina Yanya-iyan era puterea tainică a palatului. Nu se putea intra în ea decât printr-o uşă de sticlă, o uşă reală care putea fi zăvorâtă, nu intrândurile deschise şi nefolositoare ale gujaareenilor. Avea în ea un mic adăpost cu toate cele necesare grădinăritului: săpăligi ascuţite, furci cu dinţi mari, topoare, cuţite

lungi. Zidurile ei erau acoperite cu plăci groase de obsidian, menite să păstreze căldura noaptea, dar şi să reziste oricărei încercări de a fi doborâte cu un berbece. Plăcile permiteau creşterea plantelor exotice, aduse din ţinuturi îndepărtate, inclusiv ierburi otrăvitoare ce puteau fi folosite împotriva unui duşman ca o ultimă soluţie de salvare, în caz că zidurile picau.

Colectorii şi Santinelele o ocupaseră cât ai clipi din ochi. Anzi îşi aliniase oamenii să-i apere pe Protectori, ordonându-le arcaşilor să ţintească spre uşi în valuri, când Santinelele îşi începuseră asaltul. Nu se aşteptaseră ca uşa de sticlă să reziste şi aşa se întâmplă. O piatră fusese aruncată de pe coridoarele de dincolo de grădină şi soldaţii lui Anzi se pregătiră, când sticla se sparse în mii de cioburi. În locul unui strigăt de luptă, Sunandi auzi apoi un sunet familiar, care îţi dădea fiori pe şira spinării. Şuieratul ascuţit al pietrei jungissa.

Când Sunandi se trezi, stătea răstignită într-un pat de flori liti şi lujeri de lacrima-lunii, iar Nijiri se aplecase asupra ei.

— Mi s-a spus, rosti el încet, că mai mulţi soldaţi au luat cu asalt Hetawa şi că fraţii mei, copiii noştri şi alţi cetăţeni gujaareeni sunt ostaticii lor acum.

Vorbele lui o scoaseră din moleşeală. Se ridică în şezut, se uit[în jur şi îl văzu pe Anzi, alături de alţi soldaţi kisuatieni îngenuncheaţi într-un colţ, înconjuraţi de preoţi-luptători cu priviri dure. Sunandi, Protectorii şi ceilalţi curteni kisuatieni, fuseseră eliberaţi în mijlocul grădinii şi erau păziţi şi interogaţi de Colectori.

Dacă Protectorii fuseseră atât de idioţi încât să atace Hetawa, să zică mersi dacă scăpau doar cu un interogatoriu neplăcut.

Nijiri se apropie şi mai mult de ea şi, în ciuda relaţiei lor lungi, Sunandi începu să tremure sub privirea lui. Pe chipul lui nu se vedea niciun fel de compasiune, iar în ochii lui, niciun fel de prietenie.

— Nu ştiai de asta, Vorbitorule? întrebă el.

— Nu ştiam, Colectorule.

Nijiri putea să bage mâna în foc că femeia ar fi încercat să-i oprească dacă ar fi aflat de planul Protectorilor. Lucrurile stăteau cum nu se poate mai prost din pricina Hetawei. Noul prinţ al Gujaarehului, căci el câştigase, oriunde se va fi aflând, avea interesul să-i ţină pe Protectori în viaţă. Hetawa nu avea un astfel de motiv, iar acum oamenii ei erau furioşi, chiar dacă pe chipurile lor reci, dar paşnice, nu se citea nimic.

Nijiri clătină din cap. Lângă el, celălalt Colector, cel mai tânăr, care se numea Inmu parcă, arăta mânios, deşi Sunandi se simţi mai puţin tulburată de el. Mânia de pe chipul lui Inmu era fierbinte şi umană. Furia ce se vărsa din ochii lui Nijiri îţi îngheţa sângele în vine.

— Care dintre voi aţi pus la cale asemenea mârşăvie împotriva Zeiţei? întrebă el, uitându-se de-a lungul şirului de oameni. Vorbeşte şi arată-te pentru judecată.

Aksata se încruntă.

— Nu ai niciun drept să ne judeci, spuse el. Nu am înfăptuit nimic rău şi…

Nijiri îşi repezi mâna în faţă şi, o clipă mai târziu, Aksata se prăbuşi la pământ leşinat, cu o piatră jungissa în formă de libelulă zumzăind pe fruntea lui. Nijiri îi făcu un semn iute din cap lui Inmu, care îngenunche şi îşi lipi degetele de ochii lui Aksata.

— Oh, zeilor.

Sasannante ţipase când pricepu ce se petrece.

— Nu poţi să-l omori, nu poţi!

După o vreme, Inmu se ridică în picioare şi îi întinse jungissa lui Nijiri înapoi. Ca un gest în plus de dispreţuire, Inmu lăsă leşul lui Aksata răstignit într-o poziţie lipsită de demnitate. Sasannante scoase un geamăt îngrozit, apoi tăcu.

— Opriţi-vă! strigă Anzi din partea cealaltă a grădinii. Sunandi se uită furioasă la el, îndemnându-l cu privirea să tacă, dar el o ignoră. Cum îndrăzniţi?

Protectorii din Kisua sunt…

— Oraşul Hananjei se supune Legii Hananjei, spuse Nijiri.

Bărbatul ridicase vocea. Până şi Anzi se supuse la auzul furiei din tonul lui.

— Dacă nu doreşti să fii judecat după Legea Ei, nu ai ce să cauţi aici.

Mama Yao, cu o bravură pe care Sunandi ar fi admirat-o în împrejurări mai normale, îşi îndreptă umerii.

— Suntem în război, Colectorule, spuse ea. Nu există nicio lege în război. Şi oamenii voştri au înfăptuit orori. Îi vei judeca şi pe ei?

— Da. Toţi cei cu sufletele decăzute din pricina violenţei trebuie să moară. Pacea lor îi va alina şi îi va vindeca pe ceilalţi. Astfel, Legea va fi respectată.

Nijiri o privi printre gene pe Mama Yao.

— Tu ai ordonat atacul asupra Hetawei?

— Nu, nu eu, spuse ea, încruntându-se şi clipind des.

Afirmaţia lui Nijiri că avea de gând să ucidă cetăţeni gujaareeni o tulburase pe Yao. Era pentru prima dată când Sunandi o vedea pe femeie uluită.

— Dar am susţinut dreptul Protectorilor de a face ceea ce cred ei că e mai bine pentru Kisua.

Nijiri nu se mişcă, dar Sunandi crezu că furia lui începe să se domolească. Bărbatul îşi aţinti privirea asupra lui Sasannante.

— Şi tu?

Nu ştiam nimic de acest atac, spuse el, cu un glas abia şoptit şi nefericit.

Nijiri îl privi şi pe el printre gene.

— Dar ai bănuit, totuşi.

— Da, dar nu am crezut că vor merge până la capăt cu asta! A acţionat de unul singur, pesemne pentru că ştia că ne vom împotrivi. Sau poate pentru a ne proteja de represalii.

Sasannante dădu din cap disperat, privind trupul lui Aksata.

După un moment, Nijiri se apropie de Moib.

— N-am avut nimic de-a face cu asta, se repezi Moib şi Nijiri lipi jungissa de fruntea bărbatului, care căzu greu ca un bolovan.

Când se lăsă pe vine lângă trupul lui Moib ca să îl colecteze el de data asta, Anzi strigă din nou.

— Doar ţi-a spus că nu a fost implicat, blestemat să fii!

— Minţea, spuse Nijiri calm.

Închise ochii şi zece răsuflări mai târziu, Moib muri şi el.

Ridicându-se, Nijiri se întoarse spre Anzi.

— Vrei să te duci la Hetawa să-ţi chemi înapoi tovarăşii?

Anzi scrâşni din dinţi tremurând de furie.

— Nu-ţi dau ţie socoteală!

Spre surpriza şi uşurarea lui Sunandi, Nijiri se mulţumi să încuviinţeze din cap. Bărbatul se răsuci spre Mama Yao.

— Te rog, porunceşte-i generalului Anzi să facă aşa cum i se cere, spuse el. Aţi pierdut. E alegerea voastră dacă rămâneţi să daţi ochii cu prinţul nostru şi aliaţii lui barbari sau vă începeţi călătoria înapoi spre Kisua. Dacă alegeţi să plecaţi, vă vom însoţi oamenii până la porţile oraşului şi vă vom da provizii pentru călătoria în deşert.

Mama Yao părea profund zguduită. Cu toţii ştiau că Moib minţea. El şi Aksata puseseră totul la cale. Faptul că Nijiri simţise minciuna arăta că puterea lui era mai devastatoare decât orice vrajă de somn.

Yao se uită la Sasannante, care dădu din cap. Oftând adânc, Mama Yao îl imită.

— Generale, spuse ea, te rog să duci ordinele noastre căpitanului Bibiki la Hetawa. Ostaticii să fie eliberaţi, iar el şi oamenii lui să se întoarcă aici,

împreună cu restul kisuatienilor din oraş. Vom pleca de îndată acasă.

Tiaanet se împiedică alergând pe dalele de piatră ale curţii Hetawei şi aproape că se rostogoli împreună cu Tantufi printre trupurile de acolo. Se îndreptă de spate şi văzu un soldat kisuatian la picioarele ei, cu gâtul frânt şi o expresie de uimire pe faţă. Oamenii lui Bibiki încă nu veniseră să strângă leşurile după lupta cu Santinelele şi călcase strâmb pe braţul întins al bărbatului. Ca şi Bibiki, omul purta o piele de animal drept mantie, o blană auriu-roşiatică scurtă, ţesută cu rozete alburii. Un alt vânător. Habar n-avea de la ce animal venea blana, dar în mâna bărbatului zări un pumnal lung cu plăsea de os. Fără să mai stea pe gânduri, Tiaanet o săltă pe Tantufi pe un umăr şi se aplecă să înhaţe arma.

Momentul de răgaz trezise din nou isteţimea din ea. Se îndreptase spre Casa Copiilor cu speranţa slabă că ar putea scăpa pe acolo în oraş, folosindu-se de aceeaşi intrare pe care veniseră kisuatienii. Acum însă se auzeau strigăte în urma ei. Soldaţii dăduseră alarma. Fără îndoială că lăsaseră gărzi în Casa Copiilor şi la fiecare ieşire din Hetawa. Nu avea cum să scape. Trebuia să se ascundă.

Ieşi din curte şi se repezi spre una dintre multele alte clădiri ale Hetawei. Un coridor, nişte scări, un intrând acoperit cu draperie. Se trezi într-o cămăruţă, cu un pat nefăcut lipit de perete, câteva policioare şi cufere cu obiecte personale. Pesemne un dormitor care aparţinea unuia dintre oamenii templului.

O aşeză pe Tantufi pe pat, iar ea se ghemui lângă draperie răsucind întruna cuţitul în mâini.

Cu mama ei de gardă, Tantufi continua să viseze.

Nu-l urâse pe Azima.

Acum ştia asta. Se îndreptă hotărâtă spre

monstrul doborât, spre Visătorul Sălbatic. Îşi ţinea mâinile pătate cu roşu ridicate în laterala Azima fusese un străin pentru ea. Îl omorâse de frică şi de furie şi din simpla dorinţă de a supravieţui. Dar nu-l cunoscuse. Nu-i făcuse nimic să-i câştige ura. Se purtase ca un netrebnic cu minţile sucite.

Visătorul Sălbatic flutură un pumn imens către ea, mârâind cu vocea lui inumană, dar nu se mai temea de el. Păşise prin coşmarurile unei zeiţe, de ce să o mai sperie un simplu muritor? Ridică un zid de sânge în jurul ei, care încercui pumnul din toate părţile. Da, acesta era trucul când tămăduiai pe tărâmul umbrelor, deşi, pe vremuri, tare greu mai înţelesese. Sufletul unui petiţionar nu voia vindecarea în asemenea împrejurări. Voia şi mai multă durere şi urâţenie. Voia ca, astfel, cineva să înţeleagă şi să accepte mizeria vieţii, murdăria şi fierea ei. Ca să intri într-un suflet prins în ghearele coşmarului, trebuia tu însuţi să devii un coşmar.

De aceea nu reuşise Sonta-i să-l omoare. El nu trăise cu emoţii şi nu avea cum să-l înţeleagă. Iar Mni-inh, cu toată îndemânarea şi firea lui iute, nu avea nimic după care să tânjească visătorul: furie disperată, care clocotise la foc mic, timp îndelungat. Nu ştia ce înseamnă să fii trădat, *alungat, dispreţuit, chinuit* de cei care ar fi trebuit să te hrănească şi să te protejeze. Nu ştia cum e să fii slab printre cei puternici şi să nu primeşti nici cel mai mic semn de respect datorat oricărei alte fiinţe vii. Nu ştia cum e să te simţi mic şi neînsemnat în ochii celorlalţi.

Sonta-i? Mni-inh? Azima? Pentru o clipă, amintirea lor alunecă în neant, apoi însă reveni şovăitoare.

Dar chiar dacă Mni-inh ar fi înţeles cum să străpungă apărarea bestiei, nu ar fi avut destulă ură în sufletul lui ca să-l înfrângă.

— Mi l-ai luat, spuse ea.

Îi atinse pumnul încordat şi acesta se zbârci sub atingerea ei. Carnea bestiei se carboniză, iar oasele

deveniră cenuşă. Monstrul urlă deznădăjduit, iar fata începu să meargă pe lungimea lui, omorându-l bucată cu bucată. Oare bestia se retrăsese speriată din pricina vorbelor ei? Greu de spus. Şi oricum nu-i mai păsa.

— Pe Mni-inh. Şi mi-ai luat şi…

Se opri o clipă, încercând să-şi amintească numele. Îi reveni în minte încet, literele străbătând marea de sânge şi de oase.

— Pe Dayuhotem, da, şi pe el. Ai distrus atât de mulţi oameni; atâtea suflete decăzute din pricina ta. Nu vei mai lua pe nimeni!

— Hanani!

Fata ignoră cuvântul. Nu mai conta cine e aici. Acum nu mai conta decât ura. Plesni o bucată mare din trupul creaturii şi văzu cum pielea devine cenuşie şi se pătează ca un puroi ce se răspândeşte rapid. Bestia se zvârcoli, încercând să scape, dar ea îşi ţinu mâna acolo, arătându-şi dinţii şi apăsând, până când carnea moartă se topi între degetele ei. Greu de controlat atâta fiere de vise. Avea prea multă în ea, curenţi întregi de suferinţă ce se învolburau nebuneşte. Monstrul trebuia să sufere. Fata trebuia să aibă grijă să nu-l omoare prea curând.

— N-ar fi trebuit să te naşti niciodată! ţipă ea.

Creatura se răsuci din nou, neajutorată de data asta, tremurând şi gemând în disperarea ei. Bun.

Din nou un glas, în spatele ei.

— Nu e niciun fel de pace aici, Hanani. Cruzimea asta nu ţi se potriveşte.

Nu-i mai păsa de ce i se potriveşte şi ce nu.

— Pleacă!

— O să mă omori dacă nu plec?

Fata scuturră din cap, ca să scape de oaspetele nepoftit. Să te omor? Da. S-ar simţi foarte bine să omoare pe oricine i-ar sta în cale. Nu. Un singur suflet de aici merita ura ei.

— L-a omorât pe Mni-inh! se răsti ea, încercând să se concentreze. Trebuie să moară.

— Dar nu aşa.

Se lăsă tăcerea.

— Aminteşte-ţi cine eşti, Aier.

Fata tresări.

Încetă să mai toarne fiere de vise în mâinile bestiei, clipind des.

— Aier? Cine e…

Ţesături roşii care fluturau, ceară roşie, carneol roşu, bâlbâit, o statuie din piatra-nopţii, ochi închişi, zâmbetul lui Mni-inh, gura lui Wanahomen, părul ei desfăcut, tămâie, ceară de albine, sunetul clopotelor, gustul de sipri, jungissa, Dayu, un câmp cu grâne legănate de vânt, glasurile pe jumătate uitate ale părinţilor ei. *Mă leg în numele Hananjei să nu fac rău.*

Hanani icni şi se uită în jos spre monstru, care se încolăci iute la picioarele ei, fără să mai arate ca un monstru. Un trup micuţ cu picioare ca nişte fuse. Scâncea din pricina torturii. Când Visătorul Sălbatic se uită la ea, Hanani văzu ucigaşul lui Mni-inh: un copil.

Doar un copil, care ar fi putut deveni o fetiţă deşteaptă şi veselă, dacă cineva nu i-ar fi smuls sufletul şi nu ar fi călcat-o în picioare fără milă. O fetiţă care gemea şi se ferea de Hanani, ridicându-şi mâinile, ce fuseseră rupte de atâtea ori deja, ca şi cum ar fi vrut să se apere de loviturile ei.

Ce făcuse?

— Ca să răneşti pe altcineva, trebuie să-ţi înveţi sufletul să tânjească după propriul chin, se auzi glasul în spatele ei.

Vocea… Wanahomen, vocea era a lui Wanahomen! Vorbele lui îi amintiră de Mni-inh şi tresări puternic holbându-se spre copilă. Wanahomen continuă trist.

— Cred că a suferit destul, Hanani.

— Oh, Zeiţă, şopti ea prăbuşindu-se în genunchi.

Fetiţa încerca să se târască acum, dar nu reuşea. Picioarele ei slăbite se împotmoliseră în mâlul moale pe care sufletul ei îl crease. Brusc, Hanani ştiu că mai

fuseseră şi alte dăţi. Alţi netrebnici care o chinuiseră şi de care fetiţa nu scăpase. Alte vorbe crude şi bătăi. Alte momente nesfârşite, disperate, dureroase, în care tânjise să se odihnească, fie şi numai pentru scurtă vreme…

— Mama, şopti copila.

O rugăminte către cineva *ca să o salveze de Hanani*. Fata întinse mâna spre copilă, dar fetiţa scoase un şuierat înfricoşat.

— Îmi pare rău, spuse Hanani, într-un târziu, când reuşi să-şi adune gândurile sub povara oroarei. Îmi pare rău, nu am gândit, iartă-mă, te rog, n-am vrut să te rănesc.

Era o minciună. Hanani dorise să-i distrugă fiecare părticică a trupului.

— N-am vrut să-ţi fac rău *ţie*.

Măcar atât era adevărat. Bestia cu mâini, o manifestare a temerilor copilei, născută din toată violenţa coborâtă asupra ei, asta urâse Hanani. Dar uitase cea mai însemnată regulă a unui Împărtăşitor. O persoană nu era alcătuită din visele ei. Niciun narcomant nu putea înfrunta invocaţiile unui suflet în visare fără o inimă liniştită, altfel risca să se piardă în vis şi să uite de sine. Acestea fuseseră primele lecţii primite de la Mni-inh.

Wanahomen se apropie.

— Hanani?

Nu ştiu ce să fac, şopti ea. Nu a mai rămas niciun fel de pace în mine. Nu ştiu cum să fiu lucrul de care are ea nevoie.

Nu reuşea să rostească *Împărtăşitor*. Pentru că nu mai era unul.

— Nu-mi vine nimic în cap. Nu ştiu cum să o ajut.

Wanahomen oftă şi se aşeză pe vine lângă ea. O cuprinse cu braţul pe după umeri şi o trase mai aproape.

— Nu are nimic. Vei găsi o cale.

Cu coada ochiului, o văzu pe copilă că încetează să

se mai târască şi că se uită la ei cu ochi mari şi rotunzi.

— Niciodată nu am simţit asemenea mânie, Wanahomen…

Tânăra încă mai tremura din pricina ei. Ii plăcuse să urmărească bestia, să-i provoace durere, gândindu-se că nu are nevoie de nicio armă, pentru că mâinile erau destul de primejdioase. Încă mai avea stratul de ceară roşie pe ele… Nu. Oare chiar era ceară? I se urcă stomacul în gât. Disperată, îşi zgârie braţele şi încheieturile ca să scape de roşul orbitor, folosindu-se de unghii şi fără să-i pese de zgârieturile pline de sânge pe care le lăsa în urmă. Wanahomen se încruntă şi îi prinse mâinile ca s-o oprească.

— Fără atingere, spuse copila.

Speriată, Hanani văzu că Visătorul Sălbatic se ridicase în picioare. Aici, pe tărâmul visării, fata nu mai era beteagă, nu dacă ea aşa îşi dorea. Acum stătea dreaptă, chiar dacă se clătina uşor şi îi privea. Îl privea pe Wanahomen şi chipul i se umplea de o ură nefirească.

— Fără atingere, fără somn; dacă nu atingi, nu suferi.

Wanahomen deschise gura să spună: „Dar nu o rănesc, nebuno…”

În clipa următoare, gura lui dispăru.

Bărbatul inspiră adânc, făcu ochii mari şi îşi duse mâna acolo unde fusese gura. Dar palmele lui dispărură şi ele, zbârcindu-se până când îi rămaseră doar cioturile de la încheieturi. Nu se vedea nicio urmă de sânge. Cioturile arătau fine, iar carnea vindecată, de parcă nu ar fi avut niciodată palme. Apoi braţele i se desprinseră şi dispărură până la cot. Wanahomen scoase un sunet scurt, panicat…

— Nu!

Hanani sări în picioare, aşezându-se în faţa lui. Visătorul Sălbatic se strâmbă şi îi aruncă o privire furioasă. Hanani simţi că-şi pierde sinele, micşorându-se tot mai mult şi mai mult. Nu mai era Hanani, ci mama,

plină de furie…

Nu! Sunt Aier!

Încleştă pumnii şi se luptă să rămână ea însăşi. Aceasta era puterea Visătorului, aici, în lumea pe care o crease între cele două tărâmuri. În Ina-Karekh, visele reflectau sinele, aşa cum poruncise Zeiţa Hananja. Dar în construcţia Visătorului Sălbatic, sinele se reflecta *pe ea,* ceea ce Visătorul zărise în victimele ei sau dorise ca ele să devină. Oare copilul îşi dădea seama că omora oameni, de multe ori străini ce nu făcuseră nimic să merite urgia ei? Hanani nu ştia, iar Wanahomen căzu în spatele ei, urlând ca un animal, când picioarele îi pieiră niciunde. Atunci spaima din sufletul lui Hanani dispăru şi ea.

— Gata, spuse fata, făcând un pas înainte.

Voinţa Visătorului o împinse din nou şi de data asta o lăsă să o schimbe, cel puţin la suprafaţă. În lăuntrul ei, încă mai era Aier. Înfăţişarea i se modifică şi deveni mai înaltă, cu pielea mai închisă, zveltă ca o trestie, mai frumoasă decât fusese ea vreodată pe tărâmul deşteptării.

— Gata, gata, glăsui ea blajin şi îngânând un cântec de leagăn. Nu-ţi fie teamă.

Furia Visătorului Sălbatic se domoli. Făcu un pas în spate, apoi altul în faţă şi o expresie de nelinişte şi deznădejde se aşternu pe chipul ei îngust.

— Mama?

Hanani se întinse spre ea şi o îmbrăţişa, strângând-o tare la piept. Copilul tremură şi-şi îngropă faţa între sânii lui Hanani.

— Mama, rosti ea, zâmbind.

— Da.

Hanani o mângâie pe umerii osoşi, degetele ei lăsând în urmă fire delicate şi roşii. Atâta durere în copil! Nicio o magie nu ar fi putut să i-o uşureze. Sufletul Visătorului Sălbatic absorbi sânge de vise aşa cum deşertul înghite apa, până când lui Hanani nu-i mai

rămase nimic, decât propriul sânge de vise, pe care, dacă l-ar fi dat, ar fi costat-o viaţa. Nu ar fi deranjat-o să plătească acest preţ, dar nu ar fi rezolvat nimic. Visătorul avea nevoie de prea mult. Hanani şi-ar fi putut turna întreaga viaţă în copilă şi nu ar fi contat deloc.

Sufletul ei fusese distrus dincolo de puterea magiei de a vindeca, îi povestise Yanassa odată, vorbindu-i de durere, de pierdere şi de milă. Fraţii ei Împărtăşitori omorâseră femeia, pe mătuşa Yanassei. Ceea ce nu-i spusese Yanassa, pesemne pentru că nici ea nu ştia, era că Împărtăşitorii i-au trecut în nefiinţă şi sufletul, în loc să îl lase să călătorească spre Ina-Karekh. Un suflet atât de decăzut n-ar fi putut să-şi găsească pacea niciodată, nici cu magia lăuntrică a unei femei, nici cu ajutorul unui Colector. Ar fi plutit în durere şi întuneric în mintea Zeiţei, căutându-i pe cei asemenea ei, suferind coşmaruri pentru întreaga eternitate. Mai bine să pui capăt sufletului decât să îl laşi aşa.

Yanassa probabil că ar fi înţeles, dacă ar fi aflat. *Ne-am fi bucurat pentru asta.*

Când firele roşii se terminară, Hanani închise ochii şi începu să trimită fire negre.

Dar nu ca să provoace durere de data asta.

— Calm, şopti ea la urechea copilului. Tăcere.

Cu un glas ameţit, atât de obosit, încât îi aduse lacrimi în ochi lui Hanani, Visătorul Sălbatic întrebă:

— Somn?

— Somn, replică fata. Da, poţi dormi acum. Cât de mult vrei.

Visătorul Sălbatic se lăsă moale în braţele ei cu un oftat adânc şi mulţumit. Hanani reuşi cu uşurinţă să ţească fiere de vise în oftat, învârtind firul întruna, trăgând răsuflarea copilei în afară, până aceasta se opri. Îi veni la fel de uşor să desfăşoare sufletul însuşi.

Lumea urâtă de sânge şi de oase dispăru. Hanani şi Wanahomen plutiră într-un întuneric mai pur, în spaţiul dintre tărâmuri. Nu mai rămăsese nimic din

sufletul Visătorului Sălbatic. Încetase să mai existe.

— Prinţe, spuse Hanani încet, prin întuneric. Du-te înapoi pe tărâmul deşteptării acum. Zi-le fraţilor mei, dacă nu şi-au dat seama până acum, că molima coşmarului a dispărut.

După un moment de tăcere, în timpul căruia pesemne Wanahomen îşi controlase toate părţile corpului să vadă dacă le mai are, bărbatul răsuflă lung.

— Îi mulţumesc Zeiţei.

Tăcu din nou. În spaţiul fără nimic, fata simţi bănuiala lui subită.

— Dar poţi să le spui şi tu, nu?

Ea oftă.

— Nu, prinţe. Nu pot.

Tăcere, şoc şi spaimă. Wanahomen nu voia ca ea să moară. Voia ca ea să fie a lui, nici nu-i de mirare. Aşa cum Yanassa o prevenise, Wanahomen se agăţa prea tare.

Ţi-ai împărtăşit puterea cu mine, Niim, când am avut nevoie după moartea lui Mni-inh. Dar asta nu se poate împărtăşi.

— Sufletul meu este şi el decăzut, zise Hanani.

În bezna moale, vocea ei răsună ca un ecou grav.

— De două ori am ucis cu mâinile care erau menite să vindece şi mi-am călcat legământul. Ba chiar m-am bucurat de suferinţa altuia. Din nou şi din nou, am pângărit toate jurămintele. Dar încă O mai iubesc pe Hananja, îmi cunosc datoria.

Mânia lui stârni valuri în întuneric, spaţiul încercând să devină altceva, dar încă prea fragmentat în mii de bucăţi şi prea haotic pentru a se contura clar. El nu avea controlul unui Colector, ci doar puterea lui.

— Nu, nu, nu vei face aşa ceva, Hanani, îţi interzic…

— Nu ai niciun drept să-mi interzici.

Îi tăie vorba, fără să-i mai pese de lipsa politeţii. Era obosită, atât de obosită. Toţi cei pe care îi iubea

muriseră şi visele ei pieriseră. Poate că nici nu se va chinui să călătorească în Ina-Karekh. Poate că va rămâne aici pur şi simplu şi îşi va lăsa sufletul să dispară în neant, aşa cum făcuse ea cu cel al Visătorului Sălbatic.

— Nu mi-a mai rămas nimic în Gujaareh.

— Atunci du-te înapoi la Merik-ren-aferu, se repezi el. Stai cu banbarra. O să le spun celor de la Hetawa că ai murit.

— Nu te prosti, prinţe. Accepţi decăderea de dragul meu? Şi distrugi tot pentru ce ai luptat?

Bărbatul tăcu uluit şi fata dădu din cap.

— O Slujitoare a Hananjei nu se teme de moarte. Şi eu…

Se opri atunci. Totul în ea o durea. Blestemat să fie că nu o lăsa în pace. Nu se gândea decât la el? Îi va fi dor de el. Nu voia, dar aşa se va întâmpla… O nouă pricină de suferinţă, încă o povară, peste multe altele, pe care abia reuşise să le ascundă cât de cât.

— Vreau să mor, spuse Hanani, într-un târziu. Te rog.

Acum totul era aranjat. Dacă se vădea un om întreg la minte, civilizat, va fi destul. Niciun gujaareean nu ignoră dorinţa altuia pentru pace.

Dar Wanahomen era pe jumătate barbar şi pe jumătate nebun. Şi prinţ pe deasupra, obişnuit să i se facă pe plac. Un luptător obişnuit să-şi croiască singur calea. Mai nou, şi Colector. Bărbatul se apropie de ea şi când ea se împotrivi, Wanahomen îi rosti numele de suflet. Nu ca să o rănească, deşi ar fi putut, aşa cum şi ea l-ar fi putut răni, cunoscându-i la rândul ei numele. O ţinu în braţe şi o strânse tare la pieptul lui, pentru ca ea să-i afle speranţele şi dorinţa, la fel de limpezi ca ale ei.

— Nu te voi lăsa, şopti el.

— Ţi-am spus doar, nu ai niciun…

— Sunt Avatarul Ei, blestemato, iar asta îmi dă oarecare drepturi! Dacă faci asta, mă vei răni aşa cum

te-a rănit pe tine pierderea lui Mni-inh.

— Eşti egoist.

— Da, sunt. Dar nu înseamnă că mă înşel.

Prinsă în mrejele lui Wanahomen, fata simţi firul spaimei lui. Din obişnuinţă, îl urmă şi găsi rădăcina înfiptă în sufletul lui, chiar în spatele inimii. Dacă l-ar fi îndepărtat, ar fi lăsat o gaură şi poate chiar o rană fatală. Dacă o pierdea, rana se va deschide ca o floare chiar aici.

Atât de surprinsă rămase Hanani de descoperirea ei, încât începu să-l asculte, în loc să-l respingă.

— Lasă Colectorii să hotărască, spuse Wanahomen iute.

— Ce anume?

Mâini pe care nu le vedea o strânseră şi mai tare în braţe.

— De unde presupui tu că vei fi judecată drept decăzută? Eşti doar un Împărtăşitor, Hanani, şi ucenic pe deasupra. Du-te înapoi, pe tărâmul deşteptării. Spune-le adevărul.

Un fior de spaimă veni dinspre el, repede înnăbuşit.

— Vor înţelege, ca mine, că alegerile tale nu au avut nicio intenţie decăzută.

Surprinzător, vorbele lui aveau sens. Dar înainte ca el să jubileze, fata adăugă:

— Mă voi prezenta în faţa Colectorilor, prinţe. Şi voi respecta judecata lor, oricare ar fi aceasta.

Teama lui se domoli puţin, deoarece ştia la fel de bine ca ea că Hanani înfăptuise crime grele. Colectorii nu prea erau cunoscuţi pentru îngăduinţă şi Legea Hananjei lăsa puţin loc nuanţelor.

— Aşa să fie, rosti el într-un târziu.

Fata se minună când simţi resemnarea lui solemnă.

— Eşti Împărtăşitor al Hananjei. Ştiam ce înseamnă asta încă de când te-am întâlnit. Mă voi

supune alegerii tale.

Atunci, el porni împreună cu Hanani spre tărâmul deşteptării, pentru a-i întâmpina atât ameninţările, cât şi promisiunile.

45
Bătălia sângelui

Tiaanet umbla singură prin oraş ţinând în mână cuţitul vânătorului. Străzile pline de fum şi de umbre mişcătoare răsunau uşor la sunetul scos de sandalele ei. De câteva ori auzi paşi sau voci pe aleile din apropiere, dar nu văzu pe nimeni. Oraşul încă mai gemea de furie, dar nu îndreptată spre ea. Deocamdată o lăsa în pace.

Lăsase trupul lui Tantufi în cămăruţă pentru ca oamenii templului să o găsească. Vor observa carnea rănită şi neglijată a copilului şi îi vor arăta bunătate. Poate chiar vor aduce bocitoare care să verse lacrimi pe care nimeni altcineva nu le va vărsa. Poate că vor folosi magia ca să vadă cum fuseseră ultimele ei ore. Tiaanet auzise că puteau face asta. Şi poate vor vedea că Tantufi strigase după mama ei din somnul adânc. Poate vor vedea că Tiaanet o ridicase pe Tantufi în braţe şi o udase cu lacrimile ei amare. Vor vedea că Tantufi se cuibărise în braţele ei, îngropându-şi faţa la pieptul ei, oftând mulţumită. Şi poate chiar vor simţi teribilul şi minunatul moment când ceva inexplicabil vibrase în trupul lui Tantufi şi apoi în Tiaanet. O forţă care atinsese răni vechi şi adânci şi pe care le alinase puţin. Îi vindecase chiar una sau două dintre cele mai vechi şi mai groase. Dar când momentul trecu, o rană proaspătă şi crudă le înlocui, căci Tantufi murise în braţele ei.

Trecu de colţul străzii şi intră în cartierul castelor înalte.

Soldaţii kisuatieni dispăruseră din Hetawa, atunci când ea plecase. I-ar fi fost simplu lui Tiaanet să rămână unde era şi să-i aştepte pe Slujitorii Hananjei să o

găsească. Nu se mai temea de ei, cu Tantufi dusă pe lumea cealaltă. În schimb, când Visătoarea îşi începu a doua cursă pe cerul întunecat, Tiaanet părăsi Hetawa prin Casa Copiilor. Rătăcise întruna de atunci, mai ales ca să ocolească zonele zgomotoase şi cu foc, dar ştiuse tot timpul unde vrea să ajungă.

Găsi casa lor din oraş cufundată în întuneric. Cei mai mulţi gujaareeni nu-şi încuiau uşile, dar Sanfi poruncise altfel. Se pregăti să folosească cheia ascunsă în zona de oaspeţi, dar uşa se deschise atunci când apăsă pe clanţă. O închise încet şi ascultă pentru o clipă. Sunete furişate veneau dinspre holurile din spate, iar pe unul dintre ele zări o lumină slabă. O singură lampă probabil, cu fitilul scurt, ţinută de cineva care nădăjduia să nu fie văzut de vecini.

Tiaanet se îndreptă direct spre lumină.

O copleşi frica. Acesta fusese efectul nefericit al puterii care o omorâse pe Tantufi sau poate Tufi îi făcuse asta cumva. Pesemne fetiţa crezuse că îi oferă un dar. Poate că, într-o zi, Tiaanet va fi recunoscătoare pentru întoarcerea emoţiilor pierdute cu mult timp în urmă, dar nu acum. Nu când inima îi bubuia în piept şi amintirile urâte din spatele ochilor o chinuiau.

Nu merita oare? Stătea în pragul camerei de zi, privindu-şi tatăl care scotocea printre hârtiile din frunze de trestie şi mormăia în barbă. Pe parcursul anilor în care Sanfi o torturase fără milă, Tiaanet se retrăsese într-o lume fără sentimente, dar Tantufi nu se bucurase de un asemenea refugiu. Dacă Tiaanet şi-ar fi putut păstra dezgustul faţă de sine, poate că ar fi izbutit să iasă din încremenirea care o silea să se supună voinţei tatălui ei. Oare o mamă bună nu ar fi găsit cheia pe care Sanfi o folosea ca să ţină copilul înlănţuit? O mamă bună nu ar fi tocmit un asasin?

O mamă bună nu ar fi omorât-o pe Tantufi cu mâna ei, dacă nu exista altă cale pentru a scăpa de suferinţă?

Fata se asigură că nu i se vede cuţitul.

— Tată, spuse ea.

Sanfi se sperie îngrozitor, scăpând sulul din mână şi aproape că dărâmă lampa. Când o văzu, spaima de pe chipul lui lăsă loc încântării.

— Tiaanet! Ochii Zeiţei sunt asupra mea! Ce… Cum… Ai scăpat de soldaţi? Am fost la Yanya-iyan, i-am implorat pe Protectori, dar n-au vrut să mă asculte…

Tiaanet se uită în jur, când păşi în cameră. Trei dintre ghivecele cu flori fuseseră mutate într-o parte sau dărâmate, scoţând la iveală compartimente tainice despre care nu ştia că există. Într-unul dintre ele zări un mic cufăr gol. Într-un săculeţ deschis, care stătea pe podea, lângă Sanfi, văzu bani, bijuterii şi suluri ce purtau pecetea proprietăţii. Alături, se zărea şi o cheie familiară, prinsă de un şnur lung.

— Tantufi a murit, spuse ea, smulgându-şi privirea de pe cheie.

O rază de veselie lumină chipul bărbatului, dar Sanfi îşi drese iute glasul şi pretinse că e copleşit de tristeţe.

— Da, păi, sănătatea surorii tale era…

— Fiică, tată. Nu mai e nimeni aici. Nu trebuie să ne minţim în faţă.

Aplecându-se din mijloc, păşi pe lângă un scăunel de lemn, ca să se apropie de el.

— Fiica mea şi a ta.

Sanfi se încruntă mânios, aşa cum se întâmpla ori de câte ori i se amintea de perversiunile lui.

— Şi de mama ta ce ştii?

— E încă la Hetawa. O vor vindeca, îmi închipui, atât cât poate fi ea vindecată.

Fata văzu cum încruntătura lui se adânceşte şi cum socoteşte care sunt riscurile ca o Insurret sănătoasă să povestească preoţilor despre multele crime ale soţului ei.

— Trebuie să părăsim oraşul, spuse el într-un

târziu, întorcându-se să ridice sulul. Am cunoştinţe în oraşele din susul râului şi în Kisua care ne pot ajuta. S-ar putea să mai existe o cale care să ne salveze planurile, dacă…

Tiaanet înfipse cuţitul vânătorului kisuatian direct în spatele lui Sanfi. Folosi ambele mâini ca să-l răsucească, deşi cuţitul era destul de ascuţit, dar fata dori să se asigure că acesta trece printre coaste.

Bărbatul se întoarse cu faţa spre ea, arătând mai degrabă nedumerit.

— Tiaanet?

Sanfi îşi duse mâna la spate şi se chinui să ajungă la cuţit, apoi şi-o aduse în faţă şi căscă ochii la vederea sângelui.

— Ce… Tu…

Fata nu nimerise inima. Iute, înainte ca el să-şi revină din şoc, îl împinse în spate cu ambele mâini. Bărbatul se împletici şi se prăbuşi peste săculeţ, răstignindu-se caraghios printre cufere şi suluri. În timp ce el se chinuia să se ridice, Tiaanet ridică unul dintre ghivecele metalice pentru flori. Era prea greu pentru ea, dar reuşi să-l care până în dreptul lui.

— Tiaanet!

Nedumerirea lui deveni spaimă. Se trase cât mai departe de ea, panicat, uitând să mai păstreze discreţia.

— Tiaanet!

Fata dădu drumul ghiveciului. El se feri cu o mână în ultima clipă şi ghiveciul îi alunecă peste gât şi piept, dar nu îl lovi în cap. Scoase un bălmăjit aproape gâtuit, pesemne pentru că arma îi intrase şi mai adânc în plămân sau în vreun alt organ, dar încă se mai lupta ca să se elibereze, deşi cu mai puţină putere acum. Tiaanet se uită la el pentru o clipă, se apropie şi se aşeză cu fundul pe ghiveci.

Lampa rămase fără ulei. Atât de mult îi luă lui Sanfi să moară. Lumina Visătoarei care pătrundea prin fereastra înaltă era un înlocuitor de nădejde, dar

Tiaanet descoperi că nu-i place să privească. O făcu totuşi, pentru că altfel nu avea să fie niciodată sigură că el murise. Oricât de mult se sili să-şi amintească lucrurile îngrozitoare pe care i le făcuse, oricât de multă ură se strânsese în inima ei şi pe care nu îndrăznise să o simtă înainte, ochii i se umplură de lacrimi când îl văzu cum se chinuie să tragă aer în piept. Mâinile îi tremurară, când îi atinse gâtul să vadă dacă lui Sanfi i se oprise inima. Mai rămase o vreme cocoţată pe ghiveci, ca o măsură în plus, dar, în cele din urmă, se ridică, mai ales că i se făcu şi greaţă.

Mort. Era mort. Mort. Mort.

Tiaanet izbucni în plâns.

După ce se mai linişti puţin, luă săculeţul şi împachetă nişte haine de călătorie şi merinde. Luă cu ea şi cheia de la lanţul lui Tantufi, agăţându-şi şnurul de gât şi vârând cheia în brocartul rochiei. Nu se gândise deloc la semnificaţia gestului. Nu spera să-şi amintească de fetiţă cu ajutorul uneltei care o înrobise. Dar aşa simţea că e corect şi, pentru Tiaanet, care supravieţuise atât de mult timp bizuindu-se pe raţiune şi nu pe emoţie, păcălindu-şi tatăl, fără a-l putea depăşi în forţă, să lase un sentiment să-i conducă acţiunile era ceva nou, aproape ca o uşurare.

În pragul uşii se opri brusc, simţindu-se pierdută, căci nu se gândise nicio clipă ce va face după ce îl va omorî pe Sanfi. Când ultima rază a Visătoarei dispăru deasupra acoperişurilor, îşi ridică privirea şi observă steaua cea mai de sus a constelaţiei numită Îndurerata. Apărea numai în primul anotimp al anului nou. Luna Deşteptată deja se târa din ascunzătoare ca să o acopere. Totuşi, steaua strălucea mai aprins decât oricare alta de pe cer.

Întorcându-se ca să o urmeze, Tiaanet porni la drum.

46
Prinţul Apusului de Soare

Lumea se schimbase din nou când Wanahomen deschise ochii.

— Salutări, prinţe.

O voce familiară, deşi nu una bine-venită. Wanahomen privi într-o parte şi dădu cu ochii de Colectorul Nijiri, care se ghemuise lângă el.

— Wana!

Wanahomen clipi des. Ezack se afla de cealaltă parte şi se ridica acum în picioare când văzu că prinţul se trezise.

Wanahomen se săltă în capul oaselor şi gemu de durere. Avea trupul înţepenit şi se simţea sleit de puteri, de parcă nu ar fi dormit deloc. Se frecă la ochi şi abia atunci îşi aminti că e rănit. Dar nu avea nicio durere în piept sau în coapsă şi când se uită, descoperi că rănile se închiseseră, lăsând numai găuri însângerate în robele lui banbarra.

— Hanani, spuse Nijiri. Ea te-a vindecat, chiar în timp ce te salva de Visătorul Sălbatic. Cum te simţi?

— Obosit, răspunse Wanahomen.

Ar fi putut dormi şi o săptămână.

— Şi mi-e foame.

Te hrănim noi, spuse Ezack într-o gujaareeană stricată, rânjind fericit. Sau ne hrăneşti tu pe noi, acum că eşti un rege bogat.

Wanahomen se uită în jur. Lumina soarelui şi curcubeiele pătrundeau în Sala Binecuvântărilor prin ferestrele cu vitralii colorate şi prin uşile de bronz larg deschise. Zăcea pe una dintre nenumăratele bănci

pentru tămăduire, care fuseseră aranjate pe podium, la picioarele statuii Zeiţei. Dincolo de Colector şi de Ezack, se vedeau mai mulţi oameni, banbarra, gujaareeni, Slujitori şi Surori. Iezanem discuta aprins cu un învăţător. Deti-arah se ghemuise să stea de vorbă cu fiul lui. Nu se vedea niciun soldat kisuatian. Paturile unde zăcuseră bolnavii dispăruseră şi ele.

— Ai dormit toată noaptea şi mare parte din zi, spuse Ezack serios. Am crezut că *fuh atat* de kisuatieni au otrăvit la tine, dar preoţii au spus nu. Ei spun că tu ocupat cu magia.

— Aşa e, rosti Wanahomen încruntându-se.

Amintirile erau înceţoşate, greu de pătruns. Dacă ar fi fost vreodată antrenat să şi le amintească, poate că mintea lui ar fi fost mai limpede acum, dar nu-şi amintea decât o mare roşie şi repulsie. Şi parcă… un copil înspăimântat? Ceva despre Colectori?

Se uită la Nijiri, observând abia atunci că bărbatul arăta frânt de oboseală. În mişcările Colectorului apăruse un soi ciudat de greutate care îl nedumeri pe Wanahomen o clipă, dar brusc îşi aminti numărul uriaş al morţilor. Charris! Atunci pricepu starea de spirit a lui Nijiri.

— S-ar putea să nu îţi aminteşti niciodată, spuse Nijiri. Nici măcar cei crescuţi în Hetawa nu pot explica ce se petrece în vise la lumina zilei. Destul să ştii că molima coşmarului a încetat şi Gujaarehul este, cel puţin în vise, sigur.

Amintirile apăreau precum ceaţa de dimineaţă în mintea lui Wanahomen, arzând imediat ce se conturau clar. Îşi scutură capul ca să şi-l limpezească şi se ridică în picioare cu grijă. Îl luă cu ameţeală, dar senzaţia se risipi iute.

— Bolnavii au încremenit, câtă vreme tu şi Hanani v-aţi luptat cu Visătorul Sălbatic, continuă Nijiri, ridicându-se odată cu el. Nu s-au trezit, dar n-au mai murit. Aşa am ştiut că se schimbase ceva. Câteva

momente mai târziu, au început să se trezească. A fost semnalul care ne-a anunţat victoria ta.

Câteva momente. Lui i se păruse că trecuseră ani întregi.

— Şi kisuatienii? întrebă el ca să-şi mai alunge gândurile şi se întinse cât putu de tare.

— Au plecat din oraş la răsăritul zorilor. Acestea au fost condiţiile pe care le-am oferit când s-au predat.

Wanahomen se trezi brusc.

— S-au predat?

Un preot în vârstă, care vorbea în apropiere cu luptătorii înveşmântaţi în negru, se întoarse şi îi zâmbi lui Wanahomen.

— A fost necondiţionat, spuse el. Mi s-a povestit că au abandonat Yanya-iyan într-o grabă lipsită de pace şi bănuiesc că au fost motivaţi de mulţimea de cetăţeni furioşi care începuseră să se strângă la porţile palatului.

Wanahomen se uită întrebător la Ezack. Barbarul, care reuşise să urmărească discuţia cât de cât, ridică din umeri.

— Nicio săgeată n-a pornit din arcurile noastre, spuse el în chakti. Au murit câţiva când au tras în tine, dar mai puţini decât ne-am aşteptat. Cei răniţi au fost deja vindecaţi. Dacă ne-ai fi spus că va fi aşa de uşor, am fi venit să-ţi luăm oraşul cu mult timp în urmă.

N-a fost nimic uşor, aproape că spuse Wanahomen, dar Ezack nu era gujaareean. Nu ar fi înţeles.

Prinţul se întoarse spre Colector.

— Acesta nu e războiul pe care l-am avut în minte. Eram pregătit să înfrunt care şi suliţe, dar demoni ai visului şi magie?

— Zeiţa ne dă poverile pe care suntem în stare să le ducem. Nu întotdeauna sunt poverile la care ne aşteptăm.

— Ar trebui să aveţi acum numai poveri obişnuite, prinţe, spuse vârstnicul, care veni lângă băncuţă.

Preotul îl bătu prieteneşte pe umăr, deşi

Wanahomen nu-l mai întâlnise niciodată.

— Poate că asta te va ajuta…

Făcu semn din cap spre doi copii ai Hetawei, fiecare dintre ei purtând un obiect învelit într-o pânză. Unul dintre obiecte era un baston lung în forma învelitorii. Celălalt… Wanahomen îşi ţinu răsuflarea, intuind ce e înainte să îl vadă. Băiatul se opri în faţa lui şi cu ajutorul prietenului său desfăcu obiectul, dezvăluind plăcile roşii şi aurii ca ambra ale Aureolei Apusului de Soare.

— Le-am dus în tainiţele noastre şi le-am păstrat bine când kisuatienii au ocupat oraşul, vorbi încet vârstnicul, iar Wanahomen atinse respectuos Aureola Apusului de Soare.

Prinţul o ridică în lumină, minunându-se de cât de tare strălucea. Mai tare decât îşi amintea.

— Dacă doreşti, voi ruga un băiat să o ducă pentru tine când pleci la Yanya-iyan.

Să călărească pe străzile oraşului cu Aureola în spatele lui… Wanahomen înghiţi nodul din gât şi dădu aprobator din cap spre băiat, care zâmbi fericit şi începu imediat, ajutat de prietenul lui, să se pregătească.

— Sunt multe lucruri de făcut. Gujaarehul trebuie reclădit, spuse Wanahomen când îşi regăsi glasul. Mi-ar plăcea să am sprijinul Hetawei. Şi ale castei shunha şi zhinha, dar şi ale aliaţilor mei banbarra.

Se întoarse cu faţa spre oamenii strânşi pe podium şi aproape că intră în panică atunci când îi văzu urmărindu-l cu atenţie. Dar îşi veni iute în fire.

— Desigur că vei avea sprijinul Hetawei, rosti ferm bătrânul.

Probabil Superiorul de acum, ghici Wanahomen.

— Şi al castei shunha, se auzi Deti-arah, ridicându-şi fiul în braţe, pentru ca acesta să poată vedea. Nu pot să vorbesc în numele castei zhinha, dar…

— Pot eu, interveni Iezanem, privindu-l aprig pe Deti-arah pentru îndrăzneală. Ne-am dat zălogul deja

pentru această alianţă şi pentru familia Apusului de Soare. Însă unele aspecte vor trebui discutate.

Îi aruncă lui Wanahomen o privire sfredelitoare, iar el înclină fruntea, în semn că a înţeles. Va trebui să dea mai multă putere nobililor decât o făcuse tatăl lui şi foarte probabil şi negustorilor şi militarilor. Nu-l deranja neapărat, dar dacă ea credea că el va fi o simplă păpuşă în mâinile lor, atunci Wanahomen spera că fata e pregătită să lupte într-un alt război.

Poate ar fi mai bine să mă însor cu ea. Aşa i-aş închide gura.

— Asta înseamnă că eu sunt acum căpetenia de război? întrebă Ezack în chakti.

Se întinse din toate încheieturile, satisfăcut.

Wanahomen se holbă la el, neştiind dacă să se amuze sau să-l dojenească pentru îndrăzneală.

— Asta va depinde numai de Unte.

— La naiba. Nu mă place deloc.

— Îi voi trimite o recomandare în numele tău, spuse Wanahomen, dacă ţii trupele yusire aici şi îmi serveşti ca gardă a palatului pentru vreo opt sau şaisprezece zile. Am nevoie de luptători de încredere, în caz că mai sunt asasini prin preajmă.

Ezack se lumină la faţă.

— N-am omorât niciodată un asasin. Vor fi mulţi?

— Să sperăm că se vor înfricoşa la vederea atâtor luptători barbari furioşi.

Ezack oftă.

— Presupun că am mai putea rămâne. Unte nu se va supăra, fiindcă femeile vor veni în oraş curând ca să se tocmească cu negustorii de aici. Nu e o ideea rea să fie câţiva dintre noi în apropiere, în caz de vreo răzmeriţă, deşi, ca să ţi-o spun pe-a dreaptă, oamenii tăi s-au bucurat foarte tare când te-au văzut şi nu-mi închipui că o vor lua razna din nou.

Bărbatul se opri şi privi spre un zhinha care trecea însoţit de o servitoare micuţă cu sânii goi, la un pas în

spatele lui. Toţi vânătorii se holbau la ea. Wanahomen îşi puse în cap să-i educe puţin despre cum stă treaba cu obiceiurile gujaareene.

— Că tot vorbim de bucurie, vei da o petrecere?

— Mai târziu, răspunse Wanahomen.

Prinţul se întoarse spre Superior, dar întâlni privirea Colectorului.

— Mai întâi îi vom jeli pe cei morţi şi ne vom îngriji de cei vii. Toate la vremea lor. Aşa e calea păcii, nu?

Colectorul încuviinţă tăcut.

— Aşa e, întări Superiorul.

— Atunci să-i dăm drumul, spuse Wanahomen.

Deşi nimeni nu izbucni în urale, starea de spirit a Hetawei se schimbă uşor. Wanahomen zări încântarea pe multe feţe, când aceştia se întoarseră la treburile lor sau plecară să înceapă procesul lung şi greu al vindecării unui popor rănit profund. Ezack îl salută elegant pe Wanahomen, apoi coborî de pe podium probabil pentru a vorbi cu celelalte căpetenii de război. Colectorul dispăru, aşa cum o făceau toţi ca el. Când Superiorul dădu să plece, Wanahomen îl apucă uşor de braţ şi îl opri.

— Toate la vremea lor, Superiorule, glăsui el încet. Împărtăşitorul-Ucenic Hanani ce face?

Superiorul deveni serios.

— E bine. S-a trezit cu câteva ore înaintea ta şi ne-a povestit ce a aflat pe tărâmul visării. Dacă doreşti, îi pot transmite salutările tale…

— Nu, mulţumesc, i le voi transmite chiar eu.

Superiorul şovăi, părând oarecum iritat.

— Ne-a vorbit deschis de moartea lui Mni-inh, şopti el. Şi de… şi de celelalte întâmplări care au avut loc în deşert. Îmi dau seama că ai început să ai un fel de afecţiune faţă de ea… Că sentimentele tale…

Bătrânul trase adânc aer în piept şi clătină din cap.

— Suntem familia ei, prinţe. Cel mai bine e să nu o mai vezi niciodată.

Numai educaţia primită de la mama lui îl împiedică pe Wanahomen să nu îi dea o replică usturătoare Superiorului. Va trebui să înveţe din nou tactul, îşi dădu el seama, plin de regrete. Limba ascuţită care îi slujise atât de bine printre banbarra nu se mai potrivea cu Gujaarehul.

— Dacă aceasta e decizia ei, atunci negreşit o voi respecta, răspunse el respectuos, în ciuda lipsei de docilitate din vorbele lui. Aşa că o voi vedea acum, ca să aud asta de pe buzele ei.

Superiorul îl privi cu acreală, dar resemnat.

— Vino cu mine.

Wanahomen porni după el către inima Hetawei.

Sute de trupuri fuseseră aşezate pe dalele de piatră ale curţii. Victimele coşmarului, kisuatieni şi gujaareeni care muriseră în timpul revoltei, Santinele căzute în bătălia pentru Hetawa… şi Charris. Superiorul se opri la o distanţă cuvenită, iar Wanahomen se apropie să-şi vadă vechiul prieten şi o salută pe una dintre Surorile Hananjei, care înfăşură leşul bărbatului, pregătindu-l pentru incinerare. Însă Charris pe care îl ştia el plecase de mult din acest corp şi, după numai o clipă, se îndepărtă.

Hanani stătea în genunchi. Părea că se trezise de ceva vreme, fiindcă avusese timp să se spele şi să se schimbe în veşmintele Hetawei pe care le purtase la prima lor întâlnire, deşi cu anumite schimbări, băgă de seamă prinţul. Fata îşi lăsase părul pe spate, împodobit în stilul femeilor banbarra. Buclele groase de culoarea nisipului erau ridicate de pe obraji cu o bandă de piele ornată cu mărgele. Pe lângă koholul de la ochi, pe care orice gujaareean îl folosea împotriva soarelui orbitor, Hanani îşi colorase buzele în maroniu-deschis, ce i se potrivea de minune. Încă mai avea brăţara din ambră deasupra gleznei şi încălţase o pereche de sandale

simple, comode.

Gulerul, care îi înconjura gâtul şi umerii, avea zeci de rubine mici lustruite şi carneolul obişnuit.

Cuprins de o nelinişte bruscă, Wanahomen se opri în spatele ei şi îşi drese glasul. Pentru o clipă, crezu că ea nu îl auzise.

— Colectorii m-au judecat şi au spus că nu sunt decăzută, rosti ea într-un târziu.

Atunci, Wanahomen îşi aminti. Târgul pe care îl făcuseră, în disperarea lui de a o aduce înapoi în Hona-Karekh, înapoi la viaţă. Nu-i trecuse prin cap că ea se va oferi judecăţii înainte ca el să se trezească. Femeie blestemată şi încăpăţânată! Dar se bucura nespus că o lăsaseră să trăiască.

— Bun, zise el. Nici nu erai.

— Aşa se pare.

Fata oftă şi mângâie chipul lipsit de viaţă din faţa ei.

— Dar am omorât patru suflete până acum.

Vorbele ei îl nedumeriră pe Wanahomen, până când zări corpul micuţ şi sfrijit. Îi recunoscu faţa, acum liniştită.

— Mila nu înseamnă crimă, o dojeni el. Ai fost o binecuvântare pentru copil, Hanani. Uită-te la ea. A încetat să mai sufere. Neîndoielnic a fost voia Zeiţei.

— Dar ce înseamnă?

Hanani îşi ridică privirea spre el. Fata nu plângea, dar durerea şi tristeţea din ochii ei înmuiară inima bărbatului. Wanahomen se înfurie. Nu promisese Superiorul că se vor îngriji de ea? De ce o lăsau aici, în mijlocul morţilor? Ca să îi invidieze?

— Moartea lui Dayu a fost o întâmplare nefericită, dar nu mă pot ierta pentru ea. Mni-inh, la fel. Azima… Acolo a fost pură stricăciune, oricât ar zice altfel Colectorii. Iar ce i-am făcut copilului în visare… Ce înseamnă faptul că am înfăptuit asemenea păcate şi acum sunt Împărtăşitor? Ce înseamnă faptul că m-am

rugat pentru îndrumare şi acesta a fost răspunsul?

Arătă cu mâna spre trupul Visătorului Sălbatic.

Wanahomen se bosumflă. Iată dovada că el nu era Colector, în ciuda aşa-zisei sale puteri de a visa ca nimeni altul. Nicio vorbă de alinare nu-i venea în minte. Iar aici, în mijlocul Hetawei, nu putea să o ia în braţe şi să o strângă tare la pieptul lui. Nu când Hanani purta gulerul în jurul gâtului, ca o lesă însângerată.

— Nu mă mai simt ca un Împărtăşitor, prinţe.

Fata îşi întoarse din nou privirea spre leş.

— Nu mai ştiu ce sunt acum.

Wanahomen nu mai suporta chinul fetei. Era foarte supărat pe Superior şi pe fraţii ei de cale şi pe cel care aranjase astfel lucrurile, mai ales că înţelegea că totul nu era decât un spectacol pus la cale pentru ochii lui. Ca să-l avertizeze că îi lipsea harul de a-i uşura suferinţa. O răneau pe ea ca să-l îndepărteze pe el.

Bărbatul se ghemui lângă ea şi o luă de mână.

— Părăseşte Hetawa.

Fata clipi surprinsă.

— Poftim?

— Fata a murit pentru că aşa a trebuit. Uneori, pentru pace, e nevoie de astfel de lucruri. Fie că accepţi, fie că nu, nu mai rămâne aici, îngropată în durere. Vino.

Wanahomen o trase de braţ, ca să o ridice, apoi o luă cu el şi se îndreptă spre Sala Binecuvântărilor. Superiorul se mişcă iute şi se aşeză în faţa lor, indignat să-i vadă ţinându-se de mână.

— Prinţul meu, Împărtăşitorul Hanani are sarcini…

— Da, îl întrerupse Wanahomen, să se îngrijească de cei vii, nu de cei morţi. O duc acolo unde e nevoie de ea.

Superiorul rămase atât de surprins la vorbele lui, încât nu mai adăugă nimic.

— Unde? întrebă Hanani.

— Bărbaţii, femeile şi copiii oraşului au trecut

printr-o bătălie.

Atunci lasă-i să vină aici, spuse Superiorul pe un ton sever. Acoliţii şi Surorile sunt afară acum, adunându-i pe cei care nu pot călători, iar Santinelele se ocupă de cei care se împotrivesc păcii. Vom încerca să-i tămăduim atât cât putem şi avem nevoie de Hanani aici…

— Dar *ea* nu are nevoie *de voi*.

Wanahomen îşi auzi mânia din glas şi îşi dădu seama că pierduse orice urmă de tact, dar nu-i mai păsa deja.

— Ce veţi face? O s-o îndopaţi cu sânge de vise şi o veţi închide într-o chilie până când se opreşte din plâns? Nu de asta are nevoie.

— Şi tu presupui că ştii ce e mai bine pentru ea, rosti Superiorul apăsat, dar fără să ridice glasul. Vom…

— Destul.

Hanani vorbi mai blând decât ei doi, dar din vocea ei răzbătea clar scârba.

— Nu găsesc niciun sens în toate astea, Superiorule. Cer câteva zile de răgaz. Ştiu că e nevoie de fiecare Împărtăşitor, dar… Acum nu sunt bună pentru nimeni.

Superiorul se holbă uluit.

— Ei bine, nu prea se cade, dar e o cerere chibzuită. Şi totuşi..

— Mulţumesc, spuse Hanani, luându-i vorba din gură cu o lipsă de politeţe care aproape îl lăsă fără suflare.

Trăgându-şi mâna din strânsoarea lui Wanahomen, Hanani se îndepărtă de ei şi porni spre Sala Binecuvântărilor. La fel de uimit, Wanahomen schimbă o privire nedumerită cu Superiorul.

Însă la uşa Sălii, Hanani se opri şi se întoarse spre ei.

— Prinţe?

Fără să-şi poată înăbuşi un zâmbet triumfător, Wanahomen îl salută scurt din cap pe bătrân şi se repezi

să o prindă din urmă pe fată.

Wanahomen călări spre Yanya-iyan cu Aureola purtată pe un cal în spatele lui şi cu Hanani aşezată chiar în faţa lui, pe şa. Dacă Charris şi Hendet ar fi fost alături de ei, negreşit că s-ar fi împotrivit unui asemenea gest. Nu numai că mărturisea astfel întregului oraş că Hanani e iubita lui — numai zeii ştiau cum avea să reacţioneze Hetawa când se va duce vorba —, dar arătându-i femeii o asemenea favoare îşi strica imaginea. Toate familiile nobile şi bogate din oraş căutau acum să se alieze cu el. Alegerea primei soţii din rândul familiilor de nobili i-ar fi întărit regatul şi aşa fragil. Wanahomen nu-şi mai făcea iluzii cu Tiaanet. Dar ce altă femeie de rang înalt, cu relaţii bogate, va mai fi dornică să-i devină primă soţie, când el arătase întregii lumi că are deja o favorită?

Mergeau pe străzile largi ale oraşului, cu armata şi aliaţii în urma lor, iar Wanahomen înclina fruntea spre mulţimile care se strânseseră să strige de bucurie şi să plângă la trecerea sa. Lui Hanani părea să nu-i pese de nimic. Se sprijinea de el şi îşi lipise capul de umărul lui. Ţinea ochii deschişi, dar se vedea că e pierdută în gânduri şi chinuită de frământări. Wanahomen nu ştia dacă fata se simte mai bine, fiind atât de aproape de el.

La Yanya-iyan, pe chipurile servitorilor şi ale curtenilor se zărea bucuria şi o oarecare familiaritate pe care Wanahomen şi-o amintea din zilele tinereţii sale. Kisuatienii se dovediseră înţelepţi când păstraseră la curte atâţia oameni pricepuţi în treburile palatului. Tocmai de aceea, prinţul le-o încredinţă pe Hanani să aibă grijă de ea, poruncindu-le să o trateze ca şi cum ar fi soţia lui.

Când Hanani plecă alături de servitori, Wanahomen deveni posomorât. Fata nu se uitase în urmă.

Prinţul îşi petrecu următoarele ore împreună cu

oamenii săi pentru a discuta paza oraşului şi pentru a pune bazele noii structuri a regatului. O muncă istovitoare, dar trebuincioasă. Visătoarea îşi arătase deja cele patru fâşii când se retrase în apartamentele ce aparţinuseră tatălui său. Aici, servitorii îl îmbăiară şi îl parfumară, îi desfăcură codiţele şi le împletiră din nou ca pe o funie, îl dezbrăcară de hainele banbarra şi îl înveşmântară într-o tunică aurie şi o fustanelă din pânză atât de fină, încât abia se simţea pe piele.

Pe Wanahomen îl copleşi o senzaţie nefirească de goliciune. Sleit de puteri şi însingurat, se duse la Hanani.

Fata stătea încovrigată între pernele de pe patul rotund. Servitorii o îngrijiseră şi pe ea, înlocuindu-i bentiţa de pe cap cu o diademă din aur şi cuarţ. O îmbrăcaseră într-o cămaşă lungă din in fin care se unduia pe formele ei, dar care era mult prea diafană pentru o femeie cu pielea albă. Vederea unei femei îmbrăcate nu-i stârnise niciodată lui Wanahomen o asemenea dorinţă, dar îşi înfrână poftele atunci când se apropie de pat. Ştia cu instinctul lui de luptător că, dacă se dovedea neîndemânatic acum, o va pierde. Brusc, el îşi dădu seama că prezenţa ei în viaţa lui conta mai mult decât orice.

Wanahomen se aşeză lângă ea şi aşteptă. După cum sperase, Hanani se întoarse cu faţa spre el. Abia atunci observă că fata încă mai purta gulerul rubiniu de Împărtăşitor.

— Felicitări, spuse el, făcând un semn din bărbie spre obiect.

Un gest lipsit de graţie şi necioplit, dar ar fi fost o prostie să se prefacă.

— Mni-inh ar fi mândru de mine.

Fata se ridică şi îi atinse părul proaspăt împletit.

— Aşa cum ar fi şi tatăl tău de tine.

Wanahomen nu se putu abţine. Îi prinse mâna şi îi sărută palma, apoi o mângâie pe braţ ca să-şi mai

potolească dorinţa. Spre încântarea lui, din ochii fetei dispăru melancolia, dar pentru scurt timp.

— Nu ştiu ce să fac, spuse ea. Hetawa… Am stat astăzi în Sala Împărtăşitorilor, în Sala Binecuvântărilor şi m-am simţit ca o intrusă. Mi-am petrecut toată viaţa acolo, dar nu mai e casa mea.

— Poate că sentimentul se va risipi cu vremea, se sili Wanahomen să zică.

— Nu. Nu cred.

Hanani înghiţi cu greu, chinuindu-se să-şi găsească vorbele.

— Încă o iubesc pe Zeiţă. Cred că mi-ar plăcea să mai tămăduiesc, însă mai târziu. Dar să mă întorc la viaţa aceea… Nu mai am putere, prinţe. Nu după cât am pierdut. Nu când ştiu ce aş fi putut avea.

Wanahomen se bucură în sinea lui când ochii li se întâlniră, dar fata îşi feri privirea.

Lin, lin. Voia atât de multe de la ea, dar lucrurile dintre ei încă mai erau fragile.

— Rămâi aici şi vei hotărî când vrei tu. Patru zile, opt zile, un anotimp, un an. Oricât de mult ai nevoie. Petrece-ţi ziua în rugăciuni. În grădină, dacă te încântă.

Şi fiecare noapte cu mine.

— Aici nu te va necăji nimeni.

— Sper că nu te aştepţi ca, drept răsplată pentru ospitalitatea ta, să…

El îi atinse buzele, aşa cum făcuse şi ea nu cu mult timp în urmă.

— După cum tu însăţi mi-ai spus odată, nu suntem barbari. Iar Gujaarehul e liber de kisuatieni. Acum ne putem purta din nou ca oamenii civilizaţi şi să fim buni unii cu alţii fără vreo recompensă sau vreun motiv anume.

Fata îi zâmbi sfioasă, dar surâsul dispăru iute de pe chipul ei. Îl tulbura îngrozitor să vadă cât e de delicată fericirea ei. Hanani îşi frecă nasul de mâna lui şi se strânse lângă el, căutând alinare. Wanahomen o

strânse în braţe şi îi adulmecă aroma caldă. S-ar fi mulţumit să rămână aşa toată noaptea. Dar fata îşi săltă capul şi îi căută gura. Limba ei avea dulceaţa dorinţei.

Lin, îşi aminti el, şi brusc epuizarea lui dispăru în neant. Dar înainte să apuce să o seducă lent, aşa cum îşi închipuise el, fata se retrase brusc.

— Nu te iubesc, prinţe, rosti ea tulburată. Înţelegi? Aş vrea, dar o parte din mine refuză. I-am pierdut pe toţi cei pe care i-am iubit. E mai uşor, mai sigur să nu te iubesc.

Năucit, Wanahomen se aşeză într-un cot şi se gândi la vorbele ei. Într-un fel, era de aşteptat. Îl primise în patul ei când încă mai jelea, ca să-şi uşureze inima. L-ar fi dorit oare în alte împrejurări? Greu de spus. Tărâmul deşteptării nu se asemuia cu cel al visării. Nimeni nu se schimba doar pentru că aşa voia altcineva. Wanahomen avea doar două posibilităţi: să accepte sau să respingă ceea ce i se oferea.

Şi nu voia s-o respingă. Îi era limpede ca lumina zilei.

— Nu mă voi preface că îmi place lucrul acesta, spuse el şi îi puse mâna pe pântec. Sunt destul de trufaş ca să-mi doresc ca orice femeie care se culcă cu mine să mă iubească. Pe de altă parte, sunt prinţ. Dragostea nu e o trebuinţă. Îţi datorez onestitate totuşi. Mă gândisem să mă căsătoresc cu tine. Dar am învăţat de la Yanassa că e o idee proastă să ceri o femeie de soţie prea repede, înainte de a pune la punct unele treburi.

Wanahomen pretinse că e mândru.

— Aş putea aştepta patru zile.

Bărbatul se bucură când o văzu zâmbind.

— M-ai întrebat odată dacă eşti un simplu nimic pentru mine. Vreau să ştii că nu e adevărat. Eşti prietenul meu, Wanahomen. Unul dintre puţinii oameni pe care i-am numit astfel. Pesemne că e important. Eu nu prea ştiu să-mi fac prieteni, prinţe. Nu ştiu să fiu nici iubită, darămite soţie. Nu ştiu ce vreau.

Wanahomen se aplecă şi o sărută pe frunte.

— Atunci stai până când afli.

Fata nu spuse nimic şi bărbatul se îngrijoră.

— Tu vrei şi copii, rosti Hanani solemn. Dacă mă vrei de soţie.

Bineînţeles. Vei fi o mamă grozavă…

Se opri când îi zări expresia de pe chip.

— Nu vom putea face niciodată copii, prinţe, spuse ea. Dărui visării aparţine şansei. Voia Zeiţei nu poate fi prezisă. Dar ţi-am spus şi înainte… Ai putea fi Colector… Nu s-a mai născut niciodată un copil dintr-un Colector şi un Împărtăşitor. Nici nu ar trebui să se nască un asemenea copil. În cel mai bun caz, am putea întări darul visării care există în familia ta… destul de primejdios chiar şi-aşa. În cel mai rău caz, am da naştere unui alt Visător Sălbatic.

Wanahomen rămase mut câteva clipe bune. Se ridică în picioare, atât de tulburat, încât nu reuşea să-şi exprime sentimentele în cuvinte.

Oftând din toţi rărunchii, Hanani se săltă în capul oaselor, sprijinindu-se de spatele lui. Răsuflarea ei îi mângâia ceafa.

— Îmi pare rău, prinţe. Dar nu voi minţi niciodată. Poate că aşa fac iubiţii adevăraţi, dar eu sunt cine sunt…

Se bucura că Hanani îi spusese adevărul? Fata ar fi putut să păstreze tăcerea, să se culce cu el ani la rândul şi să pretindă că e stearpă. Era tămăduitoare, ar fi putut împiedica orice nu-şi dorea. Dar era mai bine pentru el să ştie şi de ce?

Totuşi, ea nu-l iubea. Nu-i voia sămânţa pentru copii. Nu avea nevoie de averea lui, căci se putea întoarce oricând la Hetawa. Nu-i trebuia puterea lui, căci avea propria forţă. Şi-atunci, ce-ar fi putut el să-i ofere? Nu era obişnuit să se simtă atât de pierdut.

— Dacă vrei să plec, începu Hanani.

— Nu.

— Prinţe…

Bărbatul se întoarse şi se aşează din nou pe pat. Îi mângâie buclele şi i le îndepărtă de pe chipul de fată simplă, de la ţară, întrebându-se ce naiba se întâmplă cu el. Din pricina Yanassei, care îl respinsese, o voia pe femeia din faţa lui atât de mult? Pentru că Tiaanet se dovedise o prefăcută? Ideea sumbră că nu le va iubi şi nici măcar nu le va plăcea pe celelalte soţii, cu care se va căsători din obligaţie? Tânjea după o singură femeie care să-l iubească. Nu era un vis imposibil, nu? Tatăl lui o avusese pe mama lui. Iar inima lui Wanahomen o alesese pe ea. Tocmai pe ea.

— Nu sunt sigur de nimic pe lumea asta, Hanani, decât că nu vreau să pleci.

Neliniştea de pe chipul fetei se risipi şi ea se relaxa.

— Mulţumesc.

Hanani se trase mai aproape şi îşi puse mâna într-a lui. Fetei îi plăceau mâinile lui Wanahomen mai mult decât orice altă parte a corpului lui. Bărbatul o lăsă să-şi încrucişeze degetele cu ale lui şi să îi mângâie palma cu degetul ei mare. Când fata îi ridică palma să i-o sărute, gulerul i se mişcă şi pietrele se loviră între ele. Wanahomen mai găsi un lucru de care era sigur. Trase adânc aer în piept.

— Dacă facem un copil sau nu depinde numai de judecata ta de tămăduitor, spuse el şi mângâie gulerul cu pietre preţioase.

Erau frumoase, rubine splendide, ce ar fi putut sta alături de bijuteriile din palat. Hetawa îi dăruise valoare, în sfârşit.

— Voi pune servitorii să aducă toate cele necesare. Pomezi, învelişuri pentru mădular. Nu e nevoie să-ţi risipeşti magia, dacă nu vrei să rămâi grea. Putem folosi şi alte căi prin care să ne oferim plăcere unul altuia. Dar eu pe tine te doresc, Hanani, nu Hetawa. Alege-mă sau nu. Voi trăi, orice-ar fi. Important e să alegi.

Fata îşi atinse gulerul o clipă, gândindu-se, iar el

îşi ţinu răsuflarea. Wanahomen ştia că se purtase nedrept cu ea, cerându-i să aleagă. Hetawa nu era doar o putere a Gujaarehului, era familia ei. Hanani îl privi cu ochi limpezi. Se vedea că luase o hotărâre.

Când fata se ridică să-şi desfacă gulerul, bărbatul abia dacă reuşi să-şi stăpânească bucuria. Ştia el ce ştia. Îi veni greu să nu zâmbească atunci când Hanani aranjă frumos gulerul, pentru ca apoi să se întindă lângă el.

— I-am dăruit destule Zeiţei, spuse ea, ridicându-şi bărbia.

Fata vorbise cu glas aspru.

— Am dăruit tuturor destule. A venit vremea să am ceva şi pentru mine.

Aşa că Wanahomen încercă să-i dăruiască ceea ce fata îşi dorea. Se mişcă încet când o atinse, lăsându-i timp să chibzuiască, gata să se oprească dacă se răzgândea. Numai că Hanani se mulţumi să geamă atunci când o mângâia şi îi gusta carnea moale. Cu grijă, bărbatul se aşeză între picioarele ei ca să o pregătească şi fata scoase un sunet de plăcere pe care el avea să-l audă în cele mai frumoase vise de mai târziu.

O pătrunse apoi cu blândeţe, cu veneraţie… Nu erau femeile zeiţe? Nu precupeţi niciun efort pentru plăcerea ei, chiar şi-atunci când ajunse pe culmile extazului, conştient că aceasta ar putea fi singura lui şansă să o câştige. Hanani părea satisfăcută când focul aproape că se stinsese, aşa că o îmbrăţişă cu gingăşie, amintindu-şi de dojenile Yanassei şi, epuizat, adormi.

Dar când se trezi de dimineaţă, Hanani plecase.

47
O slujitoare a păcii

Când Hetawa din Ina-Karekh prinse viaţă în jurul ei, Hanani dădu cu ochii de Nijiri, care o aştepta.

— Salutări, Colectorule!

Bărbatul se afla pe podium şi se întoarse cu faţa spre ea. Se rugase până atunci.

— Carevasăzică, te-ai hotărât.

Fata încuviinţă şi se apropie de el. În vis, purta veşmântul de Împărtăşitor şi duse mâna la gât ca să-şi îndepărteze gulerul rubiniu. I-l întinse şi, după o clipă, bărbatul îl primi.

— Îl voi înapoia şi în deşteptare, dacă trebuie… începu ea.

— Nu. Visele contează mai mult.

Gulerul dispăru din mâinile lui.

— Îmi pare rău, Hanani. Nu mi-am dorit niciun moment ca acest test să-ţi facă atât de mult rău.

Ridurile de pe chipul lui Nijiri se adânciră şi ochii lui păreau mai bătrâni decât ultima oară când se întâlniseră în vis. Îi povestise atunci de moartea Colectorului Rabbaneh. În deşteptare, Hanani şi-ar fi păstrat gândurile pentru ea, dar în visare nu avea niciun sens.

— Ai fost la fel de rănit, Colectorule!

Nijiri nu se obosi să nege.

— Îţi vei găsi pacea cu el?

— Pacea? Cu Wanahomen?

Într-o altă zi, mai veselă, pesemne că fata ar fi râs.

— Nu. Nu ştiu. Tot ce-i cu putinţă. În mine există un gol, pe care nimeni şi nimic nu-l va umple,

Colectorule! Nu ştiu ce să fac în privinţa asta. Sângele de vise…

Fata scuturǎ din cap. Nu gǎsea cuvinte ca sǎ explice, dar simţea cu claritate cǎ sângele de vise nu-i va face bine.

Nijiri nu putu decât sǎ ofteze a încuviinţare.

— Timpul şi prietenii vor umple golul, Hanani. Dar…

Bărbatul îşi feri privirea.

— Pierderea nu va dispărea niciodată, nu de tot. Cel puţin, aşa a fost pentru mine.

Spre marea ei surprindere, fata gǎsi alinare în vorbele lui. O ajuta sǎ ştie cǎ nu va înceta niciodatǎ sǎ ducă dorul oamenilor pe care îi iubise. Nu se simţea… bine. Dar aşa era drept, ca pierderea credinţei sǎ-i lase o cicatrice veşnicǎ.

Hanani se întoarse spre uşile de bronz din capătul îndepărtat al Sălii. Nijiri plecă de lângă statuie şi porniră amândoi pe culoarul dintre stâlpi.

— Eu şi Inmu am gǎsit o cale sǎ dǎm de sufletele pierdute în tărâmul dintre deşteptare şi visare, spuse el. Mulţi nu-şi mai amintesc cine au fost. Sǎ poarte durerea Visătorului Sălbatic a fost prea greu de suportat pentru ei. Dar sunt destul de întregi pentru ca sufletele lor sǎ fie trimise în Ina-Karekh şi lǎsate acolo în pace.

Hanani îşi ţinu respiraţia, oprindu-se brusc.

— Mni-inh? Dayuhotem?

— Încă nu. Dar nu mai durează mult.

Fata închise ochii, simţind cum îi dau lacrimile. Golul din ea parcă se mai micşorase. Era ca şi cum cineva aprinsese o lumină în sufletul ei. O adiere blândă şi caldă, nefolositoare în întunericul absolut, dar tot era mai bine decât nimic.

— Aş vrea sǎ-i pot vedea din nou.

Nijiri nu spuse nimic. Datina cerea sǎ linişteşti o persoanǎ îndurerată, spunându-i cǎ, într-o zi, se va reîntâlni cu cei dragi. Dar Ina-Karekh era infinită.

Hanani ar fi putut să caute vieţi la rândul, fără să găsească un suflet cunoscut, darămite două. Tăcerea lui Nijiri era un răspuns onest şi Hanani îi mulţumi în gând.

Însă şi speranţa avea onestitatea ei. Atâta vreme cât trăia, fata avea să viseze şi, fiindcă era femeie, putea să continue căutarea şi după moarte. Aşa că se hotărî: îi va vedea din nou, într-o bună zi.

— Mulţumesc, Colectorule!

— Vrei să tămăduieşti şi de aici înainte?

— Mi-ar plăcea. Iubesc să ajut oamenii. Dar Superiorul avea dreptate. Nimeni nu are trebuinţă de harul meu aici, în Gujaareh. Hetawa are destui oameni.

— Lumea nu înseamnă numai Gujaarehul, spuse Nijiri misterios, apoi se opri.

Ajunseseră la uşile de bronz, care, în Ina-Karekh, se deschideau spre un spaţiu uriaş şi strălucitor, fără contururi precise, şi nu spre piaţa bine-cunoscută. Calea ce ducea înapoi pe tărâmul deşteptării.

— Mni-inh te-a pregătit bine, spuse Nijiri, aşa că am încredere în judecata ta. Ai grijă să nu-l mai înveţi pe prinţ şi altă magie, dacă te hotărăşti să-l păstrezi. Ai fost înţeleaptă când l-ai învăţat echilibrul, dar îi lipseşte disciplina pentru a încerca artele mai înalte ale narcomanţiei. După toate eforturile făcute pentru el, ar fi păcat să-l pierdem prea iute.

Hanani îşi plecă privirea şi încuviinţă.

— Da, Colectorule!

Nijiri îi luă mâinile într-ale lui.

— Întotdeauna vei aparţine Hetawei, Hanani. Fie că slujeşti în felul nostru, fie în al tău, încă suntem fraţi. Să nu ne uiţi, da?

Hanani zâmbi şi, fără să vrea, păşi în faţă şi-şi aruncă braţele după gâtul lui. Nijiri tresări puternic, pentru că nimeni nu-i îmbrăţişa pe Colectori. Într-un târziu, bărbatul se linişti şi o strânse în braţe.

— Mi se pare limpede, îi şopti el în păr, amuzat, că trebuie să avem o discuţie cu Surorile, ca să ne înveţe

cum să ne purtăm cu femeile în viitor.

— Adevărat, spuse Hanani şi închise ochii. Rămas-bun, Colectorule!

Când deschise ochii în Hona-Karekh, rămase treză în braţele lui Wanahomen multe ore.

Unul dintre luptătorii banbarra acceptă să o însoţească pe Hanani la Merik-ren-aferu. Fata se aşteptase ca Unte să îi pună beţe-n roate, dar, spre surprinderea ei, căpetenia îi încuviinţă toate cererile. Mai târziu, îi povesti şi lui Hendet, care alesese să rămână alături de banbarra.

— Sunt barbari, spuse Hendet, ridicând din umeri. Noi aproape că am uitat ce înseamnă să faci nişte alegeri grele. Ei, nu.

— Şi… tu?

Hanani rostise întrebarea cu o oarecare nelinişte. Îl părăsise pe fiul ei, la urma urmei, şi nu ştia ce simte cealaltă femeie despre asta.

— Am făcut nişte alegeri mult mai grele decât îţi închipui, continuă Hendet şi se îndepărtă.

La cererea ei, banbarra îi ridicaseră o tabără solitară la capătul îndepărtat al canionului, pe un platou solid şi nu prea înalt, ca să nu se sperie prea tare. După ce bogatele pieţe ale Gujaarehului se deschiseseră şi pentru ei şi după ce Wanahomen îi plătise pe luptători pentru faptul că îl păziseră, tribul hotărâse să plece în călătoria lor obişnuită de primăvară spre ţinuturile apusene. Asta însemna că Hanani se mai putea bizui pe protecţia şi ajutorul lor pentru încă un an.

În schimbul gulerului ei cu rubine, primise un cort frumos şi provizii îndestulătoare. O dată pe săptămână, un călăreţ venea să-i aducă merinde şi veşti. Yanassa şi celelalte femei din trib veneau şi ele adesea, uneori aducând oaspeţi. Un copil cu şira răsucită, o femeie căreia îi căzuse părul, un bărbat cu o rană stânjenitoare între picioare. Hanani îi trimisese înapoi vindecaţi şi

astfel veniră mai mulţi. Banbarra din celelalte triburi începură să călătorească pentru a o vizita şi, aşa cum se înţelesese cu Unte, erau bine-veniţi în Merik-ren-aferu, indiferent de relaţiile, bune sau rele, care existau între triburi. Micul ei platou era un teritoriu de sine stătător în ţinutul yusirilor, mai puternic decât orice alt *an-sherrat* al vreunei alte femei şi nimeni care se apropia sub flamura armistiţiului ca s-o vadă nu putea fi rănit, nici măcar cei din triburile cu care yusirii se aflau la cuţite. Încă nu reuşise să-l convingă pe Unte să-i lase şi pe shadouni să vină, dar Hanani nu renunţase la idee.

În schimbul protecţiei şi ajutorului dat de trib, Hanani nu le lua nimic yusirilor când îşi folosea harul asupra lor. Până şi cei mai săraci din trib veneau la ea şi fata îi vindeca. Nu trecu mult timp şi oaspeţii începură să apară în fiecare zi. Chiar şi Unte o vizită o dată să vadă ce face cel mai preţios trofeu al tribului, iar ea îi repară genunchii înainte de a pleca.

Yanassa o convinse în cele din urmă să se apropie mai mult de yusiri, deşi Hanani se îngrijora că îi va îngreuna eforturile de a fi cunoscută drept un aliat neutru şi nu doar o parte însemnată a tribului. Totuşi, nu avea ce face, pentru că nopţile în deşert se dovediră lungi şi reci, iar Nijiri avea dreptate. Prezenţa celorlalţi o ajutau să controleze durerea. Participă la sărbătorile şi ritualurile tribului, ba chiar luă o fetiţă, pe care o vindecase de febră mai demult, drept ucenic. Copila era o visătoare slabă şi nu putea folosi decât cele mai simple vrăji de somn, care să o ajute la amestecul de ierburi şi la operaţii. Era bine să aibă pe cineva care să înveţe de la ea.

La îndemnul Yanassei, Hanani chiar îl încercă pe tânărul care îi aducea de bunăvoie săptămânal proviziile. Era mai tânăr decât ea, timid şi mult mai bâlbâit decât fusese ea vreodată. Băiatul o plăcea la nebunie şi nu-şi ascundea deloc sentimentele. Şi ea îl plăcu, mai ales după ce văzu încântarea lui când îl pofti

să rămână la ea peste noapte. Totuşi, se dovedi că făcuse o greşeală. Tânărul făcea dragoste bine, cu mult entuziasm, dar ea nu mai dori să-l vadă după aceea. Dezamăgirea lui când îşi dădu seama de respingerea fetei îi îndureră pe amândoi. Hanani îl primi din nou, din milă, până când ea înţelese că purtarea ei e lipsită de respect. Tânărul merita o iubită care să îl vrea cu adevărat.

Cugetând la povestea lor de iubire, dar şi la nevoile ei, se hotărî să trimită o misivă la Gujaareh prin următorul mesager care plecă într-acolo. Patru zile mai târziu, la un an după ce îl părăsise, Wanahomen sosi în Merik-ren-aferu.

Bărbatul nu ţipă la ea. Nu îi ceru nicio explicaţie. Mai târziu, Hanani avea să afle că Yanassa, Hendet, Ezack şi Unte îi influenţaseră mult purtarea calmă. Refuzaseră să-l conducă pe Wanahomen în tabăra ei, până când nu le promisese că îşi va păstra cumpătul. Încă nu era destul de furios ca să pornească un război împotriva celor şase triburi, deşi nici mult nu mai avea.

Prinţul se aşeză pe marginea platoului, lângă Hanani, amândoi lăsându-şi picioarele să atârne într-o prăpastie adâncă de vreo zece metri. Arăta chipeş cu un acoperământ de cap împodobit cu mărgele de lapis, cu mănuşi împletite şi o mantie din brocart, lungă până la glezne. Wanahomen îmbrăcase robe simple de culoarea nisipului. Fata se simţi şleampătă şi ştearsă pe lângă strălucirea lui.

Dar Wanahomen nu-şi lua ochii de la ea. Iar Hanani nu ştia ce înseamnă asta.

— Îmi pare rău, rosti ea într-un târziu.

— Te-am forţat prea tare şi prea repede, şopti el. Eu trebuie să-mi cer iertare.

Hanani tresări, fiindcă nu se aşteptase să-şi ceară iertare. La vederea expresiei sale uluite, Wanahomen se înfurie şi Hanani îşi ascunse zâmbetul cu repeziciune.

Surprinzător, dusese dorul încruntăturilor lui.

— Bănuiam că vei fi aici, spuse el, când fata îşi reveni din surprindere. Unde ai fi putut pleca atât de repede? Dar nu am venit, fireşte, pentru că eram furios.

— De înţeles.

— Şi pentru că am sperat că, într-o zi, te vei răzgândi şi te vei întoarce la mine.

Fata se uită în jos, spre sandalele care atârnau deasupra văii şi le lovi puţin între ele.

— După cum am şi făcut, chiar dacă nu pe de-a-ntregul.

— Atunci, ce vrei de la mine?

Wanahomen se întoarse spre ea, privind-o cu trufie. Nu reuşise să-şi ascundă pe deplin purtările de barbar. Încordarea se vedea din felul în care nu-şi dezlipea ochii de pe chipul ei şi din forţa cu care strângea marginea platoului, atât de tare, încât i se albiseră încheieturile.

— Aş vrea să fiu iubita ta din nou, spuse ea şi simţi cum obrajii îi iau foc. Şi prietena ta. Şi poate chiar mai mult, dacă mă primeşti.

Prudenţa de pe chipul lui Wanahomen o răni pe Hanani.

— Depinde, rosti el pe un ton neutru. Mă iubeşti?

Fata încuviinţă şi bărbatul răsuflă uşurat.

— Ai fost o parte din spaţiul gol care există în mine, continuă ea. Nu mi-am dat seama la început, pentru că golul părea nemărginit. Însă Colectorul Nijiri a avut dreptate. Timpul şi prietenii mi-au uşurat chinul şi acum înţeleg că sunt mai fericită cu tine decât fără tine.

Wanahomen tresări.

— Dacă e aşa, atunci îţi voi cere să te măriţi cu mine.

Când Hanani îl privi surprinsă, prinţul strânse din dinţi. Fata uitase de încăpăţânarea lui.

— Dintr-un motiv pe care nu îl înţeleg, Hanani,

simt că trebuie să fim uniţi.

Fata aproape că zâmbi, dar momentul avea prea multă greutate.

— Sunt dornică, deşi nu ştiu nimic despre căsnicii. Nu ar trebui să le întâlnesc oare pe soţiile tale mai întâi? Ca să mă asigur cel puţin că e pace între noi.

— Nu am alte soţii.

Hanani se încruntă. Trecuse un an de la eliberarea Gujaarehului şi orice prinţ avea duşmani.

— Nu e… nu e puţin iresponsabil pentru prinţul Apusului de Soare să nu aibă soţii? Şi nici moştenitori?

— Am un fiu deja şi am o femeie care mă iubeşte şi mă vrea, dar amândoi sunt pe jumătate sălbatici. Fug în deşert ori de câte ori încerc să-i iubesc. Dacă aş fi fost un bărbat mai slab de înger, m-aş fi pierdut până acum.

Hanani îşi vârî capul între umeri, ca să-şi ascundă zâmbetul. Wanahomen se destinse şi atinse mâna fetei, acolo unde şi-o ţinea, pe coapsă. Îi mângâie uşor piciorul şi îi ridică puţin fustele. Hanani surâse când văzu ce caută el. Brăţara din ambră, pe care ea încă o purta. Wanahomen păru nespus de încântat şi închise ochii, oftând din toţi rărunchii.

— Să nu mai fugi de mine, Hanani, şopti el răguşit.

Ea îşi puse mâna peste a lui.

— Nu voi mai fugi.

— Şi vei fi prima mea soţie?

— Eu…

Fata tresări brusc… Nu se gândise prea mult la faptul că el nu mai avea alte soţii.

— Primă soţie? Dar nu sunt din casta înaltă. Nu am relaţii însemnate, averea mea printre banbarra e de râs dacă o compari cu a oricărui gujaareean…

— Nu-mi pasă.

— Dar…

— Femeie, *nu-mi pasă!* Dar dacă te satisface, oamenii simpli vor fi încântaţi să audă că mi-am luat o soţie din casta de jos. Va fi limpede pentru toată lumea

că nu i-am uitat pe cei care m-au ajutat să recapăt puterea. Iar căsnicia noastră poate simboliza împăcarea dintre Hetawa şi Apusul de Soare.

Făcu un gest de nerăbdare.

— Ce răspuns îmi dai?

Fata nu reuşi să deschidă gura. I se pusese un nod în gât, dar nu din pricina mâhnirii, aşa că se mulţumi să dea din cap că da. Wanahomen lăsă să-i scape un oftat lung şi ultima rămăşiţă de încordare se risipi şi ea.

— Voi aranja ceremonia, atunci. Ceva rapid, ca să nu te răzgândeşti şi cu mult vin, de vreme ce ştiu că banbarra vor fi încântaţi peste măsură. Poate chiar două ceremonii. Una în oraş, pentru ca preoţii de la Hetawa să poată participa, şi una aici… Unde ai prefera să locuieşti după aceea? În Yanya-iyan sau în Kite-iyan?

O surprinse pe Hanani cât de uşor îi veni să ia o hotărâre. Sau poate că era simplu prin comparaţie.

— Pune-ţi celelalte femei în palatele tale. Eu voi sta aici şi voi fi tămăduitorul triburilor.

— Să stai aici şi să fii…

Se holbă la ea, nevenindu-i să creadă ce aude.

— Prima soţie a prinţului nu are voie să-şi strice mâinile cu nicio muncă.

— O primă soţie a prinţului care s-a născut în casta agricultorilor, care a fost dată la spate de Hetawa şi care e o aliată a triburilor banbarra fireşte că-şi va găsi împlinirea în munca dedicată Zeiţei. Nu-i va încânta şi asta pe oamenii simpli?

— Pe toate visele negre, şi ce fac dacă vreau să te văd?

Fata ridică din umeri.

— Atunci vii aici. Nu e o călătorie mai lungă decât cea până la Kite-iyan, nu? Deşi aici va trebui să uiţi de servitori. Platoul nu e destul de lat pentru un alt cort…

Wanahomen gemu atât de tare, încât ecoul vocii lui se izbi de peretele îndepărtat al canionului.

— Pe toţi demonii şi toate umbrele, eşti cea mai

ciudată femeie pe care am cunoscut-o vreodată! Nu pricep şi pace de ce te doresc atât de mult.

— Mă bucur că mă doreşti, spuse ea încet.

Wanahomen se uită la Hanani şi furia de pe chip i se risipi. O luă de mână din nou şi fata nu se feri.

Priviră tăcuţi umbrele, care se lărgeau în josul zidurilor roşii din Merik-ren-aferu. Un moment de trecere paşnic către un nou început. Hanani se ridică în picioare, oferindu-i mâna lui Wanahomen. Bărbatul se enervă puţin, apoi se lăsă ajutat de ea.

Când ultima rază de lumină pieri pe cer, fata îl duse în cort, unde prinţul o strânse la piept. Se lăsă tăcerea. O clipă de încântare pentru Hananja, căci până şi cel mai mic act de pace este o binecuvântare pentru lume.

Glosar

Acoliţi: Băieţi între doisprezece şi şaisprezece inundaţii, care au ales să intre în serviciul Hananjei, dar nu s-au jurat într-una dintre cele patru căi.

Anzi Seh Ainunu: Un general kisuatian, desemnat să supravegheze ocupaţia Gujaarehului.

Armata: La fel ca şi Slujitorii Hananjei, o ramură a serviciilor publice din Gujaareh şi o castă în care te poţi naşte sau poţi fi introdus.

Aureola Soarelui la Apus: Simbol al Autorităţii şi al divinităţii Genealogiei Apusului. Este o emblemă constând în două feţe alternative de roşu şi de auriu, aranjate după modelul razelor de soare în jurul unui semicerc de aur, care este aşezat la capătul unui baston sculptat din lemn alb de nhefti.

Banbarra: O rasă din deşert, duşmană a Gujaarehului de multă vreme. Este alcătuită din şase triburi independente care domină comerţul din O Mie de Pustietăţi. Se urăsc cu shadounii.

Castă: Clase sociale/vocaţionale din Gujaareh şi Kisua, stabilite din naştere. Un individ poate depăşi casta sa desemnată numai după intrarea în serviciul public (cum ar fi Hetawa sau în rândurile armatei).

Castele de jos: Castele de la baza ierarhiei sociale gujaareene. Îi include pe agricultori şi pe servitori.

Castele de mijloc: Castele din mijlocul ierarhiei sociale gujaareene. Îi include pe negustori şi pe meşteşugari.

Castele înalte: Familia regală gujaareeană, shunha şi zhinha. În Kisua, castele înalte includ sonha şi

vânătorii.

Colectorii: Cei care urmează una dintre cele patru căi ale Serviciului Hananjei, responsabili cu aplicarea Legii Hananjei.

Consiliul Căilor: Împreună cu Superiorul, constituie instituţia de conducere din Hetawa. Include membrii superiori ai Santinelelor, ai Învăţătorilor, ai Împărtăşitorilor, precum şi ofiţerul de legătură (fără drept de vot) din partea Surorilor. Din curtoazie, Colectorii operează sub autoritatea acestei instituţii, cu toate că sunt oficial autonomi.

Curele pentru şold: Curele folosite pentru menţinerea acoperământului de şold.

De patru ori patru: patru ori patru ori patru ori patru sau două sute cincizeci şi şase. Un număr sfânt.

Donaţie: Ofranda lunară de vise, cerută tuturor cetăţenilor Gujaarehului. Donatorii se mai numesc şi *purtători de zeciuială*.

Estici: Termen colectiv pentru popoarele din ţinuturile îndepărtate de la estul Mării Gloriei.

Familia Apusului de Soare: Familia regală a Gujaarehului, care se presupune că este descendenta Soarelui.

Fiere de vise: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din coşmaruri, este utilă pentru oprirea creşterilor vătămătoare şi distrugerea ţesuturilor inutile ale trupului.

Fire de însemnare: Pentru femeile banbarra, un set decorativ de fire, purtate pentru a marca etapele vieţii: prima sângerare, pierderea virginităţii, naşterea, ultima sângerare.

Fustanelă: Veşmânt purtat în special de bărbaţii din Gujaareh, constând dintr-un şal până la genunchi, din hekeh sau ţesătură plisată de in.

Gujaareh: Oraş-stat a cărui capitală (de asemenea numită Gujaareh sau Oraşul Viselor sau Oraşul

Hananjei) se află la gurile râului Sângele Zeiţei, la Marea Gloriei.

Guler: Articol decorativ, purtat în Gujaareh şi, ocazional, în Kisua. Constă într-o fâşie în jurul gâtului de care atârnă ornamente ce împodobesc pieptul şi umerii.

Hanani: Un Împărtăşitor-Ucenic al Hetawei.

Hananja: Unul dintre copiii divini ai Lunii Visătoare şi ai Soarelui. Zeiţa Viselor, asociată, de asemenea, cu moartea şi viaţa de apoi.

Hekeh: Plantă fibroasă din valea Râului Sângelui, cultivată în Gujaareh şi de alte naţiuni riverane. Folositoare la confecţionarea de pânzeturi, funii şi multe alte produse.

Hetawa: Templul central al credinţei în Hananja şi centrul fizic al vieţii spirituale din Gujaareh. Hetawa controlează învăţământul, legile şi sănătatea publică.

Hieratică: Forma prescurtată sau „cursivă” a limbii gujaareene scrise.

Hona-Karekh: Tărâmul stării de veghe.

Ichor de vis: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din visele „aberante” obişnuite, este utilă pentru repararea vătămărilor trupului.

Ina-Karekh: Tărâmul viselor. Cei vii pot vizita acest tărâm pentru perioade scurte de timp, în somn. Cei morţi locuiesc acolo pentru totdeauna.

Indethe: Cuvânt în sua pentru atenţie/onoare/dragoste.

Inundaţie: Eveniment anual în care râul Sângelui Zeiţei se revarsă peste albia sa şi umple valea Râului Sângelui, refăcând fertilitatea solului. De asemenea, este şi jalonul după care se iau locuitorii văii pentru a marca schimbările perene, cum ar fi vârsta.

Inunru: O măreaţă şi onorată personalitate din istoria credinţei în Hananja.

Împărtăşitorii: Cei care urmează una dintre cele patru căi ale Slujirii Hananjei, responsabili cu sănătatea oraşului. Ei se folosesc de narcomanţie şi, ocazional, de chirurgie şi de tratament cu ierburi.

Înţelepciunea Hananjei: Culegere de proverbe, profeţii şi alte înţelepciuni tradiţionale pe care credincioşii Hananjei trebuie să le înveţe.

Înţelepţii Fondatori: Fondatorii Gujaarehului, iar cel mai cunoscut dintre ei este Inunru.

Învăţători: Cei care urmează una dintre cele patru căi din Slujba Hananjei, responsabili de educaţie şi de dobândirea cunoştinţelor.

Jungissa: Piatră rară, care rezonează ca răspuns la stimuli. Narcomanţii antrenaţi o folosesc pentru a induce şi a controla somnul. Toate pietrele jungissa sunt fragmente din sămânţa Soarelui, căzută pe pământ din stele.

Kisua: Oraş-stat din regiunea de est a continentului-patrie al Gujaarehului.

Kite-iyan: Palatul de rezervă al prinţului, locuinţa nevestelor sale şi a copiilor.

Lacrima-lunii: Floare care creşte de-a lungul râului Sângele Zeiţei şi care înfloreşte numai la lumina Lunii Visătoare. Este sacră în credinţa Hananjei.

Legea Hananjei: Organismul legal care guvernează Gujaarehul. Principiul său de bază este pacea.

Luna Deşteptată: Sora mai tânără a Lunii Visătoare. Vizibilă doar pentru scurtă vreme înainte de răsărit şi după apus (până când apare Visătoarea).

Luna Visătoare: Mama tuturor zeilor şi zeiţelor, în afară de Soare şi Luna Deşteptată, şi stăpâna cerului. Mai este numită şi „Visătoarea”.

Magie: Puterea vindecării şi a viselor, folosite de Colectori, Împărtăşitori şi Surorile Hananjei.

Manuflecţiune: Gest de respect oferit numai celor care sunt purtătorii favorurilor zeilor. Petiţionarul se lasă într-un genunchi, încrucişându-şi braţele (cu

palmele în afară) înaintea lui. O versiune mai puţin complicată a acestui gest (cu braţele întinse în faţă, cu palmele în jos, cu o plecăciune depinzând de nivelul de respect arătat) este oferită ca un salut de rutină sau ca gest de scuze în Gujaareh.

Merik: Unul dintre copiii divini ai Lunii Visătoare şi ai Soarelui. Macină munţii şi umple văile.

Merik-ren-aferu: O vale spre nord-vestul capitalei Gujaarehului, la marginea deşertului O Mie de Pustietăţi. Căminul tribului yusir-banbarra.

Mnedza: Unul dintre copiii divini ai Lunii Visătoare şi ai Soarelui. Aduce plăcere femeilor.

Mni-inh: Un Împărtăşitor al Hetawei.

Narcomanţie: Priceperea gujaareenilor de a induce somnul, de a controla visele şi de a folosi umorile viselor. Popular, numită magia viselor.

Nesfârşitul: Marele Ocean dinspre vestul Mării Gloriei.

Nhefti: Copac cu trunchiul gros, robust, care creşte în apropierea munţilor din valea Râului Sângelui. Lemnul său este alb-chihlimbariu şi are o patină sidefie naturală când este şlefuit. Folosit doar pentru obiecte sfinte.

Nijiri: Colector al Hananjei. Lotusul albastru.

Noaptea Hamyan: Cea mai scurtă noapte a anului, când visele devin atât de puţine, încât Zeiţa Hananja flămânzeşte.

Nordicii: Termen colectiv pentru membrii diverselor triburi aflate la nord de Marea Gloriei. Termen politicos pentru barbari.

Nume de suflet: Nume dat copiilor gujaareeni pentru protecţie în Ina-Karekh.

Numerografică: Simboluri grafice/descrieri folosite în matematică, despre care se spune că au propria magie.

O Mie de Pustietăţi: Deşertul care se întinde la capătul sudic al Teritoriilor Gujaareene spre cele mai nordice limite ale Protectoratului Kisua.

Operaţie: Un ritual de vindecare primejdios, dar necesar la răstimpuri, pe care numai cei mai avansaţi Ucenici sau Împărtăşitori îl pot practica.

Oraşul Hananjei: Numele alternativ pentru capitala Gujaarehului.

Oraşul Viselor: Numele popular pentru capitala Gujaarehului. Cunoscut de asemenea şi drept Oraşul Hananjei. Oficial, numele oraşului este, simplu, „Gujaareh”.

Patru: Numărul benzilor de pe faţa Lunii Visătoare. Un număr sfânt, aşa cum sunt şi multiplii săi.

Pictograme: Forma scrisă hieroglifică/simbolică a limbii gujaareene, bazată pe sua scrisă. Folosită pentru cererile oficiale, poezii, adnotările istorice şi scrierile religioase.

Prinţul/ Stăpânul Apusului/ Avatarul Hananjei: Conducătorul Gujaarehului pe tărâmul deşteptării. La moartea sa, este ridicat pe tronul Ina-Karekh, unde domneşte lângă Hananja până când vine un nou Rege (fie ca el să odihnească în pacea Ei pe vecie).

Protectorii: Consiliul Înţelepţilor care conduce Kisua.

Purtător de zeciuială: Cineva desemnat de Hetawa să primească binecuvântarea Hananjei, în schimbul unei zeciuieli de umori de vise.

Rabbaneh: Colector al Hananjei, macul roşu.

Rege: În Gujaareh, prinţul decedat cel mai recent (fie el primit în pacea Ei pentru totdeauna).

Sanfi: Un bărbat shunha, tatăl lui Tiaanet.

Santinele: Cei care urmează una dintre cele patru căi ale Serviciului Hananjei. Ei păzesc Hetawa şi cu toţii lucrează pentru Zeiţă.

Sămânţa de vise: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din visele erotice, este folositoare pentru stimularea creşterii care se petrece, de obicei, numai în pântec (de exemplu, creşterea

membrelor noi).

Sânge de vise: Una dintre cele patru umori de vise care formează baza magiei gujaareene. Adunată din visul final, din momentul morţii, este utilă pentru aducerea păcii.

Sângele Zeiţei: Râul al cărui izvor se află în munţii din Kisua. Gurile sale se află la Marea Gloriei, în nordul Gujaarehului.

Sclav: În Kisua, duşmanii căzuţi în captivitate, datornicii, săracii, străinii indezirabili şi criminalii condamnaţi la sclavie pe o perioadă de câţiva ani. Sclavia este ilegală în Gujaareh.

Secerătorul: Un practicant al narcomanţiei al cărui suflet a fost devorat de pofta pentru sângele de vis. Posedat de o mare putere şi de o decădere fără margini. O grozăvenie.

Servitor: În Gujaareh, un membru al celor mai de jos caste sociale/ vocaţionale. Servitorilor nu li se permite să strângă avere, dar îşi pot alege singuri stăpânii.

Shadoun: Trib din deşert, cândva duşmanii Gujaarehului, acum aliaţii kisuatienilor.

Shunha: Una dintre cele două ramuri ale nobilimii gujaareene, ai cărei membri pretind că sunt descendenţii legăturilor dintre muritori şi copiii Lunii Visătoare. Shunha păstrează obiceiurile şi tradiţiile din patria-mamă (Kisua).

Slujitorii Hananjei: Preoţi juraţi în serviciul Zeiţei.

Sonha: Nobilimea kisuatiană, care se pretinde descendentă din legăturile dintre muritori şi copiii Lunii Visătoare.

Sonta-i: Colector al Hananjei, beladona indigo.

Sunandi Jeh Kalawe: Femeie din rândurile nobilimii sonha din Kisua, desemnată ca guvernatoare şi Voce a Protectoratului în Gujaareh.

Superior: Conducătorul administrativ al Hetawei, ale cărui decizii sunt luate împreună cu Consiliul

Căilor şi cu Colectorii.

Surorile Hananjei: Ordin (independent de Hetawa) constând, cu precădere, din femei, care colectează sămânţa de vise din oraş.

Tărâmul umbrelor: Locul din Ina-Karekh creat prin coşmarurile tuturor celor care visează. Cei morţi în suferinţă sunt duşi acolo pentru a rămâne pe vecie.

Teritoriile: Numele colectiv dat oraşelor şi triburilor care au jurat credinţă Gujaarehului.

Tiaanet: O fecioară shunha din familia lui Insurret.

Timbalin: Narcotic popular în Gujaareh. Permite visele necontrolate.

Ţinuturile sudice: Nume colectiv pentru diversele triburi dincolo de gurile râului Sângele Zeiţei. Multe dintre ele sunt state-vasale ale Kisuei.

Ucenici: Tineri care au trecut de vârsta maturităţii şi au început un antrenament specializat într-una dintre cele patru căi.

Umblikeh: Legătura care uneşte sufletul cu carnea şi permite călătorii extracorporale spre alte tărâmuri. Când este tăiată, moartea se produce instantaneu.

Umorile fizice: Sânge, fiere, ichor (plasma) şi sperma.

Umorile viselor: Energii magice, adunate din vise, folosite de Împărtăşitori pentru vindecare.

Una-une: Colector al Hananjei, decedat recent. Mentorul lui Ehiru.

Vârsta alegerii: În Gujaareh şi Kisua, vârsta de trei ori câte patru, sau de douăsprezece inundaţii. Este vârsta la care tinerii cetăţeni sunt consideraţi destul de mari ca să urmeze o vocaţie aleasă, să curteze o soţie sau să ia multe dintre hotărârile importante.

Vârsta bătrâneţii: În Gujaareh şi Kisua, vârsta de patru ori patru câte patru, sau vârsta de şaizeci şi patru de inundaţii. Este vârsta la care cetăţenii sunt

consideraţi destul de bătrâni ca să deţină funcţii de conducere sau respectabile. În Kisua, cetăţenii sunt consideraţi vârstnici la vârsta de cincizeci şi doi de ani.

Vârsta maturităţii: În Gujaareh şi Kisua, vârsta de patru ori câte patru, sau cea de şaisprezece inundaţii. Vârsta la care tinerii cetăţeni primesc toate drepturile legale şi ale majoratului şi pot fi confirmaţi în alegerea vocaţiei lor.

Vedere adevărată: Viziune despre viitor sau trecut.

Vedere falsă: Vis care pare să fie o viziune despre viitor sau trecut, însă este prea distorsionată pentru o interpretare sau, pur şi simplu, imprecisă.

Veşmânt de corp: O îmbrăcăminte purtată de bărbaţi şi femei în Kisua. Veşmântul unei femei este lung până la gleznă, iar al unui bărbat, până la genunchi sau mai scurt şi însoţit de un acoperământ de umăr.

Veşmânt de şold: Îmbrăcăminte purtată în special de bărbaţii din Gujaareh, constând în două fâşii lungi de pânză (lungi până la genunchi sau glezne) unite la şold cu ajutorul unor curele din piele sau lanţuri metalice.

Vindecarea: Orice artă a tămăduirii fără magie, inclusiv terapia cu plante şi chirurgia. În Gujaareh, aceste arte sunt practicate de Împărtăşitorii Hananjei în primul rând.

Vocea din Kisua: Un ambasador care reprezintă Kisua. Titlul corect pentru o Voce este cel de „Vorbitor”.

Wanahomen: Fiul lui Eninket, moştenitorul familiei Apusului de Soare.

Yanyia-iyan: Principalul palat al prinţului în capitală, sediul guvernului din Gujaareh.

Zburător: Pasăre de pradă nocturnă care vânează în O Mie de Pustietăţi. Este un semn rău să vezi zburătorii în timpul zilei, sau departe, în deşert, în afara sezonului ploilor.

Zeciuială: Ofranda obligatorie a fiecărui cetăţean al Gujaarehului către Hananja.

Zeiţa: În Gujaareh, termen alternativ pentru Hananja. În Kisua, acesta se poate referi la orice zeitate feminină.

Zhinha: Una dintre cele două ramuri ale nobilimii din Gujaareh, ai cărei membri se pretind descendenţi ai legăturilor dintre muritori şi copiii Lunii Visătoare. Zhinha cred că forţa Gujaarehului constă în abilitatea sa de a se adapta şi de a se schimba.

Mulţumiri

Ca şi în cazul romanului *Luna ucigaşă,* mulţumirile mele se îndreaptă, în primul rând, spre surse şi apoi spre oameni, dar în acest caz oamenii mi-au furnizat resursele, aşa că merită să fie răsplătiţi în mod special.

În 2004, am câştigat bursa de cercetare „Călătoriile lui Gulliver”, oferită de SLF, Fundaţia pentru literatură speculativă. Bursa a fost mică, de numai 600 de dolari, dar mi-a permis să călătoresc în canionul Chelly din Chinle, Arizona, în interiorul rezervaţiei navajo. Am făcut unele cercetări care mi-au sugerat că civilizaţia anasazi, poporul antic care a locuit pentru prima dată în interiorul canionului (ocupat de poporul navajo acum, dar care îi respectă pe ocupanţii anteriori), s-a prăbuşit brusc din cauza unei revolte religioase fără precedent. Fie o religie străină, care a migrat din sud, fie conflictele interne au dezvoltat în interior o nouă revelaţie, lovind în acelaşi timp cu o secetă îngrozitor de lungă. Pe atunci, aveam în cap ideea vagă a unei serii fantasy plasată într-o cultură care se confruntă cu o asemenea revoltă. Acele idei s-au risipit pe parcurs şi s-au regăsit în multe dintre romanele şi nuvelele din capul meu, dar lucrul care mi-a rămas bine înfipt în minte a fost însuşi canionul, căruia am încercat să-i închin un omagiu sub forma lui Merik-ren-aferu. Satul cocoţat al tribului yusir-banbarra se bazează pe satele anasazi pe care le-am văzut şi care au fost amplasate la nu mai puţin de 300 de metri deasupra văii canionului. Aşadar, mulţumesc SLF, pentru şansa pe care mi-ai oferit-o de a vedea aşa ceva.

(Pentru mai multe informaţii despre anasazi, navajo şi alte popoare americane care făceau chestii

cool pe vremuri, vă recomand din inimă cartea lui Charles C. Mann, *1491: New revelations of the Americas Before Columbus*. M-a impresionat. De asemenea, cartea lui Robert Lister şi Florence Lister, *Those Who Came Before*, fotografii încântătoare ale ruinelor.)

Vă rog să reţineţi că SLF este o organizaţie non-profit, iar donaţiile către ei sunt scutite de taxe. Dacă vreţi să ajutaţi şi alţi scriitori să vadă lucruri grozave, ar trebui să donaţi la www.speculativeliterature. org!

Mulţumesc celor de la Totsonii Ranch din Chinle, de la care aproape că am primit un tur călare fantastic, dar, din păcate, canionul era inundat din cauza dezgheţului de primăvară şi ar fi fost prea periculos să mă duc. Mi-au povestit în schimb o grămadă de lucruri despre canion, gratis. Mulţumirile mele călduroase merg şi spre Tim de la Canyon de Chelly Jeep Tours, care m-a dus într-o călătorie extraordinară, la mare viteză (da, când canionul era inundat), prin canion şi care m-a informat, când mi-am exprimat îngrijorarea despre o posibilă moarte violentă în apă, că cel puţin voi muri făcând ceva interesant.

Cuprins

1. Încercarea împărtăşitorului
2. Testul vânătorului
3. Încercarea fecioarei
4. Nesomn
5. Purtătorul de zeciuială
6. Cucerirea
7. Umbra
8. Otrava
9. Curtarea
10. Sonta-i
11. Trădarea
12. Al doilea test
13. Răgazul
14. Merik-ren-aferu
15 O chemare la arme
16. Preţul unui Împărtăşitor
17. O negociere la sânge
18. O negociere a tăcerii
19. Sălbaticii
20. Momeala
21. Capcana
22. Retragerea
23. Negocierea magiei
24. Moştenirea
25. Negocierea suferinţei
26. Învăţătorul
27. Visând cu ochii deschişi
28. Milă
29. Protectorii
30. Numele de suflet
31. Coşmarul
32.Moartea
33. Invitaţia
34. Bocetul

35. Liniştea
36. Moştenirea
37. Căpetenia războiului
38. Tainele
39. Începe războiul
40. Alianţa
41. Pace sfărâmată
42. Întoarcerea
43. Bătălia cărnii
44. Bătălia sufletului
45. Bătălia sângelui
46. Prinţul Apusului de Soare
47. O slujitoare a păcii

Glosar
Mulţumiri